

PIERS ANTHONY

Author of the Incarnations of Immortality

RYTIRSKY USVIT

Book Three of The Apprentice Adept

BORIS ©83

Classic AND ©Book, 1996

JUXTAPOSITION Copyright © 1982 by Piers Anthony

All rights reserved, which includes to reproduce this book or
portions any form whatsoever

Translation © Jakub Dvořák 1996

Cover art © by Boris Vallejo / via Agentur Schlück

ISBN 80-85782-37-5

Z dodané sazby vytiskly Tiskárny Vimperk a.s.

Elektronická sazba: Katka Hrubá

Distribuce - LA, s.r.o., Čestmírova 27

Praha 4, 140 00

KAPITOLA PRVNÍ

KLEF

„Měla bych ti dát něco na spaní,“ řekla robotka. „Celou noc jsi byl vzhůru na výzkumech a Hraje už dnes odpoledne. Musíš odpočívat.“

„Žádné prášky!“ odsekl Stile. „Je lepší být ospalý než nadrogovaný.“

„Nejlepší je být rozumný.“

Vrtěl hlavou a prohlížel si ji. Její ženský zevnějšek byl tak dokonalý, že většina lidí si nikdy neuvědomila pravdu. Nejen že fungovala ve všech směrech jako živá mladá dívka, ale měla také naprosto skvělou postavu. Hnědé, od slunce světlejší vlasy nosila dlouhé na ramena, rty měla plné a jemně nalíčené, k políbení, pod dlouhými řasami zářily zelené oči. Taková stvoření si obstarávali bohatí a osmělí muži, aby uspokojovala jejich soukromé touhy lépe, než by to dokázala jakákoliv skutečná žena. Ale Stile věděl, s kým má tu čest, a nijak po ní netoužil. „V takovýchhle chvílích si vždycky přeju, abych se mohl prostě vypnout, jako to umíš ty.“

„Já bych si přála, abych byla živá,“ řekla toužebně.

Naprogramovali ji, aby ho milovala a chránila, a jako každý stroj svůj program přesně dodržovala. „Pojď, uspím tě.“ Položila si jeho hlavu do klína, pohládila ho po vlasech a začala broukat ukolébavku.

Bylo to podivné, ale fungovalo to. Její tělo bylo teplé a měkké a on jí naprosto důvěřoval. Měl blízko jen k několika málo lidem a mezi roboty se se teď cítil čím dál tím lépe. Napětí ho začínalo opouštět a vědomí ho následovalo.

Zjistil, že se mu zdá o chvíli, kdy před několika dny předal Platinovou flétnu muzikantu Klefovi a převedl ho přes oponu. V tomhle snu se ovšem neocitl ve své, ale v Klefově mysli.

Z nějakého důvodu mu to nepřípadalo zvláštní. Pocítil k němu, když spolu muzicírovali, hluboké a upřímné přátelství. Stile výborně ovládal mnoho nástrojů, ale Klefovo umění se blížilo genialitě. Ne-

dokázal zůstat lhostejný k člověku, který hrál tak skvěle. Klef na Fázi nikdy nebyl. Zíral na svěží trsy trávy, obrovské duby a borovice a na jednorožce, který je očekával, jako kdyby se ocitl mezi mimozemšťany.

„To je Neysa,“ informoval ho Stile, který v tomhle snu vystupoval jako cizí osoba. Jednorožec byl černý, na konci každé zadní nohy měl bílou punčošku a na svůj rod byl stejně tak drobný, jako byl Stile mezi lidmi. Klef je oba převyšoval a připadal si trapně. „Tento oř tě ponese do Platinového panství.“

Na co si to Stile hraje? Do téhle chvíle mluvil normálně. „Ani nevím, jak se jezdí!“ protestoval Klef. „A tohle je mytické stvoření!“ Prohlížel si dlouhý spirálovitě zatočený roh a přál si, aby si ho mohl osahat a ověřit si, jestli není jen přilepený k obyčejnému koni. Věděl, že je v zemi magie, ale teď zjistil, že se tomu dá jen těžko uvěřit.

„Dobrá, mohu tě tam tedy přenést kouzlem, avšak —“

„V žádném případě! Kouzla jsou — neuvěřitelná. Ať mám jít kamkoliv, půjdu po svých.“

Stile pokrčil rameny. „Nu, to je tvoje věc. Musím však trvat na tom, že Neysa bude tvou společnicí. Dokud nedosáhneš ochrany Malého lidu, zdejší kraj pro tebe není bezpečný.“

„Proč najednou mluvíš tak archaicky?“ zeptal se Klef.

„Užívám jazyka tohoto rámce,“ vysvětlil Stile. „A nyní pro tebe musím vykouzlit šat.“

„Šaty!?“ vykřikl Klef vylekaně. „Jsem nevolník, jako ty, mám zakázáno — nemůžu —“

Stile vytáhl z úkrytu balík šatstva a navlékl se do něj. „Tady na Fázi jsi člověk. Věř mi: oděj se.“ Odmlčel se a pak řekl monotónním hlasem: „Jestliže to někdo zmůže, oblékněte tohoto muže.“

Klef tu najednou stál oblečený jako protonský Občan, v hedvábných kalhotách, košili a kabátci ze světlé kůže, dokonce měl i boty. Připadal si směšně a zdálo se mu, že dělá něco nezákonného. „Jestli mě v tomhle fantastickém kostýmu někdo uvidí...“ Obrátil pohled ke Stilovi. „Ty jsi o těch kouzlech nelhal! Vyčaroval jsi to!“

„Ovšemť. A nyní se musím přečarovat na Modré panství a ohlásit se u Modré Paní. Soudím, že Neysa a Flétina ti bezpečí dokáží zajistit. Sbohem, příteli.“

„Sbohem,“ odvětil Klef nejistě.

Stile zazpíval jiné zaklínadlo a zmizel. Klef ještě chvíli zíral na náhle uprázdněné místo a vyrovnával se s novým důkazem existence magie a pak začal zkoumat své šaty. Modré kalhoty, zlatá košile — co přijde dál! „A čeká se ode mě, že budu cestovat s tebou,“ řekl drobnému jednorožci. „V tvé společnosti, měl bych asi říct. Co se dá dělat, varoval mě, že mě možná potkají nějaké komplikace. Nepředpokládám, že víš, kudy se dát?“

Neysa vyloudila ze svého rohu tón, který zněl jako na harmoniku zahrané ujištění. Klefa by ani ve snu nenapadlo, že by roh mohl být dutý, nebo že by mohla doopravdy rozumět tomu, co jí říkal. Vydal se za ní.

Krajina byla překrásná. Nedaleko, na jihu, bylo v mezerách mezi stromy možné spatřit hradbu purpurově zabarvených hor. Nejbližší okolí bylo kopcovité, porostlé bohatým zeleným trávníkem. Ve větších stromů se míhali cizokrajní ptáci. Nebyla tu patrná žádná stezka, ale jednorožec neomylně vybíral nejpohodlnější cestu.

„Umíš — svedla bys na svůj roh zahrát nějakou skladbičku?“ vyzvídal Klef poněkud jízlivě, protože se potřeboval prosadit alespoň slovně, když už nemohl fyzicky.

Místo odpovědi Neysa zapískala kratičkou veselou melodií, která zněla jako dobře zvládnutá harmonika. Klef ohromeně zmlkl. V tomhle fantastickém světě si bude muset dávat pozor na jazyk, protože mnohé věci tu byly skutečnější, než se mu chtělo věřit.

Jak se Neysa dostala do obvyklého tempa, chuze se zrychlila. Klef se vždycky rád procházel, takže mu to nebylo nepříjemné, ale byl zvědavý, jak daleko ještě mají jít. Na Protonu díky omezení, které představovaly dómy, nebylo nikdy nutné chodit daleko, než člověk narazil na hromadnou dopravu. Tady ale zjevně žádná taková hranice nebyla.

Zvíře našpicovalo své malé uši a do čehosi se zaposlouchalo. Klef věděl, že koně mají dobrý sluch, a usoudil, že u jednorožců tomu bude stejně. Napadlo ho, že svět magie bude mít vlastní kouzelná nebezpečí, se kterými si nebude umět poradit. Tohle koni podobné zvíře by ho nejspíš ochránit dovedlo, stejně jako ho chránila Stilova robotka na Protonu; přesto najednou znervózněl.

V tom se jednorožec z ničeho nic proměnil v útlou mladou ženu, oblečenou do jednoduchých černých šatů a bílých střevíců. Byla drobná, dokonce menší než Stile, a její lesklé černé vlasy mu nějak připomínaly hřívu nebo ohon —

No ovšem. Tohle přece bylo stejné stvoření, jen v jiné podobě. Dokonce měla na čele malý zakrnělý roh a její obuv poněkud připomínala kopyta, protože střevíce končily tvrdými, mohutnými podrážkami.

„Stile se žení,“ řekla Neysa. V jejím hlase byl patrný harmonikový nádech. „Musím tam běžet. Přivolám však vlkodlaka, aby tě vedl.“

„Vlkodlaka?!“ vykřikl Klef zděšeně.

Ale místo dívky tu zase stál jednorožec. Z rohu se ozvalo hlasité zatroubení.

V odpověď se zaznělo vzdálené a táhlé zavytí. Neysa zahrála krátkou harmonikovou melodií. Ozvalo se zašteknutí, mnohem blíž než předchozí. Změnila se zpět do dívčí podoby. Klef se pokusil odhalit, jak to udělala, ale došlo k tomu příliš rychle — zdálo se, že z jedné formy do druhé přešla bez jakéhokoliv mezistupně. Možná proto se tenhle svět jmenoval Fáze — lidé přecházeli z jedné fáze do druhé, z místa na místo, nazí byli z ničeho nic oblečení.

„Čubka se již blíží,“ řekla Neysa a znovu tím Klefa překvapila, podobný výraz by od tak roztomilé dívky nikdy neočekával. „Buď sbohem.“ Změnila se ve světlušku, zablikala a odbzučela směrem na sever. Zákon zachování hmoty tu, jak se zdálo, neplatil.

Cosí temného, nízkého a chlupatého, s blýskavýma očima a zubatého se mu vyřítilo v ústrety. Klef sevřel Platinovou flétnu — a najednou držel v ruce pěkný rapír. „Skončí ty zázraky někdy!?“ vykřikl. Tohle byla zbraň, s jakou uměl zacházet. Postavil se do střehu v očekávání vlkova útoku s povzbuzenou sebedůvěrou, ačkoliv se vůbec necítil příjemně. Myšlenka na krveprolití ho příliš netěšila, i když to mělo být v sebeobraně.

Ale když se zvíře přiblížilo, proměnilo se v ženu. Tentokrát starší — vlastně připomínala babičku.

Klef začínal chápat, oč běží. „Ty jsi — tedy ty dozajista musíš být vlkodlak, jehož povolal ten jednorožec.“

„Zajisté. Jsem čubka, která byla při ruce, mužské stvoření. Již jsem zřela dosti svateb. Od té doby, co zdechl můj starý vlk, netrápí mne, zdali ještě nějakou uvidím. Budu tě střežit a povedu tě do panství elfů. Dej tu čepel stranou.“

„To není čepel, to je rapír,“ řekl Klef jaksi upjatě. Ale ani jedno nebyla pravda, protože flétna se proměnila zpět do původní podoby. „Neysa ti to všechno vylíčila v té krátké melodii?“

„Ano. Vždycky mluvila spoře. Jak zní tvé jméno, člověče?“ otázala se vlčice a vykročila směrem na východ.

„Klef, z Protonu. A tvé?“

„Serrilryan z Kurrelgyrový smečky. Většinou se touláme na jihovýchod od Modrého panství, až k Purpurovým horám. Tam je dobrý lov.“

„To nepochybně,“ přisvědčil Klef suše.

„Chceš-li jít po svých celou cestu do Platinového panství, měl by sis pospíšet, člověče Klefe. Zbývá nám ještě čtyřicet mil.“

„Ale moje nohy už jsou unavené, Serrilryan.“

„V tom ti mohu pomoci. Přivoň si tohle.“ Vytáhla malý, čímisi napěchovaný váček.

Klef přivoňl. Váček vydával pronikavé aroma. „Co je to?“

„Vlčí mor. Dodá sílu.“

„Ach tak, pověra,“ zabručel.

„A všiml sis, jak rychlý je teď tvůj krok?“

Klef si to překvapeně uvědomil. „Skoro běžím, ale nejsem vůbec udýchaný!“

„Pověra,“ řekla spokojeně.

Ať to bylo cokoli, mohl teď polykat vzdálenosti s vlčí vytrvalostí. Serrilryan se přeměnila zpět do podoby feny, aby s ním srovnala krok.

Přesto byli teprve na počátku cesty, když přišla noc. Z vlčice se opět stala žena. „Rozdělej oheň, člověče. Ulovím večeři.“

„Ale—“ Ona však už se zase proměnila v šelmu a odběhla.

Klef shromáždil tolik suchého dřeva, kolik dokázal najít, k tomu spoustu starého mechu a sena. Postavil úhlednou hranici, ale vůbec ho nenapadalo, jak ji zapálit. Zdejší starousedlíci by nejspíš dokázali

rozdělat oheň jednoduchým zaklínadlem, nebo si možná půjčovali draky dštící plameny. On ale takové prostředky po ruce neměl.

Potom ho něco napadlo. Když potřeboval zbraň, Platinová flétna se proměnila v rapír, nemohla by se také stát zapalovačem?

Přidržel ji poblíž ohniště. Změnila se v kyji podobný prut, ze špičky přeskočila mohutná jiskra a zažehla hranici. Přišel na to, jak tu věc používat! Magie se mu skoro začínala zamlouvat.

Když se vlčice vrátila s čerstvě zabitým králíkem, oheň už byl připravený. „Celkem dobré,“ řekla stroze. Králíka opekla na rožni.

Takovéhle jídlo bylo pro Klefa cizokrajné, ale dokázal se s ním vypořádat. Stile ho varoval, že ho může postihnout lecjaké strádání. Ale byl připravený přetrpět cokoli, aby se stal právoplatným majitelem Platinové flétny, nejpozoruhodnějšího nástroje, jaký si dokázal představit. To mu ale mohl umožnit jen Malý lid — byla to jejich flétna.

Serrilryan mu ukázala, kde najde pramínek čerstvé vody, takže se mohl napít a umýt. S ohledem na jeho lidskou choulostivost počkala, až se nasytí, a pak teprve začala sama chlemtat.

Jediná věc, která mu dělala starosti, byla noc. Opravdu nebyl vybavený na spaní v divočině. „Serrilryan, je mi jasné, že tvému rodu to nečiní žádné potíže, ale já nejsem zvyklý spát pod širým nebem. Bojím se brouků a takových věcí.“ Popravdě řečeno ho do té doby žádní brouci neobtěžovali — nejspíš je odpuzoval zápach vlčího moru. „Nevíš tu někde o nějakém příbytku?“

„Zajisté,“ řekla. Vytáhla z kapsy malý předmět. Zjevně mohla při sobě nosit oblečení a věci i ve vlčí formě, i když nic z toho nebylo vidět.

Klef si prohlédl, co mu podávala. Zdálo se, že je to maličký domek pro panenky. „Obávám se, že tomu úplně nerozumím.“

„To je amulet,“ vysvětlila. „Vyvolej ho.“

„Vývolat?“ zeptal se zaraženě.

Přikývla. „Ale nejprve ho postav na zem, člověče.“

Poslechl ji. „Ehm, vyvolávám tě.“

Amulet se začal rozpínat. Klef poplašeně ustoupil. Věc stále rostla, brzy byla velká jako psí bouda, potom jako domek pro děti. Nakonec tu stál úhledný malý srub s doškovou střechou.

„No tohle!“ vykřikl Klef. „Kouzelný dům!“

Serrilryan otevřela dveře a vešla dovnitř. Klef ji ohromeně následoval. Uvnitř stál dřevěný stůl, dvě židle a postel se složenou příkrývkou. Prohlížel si to s jistými rozpaky, protože tu bylo jen jedno místo na spaní, a oni byli dva. „Ehm —“

Přešla zpět do vlčí formy a stočila se pohodlně na podlahu u nohou postele. Takže tenhle problém byl vyřešený. Nepotřebovala žádné lidské vymoženosti a byla nablízku, kdyby se v noci někdo vetřel dovnitř. Klef si začínal vlkodlaků vážit.

Vděčně přijal postel, stáhl ze sebe nešikovné šaty, lehl si a brzy usnul.

Stilovi se vracelo vědomí, jak se Klefovo vytrácelo. Sheen ho stále vískala ve vlasech, neúnavná jako každý stroj. „Nikdy by mě nenapadlo, že by ho mohlo potkat tolik těžkostí,“ zabručel. Pověděl jí o svém snu. „Já už jsem na Fázi zvyklý, ale ze začátku jsem se musel hodně přizpůsobovat. Na Klefa jsem úplně zapomněl — a to bych neměl.“

„Běž zase spát,“ řekla mu.

„Ten amulet — ten stvořila Rudá Adeptka. Je po ní a můžu za to já. Měl bych se určitě podívat po nějakém novém Adeptovi, který by je vyráběl. Jsou tak užitečné, že by se nemělo dopustit, aby zmizely.“

„Určitě to uděláš,“ řekla Sheen konejšivě. „Fáze amulety potřebuje.“

Zvedla mu hlavu a přitiskla si jí na prsa, jako by ho chtěla udušit. „Stile, jestli nepůjdeš spát dobrovolně —“

Rozesmál se. „Ty jsi ale čubka.“

„Vlkodlačí samička,“ přisvědčila. „Velice dobře se staráme o muže na cestách.“

To byla nepochybně pravda. Stile se ponořil zpátky do snu.

Zrána Serrilryan vyslídila a přinesla jakési výtečné ovoce. Najedli se a chystali se znovu vyrazit na pochod. „Ten srub — může se zase smrsknout zpátky?“ zeptal se Klef.

„Nikoliv. Kouzlo působí než jednou,“ odpověděla mu. „Nech ho být, někomu možná poslouží i po nás, či ho snad Modrý Adept

odčaruje zaklínadlem. Nejspíše jej však Malý lid odnese do svého horského panství.“

„Ano, myslím, že nepřijde nazmar,“ přikývl Klef.

Vyrazili na pochod. Klefovy nohy byly po včerejší rychlé chůzi ztuhlé. Vlčí mor vyprchal a Serrilryan mu už další nenabídla. Přílišné používání tohoto kouzla bylo nebezpečné, řekla mu. Takže pomalu postupovali na východ, lesy a loukami, přes kopce a hlubokými roklemi, obcházel balvany a veliké neprostupné houštiny. Drsná krása původní krajiny byla taková, že přestal věnovat pozornost svému nepohodlí. Jaká to byla zvláštní země!

Uprostřed dne zaslechl cosi na východě. Serrilryan našpicovala své vlčí uši. Pak zpozoroval, že k nebi stoupá sloup hustého, barevného kouře. Někde asi cosi mohutně vybuchlo a teď hořelo.

„To Modrý bojuje s Rudou,“ pronesla vlčice zasvěceně. „Zabila ho a on teď zabíjí ji.“

„Je mi jasné, že jsem ve světě kouzel, přesto mi to ale nedává žádný zvláštní smysl.“

„Když bojuje Adept s Adeptem, je to vždycky zlá věc,“ přitakala.

„Jak to, že se můžou zabíjet napřeskáčku?“

„Mnoho lidí žije ve dvou osobách, každá z nich je v jednom rámci,“ vysvětlovala. „Nemohou se spolu setkat. Ale skoná-li jeden z nich, vznikne volné místo, a ten druhý může překročit oponu. Modrý teď mstí vraždu svého druhého já.“

„Aha,“ řekl Klef nejistě. „A já se teď také musím pomstít vrahovi svého druhého já?“

„Snad. Kde tě tvá matka vrhla?“

„Na jiné planetě,“ řekl Klef překvapeně. „Zapsal jsem se na držbu na Proton jako mladík—“

„Pak tvé kořeny neleží zde. Nemáš tu tedy dvojníka, takže ti nic nebrání v přechodu.“

„Ach, to mám tedy štěstí. A máš také své druhé já?“

„Nikoliv. Ale kdybych přešla, byla bych pouhé psisko, nemohla bych se přeměňovat. A lov tam nestojí za nic.“

Klef s úsměvem přisvědčil. „Obojí je čistá pravda! Proton, za silovými poli domů, je poušť. Nic než znečištění.“

„Ano,“ souhlasila a pokrčila nos. „Ovládnou-li lidé planetu, pak ji zničí.“

„Přesto je Stile — Modrý Adept — na Protonu také otrok jako já.“

„On byl na Protonu vržen. Má zde kořeny.“

Klef zamyšleně pohlédl na groteskní rozpadající se oblak kouře. „Jsem rád, že nejsem jeho nepřítel!“ Začal se trmáčet dál. Vzhledem k tempu by ho potěšilo, kdyby urazil do soumraku deset mil.

Vlastně, uvědomil si, může být užitečné, že potrvá několik dní, než dorazí k Malému lidu. Musí se o Fázi dozvědět ohromnou spoustu věcí a tohle pomalé putování je vynikající škola. Až se nakonec doplahočí na místo určení, bude mnohem lépe rozumět zdejšímu světu a vědět, jak se tu chovat. Kvůli všem těm kouzelným nástrahám takovou zkušenost potřeboval.

Vlkodlaci fenka mu trpělivě kráčela po boku. Přeměňovala se podle potřeby z jedné podoby do druhé, povídala si s ním, když chtěl, vydávala se na průzkumy, když bylo nablízku něco podezřelého. Nakonec se jí zeptal: „Není to pro tebe, Serrilryan, potupa, doprovázet takového zelenáče, když tvoje smečka běhá někde jinde po svých záležitostech?“

„Přisahal jsem přátelství Neyse — jednorožci,“ odpověděla. „Pro ni bych doprovázela i sněžného démona na půl cesty do pekla.“

„Na půl cesty?“

„V té chvíli by se démon rozpustil.“ Mírně se usmála. „Kromě toho je to lehká práce přesně pro starou fenku. Jsem si jistá, že Modrý Adept má ty nejlepší důvody, proč tě chce dopravit do panství v Hoře.“ Zamyslela se. „Smím-li se otázat —?“

„Mám pro Lid z Hory zahrát na Platinovou flétnu, aby mohli posoudit, jestli jsem ten, komu říkají Předurčený. To je všechno, co vím — kromě toho, že můj život bude mít sotva nějaký smysl, když si nebudu moci nechat tenhle nepřekonatelný nástroj.“

„Předurčený!“ vykřikla. „To je tedy konec Fáze nablízku!“

„Proč? Myslím, že je to přinejmenším příliš okázalý, možná nesmyslný titul, a samozřejmě není vůbec jisté, jestli jsem ten, koho hledají. Jsem jenom dobrý muzikant a snad ucházející šermíř. Co já bych měl mít do činění s osudem rámce magie?“

„To je vše, co vím,“ připustila. „Avšak prosím, neuraz se, muži Klefe, doufám-li, že nejsi ten, koho hledají.“

„Necítím z tvé strany žádnou urážku, čubko.“ Už si dávno uvědomil, že slovo, které bylo v jednom rámci jaksi nelichotivé, bylo tady chápáno úplně naopak.

„A umíš-li dobře hrát na Flétnu?“

„Velmi dobře.“

„Lépe než Modrý?“

„Ano. Ale nechtěl bych na Fázi hrát zrovna na tenhle nástroj, dokud se nesetkám s Lidem z Hory. Říká se, že se mohou otrásat pohoří, když —“

„Ovšem, zadrž,“ přikývla. „To nejsou pošetilá varování.“

„A ty máš ráda hudbu, Serrilryan?“

„Nějakou ano. Třeba vytí za úplňku.“

„Vytí zrovna moc neovládám. Mohl bych však zahvízdat.“

„To je hudba?“ zeptala se pobaveně.

„Může být, když se provádí zručně. Je spousta různých druhů pískání. Hvízdání na ruce může znít jako píšťala.“

„Ovšem, užiješ-li vhodné kouzlo.“

„Žádné kouzlo, čubko. Takhle.“ Promnul si dlaně, ohnul dlouhé prsty do potřebného uspořádání a foukl. Ozval se čistý, krásný zvuk trubky. Přerovnal prsty, jako kdyby ladil nástroj, a znovu zafoukal, tentokrát v jiné tónině. Potom zkusil molovou melodii.

Zvuk byl překrásný. Klef nepřeháněl, když tvrdil, že hraje dobře — byl patrně nejlepší a nejvšestrannější hudebník na planetě. Pouhé jeho ruce vytvářely hezčí hudbu, než by většina ostatních lidí dokázala zahrát na dobré nástroje.

Serrilryan uchváceně naslouchala, přecházela z jedné podoby do druhé, aby melodii vychutnala v každé z nich. „To nejsou kouzla?“ zeptala se pochybovačně, když se odmlčel.

„Já žádná kouzla nesvedu. To je prostá tělesná zručnost.“

„Nikdy jsem nic takového neslyšela!“ vykřikla. „Modrý Adept hrál na Flétnu na Jednorozčích hrách a já myslela, že je to nejdokonalější melodie, jaká kdy zazněla. Nyní soudím, že ty bys ji dokázal překonat, jak jsi pravil. Umíš také doopravdy zahvízdat?“

Klef se pousmál nad její prostotou. Našpulil rty a zahvízdal pár taktů klasické hudby. Potěšilo ji to.

Tak pokračovali a večer pro ni uspořádal celý hvízdací koncert. Na okolních stromech se objevili vrabci a veverky a omámeně naslouchali. Klef přišel na způsob, jak se sblížit s divokými bytostmi tohoto nádherného světa.

Té noci vlčice našla na spaní příhodnou jeskyni. Nakupili trávu a kapradí jako lože a fenka se stočila u vchodu. Byla to dobrá noc. Začínal mít Fázi rád.

Stile se znovu probudil. „Je čas vyrazit na Hru,“ zamumlal.

„Ještě ne. Spi,“ řekla Sheen. Byla stroj, neunavila se, dokázala by zůstat vzhůru a držet ho v náručí jakkoliv dlouho — a klidně by to udělala. V tomhle rámci byla jeho nejlepší a možná jediný blízký přítel. Několikrát mu zachránila život. Věřil jí. Usnul.

Třetího dne Klef zjistil, že si svaly začínají zvykat, a cestovalo se mu lépe. Ale svět Fáze, zdálo se, neznal klid. Od východu bylo slyšet dusot koňských nebo jednorožčích kopyt a nedaleko od nich proběhl osamělý vlk. „Co se děje?“

„Rudá Adeptka nastražila na Modrého past,“ řekla Serrilryan. Nějak tyhle novinky pochytila z vytí a melodií vzdálených jednorožců. „Je vážně zraněn, ale nemůže překročit oponu a kouzelně se uzdravit, protože se ho drží bazilišek. Je to velmi špatné.“ Zjevně byla poplašená, a když se vrátila do vlčí formy, srst na hřbetě měla zježenou. Klef si také dělal starosti. Než se rozešli, znal Stila jen pár hodin, ale měl ho rád a nepřál mu nic zlého. Nicméně se nezdálo, že by pro něj mohl něco udělat.

Ale později se situace projasnila. „Zachránili ho,“ ohlásila Serri-lyryan. „Je slabý, avšak přežije.“

Kleta opustilo napětí. „Nesmírně mě těší, že to slyším. Půjčil mi Platinovou flétnu a za tenhle zázračný nástroj bych položil život. To pohled na ni mě sem přivedl, i když se obávám úřadu, který s sebou přináší.“

„Ano.“

Odpoledne náhle zaslechli křik. Něco tlouklo křídly, skřehotalo a vřeštělo. Byly to ohavné zvuky, v ostrém protikladu k příjemnému okolí.

Serrilryan vycenila vlčí zuby. Rychle přeskočila do lidské formy. „Pekelní ptáci! Ukryjme se!“

Ale k tomu nemělo dojít. Stvoření je už zvětřila a začala pronásledovat. „Nedopust', aby se tě dotkly jejich nečisté pařáty,“ varovala ho vlčice. „Škrábnutí se podeberou a vyvolají sněť.“ Změnila se zase v šelmu a s vyceněnými zuby postavila se na stráž.

Náhle na ně hejno narazilo. Zdálo se, že to jsou velcí ptáci, ale měli tváře divých žen. Klef v ruce svíral svůj platinový rapír, ale zdráhal se ho použít proti napůl lidským bytostem, přesněji řečeno harpyjím.

Ty mu ale poskytly pramalou příležitost k úvahám. Tři z nich mu s napřaženými špinavými pařáty slétly k hlavě. „Zabít, zabít,“ ječely. Odporně páchly.

Serrilryan vyskočila a její zuby se zaryly do umouněného podbřišku jednoho z ptáků. Rozlétla se masná pára a stvoření vydalo podivuhodně nechutné zavřeštění. Ostatní dvě se na vlčici okamžitě vrhly a další dvě slétly seshora.

Klefovy pochyby okamžitě zatlačila do pozadí potřeba jednat. Zdálo se, že není možné ztrácet čas debatami nebo varováním, musel prostě bojovat.

Klefovi bylo jasné, že fenka pokládá jeho zmínku o šermířských schopnostech za domýšlivost, protože sotva vypadal jako válečník.

Nicméně mluvil pravdu. Rapír se před ním jen míhal. Za sedm sekund prošpikoval čtyři harpyje, Serrilryan pustila pátou, mrtvou.

Zbývající pekelní ptáci si vypěstovali jakousi tupou opatrnost. Pleskali křídly a rojili se, vykřikovali nadávky, ale už nezaútočili. Upírali oči na blýskavou platinovou zbraň. Z ničeho nic se naučili mít před ní respekt.

Klef proti nim vykročil. Hnusná stvoření se rozprchla a chrílila ze sebe jednoslabičná slova stejně nečistá, jako bylo nečisté jejich peří. Už od nich nic nehrozilo.

„Jsi s tím nástrojem opravdu velice zručný,“ podotkla uznale Serrilryan. „Dosud jsem nevěděla, aby se meč míhal tak svižně.“

„Nikdy předtím jsem nešermoval rozzuřený,“ řekl Klef. Ted', když rychlá akce skončila, se cítil slabý v kolenou a znechucený. „Ale tahle příšerná stvoření —“

„Zadržel jsi svůj úder, dokud se nesesypali na mne.“

„Nu, nemohl jsem je přece nechat — ty jejich drápy —“

„Ovšemť,“ řekla a zase se proměnila v šelmu.

Ale něco nebylo v pořádku. Snažila se to skrývat, ale on díky rozrušení z bitky věnoval tělesnému stavu větší pozornost. „Počkej — jsi podrápaná!“ řekl Klef. „Krvácí ti rameno!“

„Zranění jsou pro vlky méně nežli vzduch,“ řekla, když se proměnila zpět. V ženské podobě to bylo také patrné, krev jí potřísnila šál. „To nic není, pouhé škrábnutí.“

„Ale tys říkala—“

„Dozajista jsem přeháněla. Krvácením se rány čistí.“ Znovu se proměnila a vyrazila kupředu, čímž rozhovor ukončila.

Klef si uvědomil, že si nepřeje ohledně svého zranění žádný soucit, přinejmenším ne od někoho, jako byl on. Nejspíš se pro vlka nehodilo, aby dával najevo nepohodlí. Ale přece ho sama před jedem ve škrábancích harpyjí varovala. Doufal, že s toho nevzejde nic zlého.

Té noci se utábořili v dutině stromu. Klef si už mnohem lépe zvykl na primitivní život a tohle byla košatá žlutá bříza, jejíž hlavní kmen byl široký skoro jako dům. Serrilryan se v ní v čubčí formě stočila a on se skrčil vedle ní, potěšený tělesným teplem, které vyzařovala. Papíru podobná kůra stromu byla hebcí měkká a pod hlavu si místo polštáře dal skrčené předloktí. Ano, takovýhle život se mu začínal líbit.

„Tenhle rámeček je jako Nebe,“ poznamenal, jak se na něj snášel spánek. „Můj svět Proton je spíš jako peklo, za stěnami dómů, kde nic neroste.“

„Snad je tedy protonský rámeček tím místem, kam je mi souzeno jít,“ řekla. Proměnila se do ženské podoby jen kvůli mluvení, ale neobtěžovala se s natahováním.

„Na Proton? Máš v úmyslu překročit oponu, přestože tam ztratíš kouzelnou moc?“

Napůl se smutně zasmála—zavrčela. „Obrazně, mužská osobo. Až zdechnu, bude to skutečné peklo, co zřím.“

„Peklo? Ty? Určitě půjdeš do Nebe“ Klef nevěřil ani v jedno z těch dvou míst, ale ostatně, v kouzla předtím také nevěřil.

„Samozřejmě bych si přála, abych šla do nebe, kde svobodně běhají Svatí psi! Ale to není osud takových, jako jsem já. Spatřila jsem mnoho zlého od té doby, co jsem přestala být štěnětem.“ Změnila se zpátky v šelmu a usnula.

Klef o tom rozrušeně přemýšlel. Nevěřil, že by taková věc připadala v úvahu, ale obával se, že ona si to myslí. Její čím dál pohřebnější řeči a to, jak nízké mínění měla o své osobě, ho pobuřovalo. Možná viděla zlé věci, ale sama zlo nepáchala — zlu se někdy nedá uniknout. Tak tomu bylo i s harpyjemi. Co ale může udělat, aby jí pomohl z depresí?

Znepokojeně usnul.

„Podivné sny,“ řekl Stile. „Pokaždé, když spí, probudím se. Ale já sním pouhé minuty o tom, co on zažil za celé dny.“

„Jak daleko má ještě jít?“ zeptala se Sheen.

„Do Elfího panství by měl dorazit za dva dny.“

„Tak ještě dvakrát usni. Chci se dozvědět, jak to všechno skončí.“ Její prsty mu zastínily výhled. Zavřel oči.

Serrilryanina rána se neuzdravovala. Byla zarudlá a mokvající, krev se nechtěla srážet. Kulhala, když si myslela, že se nedívá, a zpomalila v chůzi. Trpěla — a on se o tom nemohl zmínit, aby se jí nedotkl.

Krajina začala být kopcovitější. Ze svahů vyrůstaly mohutné stromy, některé z kořenů obnažila eroze. Ale každou volnou píd' půdy pokrýval svěží, hustý a kyprý trávník. Klef se brzy zadýchal, jak vystupoval do strmých svahů, vytahoval se nahoru za úchyty na stromech, větvích a spleti kořenů. Serrilryan šla za ním a přecházela z jedné formy do druhé, aby využila přednosti každé z nich.

Cosi ho zatahalo za vlasy. Vítr to nebyl. Zastavil se, protože měl strach, jestli se nezamotal do nízké větve. Zvedl hlavu, ale nic nad

ním nebylo. Tahání ale neustávalo — a teď se k němu přidaly ještě lehké doteky na kůži.

„Něco tu je,“ vykřikl polekaně.

Fena začenichala a našpicovala uši. Přešla do lidské formy. „Zapískej,“ řekla.

Celý popletený ji poslechl. Doteky kupodivu ustaly. Zahvízdal hlasitěji a složitěji, spustil směs klasických témat a přikrášlil ji trylky a dvojhlasý, rozehříval se, začal opěvovat krajinu.

Pomalů se začaly objevovat siluety. Byli to malí lidé, posedávali na větvích a na svahu, dokonce létali ve vzduchu. Všichni uchváceně naslouchali.

„Ach ano, víly,“ řekla Serrilryan. „Vílí lid. Nepůsobí nic horšího než pouhé uličnictví.“

Jakmile začaly být viditelné, daly se víly do tance. Vířily vzduchem dívky, mírami tohoto archaického světa vysoké čtyři stopy, chlapci ne o mnoho více. Rozkošně se pohybovali a hodně se smáli — byl to šťastný lid.

Ale když Klef přestal hvízdát, znovu se vytratili. „Víly se příliš nedruží s ostatními lidmi, ale milují hudbu,“ řekla čubka. „Třikrát je mi souzeno je spatřit, než zemřu.“

„Kolikrát jsi je zatím viděla?“

„Dnes potřetí.“

„Pak jsem je tedy neměl přivolávat!“

Udělala lhostejné gesto. „Jsem stará, můj krok je čím dál pomalejší. Smečka by mě stejně nenechala žít o mnoho déle. Těší mě, že jsem ještě jednou spatřila čarokrásný Vílí lid.“

„Ale to je barbarství! Ostatní vlci nemají právo—“

„Neptej se na zvyklosti Smečky. Za svých dnů jsem zabíjela jiné a vždycky jsem věděla, že na mne také jednou přijde řada. Snad by se tak stalo již dříve, kdyby mi nebylo souzeno být tvým průvodcem. Jsem spokojená, muži Klete.“

Klef zavrtěl hlavou a už o tom nic víc neřekl. V tomhle světě zjevně žila krása a skutečná kouzla bok po boku s krutostí.

Kráčeli dál. Později se objevil další úkaz — lesem jako kdyby vanul neexistující vítr, na obloze jako kdyby se rozpouštěly neexistující mraky a jako kdyby znovuožívaly věci, které nebyly mrtvé. Jako

by se uvolnilo skryté napětí a bylo odpykáno veliké břímě. „Co je to?“ zeptal se Klef.

„Uvolňují se pouta,“ řekla Serryryan.

„Nemyslím, že tomu rozumím.“

„Zrušení přísahy. Visela nad lesem a teď je splněna.“

„Co to bylo za přísahu?“

„Modrý Adept přísahal odplatu Rudé.“

„Hm, jistě. Ale já myslel, že se má ženit. Také postupuje Turnajem na Protonu. Není to pro takovou chvíli příliš věcí najednou?“

„Nikdo nerozumí cestám Adeptů.“

Zdálo se, že je to pravda. Modrý Adept měl evidentně mnohem víc moci a účastnil se mnohem větších událostí, než si Klef uvědomoval.

Bylo trochu divné, že tak malý člověk měl na tento svět tak podstatný vliv.

Do soumraku dorazili ke značce PT 78, což byl milník Platinového panství.

„Stezka před námi je zrádná,“ řekla vlkodlačí fena. „Ráno pro ni bude příhodnější.“

„Ano, ovšem.“ Klef si nebyl jistý, teď, když byl tak blízko, jestli vůbec chce k tajemným elfům dojít. Jestli není Předurčený, tak mu vezmou Flétu. Patřila jim přece.

Serrilryan znala nedaleko úkryt a tam strávili noc. „Chci, abys věděla,“ řekl jí, „jak si vážím útrap, které jsi místo mne podstoupila. Třeba se ukáže, že to všechno bylo k ničemu, ale pro mě to stejně bude mít svou cenu.“

„Děkuji ti, člověče,“ řekla. „Bylo to pěkné, takhle si s tebou povídat a poslouchat tvou hudbu. Málo vlků ze Smečky plýtvá časem nebo ohledy pro staré.“

Vůbec nevypadala dobře. Bolest jí zjevně bránila v odpočinku. Klef hvízdal, plnil vzduch melodiemi a vlkodlak po čase upadl do neklidné dřímoty. Pak si odpočinul i Klef.

„Nevěděl jsem, že tam jsou v okolí harpyje,“ řekl Stile, když se probudil. „Měl jsem mu zajistit lepší ochranu. Ačkoliv jak zacházel s

tím rapírem...“ Pokrčil rameny a sám se vrátil do říše snů, bezpečný v objetí robotky.

Ráno se Klef probudil dříve než fenka. Těžce oddychovala a ve spánku tiše kňučela. Zraněné rameno měla nateklé a srst na něm pelichala. Nepochybně ho zachvátila vážná infekce. Dobré antibiotikum by ji mohlo potlačit, ale tohle byla Fáze, svět magie, kde antibiotika nebyla k dostání — a nejspíš by stejně neúčinkovala.

Tady bylo zapotřebí kouzel, ale ta on provádět neuměl. Jedině snad Flétna — ale ne, rozhodl se, že na ni zahraje jen pro Lid z Hory, kvůli možnému významu, který to s sebou mohlo přinášet. Přesto by snad její čarovná moc dokázala pomoci. Položil nástroj podél těla vlčice, tak blízko rány, jak jen to šlo.

Kňučení ustalo — z blízkosti mocného talismanu nabírala úlevu. Přesto se stále chvěla, ačkoliv ráno bylo teplé. On ale neměl nic, čím by ji přikryl.

Klef si začal zase hvízdát, nic jiného dělat nemohl. Tentokrát si vybral veselou lidovou melodii. Pískal ji dobře, radostné tóny se rozléhaly po lese a rozháněly smutek. Fenčino chvění se utišovalo a nakonec klidně usnula.

Hvízdal celou hodinu. Nakonec se převálila a probudila se.

Nespokojeně zavrčela kvůli pozdní hodině, ale Klef se nedal ošálit. Navíc tenhle odpočinek potřebovala.

Se snídání neměli žádné starosti. Veverky a ptáci před ně na výraz obdivu pokládali ořechy a bobule. Byly vynikající. Tohle byl svět, který miloval hudbu. Klef ho na oplátku začínal mít také rád. Přesto měl své stinné stránky, jak dokazovala Serrilryanino onemocnění.

Stoupali po strmé stezce, která vedla do panství v Hoře. Klef si teď dokázal poradit lépe než vlčice. Byl by jí rád pomohl, ale mohl tak jedinečně zpomalit krok, aby jí trochu ulehčil a zároveň se nedotkl její hrdosti.

Hluboko v horách přišli k úzkému provazovému mostu visícímu nad propastí. Klef si ho prohlížel s pochybnostmi, ale Serrilryan pokračovala bez zaváhání dál. Kráčela tak nejistě, že si za ní rychle pospíšil, aby ji mohl zachytit, kdyby začala padat.

V polovině cesty se podíval dolů. Zející strž byla tak hluboká a temná, že se celý rozklepal. Tenhle druh vzrušení se mu nelíbil. Naštěstí byla propast úzká a za okamžik stáli na druhé straně.

Nakonec přišli na dohled Hory. Serrilryan se zhroutila, její tenčící se síly vyčerpaly úplně se. Splnila svůj úkol — doprovodila ho bezpečně až sem.

Ale v okolí nikdo nebyl. Slunce jasně svítilo a kopce se hemžily malými zvířátky a ptáky, ale nikde nebyli žádní lidé. Klef měl o čubku strach a nechtěl na uvítání příliš dlouho čekat. „Hej, vy tam,“ zavolal. „Musím mluvit s lidem z Platinové hory.“

Nebylo slyšet žádnou odpověď. Copak nedošli na správné místo? „Serrilryan,“ začal.

S obtížemi se přeměnila do ženské formy. Byla k smrti unavená. „Jsme na místě, muzikante. Lid z Hory nevychází za hranice ve dne. Spatříš je v noci.“

„Nemyslím, že můžeš vyčkávat do večera,“ řekl. „Musíme pro tebe ihned obstarat léčivá kouzla.“

Vyčerpaně se usmála. „Pro mě už je příliš pozdě, příteli. Mé dny jsou u konce. Jen o jednu službu bych chtěla požádat —“

„Cokoliv!“

„Chtěla bych ještě slyšet Platinovou flétnu, než zemřu. Můžeš mi zahrát skladbu na rozloučenou?“

Věděl, že je konec. Do hodiny vydechne naposled. Byl v panství Malého lidu, nemusel tedy na nic čekat. „Ano, je čas,“ souhlasil. „Těžko bych hledal lepší příležitost.“

Vytáhl Flétnu.

Začal hrát starobyrou lidovou píseň, která mu připadala vhodná pro takovou chvíli: TUMBLEWEEDS. Byla o věcech, které by se vlkovi mohly líbit, protože vyprávěla o svobodě velikých divočin, kde se přes pláň větrem hnané ženou, keře zvané tumbleweeds a zanechávají za sebou starosti světa. Možná tady na Fázi nic podobného neměli, ale věřil, že nálada skladby dokáže mluvit sama za sebe.

Od prvního tónu byla Platinová flétna opojná. Byl to nejskvělejší nástroj, na jaký kdy hrál, a jeho kouzelná moc způsobovala, že se zvuk vymykal pouhým fyzikálním zákonitostem. Hudba se vlnila, plynula, rezonovala; Klefovi připadalo, že se vznáší ve vzduchu,

rozpíná se, zahrnuje krajinu, svět, vesmír, obě nekonečna rámců vědy a magie. Zvuk se nesl tak silně, že by mohl obepnout celou Fázi, ale byl dost jemný, aby se dotkl duše.

A hory se začaly třást. Země se zmítala, ale ne jako při zemětřesení. Začala se chvět v místě, kde stál, a podle melodie, kterou vydávala Flétna, rytmicky vibrovala směrem od něho. Čím déle hrál, tím byl efekt silnější. Listy stromů se zmítaly, jehlice borovic vypadávaly ze svých lůžek a zelená tráva na svazích se napřímila a rozkmitala jako hroty vidlicových ladiček. Jasně nebe se zatáhlo, z nicoty sem připluly mraky, rozhozené ve skupinkách barvy duhy. Sluneční záře pohasla, vše splynulo v šeru.

Klef hrál dál, uchvácený zázračným oživením, které prováděla Flétna. Serrilryan měla zježenou srst. Na tváři jí hrál psí úsměv. Vlny barev se přes ni přelévaly a působily, že se její lidské a vlčí rysy estetiky promísily.

Země se zatřásla silněji. Stromům se začaly lámat větve. Klenba hory se zhroutila. Ze štítů Purpurového pohoří se odlupovaly části skal a hory se začaly sesedat. Vzněl se oblak prachu. Zvířata prchala. Nebe vířilo blíž a blíž.

Objevil se Malý lid, protože už nebylo žádné přímé sluneční světlo, které by jim způsobilo újmu. Stáli ve svíjejícím se prachu a mlze a mlčky na něj hleděli, zatímco jejich panství se kolem nich hroutilo. Moc Flétny však byla taková, že se nikdo z nich neozval.

Utrhla se lavina a řítila se dolů. Nikdo neuhýbal. Kameny a trosky prolétly kolem nich, vyhnuly se živým bytostem a valily se dolů, podobné peřejím spoutaným umělým kanálem, až se nakupily jako mohyla nad tělem vlkodlačí čubky Serrilryan. Zemřela s úsměvem na tváři. Vyslechla Platinovou flétnu a vydechla naposled. A tohle byl její pohřeb.

Klef hrál dál. Z náhrobku se vznesl duch, rozevlátý a nezřetelný. Vyprošťoval se z navršných kamenů. Jednou vypadal jako vlk a za chvíli zase jako žena. Byla to Serrilryanina duše, která nakonec opouštěla její unavené tělo.

Přes úbočí k ní spěchali rohatí mužští d'áblové s huňatými oca-sy, odění ohněm, aby ji polapili. Klef si náhle uvědomil, že když čubka mluvila o Peklu, myslela vše doslova; věděla, že se tam její

duše po smrti dostane. Ale on to tak nechat nehodlal. Věrně mu pomáhala a položila při tom svůj život. To jistě vyvážilo jakékoliv zlo z předchozího pozemského bytí. Jestli má k celé věci něco říct, měla by jít do Nebe, po kterém toužila. Dlužil jí to. Začal měnit svou hru, hledal melodii, která by její duši vynesla vzhůru.

Najednou se ze zamračené oblohy vynořili vlci letící bez křídel, jejich kožichy zářily, takže se zdálo, že kolem sebe mají nějakou auru, svatozář. Dolů je přivedla hudba, ukázala jim cestu, kterou by jinak mohli ztratit, a označila náhrobek.

Dáblové byli u duše první. Ale vlci-andělé stihli dorazit včas, aby jim zabránili odvléct duši do Pekla. Rozpoutala se bitva zpola viditelných lidských postav proti zpola viditelným vlčím stínům. Posvátná mlha a oblaka prachu vířily a mísily se s hmotnými věcmi. Ale motiv Flétny pomáhal vlkům a ďáblům ubírat sílu. Za okamžik vlci-andělé vyrvali duši vlčice pochopům Pekla a vznesli se k rozbouřené obloze.

Ale než úplně zmizeli, Serrilryanina duše se zastavila. Otočila se směrem ke Klefovi a on věděl, že mu děkuje za dar, který byl stejně neočekávaný jako štědrý. Její hříšná lidská část byla ve smrti spojena s cistou vlčí složkou dokonaleji, než splývaly za života, a síly Nebes převážily. Vyslala k zemi tak absolutně vděčný pohled, že vzduch kolem Klefa začal jiskřit. Potom se znovu otočila a pokračovala se svými podivuhodnými společníky v cestě k Nebesům.

Purpurové hory se nepřestávaly otřásat a hroutit. Z jižních močálů vylétli draci. Stvoření po celé Fázi byla na nohou. Ale Klef nepřestával hrát, dokud nebyla čubka bezpečně přijata do Nebe. Nedopustil žádnou možnost úniku, žádný zvrát.

Stile se poplašeně probudil. Budova se otřásala!

„Zdá se, že právě probíhá zemětřesení,“ řekla Sheen. „Masiv Purpurových hor se sesedá.“

„To není příroda! To je Předurčený!“ vykřikl Stile. „Teď je mi to jasné. Klef je naprosto nepřekonatelný muzikant, má moc srovnávat hory se zemí a dokáže hrát tak jemně, že může posílat duše do Nebe.“

„Předurčený,“ opakovala Sheen. „Klef je ten, komu je souzeno zachránit Fázi?“

„Zahrál na Platinovou flétnu a hora se otrásla a zřítla. To je znamení. Viděl jsem to ve snu — a teď vím, že je to pravda. Moje vidění se spojilo s přítomností. Potvrdilo se.“

Sheen prolétla zpravodajskou obrazovku. „Na Protonu bylo určitě nějaké pozdvižení. Podél celého jižního pohoří se přerušily dodávky energie. Zhroutily se důlní šachty. Jestli to má být důsledek melodie jediné flétny, znamenalo by to, že magie prosakuje do rámce vědy.“

„Vypadá to tak. Jsem si jistý, že setkání s Kletém nebyla náhoda. Bylo — předurčené. A můj sen o tom, jak si vedl — zdá se, že pro to svědčí ten samý důvod. Myslím, že je nám souzeno, abychom se spolu ještě jednou setkali.“

„Nikdy jsi se nedokázal držet stranou od nepříjemností,“ přikývla. „Ale teď už je nejvyšší čas, aby ses připravil na zápas.“

„Už ti někdy někdo řekl, že jsi nelidsky praktická? Možná se schyluje ke konci dvojího nekonečna — a tebe zajímá, jestli se dobře připravuji na Hru.“

„Tvůj zápas je také předurčený,“ řekla samolibě.

KAPITOLA DRUHÁ

VRHCÁBY

Bylo to třinácté kolo každoročního Turnaje. Zbývali jen tři hráči, dva z nich utrpěli po jedné porážce. Ti se dnes měli spolu utkat. Kdo prohraje, je vyřazený z Turnaje, vítěz se střetne s jediným neporazeným hráčem.

Ti dva, kteří toho dne hráli, si byli tak nepodobní, jak jen to mnoho být možné. První byl mohutný, obtloustlý chlapík středního věku v bohatém a okázalém rouchu posetém blýskavými klenoty. Druhý byl drobný nahý muž, svalnatý a v dobré kondici, asi třicetiletý.

„Vida, Stile,“ řekl oblečený přátelsky. „Doufal jsem, že se s tebou utkám.“

„Vy mne znáte, pane?“

„Vždycky si prověřuji své eventuální protivníky, otroku. V poslední době jsi byl velice zaneprázdněný. Proháněl ses po krajině, rozbíjel auta a mezi koly Turnaje jsi vždycky zmizel.“

Stile odpověděl chladně. „Jak trávím čas mezi koly je má věc, pane.“

„Kromě toho, co vyžaduje ta robotí holka. Je to fajn, randit se sexy strojem?“

Stile věděl, že se ho Občan snaží vyvést z míry, citově ho rozházet, aby se nemohl pořádně soustředit na hru. Byla to stará známá taktika. Nemohl mu oplácet stejnou mincí, protože všichni Občané byli pro otroky prakticky anonymní a otrok se za žádných okolností k Občanovi nesměl chovat neuctivě. Takže si to Stile musel nechat líbit a bez ohledu na něj hrát, jak nejlépe dovedl. S tímhle druhem věcí měl dost zkušeností — Občan se dříve vynervuje sám, než se mu dostane na kobytku.

Byl čas věnovat se mřížce. Každý stál na jedné straně přístroje a sledoval obrazovku. Na ní proti Stilovi svítilo šestnáct čtverců nadepsaných nahoře 1.FYZIČNO 2.PSYCHIKA 3.NÁHODA 4.UMĚNÍ

a směrem dolů A.NAHÝ B.NÁSTROJ C.STROJ D.ZVÍŘE. Na Stilově panelu silněji zářila písmena.

„To byl šikovný trik, cos udělal v minulém kole,“ poznamenal Občan. „Jak jsi donutil tu Amazonku, aby sama zahodila vítězství. Doufám ale, že ti je jasné, že mne takhle oblafnout nedokážeš.“

„Jistěže ne, pane.“ Stile se dotkl označení NÁSTROJ. V téhle řádce byl nejsilnější.

Druhá mřížka ukázala: 3B — NÁHODA s pomocí NÁSTROJE. Stile potlačil zaupění. Sloupec NÁHODA byl pohřebiště dobrých hráčů. Tady mohl své schopnosti využít jen těžko.

„Nelíbí se ti to, co?“ popichoval ho Občan. „Představ si, co kdyby přišel další automat a bezbolestně tě vyrazil? Co mi na to povíš?“

Ten člověk opravdu studoval Stilova předchozí utkání Turnaje. O svou jedinou hru přišel právě tímhle způsobem. „Nejsem tomu příliš nakloněný, pane.“ Čím déle dokázal popichování vydržet, tím více získával.

„No, ale já tomu nakloněný jsem! A víš proč? Protože mám štěstí. Zkus mě v pokeru, Stile: dostanu do ruky full house a budeš trop. Vyzkoušej si mě v black jacku: jsem samá jednadvacítka. Štístko jde vždycky za mnou! To tě děsí, co?“

Občan byl příliš sebejistý. To by mohlo znamenat slabost — anebo léčku. Stile hazardní hry v podstatě zvládal, protože k nim bylo často zapotřebí víc zručnosti, než se na první pohled zdálo. Měl by se pokusit o vhodnou variantu. „Štěstí je nestranné, pane.“

„Ty tomu věříš? Blázne! Vyzkoušej si mě v kostkách, jestli pochybuješ!“

Stile zvolil. Občan si už vybral dříve. Třetí mřížka ukázala: deskové hazardní hry.

„No skvěle, cucáku, zkus mě v monopolech!“ pobízěl ho Občan.

Ale když sehráli volbu, vyšly vrhcáby neboli backgammon. „Moje oblíbená!“ vykřikl Občan. „Kostky a sázení! Uvidíš, jak poje-du dopředu!“

Stile si pomyslel, že musí blufovat. Dalo se to odhadnout. Stile byl ve vrhcábech přeborník. Je to hazardní hra jen technicky, rozhoduje v ní šikovnost.

Přešli do herny. Stůl byl připravený. Nebylo tam žádné fyzicky přítomné obecenstvo — o to se postaral holograf.

„Měl bys vědět, že tahle hra představuje rok,“ řekl Občan. „Čtyřicet polí jsou hodiny jednoho dne, třicet kamenů dny v měsíci, dvanáct polí v každé polovině desky zastupuje měsíce v roce.“

„A sedm bodů na protilehlých stranách kostky je sedm dní v týdnu,“ řekl Stile. „Dvě kostky jsou den a noc. Sotva se to vyrovná symbolismu obyčejného balíčku karet nebo soupravě šachových figurek, pane.“

Hráli variantu z části odvozenou z arey-Deucy, tradiční námořnické hry. Hry matičky Země pokračovaly ve vývoji, stejně jako se vyvíjela lidská společnost, některým variantám se dařilo, jiné vymizely. V téhle nebyly zpočátku na desce umístěny žádné kameny, všechny začínaly za startovní čarou.

Nebylo nutné nastoupit se všemi patnácti kameny, aby první mohly postoupit dál, ale pořád to byl backgammon, „zpáteční hra“, ve které se kameny vracely zpátky do výchozí pozice, „za bránu“, když se střetli s delší řádkou nepřátelských kamenů. Lidé si často mysleli, že jedna hra má navěky danou sadu pravidel, ve skutečnosti však existovalo nekonečně mnoho variací. Stile často dokázal těžit z toho, že dobře známou hru zavedl neobvyklým směrem.

Občan měl, jak tvrdil, štěstí. Vyhrál právo prvního tahu, potom vyrazil kupředu dvojími šestkami, kdežto Stile se musel spokojit s hodem dvě a jedna. V backgammonu byly dvojité hody cenné, protože člověk pak mohl házet oběma kostkami ještě jednou. Takže Občanovi jeho hod umožnil nastoupit se čtyřmi figurkami na šesté pole, zatímco Stile nasadil jen dvě. Tak to zhruba stejně pokračovalo dál. Občan měl brzy všech patnáct kamenů nasazených, Stile byl pomalejší.

Brzy se obě vojska setkala. Občan zasáhl první nekrytý kámen, v řeči laiků umístil jednu svou figurku na pole, které bylo obsazené jedním Stilovým kamenem. To poslalo Stilovu figurku domů za bránu, na výchozí pozici. „Poslal jsem tě domů k té tvojí mechanické děvce, co?“ zasmál se vítězoslavně. „Ach, necht’ nelká nikdo za branou!“

To byla narážka na prastarou báseň od Tennysona ze Země. Stile byl s historickou literaturou dobře obeznámený, ale neodpověděl. Občan se jen předváděl, jak je sečtělý, ale nebyl to typ, který by znal něco víc než nejmódnější citáty — a tenhle se ještě ke všemu naučil špatně. Správně měl verš znít: „a nemusí nikdo lkát za branou“. Stile ještě v duchu doplnil zbytek: „až vypluji na moře.“ Tennyson báseň napsal na sklonku života, věděl, že zanedlouho zemře. Tahle báseň, Vplouvajíc do přístavu, byla cosi jako vlastní epitaf. Když vyplul, v obrazné představě severských lodí mrtvých, na moře, doufal, že pohledne do tváře svého Lodivoda, Boha. Ti, které zanechá za sebou, v životě, by kvůli němu neměli cítit žádnou bolest, protože on, jako vlkodlaci fena, našel dokonalé místo pro odpočinek. Vždycky bylo lepší přečíst celá díla zesnulých literárních velikánů a porozumět jejich myšlenkám, než se učit nazpaměť citáty vytržené z kontextu. Ale nebylo by k ničemu, kdyby to všechno s tímhle mohutným hulvátém probíral a znepřátelil si Občana.

Takže Stile měl teď také v úmyslu poslat tohohle nepříjemného Občana na moře. Bylo očividné, že to nebyl špičkový hráč. Příliš se spoléhal se na své štěstí a na základní strategii „dělání“ polí — stavěl dvě nebo více figurek na jedno pole, takže tam protivník nemohl ani umístit své, ani zasáhnout nekrytý kámen. Štěstí a konzervativní hra — to byla pro většinu příležitostí dostatečně dobrá strategie. Ve třech ze čtyř případů také vítězná strategie.

Ale Stile nebyl obyčejný hráč. Nespoléhal se na náhodu, ale na své umění. Štěstí se rádo vyrovnávalo, zvláště v dlouhých sériích, zatímco převaha v umění bylo stále stejná. Tohle dokonce i v hazardní hře dávalo výhodu vynikajícímu hráči. Bylo nutné podstupovat riziko, aby šel člověk účinněji dopředu. Díky riziku docházelo k určitým ztrátám, ale v konečném součtu by se mělo vyplatit. Stile už začínal poznávat slabiny Občanova herního stylu. Ten člověk měl nejspíš nedokonalou představu o strategii kostky, která zdvojovala výhru — a to mohlo být rozhodující, bez ohledu na to, jak se chvástal svým štěstím.

Občan došel zakrátko mnoha figurkami na svou domovskou desku a byl připravený vyskákat domů. Hráč, který první dostal všech patnáct figurek ven, měl vyhrát hru, ale ne nezbytně Kolo. To

se hodnotilo pomocí bodů: každý kámen, který zůstal ve hře, když protivník skončil, byl za jeden. Kdo měl sto, vyhrál celé Kolo. Mohlo trvat několik her, než někdo získá celou sumu. Klíčem k úspěchu bylo minimalizovat ztráty, když člověk prohrával, a maximalizovat výhru v případě vítězství. A tady přišla ke slovu dublovací kostka.

Nicméně nejlepší bude, když si toho člověka vyzkouší. Stile si potřeboval utvořit velice jasnou představu o soupeřově zranitelnosti, protože Občan nebyl úplný hlupák; byl dost dobrý na to, aby byl nebezpečný. Ve vrhcábech hrála náhoda důležitou úlohu, stejně jako ji mají svaly v zápase. Bylo třeba ji brát v úvahu.

Stile hodil 3 a 2. Díky tomu mohl nasadit dvě figurky a ještě vyrazit soupeřovy kameny na druhém a třetím poli. Byl to dobrý zvrat, protože Občan připustil několik vyrazení, kterým se možná mohl vyhnout. Stilova dvojka a trojka vymazaly účinek dvaceti jednoho a dvaceti dvou bodů, které Občan naházel na svých kostkách. Dokázal využít své skrovné štěstí k tomu, aby vyrovnal soupeřovo veliké. Byla to otázka brilantní taktiky.

Ale Občan sotva dával pozor na tahy. Pokoušel se otrást Stilovou sebedůvěrou, byl očividně přesvědčený, že i v hazardní hře hraje duševní vyrovnanost hlavní roli. „Mnoha lidem vrtá hlavou, kam mizíš mezi Koly, mužíčku. Zdá se, že chodíváš jistou služební chodbou a nikdy nevyjdeš na jejím druhém konci. Objevíš se o hodiny, nebo dokonce dny později, jak jdeš opačným směrem. Je to chodba pro potravinové automaty, ale na tobě není vůbec znát, že bys tam debužíroval. Pověz mi, jak se může člověk takhle vypařit? Jako když pošleš kámen za bránu. Je to záhada.“

Stile se nepřestal věnovat hře. „Lidé zbožňují záhady, pane.“

Kostky se kutálely, kameny postupovaly. Občana jeho štěstí nepouštělo, navzdory nedokonalé hře získával. „Záhady existují jen proto, aby byly rozluštěny. Nebylo by možné, žes objevil něco fantastického, třeba oponu, která odděluje skutečnost od fantazie? Že přes tuhle neviditelnou bariéru přecházíš do světa, kde si představuješ, že jsi důležitý, a ne nicka jako tady?“

Takže ten člověk se také pěkně pečlivě podíval na Stilovu existenci na Fázi. Ale on mu nehodlal sednout na lep. „Nepochybně, pane.“

„A je skutečně pravda, že v téhle fantazii jezdíš na jednorožci kobyle a přátelíš se s upíry a vlkodlaky?“

„Ve fantazii je možné všechno.“

„Dabl,“ řekl Občan a převrátil dublovací kostku na dvojku.

Hra se teď chýlila k závěru. Občan skončil první, Stilovi zůstalo na desce osm kamenů. Vynásobeno dvěma to znamenalo šestnáct bodů proti němu.

Pustili se do druhé hry, protože se samozřejmě ještě ani nepřiblížili stovce, kterou potřeboval vítěz. Občan byl teď nepříjemně žoviální: zbožňoval vyhrávání. Stile doufal, že si přestane dávat pozor a začne být přehnaně důvěřivý. Při troše štěstí nebude Občan v klíčovém okamžiku soustředěný — díky tomu, jak se tvrdohlavě snažil Stila vynervovat.

Občana ale zatím přízeň štěstěny neopouštěla. Nehrál nijak zvlášť dobře, někdy dokonce slabě, ale štěstí v kostkách ho podrželo. Když měl jasnou výhodu, dubloval a Stilovi nezbývalo, než přijmout nebo ztratit hru. Potom měl Stile kratičkou úspěšnou sérii — vlastně šikovně využil momentální situace — a dubloval také. „Dabl!“ řekl Občan, hned jak na něj přišla řada. Umínil si asi, že musí mít poslední slovo, a věřil svému štěstí. Dublovací kostka teď ukazovala osm.

„Chápu, že takový prcek, jako jsi ty, musí používat kouzla, aby schrastil nějakou pořádnou a pěknou ženskou,“ řekl Občan mezi hrou. „Dokonce i když je vyšší než ty.“

„Takových je hodně,“ přitakal Stile. Narážky na drobný vzrůst ho opravdu rozčilovaly, ale už dávno se to naučil skrývat. Měřil metr a půl, nebo v archaických mírách Fáze bez palce pět stop.

Občanovo pekelné štěstí nepolevovalo. Zdálo se, že na jeho vychloubání něco bude. Nepochybně se mu dařily vynikající hody a v téhle hře, pod dohledem Herního počítače, podvádění nepřicházelo v úvahu. Tuhle hru vyhraje také, nižším rozdílem než předešlou, ale osmička na dublovací kostce dávala každému kameni cenu zlata. Občan rád dubloval. Možná díky posedlosti sázkami, jak tomu u Občanů bývalo.

„Hádám, by se tam dala najít jedna opravdu sladounká panenka, která se ovšem oženila s trpaslíkem,“ poznamenal Občan se samolibým úsměvem. „Je docela možné, že ji očaroval.“

„Jinak by to asi nešlo.“ Ale ačkoliv se odmítal nechat vyprovokovat, tahle narážka na nedávné oddavky s Modrou Paní zasáhla cíl. Pokud by jeho zvláštní taktika nevyšla, vypadne z Turnaje. Kdyby se k němu aspoň štěstí pořád neobracelo zády!

„Nebo má možná slabost pro zakrslíky. Je to něco jako míšení ras. Někoho to vzrušuje.“

Občan si opravdu dovoloval! Ale Stile hrál dál klidně. „Někoho ano, řekl bych.“

„Anebo je na chlapečky. Líbí se jí, když to dělá s dětma.“

Ale tenhle jedovatý osten byl tupý. Občan se poněkud spletl. Tahle úchylka se dala vztáhnout k sexuálníím pohnutkám mužů, ne žen. Přesto by Stile nejraději tímhle blbounem mrštil do pěkně hluboké propasti.

Stile znovu prohrál, se šesti figurkami na desce. To znamenalo čtyřicet osm bodů proti, celkem tedy šedesát čtyři. Další taková hra ho vyřídí.

Štěstí se nakonec obrátilo a jednu vyhrál. Ale dokázal jen jednou dublovat a získal pouze šest bodů. Potom zase vyhrál Občan: osm kamenů, dvakrát dubl — to znamenalo třicet dva bodů. Skóre teď bylo 96:6. Příští hra mohla být poslední.

Přesto se Občana jeho úžasné štěstí drželo. Nepřišel nakonec na nějaký způsob, jak podvádět, jak ovlivňovat kostky? Stile o tom pochyboval, na to byla při Turnaji příliš přísná bezpečnostní opatření — a tohle bylo důležité utkáni před širokým publikem. Hody musely být regulérní. Věda tvrdila, že štěstí se v dlouhých řadách vyrovnává, ale bylo těžké tohle dokázat při vrhcábech.

Stile byl v zoufalé situaci. Ale přesto ještě existovalo východisko. Věděl, jak hrát s backgammonovou specialitou, a teď už pro to přišel ten pravý čas. Dubloval, když si stál na pohled dobře, a když byl Občan jasně vpředu, dubloval také. Ale Občan měl pořád jasně navrch, takže takové dublování vypadalo ztřeštěně.

Stile využíval zadní hry, aby narušil Občanovy pozice na jeho domovských polích. Ten poslal většinu jeho figurek domů, za bránu, takže je tu Stile měl připravené, aby mohl napadat Občanovy kameny nachystané na vyskákání. Taková situace je často mnohem zranitelnější, než si lidé všeobecně myslí. „Dabl,“ řekl Stile a otočil kostku.

„Jsi blázen,“ řekl Občan a znovu zdvojnásobil.

Stile vyrazil další soupeřův kámen. Na to, aby získal slušné postavení, potřeboval víc, ale pomohlo to.

Občan hodil dvojité šestky. To posunulo kámen, který Stile právě vyrazil, o celou cestu z brány až na jeden krok od konce. Štěstí mu pořád ještě stačilo k tomu, aby rozprášil jakýkoliv zvrat, na který se Stile zmohl.

Stile znovu dubloval, ačkoliv byl zjevně pozadu. Občan se, když na něj přišla řada, zachechtal a dubloval ještě jednou. Kostka teď stála na svém maximu, šedesáti čtyřech. „Ty se tedy chceš nechat porazit s velkou parádou, prcku!“

Každému zbývalo pět kamenů, zbytek vyskákal. Hra teď byla ve skutečnosti mnohem vyrovnanější, než si Občan uvědomoval. Stile už měl výhodu, kterou potřeboval. Kdyby zůstali jen u prvního dublování a Stile by vyhrál o dvě figurky, získal by mizerné čtyři body. Ovšem pokud by stejným rozdílem prohrál, Občanovi by tyhle čtyři body stačily k celkovému vítězství. Ale teď kostka ukazovala šedesát čtyři, takže Občanovi by dva vítězné kameny pomohly úplně stejně, jen by vyhrál zbytečně velikým rozdílem — ale Stilovi by to samé dalo 128 bodů, to znamená jednou ranou konečné vítězství. Takže vlastně vyrovnal všechny předchozí partie. Nebyl pozadu o devadesát bodů, stačilo mu vyhrát o pouhé dva kameny. Občan byl blázen, když nechal dublování zajít tak daleko — zahodil tím hlavní výhodu, kterou si vypracoval.

„Slyšel jsem, že některá z těch zvířat se můžou proměňovat do lidské podoby,“ řekl Občan. „Řekl bych, že zvíře v podobě ženy může osamělému chlapovi přinést spoustu legrace.“

Bylo něco, co tenhle hulvát o Fázi nevěděl, nebo měla neomalenost jeho urážek někde konec? Stile vědomě dovolil svému vzteku, aby se trošičku ukázal na povrchu. „Je to jiný rámeček, pane, platí tam jiné přírodní zákony. Tahle zvířata mají lidskou inteligenci.“

Občan se toho škodolibě chytil. „Takže ty jsi opravdu proháněl kobyly a fenky!“ Ve svém perverzním zanícení sotva dával pozor na vrhcáby. Chtěl Stila rozzuřit, a když se mu zdálo, že má úspěch, nechal prostředky, aby zhatily účel. Jednak to nebylo zrovna v duchu

fair play, ale hlavně to bylo takticky nesprávné. Občan si sám připravoval porážku. Kdyby se jen štěstí vyrovnalo!

Stilovi se podařil dobrý hod. Vyzrazil dva kameny, ale Občan si toho sotva všiml. „Rozhodně se vás nechci nijak dotknout, pane, ale nemyslím, že by vám do toho něco bylo.“

„Se zvířaty!“ zařičel Občan a hlasitě se rozchechtal. „Tys to přiznal!“

„Nepopírám to, pane,“ řekl Stile naoko rozčileně.

„A obtěžovala se pokaždé se změnou podoby?“ naléhal Občan. Skoro slintal blahem. Ani se pořádně nedíval na desku, hrál automaticky a špatně. „Možná někdy čubka zůstala v psí podobě, aby jste se nenudili?“

Stila by zajímalo, jaká zvěrstva se skrývala v tajných snech tohohle otravy. Možná, že vycházely na světlo jeho vlastní nedovolené choutky, jen je přenášel na jiného. Občan se sám nevědomky prozrazoval.

Stile ho dál slovně odrážel, nechával si líbit nejhorší věci, ačkoliv by pro něj byla hračka Občana pořádně shodit a zesměšnit. Vlastně ho k tomu mlčky pobízel. Mezitím obratně zužitkovával své hody a brzy získal mírnou převahu. Občan by tomu ještě mohl zabránit, kdyby dával alespoň trochu pozor. Ale jeho morbidní zaujetí domnělými Stilovými hrdinskými kousky se ženami, které měnily podoby, mu bylo osudné. Než si začal uvědomovat, že je v pasti, bylo už příliš pozdě — dokonce ani jeho úžasné štěstí nemohlo nahradit promrhané příležitosti.

Vstoupili do konečného dějství a oba se pustili do vyskakování kamenů. Tentokrát padaly kostky lépe Stilovi a skončil o dvě figurky napřed.

Trvalo chvíli, než Občan pochopil, co to znamená. Měl veliký náskok, subjektivně věděl, že o vítězství by ho mohl připravit jen pořádně veliký obrat Štěštěny. A k takovému obratu došlo. Jeho pohled strnul na čísle šedesát čtyři na vrchní straně zdvojevací kostky. Došlo mu, že malý rozdíl dvou kamenů ho jednou ranou vyřadil z Turnaje.

„Někdy musíte navštívit Fázi, pane,“ řekl Stile srdečně. „Vím o jedné čubce přesně pro vás.“

KAPITOLA TŘETÍ

LÍBÁNKY

Stile překročil oponu na obvyklém místě. Z obslužné potravinářské haly se vynořil v hlubokém lese Fáze. Za okamžik přiklusal jednorozec. Ale nebyla to Neysa. Tenhle byl o něco větší, byl to samec a srst měl až na dvě rudé punčošky na zadních nohách tmavě modrou.

„Klipe!“ zvolal překvapeně. „Čekal jsem—“

Jednorozec se přeměnil v mladého muže oblečeného do modré haleny, kožesinových kalhot, rudých punčoch, klobouku se širokou střechou, rukavic a bot. Každému, kdo věděl o formách, byla jeho podobnost s jednorozcem zřejmá. „Je pryč, bude plodit. Vůdčí hřebec ji drží u stáda, dokud nevrhne hříbě. To je zákon stáda.“

„Ano, ovšemť,“ přikývl Stile zklamaně. Našel své ukryté šaty a rychle se oblékl. Nehodilo se, aby tu pobíhal nahý, ačkoliv ohledně toho neexistovala žádná pevná konvence. Neyse, svému největšímu příteli v tomhle světě, přál jen to nejlepší, přesto se ale cítil bez její společnosti prázdně. Ale dohodl se s Hřebcem stáda, že ji kvůli plození propustí, až skončí svou výpravu za odplatou, a teď, když vyřídil Rudou Adeptku, ten čas přišel. Čas na odpočinek, zotavení a lásku. Čas, aby byl s překrásnou Modrou Paní.

„To byla dočista nejsměšnější věc,“ řekl Klip, který zjevně sledoval tok Stilových myšlenek. „Pojal jsi Modrou Paní za manželku, a potom jsi vzal do zaječích, aniž bys vůbec —“

„Zvláštnost situace,“ řekl Stile stroze. Odjel bez toho, aby naplnil své manželské právo, kvůli proroctví, že Modrá Paní mu dá syna. Věděl, že jen když počká a počne dítě až později, přežije nebezpečné poslání, které měl před sebou, protože takové věštby měly moc zákona. Ale teď měl ještě v živé paměti špičky odporného Občana, takže mu tohle téma připadalo citlivé. „Posloužíš mi za oře dobrovolně?“

„Neysa mi jemně naznačila, že bych mohl být rohatý na opačném konci, kdybych nechtěl,“ připustil Klip. „Kromě toho, tvá dobrodružství jsou pozoruhodná.“

„Jedu jen se svou ženou na svatební cestu.“

„To je to, co mám na mysli.“ Klip se přeměnil do své přirozené podoby, jeho roh zadul jako saxofon — v taktu svatebního pochodu, který se rozvinul v popěvek s odvážnými vedlejšími významy.

Stile se vyšvihl na jednorožcův hřbet a dopadl schválně tvrdě. Klip zahrál ještě jednu poplašenou melodii a vyrazil. Jednorožci byli rychlejší než koně, protože jim pomáhala magie i přesto byla tato dvě stvoření blízcí příbuzní — jak sám Klip jednou řekl: stejně blízcí jako lidé a opice. Stile si nebyl jistý, jestli tohle tvrzení nemělo nějaký postranní význam, ale nikdy o něm nepochyboval. Člověk měl inteligenci a vědu, která chyběla opici, jednorožci měli inteligenci a magii, která chyběla koním.

Brzy se vynořili z lesa a hnali se přes pole směrem k hradu obehnanému vodním příkopem, který byl srdcem Modrého panství. „Nevíš snad, jak pochodil Klef z Protonu?“ vyzvídal Stile. „Dal jsem mu Platinovou flétnu a poslal ho k Malému lidu, ale měl jsem příliš mnoho práce, takže jsem s ním nemohl jít dále. Jsem si jist, že znáš všechny novinky.“

Klip zafoukal tón jako potvrzení. Vždycky měl tak trochu rád klepy.

„Došel Klef na místo bezpečně?“ Stila zajímalo, jak přesně se jeho sen potvrdí. Rámce byly vždycky důsledně oddělené, pokud tedy byl jeho sen pravdivý, znamenalo to, že se oddělení začínalo rozmazávat; přinejmenším pro něj.

Klef zahrál další ano. Jeho saxofonový roh zněl měkčeji než Neysin harmonikový, ale nebyl tak obratný v trylcích. Stejně jako ona dokázal pomocí hudebních motivů skoro mluvit — zněly jako ano, ne, možná a další vybraná slova, obzvláště hovorová. Jednorožci vlastně dokázali akordy vyjádřit celé věty, ale to byl zcela zvláštní jazyk, který měl se starobylostí mluvy Fáze pramálo společného. Stile mu začínal rozumět, ale zatím si v něm nebyl moc jistý.

„Byl — je snad tím, koho Platinové elfové zovou Předurčený?“

Znovu potvrzení.

„Potom to zemětřesení — pocítili jsme ho na Protonu — to se hory otrásaly, když hrál?“ Ale byla to řečnická otázka, odpověď už znal. Rámce se v tomhle ohledu nesporně přiblížily. „Zajímalo by mne, co to znamená?“

Na to Klip neznal žádnou odpověď. Nikdo kromě Malého lidu z Hory nevěděl, jaký význam má Předurčený. A samozřejmě kromě vševědoucího Orákula, které dávalo jen jednu odpověď za život každého tazatele.

Podle jiného proroctví příchod Předurčeného naznačil, že se blíží konec Fáze. To Stilovi dělalo starosti. Pracoval tak usilovně, aby si tady zajistil své místo. Má mu to být nakonec odepřeno?

Dobrá, umínil si, popadne za pačesy každé potěšení, které se mu ve zbývajícím čase naskytne. V kosmickém měřítku mohl být konec vzdálený celá staletí. Magické předpovědi byly nevyzpytatelné, nebylo možné bezstarostně se o ně opřít. Mnoho lidí zemřelo, protože se spolehlo na špatně pochopená znamení.

To ho přivedlo zpátky ke způsobu, jak si zajistil úspěch tím, že odložil své otcovství. Už se nemohl dočkat, až to bude moci dohnat. Miloval Modrou Paní od první chvíle, co se s ní setkal. Nikdy předtím nepoznal tak nádhernou, inteligentní a žádoucí ženu. Ale byla to vdova po jeho druhém já, a proto byla celá situace trochu podivná. Nicméně teď patřila jemu a on by ji nikdy neopustil — kromě jednoho nezbytného výletu na Proton, aby se pokusil o finálové Kolo Turnaje. Už to pro něj nebylo tak důležité, jak se mu zdálo kdysi, ale musel se o to ze všech sil pokusit.

Dorazili k malému hradu, malebně obehnanému vodním příkopem. Když vjeli na nádvoří, Stile seskočil z oře. Modrá Paní, jeho ztělesnění radosti, mu přispěchala do náručí. Všechno, co měla na sobě, bylo samozřejmě modré: čelenka, roucho i střevíčky. Byla všechno, po čem toužil.

„Jsme připraveni?“ otázal se, když počáteční sladkost objetí polevila.

„Jsem připravená od té doby, co jsme byli oddáni, tys mě však ve spěchu opustil,“ škádčila ho.

„Už nikdy více, paní!“

„Hinblue je osedlaná.“

„Už jsme procestovali mnoho z východní části opony. Což kdybychom začali v Platinovém panství?“

Nevyčítala mu jeho starost o Klefa, což byl zjevný důvod, proč chtěl projít krajem Malého lidu. „Jak si můj Pán přeje.“

„Odpustíš mi na začátek magie?“

Rozzářeně přikývla. „Magie je majetkem mého Pána Adepta.“

Nasedli na své oře a Stile zahrál na svou skvělou harmoniku, aby shromáždil magii. Jeho adeptské nadání ovládala hudba a slova — hudba dávala síle tvar a slova určovala použití. Ve skutečnosti bylo nejdůležitějším nástrojem jeho vědomí, slova stanovovala okamžik provedení. „Ved’ nás čtyři v běhu,“ zazpíval, „k Platinovému břehu.“

Klip saxofonově odfrkl: břehu?

Ale kouzlo už účinkovalo. Zdálo se, že se čtveřice rozpouští, vsakuje do půdy a teče skrz ní rychle směrem na jihojihovýchod. Za okamžik se zase zhmotnili poblíž Hory platinových elfů. Byla tam čerstvá mohyla vlkodlačí čubky Serrilryani, přesně tak, jak mu to ukázal jeho vizionářský sen.

„Cokoliv si představím jako břeh, je břeh,“ vysvětlil Stile. „Nemusí zde být žádná voda.“ Ale náhodou tu právě byl příkrov hustých mraků, takže se zdálo, že klesající prales mizí jakoby v moři mlhy. Dalo by se říct, že stáli na jakémsi břehu. Dokonce se mu zdálo, že na povrchu tohoto oceánu mračen viděl míhající se vlčí tvary.

„A byli jsme vedeni —jako elektřina na protonském rámci,“ podotkla Paní. „Myslela jsem, že nám dáš křídla, abychom sem mohli doletět.“

Objevil se zachmuřený elf oblečený v platinovém brnění, které mělo jeho tělo zaštitit proti náhodnému slunečnímu paprsku. Pohlédl nahoru na Stila. „Bud’ vítán. Modrý Adepte, i ty, Paní.“

„Vaše uvítací obyčej se od poslední návštěvy vylepšily,“ pravila Paní naoko vážně.

„Jsou tak dobré, jak mohly být,“ souhlasil elf. „Ted’ vás již známe.“

Uvedl je do Hory. Stile si povšiml, že klenba byla narychlo vyspravená zvláštními podpěrami. Evidentně ji zkáza, kterou způsobila flétna Předurčeného, úplně nezničila. Stile doufal, že nedošlo k příliš

velkým ztrátám na životech, když se zhroutila. Klip a Hinblue zůstali venku, aby se mohli pást na svěže zeleném trávníku s purpurovým nádechem.

Uvnitř je očekával temně vážný a vrásčitý elf. Byl to Pyreforge, náčelník tohoto kmene Temných elfů. „Tvůj přítel je bezpochyby Předurčený,“ řekl vážně. „Víra, kterou jsme v tebe vložili, se ospravedlnila.“

„Prozradíš mi tedy, jaký to má všechno význam?“ otázal se Stile. „Jsme na svatební cestě, ale přesto má zvědavost naléhá.“

„Protože jsi na svatební cestě, prozradím ti jen část,“ řekl starý elf. „Záhy zvíš zbytek.“

„Ne! Jestli má přijít konec Fáze, musím to vědět nyní.“

„Nemusí to být nezbytně konec, ale snad jen významná přeměna. Tolik toho halí temnota. Ale rozhodnutí je blízko — za čtrnácte dní, snad, ne déle než za dvakrát čtrnácte dní. Dopřej si teď radováněk, protože pak nadejde tvůj největší úkol!“

„Hrozí snad mému Modrému pánovi nějaké nebezpečí?“ zeptala se znepokojeně Paní.

„Nám všem, Paní. Jak bychom mohli přežít, je-li náš rámec odsouzen k zániku?“

„Nemůžeme ho odvrátit?“ zeptal se Stile.

„Přijde ve svém vlastním čase. Proto jej teď vypuť ze své mysli, neboť nyní jsou na tahu jiné síly.“

Stile viděl, že od Pyreforge se přímé odpovědi nedočká, a nemohl elfa k ničemu nutit. „Předurčený — jakou v tom všem hraje roli? Takový titul...“

„Naše tituly se sotva podřizují běžnému lidskému bájesloví či náboženství. Tenhle neznamená více, než že mu bylo souzeno objevit se v tomto čase, kdy se opona stává viditelnou a napětí mezi rámci narůstá. Velcí Adepti minulosti tuhle krizi předvíдали a předurčili jeho úkol.“

„Co je to za úkol? Klef je jen muzikant. Výborný, nadaný, nejlepší, jakého znám — ale není to válečník nebo Adept. Co by mohl učinit?“

„Není Adept?“ uchechtl se Pyreforge. „To je, jako bys řekl, že Platinová flétna není nástroj! Dokáže hudbou posílat mrtvé do Nebe

a melodií drtit hory v prach — a to jsou pouhé okraje jeho necvičené moci. Jakmile ho vyučíme k naprostému mistrovství, bude Předurčeným!“

Takže to neodpovídalo pozemské mytologii, ale význam srovnatelný byl. „Je tedy nakonec Adeptem? Nepřipadal mi ničím výjimečný — ale asi jsem ho neslyšel hrát na Fázi.“

Pyreforge se ironicky pousmál. „Vždyť jsi ho slyšel, Adepte. Hudba je nejbližší družka magie, jak bys měl vědět.“

Takže elf věděl o jeho vidění! „A Klef je nejlepší muzikant, který mohl přijít na Fázi,“ řekl Stile. Začínalo mu svítat. „Ale co přesně má učinit? A můžeme ho pozdravit?“

„Nemůžete.“ Stila tak strohé prohlášení zarazilo, od starého elfa byl zvyklý na květnatější jazyk. „Jeho moc je nesmírná, avšak pro něj zcela nová, a zbývá mu ještě mnohé, co se musí naučit, nežli ovládne své umění. Netoužíme po tom, aby se naše hory opět otráasaly. Je hluboce ponořen do učení, kterého je mu třeba pro chvíli, kdy má vystoupit, a nesmí být rušen.“

„Pro jakou chvíli?“ zeptal se Stile. Začalo se ho zmocňovat zklamání.

Ale elf stále neodpovídal přímo. „Setkáš se s ním, až přijde čas, Modrý pane, a vše ti bude objasněno. Nech nás, ať naučíme Předurčeného hrát jeho hudbu. Jeď nyní na svatební cestu: musíš se zotavit a sebrat síly pro vypětí, které přijde.“

Vypadalo to tak. Učili Klefa hrát hudbu? Buď to musel být vtip, nebo byli úžasně domýšliví! Stile celý rozladěný poděkoval maličkému vrásčitému elfovi a odešel. „Necítím se příjemně, když nic nevím o velkých událostech — obzvláště, když je zřejmé, že se mne důvěrně dotýkají,“ zabručel směrem k Paní.

„Jak myslíš, že mi bylo, když jsem jako kvočna v kurníku seděla na Modrém panství, poté cos odjel pryč, abys zvítězil či padl?“

„Nevzpomínám si, že bys v tom kurníku dlouho —“

„Pojedme, můj pane.“

Stile se usmíval. Když byla pod tlakem, vždycky po ženském způsobu přešla na jiné téma. Nebyla to žena, která by nechala osud, aby ji nerušeně převálcoval, a její nynější úcta k jeho maličkosti pouze patřila k líbánkám. Kdyby toužil po stvoření, které by se sklonilo

před každou jeho slabůstkou, miloval by Sheen. Modrá Paní vždycky bude někdo, koho nebude možné jen tak přejít.

Nasedli a vyrazili. Pyreforge měl pravdu, opona teď byla zřetelnější. Jak se vinula napříč svahy Purpurových hor, matně světélkovala. Svým způsobem sledovala obrysy terénu, rozprostírala se do výšky, dokud nebyla tak bledá, že už ji nedokázal rozeznat, a zjevně podobně pokračovala i pod zemí. Jak horská stráž ustupovala, odkryla z opony více. Nikde nebyla žádná mezera, byla spojitá.

Tohle Stila fascinovalo — ten všudypřítomný přechod mezi rámci. Krajiny Protonu a Fáze byly identické — až na to, že Proton byl jalový a znečištěný svět, kde fungovala věda, zatímco Fáze byla svěže zelený svět magie, plný života. Přecházet mohli jen ti lidé, kterým chyběla druhá já v opačném rámci. Nezdálo se, že by někdo věděl, proč nebo jak se tu opona vzala, nebo jaký byl dosah její působnosti. Prostě sloužila jako přechod mezi rámci, reagovala na přání z jedné a na zaklínadlo z druhé strany.

Měli v úmyslu následovat ji podél jejího převážně západního ramene, dokud nedosáhne Západního pólu. Stila opona zajímala čím dál víc — a Západní pól zvlášť, protože neexistoval na žádném dalším světě, který znal. Teď měl záminku, aby mohl uspokojit oba tyto zájmy — spojil je se svatební cestou.

Jako Modrý Adept byl jedním z nejmocnějších kouzelníků na Fázi. Když seděl na jednorožci — ach, jak mu chyběla Neysa — měl jeden z nejlepších dopravních prostředků a ochranu zároveň. A ve společnosti překrásné Modré Paní — jaké tohle budou báječné prázdniny!

„Chci si nakreslit mapu,“ vzpomněl si. „Mapu Fáze, jak ji znám nyní a jak ji prozkoumám. Aby tam byla opona a všechny její záhyby.“

„Opona je přímá,“ řekla Paní.

„Přímá? Vždyť se vlní po celém rámci!“

„Nikoliv, můj pane, to rámec se vlní,“ ujistila ho. „Když sledujeme oponu, ubíráme se přímo na západ.“

Stile se rozhodl, že se nebude hádat. Nakonec byli svoji jen krátce a byla tak rozkošná, že při každém pohledu na ni se mu rozbu-

šilo srdce. Hádka v téhle chvíli by byla trapná. Zmapuje si Fázi, tak jak ji viděl on.

Zahrál na harmoniku, čímž přivolal magii. Potom odložil nástroj a zazpíval: „Na hrušku sedla dej mi mapu i s vrstevnicemi.“

Mapa se objevila, přesně taková, jakou si ji představoval — úhledně složená, jako z pergamenu. Otevřel ji a prohlédl si linie a barvy. Byly tam Bílé hory na severu, Purpurové hory na jihu, značky Modrého, Černého, Žlutého, Bílého, Hnědého a bývalého Rudého panství a opona, která se vinula kolem nich a mezi nimi. Vrstevnice označovaly přibližnou nadmořskou výšku.

Ale byla tu rozlehlá bílá místa. Tahle mapa obsahovala jen oblasti, které znal. Procestoval v poslední době velký kus Fáze, ale zbývalo ještě mnoho neprozkoumaného. Očekával, že mu osud dopřeje zaplnit její zbytek. Když objede a zakreslí oponu, postará se o většinu ostatního, protože se vlnila (či vedla přímo?) poblíž nejdůležitějších míst rámce.

„Nikdo na Fázi neužívá mapy,“ protestovala Paní. Ale bylo jasné, že ji zajímá.

„Já nepocházím z Fáze,“ odvětil. Ukázal jí mapu. „Tak, jak to tu máme, opona by se měla ubírat jeden den pohodlné cesty na západ, potom se tady stáčí na sever, aby minula palác Orákula a dál okolo Žlutého panství poblíž Bílých hor. To bude pár dní jízdy. Potom musí uhnout jihozápadně, aby protála Černé panství, tady —“

„Opona je přímá,“ opakovala.

„Zadrž, má milovaná. Potom dále, dokud nedojedeme na Západní pól, někde tady. Celý výlet by měl trvat tak týden, což nám nechává —“

„Jsi blázeček,“ řekla vesele. „Pramálo toho víš o Fázi.“

„Proto ji také prozkoumávám,“ přitakal. „Jsi žena blázinka, blázínku.“

Naklonila se k němu a její ústa ochotně uzavřela rozhovor. Jeli tak bok po boku a líbali se, zatímco Klip hrál další ze svých výmluvných motivů. Stile mu levou patou uštědřil slabý, ale důrazný kopanec do boku. Klip vydal girlandy hudebního smíchu s lechtivým podtónem a švihnul Stila přes záda oháňkou důvěrným pohybem, kterým obyčejně odháněl mouchy.

„A teď pojďme,“ řekl Stile, když polibek skončil.

Oba oři přešli do klusu. Sledovali oponu dolů z kopce, přes údolí a nahoru lesnatou strání. Stile miloval jízdu koňmo: to byla věc, kterou uměl nejlépe. Paní mu jela po boku, lehce udržovala rovnováhu, vlasy za ní vlály jako zlatý závoj. Byla také výborný jezdec a měla skvělé zvíře, ačkoliv žádný kůň se nemohl měřit s jednorožcem, když běžel ze všech sil. Stile si možná mohl vypůjčit ze stáda ještě jednoho jednorožce, ale vlastně k tomu nebyl žádný důvod. Neplánovali nebezpečnou výpravu, ale jemné a něžné líbáčky. Hinblue byla velice dobrá klisna, potomek Modrého hřebce a Hinny, tedy z nejlepšího chovu na Fázi. Stilovi bylo stále líto, že s ním není jeho přítelkyně Neysa, aby si užívala výletu spolu s nimi, ale uvědomoval si, že by třeba mohla na Modrou Paní žárlit. Možná, že Neysina březost byla jen záminka, aby se téhle vyjíždě vyhnula. Konec konců, Klip byl dobrý, i když poněkud temperamentní společník.

Čas ubíhal. Opona se stáčela na jih a donutila je překročit Purpurové pohoří přes hřebeny, a ne nějakým přírodním průsmykem. Zvířata zpomalila do kroku a vzduch se ochlazoval. Nebyl tu sníh, ale vegetace začínala být namodralá, jako od mrazu, až později úplně zfialověla. Samozřejmě, tohle dávalo horám jejich barvu, měl by to už dávno vědět. Nakonec Stile seslal kouzlo, kterým je zahřál — sebe, Paní a obě zvířata — takže se nikdo nemusel přepínat, aby si udržel tělesné teplo.

Potom, když začalo úbočí příkře klesat, seslal jiné, díky kterému všichni mohli letět vzduchem a odpočívat. Z jeskyně v útesu vyrazila harpyje, spatřila oba oře a jejich jezdce, jak se všichni bezstarostně snášejí povětřím, a honem zapadla zpátky do své díry. „Tak je to dobře,“ poznamenala Modrá Paní. „Škrábnutí těchto stvoření je plné jedu a ony vesměs vetřelce ve svém panství nestrpí.“

Klip si odfrkl. Jednorožci byli většinou kouzel nezranitelní a neměli z harpyjí žádný strach. Stile si dobře pamatoval, jak zemřela vlkodlačice Serrilryan, a věděl, že kdyby harpyje zaútočila, odpověděl by zuřivěji, než by snad takové události slušelo.

Potom minuli skalní hnízdo gryfa. Tři mláďata vystrkovala zobáky ven, aby si mohla prohlédnout podivné procesí. Zdálek zaslechli ptáku podobný skřek dospělého, nejspíš matky, která zpozorovala,

že někdo vyrušuje její děti. Gryfové byla bojovná stvoření, skoro tak ukrutná jako draci. Jednorožci se obvykle bitkám s tímhle druhem vyhýbali. Stile by si s ním samozřejmě dokázal poradit — ale rozhodl se místo toho urychlit jejich sestup, aby byli dost daleko od hnízda, než se objeví gryfí matka. Proč vyhledávat potíže?

Na jižním úpatí pohoří začínala rozlehlá plán. Přicházel večer a ve zkosených slunečních paprscích viděli na obloze siluety podobné groteskním ptákům. „Draci,“ zamumlala Modrá Paní. „Tohle je dračí kraj.“

„Kdyby pro nás některý slétl, jednoduše překročíme oponu,“ řekl Stile. Opět bylo lepší vyhnout se boji, netoužil vůbec po tom, aby musel plýtvat magií nebo si zkoušet svoji sílu. Jednorožec, vlkodlak nebo vampír mohli měnit podoby tak často, jak chtěli, protože v tom spočívala jejich podstata, zatímco Stile směl určité zaklínadlo použít jen jednou. Když to udělal, dokázal kouzly vykonat víc než jakékoliv jiné stvoření a mohl jednu bytost proměnit v jinou — ale nakonec by mu mohla dojít zásoba nových zaklínadel. Nejrozumnější bylo šetřit si kouzla pro opravdové ohrožení.

„A co Hinblue,“ zeptala se Paní.

„Hm, ano. Možná by dokázala přejít přes oponu také.“

„Nepřežila by v protonském rámci. Není tam dobrý vzduch, žádná pastva. A co tvůj vlastní oř?“

„O mě se nestrachuj. Paní,“ řekl Klip, když se přeměnil do lidské formy. „Jako jestřáb dokážu uniknout. Ale nemohu překročit oponu. Na Protonu bych se stal pouhým koněm a nemohl bych přejít zpátky.“

„Potom použiji magii, když vyvstane potřeba,“ rozhodl se Stile.

„Můj pane, není pro to vhodnější chvíle,“ řekla Paní. Protože se k nim začal snášet jeden ze stínů.

Stile vymyslel a naučil se z paměti množství zaklínadel, včetně několika ochranných proti drakům. Teď ho prostě přiměje, aby zapomněl, že tu vůbec bylo cokoliv zajímavého.

Ale jak stvoření přilétalo blíže, Stile se zamračil. Byl to podivný drak. Křídla měl špatná, ocas, hlavu—!

„Proboha, to není drak,“ řekla Paní.

Klip luskl prsty. „To je hromový pták! Nevěděl jsem, že by v těchto končinách nějaký zbýval.“

„Nemám zvláštní zaklínadlo na hromové ptáky,“ řekl Stile nejistě. „Musím sáhnout po nějakém všeobecném.“

„Není třeba,“ řekla Paní. „Ten pták je jen plný zmateného rámu-su a třeskotu —“

Stvoření slétlo až k nim se široce rozepjatými křídly — a v tom je v ohlušujícím zahřmění srazilo k sobě.

„Který značí déšť,“ dokončil Klip, když se spustila průtrž mračen.

Stile spěšně vyčaroval veliký stan, už postavený a zajištěný lany. Déšť bušil do jeho plachtoviny tak silně, že musel přičarovat dodatečné podpěry. Pod okraji prosakovala voda a vnitřkem přeskákala žába a pokryla je kapkami rosy. Objevila se menší žabička a spokojeně zakvákala.

Ostatní tři byli s ním, ale Klip se brzy vrátil do jednorožčí podoby a vyšel ven na pastvu: v koňské podobě mu déšť příliš nevadil. Hinblue ho následovala. Pastva vždycky přišla k duhu a draci se téhle bouři vyhnou.

Stile osaměl s Modrou Paní. Obrátil se k ní. „Měl jsem pro tuhle příležitost na mysli sluneční záři a sladkou hudbu. Přesto —“

„Zanech vytáček,“ řekla a otevřela mu svou náruč.

Potom se už bouře vytratila z jeho vědomí. Byla to dlouhá a vášnivá noc. Ráno se probudil v měkké posteli ze sena a chmýří, což znamenalo, že musel provádět nějaká spontánní kouzla, ale z toho se v jeho paměti nezachovalo nic. Byl si vědomý jen Modré Paní, která se konečně stala jeho ženou.

U vchodu do stanu stála úhledná hromádka vybraného ovoce. Klip zjevně v noci propátrával okolí a sesbíral, co mu připadalo přiměřené.

Na vrcholu hromady bylo rajske jablíčko a vespod jablka, třešně a banány. Typický koňský humor. Báječně se najedli.

Znovu se vydali na cestu. Klip vycítil, že by na svůj saxofonový roh neměl hrát žádné další nemravné melodie, ale sem tam nedokázal potlačit tlumené muzikální zachichotání.

Opona nebrala žádné ohledy na pohodlí cestovatelů a vydala se zpátky horským úbočím. Vlastně nebylo důvodu, proč by je měla brát, Stilova družina byla první, která podnikala tuhle zvláštní pouť. Tady na jižním svahu rostla hojnost květin všech možných barev a také spousta nejružnějších druhů křovin a stromů. Poletovali tu ptáci a pobíhali králíci a veverky. Čas od času se otevřela kulatá, travníkem porostlá padací dvířka a ven vykoukla malá hlavička — neškodný elf-poustevník.

Potom přijeli k řece. Přetínala oponu, byla hluboká a rychlá — a obýval ji hrozivý vodní drak, vypouštějící oblaka páry.

Zastavili a hltali příšeru očima. Ona si zase prohlížela je. Z tlamy se jí pomalu vysunul purpurový jazyk a mlsně oblízl koutky úst. Pouhý pohled na ně přiměl stvoření, aby začalo slintat. To vůbec nevypadalo na bezpečný brod.

Stile uvažoval, jaké zaklínadlo použít. Nejlepší mu připadalo znehybnění, nechtěl totiž zvířeti ublížit. Protože to ale bylo pro případ ohrožení tak užitečné kouzlo, velice nerad by ho použil zbytečně. Znovu proti němu stála jednou daná povaha magie —jakmile určité zaklínadlo vyslovil, bylo navždy ztracené. Všichni Adepti využívali kouzel velice opatrně, nikdy s nimi neplýtvali. Stile jako relativní nováček v oboru je někdy používal volněji než bylo moudré: novinka ho ještě neomrzela. Donedávna musel čelit tolika úkladům o svůj život, že se neměl proč obávat, aby zaklínadla nepromarnil. K čemu by bylo, kdyby si je střídal pro budoucnost, která by neměla přijít?

Ale teď byl poměrně zajištěný ženatý muž a každým dnem začínal být o něco konzervativnější. Uvažoval takhle: nenašla by se nějaká světská cesta, jak projít kolem tohoto draka? Obluda byla odkázaná jen na vodu, měla na místo křídel ploutve a plovací plány mezi prsty. Představovala vlastně velice omezené nebezpečí.

Tok myšlenek Paní byl opět shodný s jeho vlastním. Dokázala se do jeho uvažování nějakým záhadným způsobem vcítit; snad proto, že ho znala mnohem déle než on ji, jakkoliv nesmyslně by tohle tvrzení mohlo znít v každém jiném rámci než v tomhle. Vlastně ho v noci občas zklamalo, že dokázala až příliš pohotově odhadnout, po čem toužil — nic z toho pro ni ve skutečnosti nebylo nové. „To by

bylo hrubě dlouhé putování podél řeky, řekla bych, protože by nás následoval. Klip se může přeměnit v jestřába a v bezpečí přeletět, ale Hinblue takové čáry nesvede.“

„Beru to jako výzvu,“ řekl Stile. „Protože celý život jsem se bez pomoci magie obešel. Před rokem bych musel najít cestu bez kouzel, tak bych to měl dokázat i nyní.“

„I kdyby to mělo trvat čtrnáct dní,“ zachichotala se.

„Opona —“ začal Stile, ale zarazil se. Pořád zapomínal na Hinblue!

„Necht’ můj oř nemusí to utrpení podstupovat bezdůvodně,“ kývla Paní.

Klip se změnil do lidské podoby. „Takhle tu prostojíte celý den. Já vás dovedu přepraviti teď hned!“

„Tak?“ otázal se Stile. „A jak?“

„Odlákám toho draka po proudu a vy tři přeplavete. Obyčejný drak nemá tolik pod čepicí, aby takový úskok prohlédl.“

Samozřejmě. Jednoduchost sama. „Jsi mazanější než já. Tedy dnes,“ řekl Stile posmutněle.

„Přirozeně. Jsem jednorožec,“ prohlásil velkomyslně Klip. „Neplýtvám svou silou celou noc při zbytečném hrdinství.“ Změnil se zpět do obvyklé podoby, posupně odfrkl směrem k drakovi a přidal ještě potupné gesto rohem. Jednorožci dokázali tímhle způsobem vyjádřit podivuhodná sdělení. Drak se k němu otočil, zvýšil tlak páry a odhadoval, zda je vzdálenost dostatečně krátká, aby mohl zaútočit.

Klip se držel těsně z dosahu, klusal po proudu a necudně švihal ocasem. Zahrál několik hudebních motivů, ze kterých Stile dokázal pochytit slova: „Červ se plazí sem, červ se plazí tam.“ Draci byli vládci říše červů a na takové hanlivé zmínky byli citliví. Tenhle se za Klipem čile vydal v naději, že se jednorožec omylem dostane na dostřel tryskající páry.

Paní a Stile byli zanedlouho svlečení a i s Hinblue v bezpečí plavali na druhou stranu, se šatstvem v natažených rukou nad vodou. Nakonec přece jen zvítězili i bez kouzel.

„To se mi líbí,“ usmíval se Stile pod vousy a pozoroval v průzračné vodě její tělo. „Což kdybychom si trochu zalaškovali?“

„A počkali na draka, zda se nepřipojí ke společnosti?“ otázala se medovým hlasem.

Vyškrábali se na druhý břeh a začali se otřepávat, aby na sluníčku oschli. Stile se snažil, aby na ni příliš nezíral — ještě nikdy neviděl, aby žena s její postavou dělala takové pohyby, ačkoliv většinu života strávil ve společnosti, kde nahota byla normální.

Ozvalo se jakési slabé hvízdnutí. Stile i Paní se otočili a zjistili, že se na ně dívá drak. Pohyblivé pysky měl sešpulené, jako by chtěl pískat.

Stila se začal čím dál víc zmocňovat jeden pocit. Pokoušel se to ovládnout, ale za okamžik ho přemohl. Bylo to veselí. Vyprskl smíchy. „Vsadím se, že ta potvora nevidí to, co já!“

Paní se zaraženě prohlédla. „A co tedy?“

„On se dívá na nejvybranější lahůdku dvou rámců. Já vidím —“

„Nesejde na tom, co vidíš,“ řekla s předstíranou upjatostí. „Vím, co máš na mysli.“ Nebyla ani v rozpacích, ani se nezlobila. Měla jedno z nejnádhernějších těl v celém rámci a věděla o tom.

Přiletěl jestřáb, snesl se dolů a přeměnil se v jednorožce. Klip byl připravený znovu vyrazit na cestu.

Opona se brzy stočila na sever a znovu přešla horský hřeben. Naštěstí si k tomu vybrala přirozený průsmyk, takže hory mohli překonat rychle.

Vynořili se ve zvlněné krajině, ve které se nejčastěji pásli jednorožci. Teď postupovali svižně, ale cesta byla dlouhá. Nebyli ještě ani poblíž paláce Orákula, když je zastihla noc a donutila je k další zastávce.

Zvířata se zase šla pást. Stile se chystal vykouzlit další stan, ale Paní ho zarazila. „Neplýtvej zbytečně svými kouzly, můj pane. Dnes nám otevřené nebe postačí.“

„Je-li toto, po čem toužíš, pak budiž.“ Sesbíral seno a mech a upravil lože, na které bok po boku ulehli, a dívali se nahoru na měsíc.

„Och, pohled — vychází modrý měsíc!“ vykřikla a stiskla mu ruku.

„Náš měsíc.“ Byla to čirá rozkoš, být s ní, sdílet s ní její náhodné radosti.

„Ach, zahraj, můj pane, zahraj, prosím,“ vybídla ho.

Stile poslušně vyndal harmoniku a přiložil ji k ústům. Ale něco ho zdrželo — podivný pocit, hrozivý, ale ne nepříjemný. Soustředil se a dokázal si ho zařadit. „Nebylo to daleko odsud, kde jsem našel tenhle nástroj, nebo jsem si alespoň myslel, že jsem ho našel. Tady, na pláni, když jsem tudy projížděl s Neysou. Vyčaroval jsem ji, aniž bych o tom věděl.“

„Je to vše, co zbylo po mém zesnulém Pánovi, jeho hudba a moc tehdy našly sídlo v tobě. Veliké bylo mé hoře nad tou ztrátou, o to však větší je má radost z tebe.“

„Přesto mě stále mate, jak zemřel. Jistě by se dokázal ochránit, kdyby se o to pokusil.“

Ztuhla. „Přece jsem ti vypověděla, jak ho ten d'ábelský amulet ochromil, takže nemohl ani hrát, ani sesílat kouzla.“

„Zajisté. Ale nenosil tuhle harmoniku stále při sobě?“

„Stále. Ale stejně na ni nemohl hrát, když —“

„A ten golem ji odnést nemohl?“

„Nikoliv. Byla pryč, než přišel.“

„Tak jak se potom dostala sem do polí, abych já mohl čarovat? Nebo, když tu nebyla, jak se dostala tam, kde se skrývala? Na Modrém panství nebyla.“

„To je pravda,“ souhlasila zamyšleně. „Dlouho a dlouho jsem ji hledala, ale s jeho tělem se nevrátila.“

„Což je podivné.“ řekl Stile. „Možná ji odčaroval daleko od sebe, když mu bylo jasné, že zemře — ale proč potom nevyužil kouzel, aby se ochránil? A proč by vám nedopřál, abyste zdědila jeho nejceňnější majetek? Takovou zlovolnost neměl v povaze, tím jsem si jist.“ Protože Stile by to nikdy neudělal. Ne bez velice pádného důvodu.

„Nemohl ji odčarovat!“ řekla celá rozrušená.

„Potom ji musel zanechat v polích, nebo ji někde jinde schoval, než zemřel. A z toho plyne —“

„Že věděl, že je zaslíben smrti!“ vykřikla ohromeně. „Připravil se o svou nejceňnější věc. Ale i bez ní by ho nikdo nedokázal zabít, kdyby byl ve střehu!“

„Pokud to nechtěl sám dopustit,“ řekl Stile.

Její ohromení se změnilo v hrůzu. „Ne! Nic, co jsem učinila, nic, co jsem zamýšlela by nepůsobilo, aby se —“

„Dozajista ne,“ honem ji ujistil. „Nikdy by to neudělal kvůli tobě.“

„Co tedy dovozuješ?“

„Že možná něco věděl či obdržel osudové znamení, které ho přimělo, aby přijal to, k čemu se schylovalo.“

Chvilí o tom přemýšlela, její ruka v jeho se svírala a zase uvolňovala. „Přesto, co by jen mohlo ospravedlnit... Co mohlo být souzeno?“

„Kéž bych to věděl.“ Protože Stile mohl přejít přes oponu jen proto, že jeho druhé já odešlo ze světa. Pokud chtěl Modrý Adept zbavit tento rámeček své magie, pak to udělal zbytečně, protože ho zastoupil Stile.

Té noci se nemilovali. Leželi a dívali se na modrý měsíc a Stile potichu hrál na tajemnou harmoniku — a to bylo vše. Pomalu se jich zmocňoval spánek.

„Neznepokojuj se,“ zazněl nedaleko mužský hlas. „Již jsme se spolu setkali, Adepte.“

Stile se ovládl. Pořád svíral harmoniku, takže mohl svou moc vyvolat rychle. Za chvíli si zařadil známý hlas: „Ano, na Jednorožcích hrách, Zelený.“ Netoužil po žádných potížích s jiným Adeptem, zvláště když byla Modrá Paní tak blízko, že by jí mohly ublížit vedlejší účinky souboje. Nedokázal ho zablédnout. Zelený asi použil kouzlo neviditelnosti a s ním související kamufláž. Jinak by nedokázal projít kolem ostražitých orů.

„Přicházím v míru. Poskytněš mi příměří, abychom si mohli popovídat?“

„Jistě.“ Stile si oddechl. Podle zvyku, který hraničil se zákonem, ještě žádný Adept nikdy v takových otázkách druhého neoklamal. Co od něho, pro všechno na Fázi, tenhle člověk a v tuhle dobu mohl chtít?

Adept se zviditelnil. Byl to zavalitý muž středního věku, oděný v zelené. Vypadal naprosto neškodně, ale ve skutečnosti patřil do tuctu nejmocnějších lidí Fáze. „Díky. Nebudu vás obtěžovat dlouho.“

Za Adeptem se neslyšně objevil jestřáb. Stile mu nedal žádné znamení. Neočekával zradu, ale kdyby přišla, byl by tu okamžitě jednorožčí roh v akci. Pokud by Klip Zeleného Adepta napadl, riskoval by, že se změní v hroudu hnoje, ale Stile věděl, že když to bude nezbytné, udělá to. „Máš dozajista důvod.“

„Jde o tohle, Modrý. Mé zdroje ti vzkazují varování. Nechod' na Západní pól. Čekají tam velké nepříjemnosti.“

„Nemůže tam číhat žádná praradnost.“ ozvala se Modrá Paní. „Je to posvátné místo, je pod příměřím, jako palác Orákula.“

„A ty se domníváš, že od Orákula nepochází žádné darebáctví?“

Stile se spokojeně usmál. „Skvělý zásah, Zelený. Ale Paní a já jsme na svatební cestě a návštěva Západního pólu má pro nás soukromý význam. Mohl by ses vyslovit přesněji?“

„Proč ti činí starosti, že tvému soupeři Adeptovi hrozí nebezpečí?“ chtěla vědět Paní. „Pramálo ses staral před časem, když byl život Modrého ohrožen.“

To bylo příliš jemně řečeno. Žádný z ostatních Adeptů ani nehnul prstem, neseslal jediné kouzlo, aby Modrého varoval nebo mu pomohl ve vážné krizi, po které zůstali dva Adepti mrtví nebo vyřízení. Tak náhlá starost byla podezřelá.

„Pak tedy musím říci více,“ vysoukal ze sebe Zelený. „Mé panství se rozkládá podél tvé cesty. Nechal bych tě v pokoji projít, protože vím, co je tvým cílem — ale tím souhlasem bych se svázal s tvým osudem. Po tom netoužím. Nepřeji si nic z toho, co na tebe dolehne. Nejezdi na Západní pól, ale musíš-li, nechod' přes mé panství.“

To znělo smysluplně. Zelený Adept neměl vůči Stilovi žádné osobní zájmy, pouze se chtěl ujistit, že nebude zatažen do toho, co se mu stane. Pokud proroctví zpečetilo osud každého, kdo by mu pomohl v cestě na Západní pól, tímhle krokem by se mu Zelený vymaňil.

„Nechci, aby mezi námi vyvstaly jakékoliv rozbroje,“ řekl Stile. „Ale zamýšleli jsme s Paní sledovat oponu k jejímu konci a —“

„A Zelené panství můžeme obejít, v zájmu zdvořilosti,“ dokončila Modrá Paní.

Stile pokrčil rameny. „Paní promluvila. Vyšli na své hranice posly s varováním, abychom věděli, kde máme odbočit.“

„Staniž se,“ souhlasil Zelený. „A protože jsi vyhověl mému přání, ještě jedno ti prozradím. Mé zdroje jsou toho mínění, že pojeď-li na Západní pól, budeš zanedlouho bolestně strádat a v dohledné době přivoláš na svou hlavu nepřátelství nejmocnějších sil tohoto rámce. Vyzývám tě ještě jednou, upust' od této výpravy. Je tolik jiných příhodných míst pro líbánky. Zelené panství bude pro tebe otevřené, budeš-li se chtít zdržet.“

„Děkuji ti za radu,“ řekl Stile. „Přesto, zdá se, že konec Fáze je nablízku a že mocné síly jsou již stejně nachystané. Objevil se Předurčený. Co se má stát, to se stane, a já, i když tím nejsem nadšený, jsem alespoň připravený, abych v tom sehrál svou roli.“

„Sám sis zvolil.“ Zelený Adept udělal prsty levé ruky znamení a zmizel.

„Ty sudby se mi nezamlouvají,“ řekla Paní. „Myslela jsem už, že je s naším trápením konec.“

„Konce zůstaly otevřené, jak se zdá. Doufal jsem, že je tak můžeme nechat ještě alespoň těchto čtrnáct dní.“

„To dozajista můžeme,“ souhlasila a objala ho. Jestřáb neslyšně odlétl pryč. Jednorožcova zbraň nakonec nebyla potřebná.

Druhého dne pokračovali v jízdě na sever. Stile provedl drobné kouzlo a pomohl Hinblue, aby mohl Klip běžet plnou rychlostí. Doslova letěli zvlněnou krajinou. Z jednorožcových nozder tryskal oheň a jeho kopyta se tak rozpálila, že od nich odletovaly jiskry. Jednorožci se nepotili, protože byli kouzelní. Nadbytečného tepla se zbavovali těmito konci těla.

Po čase zpomalili. Stile vytáhl harmoniku a začal hrát, Klip ho doprovodil na svůj saxofonově znějící roh a paní zpívala. Magie se kolem nich sevřela, zdálo se, že jí houstne vzduch, ale pokud ji Stile slovy nevyvolal, neměla žádnou sílu.

„Můžeme se na noc utábořit na Žlutém panství,“ řekl Stile. „Opona protíná roh —“

„V žádném případě,“ vykřikla Paní a Klip si odfrkl.

Stile věděl proč. Neměla ostatní Adepty v lásce a Žlutá navíc ráda užívala elixír, který ji ze staré babizny měnil ve svůdné mladé

děvče — ovšem bez toho, že se také dotkl její povahy. A mimo to se zabývala chytáním a prodáváním zvířat, jednorožce nevyjímaje. Stile si se Žlutou dříve vyměnil kouzelnické protislužby a začal si jí vážit, ale dokázal pochopit, proč se s ní jeho žena a oř nechtěli setkat.

„Podle vašeho přání,“ přikývl. „Nicméně, noc se blíží a dál se rozkládají Bílé hory.“

„Obtěžuj se s kouzlem, Adepte.“

„Jak záhy se líbáanky mění v ubíjející nudu manželství,“ zabručel. Klip vesele hudebně zafřkal a Paní se usmála.

Objevila se zchátralá stavení Žlutého panství. Obě zvířata zavěťřila a uhnula směrem k ohradám. Stile honem zazpíval protizaklínadlo: „Nechť toto zaklínání vyléčí báby vábení.“ Způsobilo, že si oři nevšímalí omamných výparů, které sváděly zvířata do zajetí a otroctví. Zanedlouho usedlost objeli a urazili notný kus cesty směrem k severnímu konci nížiny.

Za soumraku přijeli do Bílých hor. Štíty tu stoupaly z pláně tak strmě, že popíraly běžné geologické zákonitosti. Pravděpodobně se jejich utváření účastnila magie.

Opona se bezstarostně vydala pod strmým úhlem nahoru úbočím. Za denního světla by bylo obtížné zdolat tuhle trasu, v noci by byl takový pokus ztřeštěný. „A navíc tu jsou sněžné přízraky,“ dodala Paní.

Stile se zamyslel a vyčaroval létající lyžařský výtah. Měl v sobě dokonalou vyhrívanou stáj pro dva koně, se žlabem plným výborného zrní, a kolem dokola polici, na které stálo několik džbánek výživného kakaa, jaké bylo na Protonu k dostání z jídelního automatu. Klip by se býval mohl proměnit v jestřába a vyletět nahoru sám, ale v tom by mu překážel mráz — a takhle to bylo mnohem pohodlnější. Jednorožec a kůň nastoupili do stájí a začali se krmit. Stile s Paní zůstali v sedle a také se pustili do jídla. Jídlo a spánek v sedle pro ně nebyly nic nového: patřilo to k povyražení, která Fáze nabízela.

Stoupali poklidně vzhůru, jako by je táhlo neviditelné lano. „Vrta mi hlavou, odkud se takováhle magická moc bere,“ přemítal Stile. „Vím, že nerost fázit je zdrojem magické moci, jako je protonit, jeho protějšek v druhém rámci, základem společnosti založené na vědě a přeměně energie. Ale proč mají jen určití lidé. Adepti, dar ovládat

tuhle moc lépe než ostatní? Proč to mně umožňuje hudba a kostrbaté verše, Zelený Adept potřebuje zvláštní gesta a Bílá Adeptka mystické diagramy? Je tu jisté usměrňování, které nemůže být nahodilé. Ale je-li přírodního původu, co ho řídí? Pokud je umělé, kdo ho zapříčinil?“

„Ty jsi odjakživa rád zpytoval rád přírody,“ řekla Modrá Paní láskyplně. „Ptával ses, odkud se vzaly protonské předměty, které jsi přičaroval do tohoto rámce, jako třeba tvá harmonika, a jestli v tom druhém rámci nescházejí, čímž jsi z nás dělal lupiče.“

Takže jeho protějšek uvažoval podobně. „Rád bych věděl, jestli bych dokázal vyčarovat také informace? Třeba chytrého démona, jako toho, co ho Žlutá oživuje lektvary.“

„Nečaruj demony, nebo se obrátí proti tobě,“ varovala ho a Klip to potvrdil zafoukáním.

„Ano, předpokládám, že tudy žádná zkratka nevede,“ řekl Stile. „Ale ať tak či onak, doufám, že tomu přijdu na kloub.“

„Možná proto na tebe na Západním pólu číhá nebezpečí,“ řekla Paní ne zcela vážně. „Nedokážeš nechat věci na pokoji, ať je to tohle já nebo jiné!“

To bylo docela dobře možné, pomyslel si. Nejspíš byl jako zvědavé dítě se šroubovákem, které praštila elektřina, protože se vrtalo v zásuvce, zatímco lhostejnému se nic nestalo. Ale člověk je zvědavé stvoření a tahle neuhasitelná žízeň po vědění ho dovedla k civilizaci a ke hvězdám. Pokrok měl svá úskalí, ale přesto byl nezbytný.

Cosí zalomozilo o bok kabiny a poplašilo je. Klip okamžitě přešel do jestřábí formy, takže se Stile nečekaně ocitl ve vzduchu a žuchnul hlavou napřed do koryta s krméním, jako kdyby byl nenasytně hladový. Hinblue na něj zírala, když zvedal tvář pokrytou pšenicí a ječmenem, a vydala zafunění podezřele připomínající zachichotání. „I ty, Brute,“ povzdechl si Stile a otíral si tvář, zatímco se Paní tiše hihňala.

Klip se brzy vrátil z obhlídky vnější situace a změnil se do lidské podoby. „Sněžní démoni,“ řekl. „Vrhají na nás rampouchy.“

Stile provedl doplňující kouzlo a kabina se přesunula do větší vzdálenosti od horského úbočí, z dosahu rampouchů. Tím to bylo vyřízené. „Přesto nám pokazí noční odpočinek,“ poznamenal Stile.

„Ó nikoliv, znám sněžného náčelníka,“ řekla Paní. „Kdysi byli démoni nepřátelé mého Modrého pána, ale mnoho jsme jich z toho vyléčili, takže nás dostatečně vlídně pohostí, alespoň tak soudím.“

„Snad,“ řekl Stile pochybovačně. „Ale sešlu varovné zaklínadlo proti úskoku.“

„Učiň tak,“ souhlasila. „Přízraky si člověk nemůže být nikdy jistý.“

Vystoupili na vysoký štít a sledovali oponu ledem uzamčenou úžlabinou v průsmyku na severní straně. „Zde asi nalezneme mého přítele,“ řekla Paní.

Stile vypustil varovné kouzlo a ještě jedno, aby udržel teplo — ohlašovací a ohřívadlo, jak to nazvala Paní — a vyjeli ven. V ledu tu zela jeskyně, která sestupovala do nitra hory. Když do ní vstoupili, objevili se sněžní démoni.

„Hledám Zmrzlozuba,“ oznámila Paní. „Jsem s ním spřátelena.“ A za překvapivě krátkou chvíli byli ve studené síni sněžného náčelníka.

Zmrzlozub se skládal převážně ze sněhu a ledu. Měl průsvitnou kůži a místo vlasů a vousů spousty maličkých rampouchů. Když mluvil, vanula mu z úst mrznoucí pára. Ale byl dostatečně přívětivý. Na rozdíl od většiny svého rodu uměl mluvit. Zdálo se, že démoni vesměs nepřikládají lidskému jazyku takovou důležitost, aby se s ním obtěžovali, ale náčelník musel vést státní záležitosti a vyslyšet vězně. „Vítejte, teplí,“ řekl se stopou delikátně potlačené nechuti v hlase. „Jakou službu mi nabízíte, abych vám udělil právo přenocovati ve mém nádherném paláci?“

Nádherném paláci? Stile se rozhlédl po bezútesné ledem pokryté jeskyni. Doslova tu mrzlo — jinak by se sněžní přízraci rozpustili. I přesto, že ho chránilo zaklínadlo, byla Stilovi zima.

„Prokázala jsem tvému lidu mnohé služby v minulých letech,“ připomněla Paní Zmrzlozubovi rozhořčeně a v očích se jí rozzářily malé jiskřičky. Tenhle její trik Stile pokaždé obdivoval, ale několik sněžných démonů raději honem poplašeně ucouvlo.

„Ach, jistě, jistě a na výraz díky tě nesíme,“ přikývl náčelník. „Co jsi pro nás učinila v poslední době, ty a tvá kohorta?“

„Ta kohorta je Modrý Adept,“ řekla a ukázala na Stila.

Jeskyní se rozlehl šum, jako když pod tlakem praská led. Zmrzlozub přimhouřil oči a jeho ojíněné obočí vylétlo, jak se zamyslel. „Opravdu, vybavuji si jakési patálie s bílým hříbětem —“

Stile si pamatoval, k čemu se tahle zmínka vztahuje. Jeho protějšek, bývalý Modrý Adept, pomohl Modré Paní zachránit její bílé hříbě před sněžnými přízraky, a ti si neuvědomovali, že Modrý Adept je teď někdo jiný. Sotva to ale hrálo nějakou roli.

„To hříbě by s tvými lidmi zemřelo, nebyl to lední medvěd, i když vám tak nejspíš připadalo. Ale pak přišla jakási lavina —“

„Nehoda,“ řekl honem Zmrzlozub.

„Nehoda,“ souhlasil Stile, ačkoliv oba věděli své. Démoni se pokusili Modrého Adepta zavraždit a dostali krutou lekci. Jistě netoužili po další. Ale neměli důvod, proč si z nich dělat nepřátele. „Dožaduješ se na oplátku za svou laskavost nějaké služby?“

V démonových očích se objevila mazaná světylka. „Pojď si pohovořit v soukromí, Adepte, jako muž s mužem.“

V soukromé komnatě se mu démon svěřil se svou touhou: miloval překrásnou, vlnící se, třpytivě zbarvenou ohnivou žínku. Jeho „plamen“ byl plamenem doslova a do písmene.

Problém byl hned nabíledni. Zmrzlozub se nemohl ke své lásce přiblížit bez toho, že by se rozpustil. Kdyby se ona ochladila na jeho teplotu, její oheň by vyhasl a zahynula by. To tedy bylo zakázané ovoce jak se patří!

Naštěstí byl lék v mezích možností adeptské čarovné moci. Stile vymyslel zaklínadlo, které způsobilo, že byl Zmrzlozub nedotknutelný. Plameny mu pak připadaly tím lahodně chladivější, čím byly ve skutečnosti žhavější.

Náčelník démonů spěšně odešel na dostaveníčko se svou láskou. Stilovi a jeho společnosti se dostalo od ostatních démonů, kteří se už nechvěli pod zlobným mrazivým pohledem svého pána, srdečného zacházení. Na spaní jim vyhradili nejměkčí sněhové závěje, v té nejstudenější a největrnější komnatě ze všech. Bez Stilova zahřívacího kouzla by to byla pohroma. Stile ovšem musel zaklínadlo upravit, protože se kvůli své teplotě začali sněhen protavovat na pevnou zem. Jakmile bylo všechno v pořádku, bylo zařízení pokoje docela pohodlné.

Ráno byl Zmrzlozub zpátky a jeho rampouchy se vesele třpytily. Nebylo třeba se ptát, jak se večer vydařil. Trval na tom, aby Adept, jeho blízký přítel, zůstal do večera na přiměřenou hostinu.

Stilovi se zdálo, že by jeho pohostinnost mohla být užitečná. „Zůstaňte tady, zatímco se zhostím nezbytných povinností na Protону,“ řekl Paní. „Musím se zúčastnit finálového Kola Turnaje, ale o polednách bych měl být nazpět.“

„Vím, má lásko. Bylo by ode mne sobecké, kdybych doufala, že zanecháš Hry a ocitneš se uvězněn na Fázi?“

Políbil ji. „Ano, je to sobecké. Sheen je na mně závislá.“

„Ach ano, zapomněla jsem na Paní Sheen. Soudím, že bych se nad jejím postavením měla zamyslet, zatímco budeš pryč.“

Stile si nebyl jistý, k čemu to povede. Modrá Paní mohla překročit oponu, ale Sheen by na Fázi nefungovala. „Vrátím se o polednách,“ řekl Stile a přenesl se zaklínadlem na místo, kde obvykle přecházel.

KAPITOLA ČTVRTÁ

BÁSEŇ

Stilovým soupeřem ve finále byla otrokyně o dva roky starší než on: Rue, veterán Hry, její držba trvala dvacet let. Stejně jako on sám se ještě nepropracovala na vrchol svého žebříčku, ale také byla nejlepší ze své generace. Byla jedním z půltuctů hráčů, se kterými by se Stile během Turnaje nerad potkal. Myslel si, že by ji mohl porazit, ale nebyl si tím jistý.

Rue měla štěstí a byla šikovná, proto také neztratila ani Kolo. To znamenalo, že by jí jediné vítězství vyneslo první cenu, zatímco Stile by pouze srovnal stav. Porazit Rue dvakrát za sebou — to bude těžké.

Hráli mřížku. Stile dostal písmena. Rue byla dobrá ve všech možných hrách s nástroji a stroji, protože byla v dokonalé kondici. On byl v těchto oblastech také zběhlý, ale při hrách podporovaných strojem by byl v nevýhodě. Ona od něj očekávala, že si vybere NÁSTROJ nebo ZVÍŘE, takže místo toho zvolil A.NAHÝ. Pokud by si vybrala 4.UMĚNÍ, jak očekával, tohle by jí překazilo plány.

Ale ona se také zachovala neočekávaně, vybrala si 3.ŠTĚSTÍ. Měla dvě šance oproti jeho jediné, takže v jednoduché hře bude výhoda na její straně — pokud to byl způsob, jakým chtěla hrát. A evidentně byl.

Sehráli podmřížku a skončili u velice jednoduché hry spočívající v hádání. Každý si měl zvolit číslo, a pokud by jejich součet byl sudý, vyhrál Stile. Sudé číslo podle téhle logiky znamenalo muž, žena byla lichá. Byla to tak prostá hra, že ji mohli hrát v mřížce. Každý měl zadat své číslo, a až zadají oba, měl se na obrazovce objevit součet.

Vybere si Rue svůj vlastní kód, liché číslo? Lidé k tomu měli sklon, nevědomky, cítili se přirozeněji se svým vlastním. Kdyby vybrala liché a on sudé, vyhrála by.

Zjevně by se měl rozhodnout pro liché, aby vyrušil její liché. Ale to ona mohla stejně tak dobře očekávat a vybrat sudé. Potom by

výsledek byl lichý a ona by stejně vyhrála. Zdálo se, že musí zvítězit v každém případě.

To ho vrátilo zpátky, k psychickým motivům. Když lidé neměli mezi alternativami žádnou výhodu, obvykle si vybrali, co jim bylo citově bližší. Rue by si v pochybách měla zvolit liché číslo. Proto Stile potlačil nutkání zadat sudé a vybral si počet písmen svého jména: pět. Napsal ho do tabulky a odklepl: teď už nemohl cokoliv změnit.

Rue se ještě nerozmyslela. Břímě teď spočívalo na ní, věděli to oba a obecenstvo, které sledovalo vysílání, také. Podle toho, jak se rozhodne, zvítězí nebo prohraje, Stile byl pasivní. Tlak spočíval jen na ní.

„Deset vteřin do vypršení času,“ oznámil hlas Herního počítače.

Rue se ušklíbla a tůkla do svého čísla. Byla poměrně hezká, měla kaštanové vlasy, výjimečně zdravé tělo a na tváři a krku se jí tvořilo jen několik vrásek stáří. Bylo jí třiatřicet let a mládí ji začínalo opouštět. Pokud by teď vyhrála, mohla by si dovolit omlazení a Stile si pomyslel, že po tom touží mnohem více než po vlastním bohatství Občana.

Součet byl osm. Rue si vybrala písmena svého jména. Sudé číslo — Stile tedy vyhrál.

Zachovával kamennou tvář. Měl štěstí — ale jasně si uvědomoval, jak nevypočitatelná je tahle mistryně. Rue poněkud pobledla, ale věděla, že šance jsou stále vyrovnané. Byli na tom teď oba stejně, každý měl po třinácti vítězstvích a jedné porážce.

Dnes nebyla mezi Koly žádná přestávka, protože odpadly složitosti s herním plánem. Ihned začali znovu hrát mřížku.

Tentokrát Stile dostal čísla. Pochopitelně se nechystal vybrat si ŠTĚSTÍ, ačkoliv mu právě zachránilo postup. Nevyhrálo mu nic víc, protože jako finalista už získal cenu v hodnotě doživotní držby. Jediný opravdový krok kupředu, který mohl udělat, znamenal stát se Občanem — a teď to měl konečně na dosah. Jedno vítězství...

Zvolil 4.UMĚNÍ, protože věděl, že ona bude stejně hrát tak, aby se vyhnula jeho silným stránkám. Umění protínalo ostatní dovednosti a Rue byla vyhlášena rychlostí uvažování a zdatností v hrách za po-

moci strojů. Hra s automatem byla riskantní, ale odhodlal se, že bude bojovat právě tady.

Ale znovu ho překvapila, protože si vybrala A.NAHÝ. Takže to bylo 1A, Nahé umění. Stileovi se to moc nelíbilo. Zažil v téhle disciplíně pěkně nepříjemné chvíle během rozhodujícího utkání s Rudou Adeptkou a vymanévroval z ní jen díky zoufalému triku.

Sehráli podmřížku a skončili, k jeho nečekanému potěšení, u IMPROVIZOVANÉ POEZIE. Stile si sebe sama vždycky rád představoval jako básníka, měl opravdový cit pro rým a rytmus, který mu prokazoval vynikající služby na Fázi. Ale opravdová poezie byla více než jen tohle — a teď mohl dokázat něco významného.

Herní počítač vypsál náhodně seznam tuctu slov. „Máte třicet minut na začlenění těchto výrazů do básně,“ oznámil. „Nejvyšší ocenění je dáno použitím jednoho klíčového slova na řádku, v daném pořadí, umístěného na konci a v rýmu. Technická dokonalost padesát procent, obsah padesát procent. Rada porotců ve složení jeden Občan mužského pohlaví, jeden Občan ženského pohlaví, otrok a otrokyně a Herní počítač rozhodne o ohodnocení obou výkonů v rozmezí od nuly do sta procent. Nejvyšší souhrnné skóre vítězí. Začněte.“

To bylo omezenější, než by se Stileovi líbilo, ale stále byl hodně spokojený. Nebylo to proto, že by pomýšlel na snadné vítězství — věděl, že Rue také umí zacházet se slovíčky, možná lépe než on. Tahle žena byla neobyčejně důvtipná, což byl samozřejmě jeden z důvodů, proč se dostala do finále Turnaje. Dokáže sesmolit báseň stejně obratně jako on. Ale střetnutí nakonec rozhodne dovednost, ne náhoda. Bylo to poctivé utkání. Jestli vyhraje nebo prohraje, bude to kvůli tomu, že ukáže, co v něm je. To bylo všechno, co si mohl přát.

Stile se zamyslel nad slovy. Zněly: ČUBKA, KOSTKA, PLAMEN, PÁN, TICHŮ, LÁSKA, ROH, PODVÁDĚT, ŠVÁB, OBČAN, FLÉTNA, ZEMĚ. Pěkná směsice! Žádná dvě se nerýmovala, takže tu nic nebude zadarmo. Jediný způsob, jak dostat klíčový výraz na konec řádku, který by se rýmoval, znamenal, že se budou střídat s doplňujícím veršem. „Moje fenka je báječná čubka, přináší mi zatoulaná klubka.“ Takové verše by mu sotva vyhrály Turnaj, byly literárně bezcenné. Snad bude lepší, když bude střídat klíčová slova na konci řádku s klíčovým slovem uprostřed verše, to znamená,

že obětuje požadované koncové umístění pro zachování také požadovaného ustanovení jedno slovo na verš. Počítač to zrovna neusnadnil, soupeři si museli vybrat jednu ze dvou obětí. „Moje fenka je báječná čubka, hraje si s kostkou, má ráda klubka.“ To by zajistilo lepší technické hodnocení, ale sotva něco za obsah.

Mrknul na Rue. Mračila se, zjevně ji rozladilo první slovo. Stile se skoro usmíval. Jeho by podobně rozhodilo, kdyby ten výraz zněl ZAKRSLÍK. Byl mrňous a ona byla čubka — ale takové neplechty někdy náhodný výběr dokázal provádět.

Protože to bylo nahé umění, nesměli používat žádné nástroje, a tedy si cokoliiv poznamenávat. Žádné slovníky rýmů. Všechno museli provádět z hlavy — do mřížky mohli pouze natukat hotové básně, aby je bylo možné posoudit. Kdyby měl některý z nich potíže s pamětí, mohl zadat jednotlivé řádky tak, jak je dokončoval. Ale pak by byly konečné, nebylo by možné provádět žádné změny. Protože jak Rue, tak i Stile byli zkušení Hráči, dokázali oba vznikající básně udržet v paměti až do chvíle, kdy je měli přednést. Ne, jediný problém zněl: jak nacpat tahle nešikovná slova do co nejumělečtějšího a nej-smysluplnějšího celku.

Stile chvíli zápolil, ale nebyl spokojený. Dokázal určitě vymyslet rým i rytmus, ale kde pak byl význam? Takhle by nebezpečně přehlížel významovou část básně. Nicméně mu ale připadalo nemožné zasadit tahle divoká slova do něčeho závažnějšího. Problém rýmování a umisťování obrátil jeho úsilí k nicotným odbočkám, jako byly skopičiny jeho fenky. Ale co by člověk měl vážně udělat se slovy jako čubka, kostka a plamen?

Čas ubíhal. Rue byla v plné práci, její výraz a soustředění naznačovaly, že si vyvinula strategii tvoření a dařilo se jí vyrovnávat kostrbatosti básně. Pravděpodobně přijde s něčím velice chytrým. Musel tedy přijít s něčím ještě důmyslnějším — nebo hodnotnějším. Pán, ticho, láska — z toho by jednoho rozbolela hlava!

Vrátil se na počátek. Jsou v podstatě dva druhy poezie: okrasná a racionální. Okrasa je rým, rytmus, aliterace, styl, nálada, zvukomalebnost nebo technická čistota. Přicházejí k užitku v lehkých verších, parodiích, textech k populární hudbě a podobně. Vážná poezie na tyhle věci neklade takový důraz, nebo se bez nich obejde úplně. Tak

někteří lidé nedokážou rozpoznat skutečnou poezii, protože se nemusí nutně rýmovat. Ale každá poetická působivost se konec konců týká vesměs hlubších pocitů a použití symbolismu umožňuje vyslovit složité souvislosti v nejsevěnějším tvaru. Jak píše Kipling ve své *Recessionai*. „Skvělé naše flotily se rozpadají, na duně a mysech plamen skomírá. Hle, zde leží pýcha naše včerejší, co s Ninive a Tyrem se potkává!“ Přednesena před pár stoletími královně Viktorii, tahle báseň nesklidila okamžité porozumění, protože ohlašovala úpadek celosvětového britského impéria. Ale jaké představy vyvolala jména těch dvou starověkých měst, ve své době v popředí, ale nakonec obrácených v trosky armádami Babylónie a Alexandra Velikého, nehledě na to, jaký to snad byl opilec. Kiplingovy verše byly na hezké i na povrchu, pěkně se rýmovaly. Nicméně opravdový dopad spočíval v jejich obsahu, pochmurném varování nadměrně rozlehlé říši. Příliš brzy byl Londýn v obležení zbraní, které v časech Tyru lidé neznali, když na něj Němci vysílali své bombardéry a rakety. Jak dobře to Kipling pochopil!

Když mu tohle prolétlo hlavou, viděl Stile, co má dělat. Rým, rytmus a zbytek okras byla přítěž. Musel se bez toho všeho obejít a soustředit se na význam a pocity. Ztratí nějaké technické body, ale získá tam, kde se to počítalo. Ať má zvítězit nebo prohrát, bude se snažit ze všech sil a podle svého.

Zamyslel se nad prvním slovem — čubka. Věděl o ušlechtilé čubce — staré vlkodlačí feně, která doprovázela Klefa do Platinového panství a během cesty za něj položila svůj život. Mohl opravdu udělat horší věc než se o ní zmínit v básni! Kostka — vzpomněl si na jednu, se kterou měl před časem co do činění. Byla to dublovací kostka z nedávného utkání ve vrchcábech, která mu umožnila na poslední chvíli změnit prohru ve vítězství.

Plamen — nu, nebyla to zrovna nejvýznamnější věc, ale docela nedávno umožnil náčelníkovi sněžných přízraků navázat vztah s jeho doslovným plamenem. To nemuselo mít pro porotce Turnaje žádný význam, ale báseň nebyla ve skutečnosti určena jim, nýbrž Stilovi samotnému, bylo to jeho soukromé vyznání. Rámec Fáze byl pro něj životně důležitý a plamen k němu patřil stejně jako představa milostného vztahu, což ho přivedlo zpátky k Modré Paní. Ach ano.

Pán — to bylo snadné. Sama tahle báseň byla posledním pokusem, aby mu říkali pane: aby se stal Občanem Protonu a měl na Protonu podobné postavení a moc jako měl na Fázi Modrý Adept.

Ale nezdálo se, že by s tím zbývající výrazy nějak souvisely. Citově se teď k tomuhle směru upjal a nezbývalo, než je v něm použít. Znamenalo to, že musí improvizovat. To bude obtížné.

Ale co měl udělat jiného, než použít ta slova jako klíčová, až na pár duchovních záležitostí, které bude muset obléct do skladby, aby měly nějaký význam? Pokud ho první čtyři výrazy přivedly od nedávné minulosti k přítomnosti, dalších osm může považovat za náznaky budoucnosti. Přinejmenším si to může dovolit předpokládat pro potřeby básně — pohledy do vlastního nitra o věcech současných i o těch, co teprve přijdou. Pokud by se ukázaly jako falešné, potom by to byla fikce; pokud se potvrdí, pak by to bylo proroctví. Byla to poctivá hra a on se rozhodl, že jí vezme vážně.

Stile se zabral do práce a verše začaly zapadat na svá místa. Žádný rým, žádný rytmus, žádné jiné okrasy, jen řada veršů, podobných prohlášením Orákula, které ozřejmovaly význam každého klíčového slova. Přišel na to, že v tom není žádné tajemství. Věty se většinou týkaly běžných významů a on je upravoval o to, co už znal. Celek měl potvrdit, že člověku nezbyvá nic jiného než se podřídít osudu.

Najednou se čas nachýlil ke konci. Rue a Stile napsali své básně do počítače. Nyní bylo vše na radě porotců.

Ti se mezitím sešli. Každý z nich seděl v oddělené kóji naproti centrálnímu holografu. Mohli se na něm všichni současně vidět a bavit se mezi sebou. Herní počítač byl zastoupený kójí s humanoidním robotem. Jeho vnější povrch nezakrýval docela vnitřek, takže bylo vidět dráty, hydrauliku a elektronické součástky. Na první pohled byl děsivý, jako animovaný řez lidským tělem, ale oko ho brzy přijalo za to, čím byl: oživené zjednodušené zpodobnění mnohem složitějšího Počítače.

„Zobraz jednu báseň,“ řekla postava Počítači. „Začne číst otrokyně Rue.“

Rue pohlédla na báseň vypsanou na své obrazovce a dala se do čtení. Nad ústředním stolem se zformoval její trojrozměrný obraz,

takže ji všichni porotci mohli jasně vidět. Vypadalo to, že tam stojí socha na podstavci. Její oči se setkaly se s očima každého porotce, kterému se jí podařilo pohlédnout tváří v tvář.

„Moje báseň se jmenuje Krutý milenec,“ oznámila. Potom četla dál, lадně při tom pohybovala tělem a usmívala se nebo mračila, když chtěla zdůraznit význam. Pokaždé, když přečetla řádek, objevil se na simulované obrazovce nad její hlavou, dokud nebyla napsaná celá báseň.

Říkej mi běhna nebo čubka,
říkej mi krychle nebo kostka.
Pod každým jménem jsem stále plamen,
kterým hoří trubka.
Není to hanba, říkám ti, pane,
nebudu sedět v tichu.
Zdvihnu tvou rukavici místo lásky,
však po násilí neprahnu.
Svítání mění se v světla ostrý roh,
nemůžeš už více podvádět.
Přijmi mou výčitku, nebo staň se švábem,
a nevracej ji nikdy zpět.
Zanech urážek, mluv jako Občan,
hraj na housle či na flétnu.
V radostných výšinách, či dole při zemi
nic než lásku tvou já nepřijmu.

„Klíčová slova jsou použita správně a ve správném pořadí,“ řekl Počítač. „Každé končí svůj řádek a každé je spojeno kvalitním rým. To jsou klady. Čtyři verše existují jen proto, aby doplnily nezbytné rýmy, takže jsou neutrální. Rytmičky je báseň stavěná dobře a důsledně — v zásadě střídavý verš se zcela běžnými nepravidelnostmi v krajní stopě. To je běžný styl, který není považován za obtížný. Hodnotím technickou stránku tohoto pokusu čtyřiceti čtyřmi body z celkových padesáti přidělených na tento aspekt. Pokračujte se svými posudky po mé levé straně.“

Nalevo od robota seděla otrokyně. „Nevím toho moc o těchhle věcech,“ řekla ostýchavě. „Ale rýmuje se to a jaksi se mi to líbí. Takže dávám čtyřicet pět.“

To byla pěkně negramotná odpověď, pomyslel si Stile. O něco podobného se ucházet nehodlal, i kdyby ho to mělo stát Občanství.

Další byl Občan skvoucí se ve vyumělkovaném rouchu. „Nebavíme se ještě o obsahu?“ zeptal se. Když počítač přisvědčil, pokračoval: „Forma se mi připadá příliš jednoduchá, ale svůj účel plní. Dám jí čtyřicet.“ Takový postoj se Stilovi zamlouval více.

Potom hlasoval otrok. „Ženskému uvažování teda moc nerozumím, ale zdá se mi to být technicky v pořádku, v mezích možností. Klíčová slova jsou všechna na správném místě a opravdu zapadají mnohem lépe, než bych to dokázal já. Ode mne čtyřicet tři.“

Občanka, která měla na sobě róbu posetou flitry a které se v uších blýskaly nádherné opály, hlasovala jako poslední. „Některé verše jsou neotesané nebo zmatené, ale předpokládám, že tohle musím ohodnotit až v obsahu. Odvedla dobrou práci, takhle poskládat náhodná slova dohromady“. Čtyřicet šest.“

Stile viděl, že průměrné skóre vyšlo čtyřicet tři body, což bylo dost — možná o pořádný kus víc, než dostane on. Rue dozajista poskládala slova dobře. Tahle ženská mu ještě dá pořádně zabrat!

„Nyní rozebereme z technické stránky druhou báseň,“ řekl počítač.

Stile vystoupil po schodech k mřížce. Zjistil, že se dívá skrz svojí báseň do skleněných zřítelnic robota imitujícího Počítač. Otočil hlavu a uviděl otroka. Mohl se podívat na každého z porotců, stačilo se jen otočit správným směrem.

„Moje báseň se jmenuje Pohledy do sebe sama,“ oznámil. Potom začal číst:

Ušlechtilost nalezneš u vlkodlaka čubky,
porážku ve vítězství slonová zvrátí kostka,
kouzla spojit svedou led a plamen,
hra mění otroka v pána.
Úklady budoucnosti halí ticho
a částí těch úkladů je láska.

Musíme dbát volání Gabrielova rohu,
osud — jen ten nelze podvádět.
Všichni mu patří: drak i šváb,
otrok, robot, elf i Občan,
naši sudbu určuje Boží flétna,
co bortí hory a třese zemí.

Když četl, navázal postupně oční kontakt s každým porotcem a viděl jejich odpovědi. Nebyly bohužel moc slibné. Někteří se mračili, někteří vypadali zmateně. Nepřijali ji, nepochopili její formu nebo obsah.

„Tohle jsou volné verše,“ řekl počítač. „Nemají jednotný rytmus a nerýmují se. To by nemělo být považováno za vadu. Klíčová slova jsou umístěna na konci, ve správném pořadí, jedno na řádku bez přebytných veršů. Na konci většiny veršů jsou přirozené pomlky. Jako volný verš hodnotím tuto báseň na třicet devět.“

Stilovy naděje se rozplynuly. Ostatní se zachovají podle počítače a on bude v průměru několik bodů za Rue.

Očekávání ho nezklamala. Otrokyně se divila, jestli je vůbec možné jeho řádky považovat za poezii, protože jí připadají jako obyčejné věty, a ostatní byli vlažní. Průměrné skóre znělo třicet osm. Stile ztrácel pět bodů.

Teď nastala chvíle pro rozbor obsahu. V téhle fázi nemohl žádný z básníků mluvit, považovalo se za závadu, když básně nedokážou hovořit samy za sebe. „Je to přímočaré konstatování vypravěččina postavení,“ řekl počítač o díle, které vytvořila Rue. „Evidentně se cítí být odbývána svým přítelem a diktuje mu podmínky jejich dalšího vztahu. Žádný zvláštní význam za tím nevidím, a proto to nepokládám za nic více než lehkou poezii. Hodnotím ji na třicet pět.“

To je dobré znamení, pomyslel si Stile. Pokud ho ostatní napodobí, její průměr poklesne.

„Ještě že stroje nemají na starosti milostné vztahy,“ podotkla otrokyně. „Připadá mi, že ho hubuje docela právem. Ten chlap je opravdu šváb, když jí dává taková jména, a já jsem s ní. Říkám padesát.“

Stile sebou v duchu trhnul. Potřeboval se zlepšit o pět bodů a počítal s tím, že jeho báseň budou hodnotit tak okolo čtyřicítky. Počítač je navedl právě směrem, který by stav vyrovnal tím že, snížil skóre Rue, ale tahle padesátka znamenala pohromu.

Nicméně Občan byl kritičtější. „Opravdu bych nechtěl mít nic se ženou, která takhle diktuje podmínky milostného vztahu, ačkoliv předpokládám, že jestli najde muže, který je přijme, je to její věc. Nechápu ten verš kterým hoří trubka — dává to vůbec smysl?“

„Ach, jistě, pane,“ řekl otrok. „Za starých časů na Zemi měli lidé plynové hořáky, to byly trubice, kterými procházel plyn, a na konci hořel plamen. Ona se tedy k takovému plameni přirovnává. Je to vlastně jakási metafora.“

Občan pokrčil rameny. „Chytré,“ řekl kysele. „Hodnotím to na třicet.“ Stile zahlédl, jak se Rue lekla. Ale jeho samotného, ačkoliv se mu nelíbilo, jak je ten člověk namyšlený, skóre potěšilo. Vrátilo mu zpátky naději.

Další byl otrok. „Pokud se stane Občankou, tak si bude moci určovat podmínky,“ řekl a ostatní se zasmáli. Hra je začínala strhávat, rozehrívali se. „Řekl bych, že hledá něco hlubšího než je tohle, nějaký společenský komentář, ne jen ženské starosti. Hodnocení zní třicet dva.“

Stilovy naděje vystoupily o schůdek výše. Ted' jen kdyby se ta druhá žena nezachovala, jak jí velelo pohlaví...

„Řekla bych, že přijdu s velice mazaným výpadem,“ prohlásila Občanka. „Vypravěčka téhle básně není nikde označena, nemusí to vůbec být otrokyně jako Rue. Může to být kterákoliv žena — a zvláště taková, které ublížil muž, do něhož je zamilovaná. Dokonce se hodí i na humanoidní robotku, která miluje muže z masa a kostí.“

To snad ne! Měla snad Rue v úmyslu Stila nějak pranýřovat? Viděl, jak se soudci ohlížejí, aby si prohlédli jeho a Sheen, která seděla v malém fyzicky přítomném obecnství. Věděli o tom!

„Zmínky o krychli a kostce zapadají na místo,“ pokračovala Občanka. „Robot je stvoření složené z geometrických součástí, dalo by se říct, a oživuje ho elektrický proud z malé výhně plněné protonitem. Doslova v něm tedy hoří! Musí přijmout mužovu pozornost — je mi jasné, pro jaký účel se tenhle typ navrhuje především — ale

nemůže mít jeho lásku, protože on ví, že je stroj. Přesto ale může být naprogramována, aby cítila, miluje ho a ví, že jí její lásku neoplácí. Možná je muž, kterému slouží, muzikant, třeba hraje na housle nebo na flétnu —“

Sheen se zvedla ze svého sedadla v hledišti a zamířila k východu. Stilovi jí bylo moc líto. Neočekával, že se na ni někdo zaměří!

„Okamžik,“ řekl Občan. „To je ona, že? Rád bych se jí na něco zeptal.“

„To by znamenalo, že se zúčastní rokování poroty,“ řekla Občanka. „Pochybují, že je to přípustné.“

„Porotci mohou vyhledat jakýkoliv zdroj informací podle svého přání,“ řekl Počítač. „Kromě autora zkoumaného díla.“

„Robotko — co si myslíš o téhle básni?“ zeptal se Občan.

Sheen se zastavila a pohlédla mu do tváře. „Pane, raději bych neodpovídala, jestliže jsem považována za zaujatou stranu.“

„Odpověz,“ nařídil, nanejvýš lhostejně k jejím citům.

„Můžeš odpovědět,“ řekl Počítač. „Nesnažila ses ovlivňovat sama od sebe, byla jsi vyzvána touto porotou jako klíčový svědek. Snažíme se rozhodnout, zda je nějak opodstatněná hypotéza, že zkoumaná báseň vyjadřuje tvůj úhel pohledu.“

Sheenina tvář ztuhla. Její lidské způsoby už byly tak obratné, že navenek nebyla vůbec patrná její mechanická podstata. Byla to překrásná žena, s obnaženým tělem a teď asi i myslí. „Pak vám řeknu své stanovisko, pane. Pokud se mě tahle báseň týká, není zamýšlená jako kompliment. Je to útok na muže, kterého miluji, a mne používá jako nedobrovolnou zbraň. Jsem stroj, ale myslím, že i kdybych žila, nesnažila bych se takhle cynicky zranit živou osobu. Tahle báseň je krutější než cokoliv by ten, kterého miluji, mohl udělat. Jsem si jistá, že jeho báseň taková není.“

Občan přikývl. „To je nějaký stroj,“ zabručel.

Občanka uvažovala s našpulenými rty. Její opály se blýskaly. „Mám tedy na výběr. Buď to tahle báseň není zaměřená na, dalo by se říct, skutečné osoby, a v tom případě není nijak závažná — nebo je tak zaměřená, a v tom případě je její brilantnost zastíněna krutostí. Žádná z těch možností se mi ani za mák nelíbí. Hodnotím ji dvaceti pěti body.“

To byla pro Rue pohroma. Její průměrné skóre tím kleslo na 34 a ½ bodu. Ostatní porotci mohli znovu zvážit svá hodnocení, pokud si to přáli, ale zdálo se, že se spokojí s tím, jaká jsou. Rueina báseň dostala celkem 77 a ½ bodu. Stile měl díky Sheen dobrou šanci, že ji překoná. Všechno, co potřeboval, bylo čtyřicet bodů.

Ted' porotci probírali Stilův pokus, co se obsahu týče. „Tahle báseň je mnohem závažnější a tajuplnější než první,“ řekl Počítač. „Někdo možná neví o tom, že existuje alternativní rámec reality téhle planety, ve kterém platí jiné fyzikální zákony. Autor dokáže do tohoto rámce vstoupit, je tam mocnou osobou a má překrásnou ženu. Několik z prvních šesti veršů se evidentně týká tohoto rámce. Byla zde vlčice, která obětovala svůj život za své povinnosti, a magické splnutí bytostí z ledu a z plamene. Budoucnost v tomhle rámci lze občas předvídat kouzelnými prostředky. Skrývá v sobě nadpřirozené úklady, jejichž součástí je spor mezi věrností více láskám. Dva verše se týkají Turnaje, který se zde právě uzavírá a který bude pro jednoho z těchto otroků znamenat Občanství. První část básně se tedy váže k obecné zdejší situaci, a to si zaslouží ocenění. Druhá část se mi jeví jako pokus o varování. Archanděl Gabriel je mytologicky předurčen, aby o Soudném dni zadul pro všechna živá stvoření na svou hlásnou troubu — a tomuhle volání se nikdo nemůže vyhnout, nebo ho podvést. Báseň toto pojetí rozšiřuje na stvoření smyšlená i odpudivá. Končí s tím, že tito lidé a stvoření musí uctivě přijmout nevyhnutelné, a nabádá nás, že podle legendy z druhého rámce se mocná flétna — možná alternativní zástupce Gabrielova rohu — už ohlásila otřásáním země v podobě sesuvů půdy, které jsme tu nedávno zažili. Pokud připustíme značnou dávku představivosti, označil bych báseň za závažnou, hodnotnou a přesvědčivou. Sesuvy byly ve skutečnosti způsobeny zhroucením příliš vytěžených protonitových dolů v jižním pohoří, ale lze to pojmout jako varování: minerál, na kterém moc téhle planety doslova stojí, není nevyčerpatelný a může nás postihnout zúctování, až nakonec dojde. Už jsme utrpěli škody na mnoha našich strojích, které se neobejdou bez následků. Proto chápu báseň jako dobře pojaté a závažné varování a na tomto základě ji hodnotím čtyřiceti osmi body.“

Stile byl příjemně překvapený a vděčný. Neměl ani ponětí, že by Herní počítač věděl tolik věcí o něm nebo o Fázi, nebo že by dokázal tak přesně vyložit letmé zmínky. Ted' si uvědomoval, že vše, co řekl Sheen, svěřila ona svým přátelům robotům. Ti zase informovali Herní počítač, který byl nejspíš jedním z nich. Určitě byl vybavený značnou samostatnou vůlí, opírající se o fenomenální zdroje počítačových paměťových bank a zkušeností z analyzování mnoha tisíců Her. Takže by ho to vlastně nemělo vůbec překvapovat.

Ted' byla řada na otrokyni. „Je tu nějaký šleh na protivníka?“ zeptala se. Hlavy ostatních naznačily, že tu nic takového není. „Nejsem si jistá ohledně těch záležitostí druhého rámce, slyšela jsem o něm ted' poprvé. Ale dokážu uvěřit tomu, že protonit nevydrží na věky, a pak se musí vzít v úvahu přirovnání otrok — Občan. Takže dobrá, to varování беру. Hodnotím báseň na čtyřicet.“

To bylo lepší, než v co od ní Stile doufal. Druhé básni dala padesát, a tak se obával, že je zaujatá proti mužům.

„Dobrá práce,“ řekl Občan. „Čtyřicet pět.“

„A čím je vlastně v tom rámci, o kterém jsi mluvil?“ zeptal se otrok.

„Je tak zvaným Adeptem,“ odpověděl Počítač. „To znamená, že je mocným kouzelníkem.“

„Zní to legračně, když to říká počítač,“ řekl muž. „Ale tahle fantazie se mi tak nějak líbí, i kdyby to bylo všechno vymyšlené. Čtyřicet dva.“

Stilova naděje se vznášela. To byly překvapivě příznivé ohlasy. Měl průměr 44. Aby klesl zpátky na úroveň Rue, musela by mu poslední porotkyně dát známku 25. Občanka mu na to připadala příliš vnímavá — ale předtím ho překvapila. Cítil, jak se mu začínají potit ruce, když čekal na její odpověď.

„Ty úklady lásky,“ řekla. „Stará se tahle osoba vůbec o city robotky, která ho miluje?“

„Nesmí odpovědět,“ připomenul jí Počítač. „Musíme odpověď vyvodit z jeho básně.“

„Chtěla bych se dozvědět, jestli ho nakonec nezajímají jen vlastní dojmy. A taky říká, že ať děláme cokoli, stane se to, co se má stát. Nejsem si jistá, že můžu tuhle odpověď přijmout.“

Stile se zachvěl. Tahle žena odepsala Rueiny verše kvůli krutosti, chystala se snad to samé udělat s jeho?

„Protože má manželku v jiném rámci, opravdu nepotřebuje jakoukoliv ženu v tomhle,“ pokračovala. „Je to nefér, že ji drží na pochybách.“

„Básníkův osobní život můžeme nebo nemusíme schvalovat,“ řekl Občan, „ale jsme tu, abychom posoudili hodnotu básně. Vidím tu několik náznaků, že si uvědomuje možnost zásadní změny. Čubka začne být vznešená, porážka se mění ve vítězství, led se pojí s plamenem, otrok se stane Občanem, osud draků a švábů je spojený. Možná si připravuje filozofii na poznání, že se živá bytost může spojit se strojem. Pokud je to cesta, kterou bude sledovat osud, přijme ji.“

Přikývla. „Dobrá, ta asociace tu snad je. Autor básně není myslím bezohledně krutý. Je ve složité situaci, svázaný, uctivý. Je to příklad, kterým by se mělo řídit více z nás. Hodnotím tuhle práci čtyřiceti čtyřmi body.“

Stilovi se málem podlomila kolena. Nepotopila ho, jeho celkové skóre bylo 82, bohatě před Rue.

„Chce ještě někdo z jakéhokoliv hlediska ohledně kterékoliv básně změnit své hodnocení?“ dotázal se Počítač. „Vaše hlasy nejsou závazné, dokud je nepotvrdíte.“

Porotci si vyměnili pohledy. Stile se zase celý napjal. Ještě pořád se všechno mohlo zhroutit!

„Ano, já si to přeji,“ řekla otrokyně. Stile si všiml, jak je Rue napjatá. Tahle jí dala padesát za obsah. Pokud by snížila známku Stilovy básně —

„Myslím, že jsem přehnala tu padesátku,“ řekla. „Dejme tomu čtyřicet pět pro Krutého milence.“

Stilova kolena zase začala být schopná chůze. Přešla na jeho stranu!

„Konečné skóre osmdesát dva ku sedmdesáti sedmi ve prospěch Stilovy básně.“ řekl Počítač po krátké odmlce. „Je vítězem tohoto Turnaje.“

Ze skrytého publika se ozval aplaus. Vyhrál tak rychle, tak snadno!

Ale pak spatřil Rue, jak stojí o samotě, se sklopenýma očima. Poslechl náhlou pohnutku a zamířil k ní. „Byla to dobrá partie,“ řekl. „Docela dobře jsi mohla vyhrát ty.“

„Pořád ještě mám celoživotní držbu,“ řekla, napolo ochromená zklamáním. Potom, jako by si na něco vzpoměla, dodala: „Pane.“

Stile si připadal trapně. „Kdybys někdy cokoliv potřebovala—“

„Svoji báseň jsem nezaměřila na tebe. Ne vědomě. Myslela jsem na někoho, kdo mě nechal. Pane.“

Ale dav lidí se už přibližoval a Stilova pozornost byla nezbytně odvedena jinam. „Pravomocí, která na mne byla vložena Radou Občanů planety Proton—,“ řekl Herní počítač. Jeho hlas vycházel z každého reproduktoru, který ovládal po celém Herním pavilónu, „prohlašuji nyní, že otrok Stile, který vyhrál Turnaj, je zproštěn statutu otroka, obdařen Občanstvím a všemi náležitostmi a výsadami, které tomu přísluší, a to od této chvíle.“

Aplaus mohutně zesílil. Porotci se připojili, otroci i Občané.

Kupředu spěchal robot se zdobeným rouchem. „Pane, patřím k vašemu přechodnému jmění. Záleží zcela na vás, jestli budete chodit zahalený nebo ne. Přesto, abychom se vyhnuli nedorozuměním —“

Stile si myslel, že je na něco takového připravený, ale děsilo ho, jak pořád opakovali „pane.“ Po celý život říkal pane jiným a teď se bude muset hodně ovládat, aby se to odnaučil. „Děkuji ti,“ řekl a natáhl se pro šaty.

Robot ucukl stranou. „Dovolte, pane,“ řekl a Stileovi došlo, že ho chce obléknout. Pro Občana se nehodilo, aby si posloužil sám, ačkoliv by to dokázal, kdyby se mu zachtělo. Stile strpěl, aby ho oblékl, přičemž si v duchu vybavil obrázek sedlaného koně. „Díky,“ zopakoval nemístně.

Stroj se přiblížil, jak mu natahoval roucho a urovnával ho. „Občan nemusí děkovat stroji — ani komukoliv jinému,“ zašeptal mu diskrétně do ucha.

„Ach tak. Dík — ehm — ano.“

„To je zcela v pořádku, pane,“ řekl stroj jemně.

Nyní k němu přistoupila Občanka. Byla to Stilova zaměstnavatelka. Bývalá zaměstnavatelka, připomněl si. „Jsem ti vděčná, Stile,“ řekla. „Díky tobě jsem vlastně také vyhrála.“

„Děkuji vám, pane.“ Pak se kousl do jazyka.

Usmála se. „Děkuji vám, pane.“ A nahnula se k němu, aby ho políbila na pravé obočí. „Ohromně jsem na tvém úspěchu vydělala. Ale mnohem víc pro mě znamená radost, že jsem podporovala vítěze Turnaje. Uvidíš, že umím být vděčná.“ Odešla stranou.

Teď k němu vykročil Občan známý jako Střelec. „Vím přesně, jak ti je,“ řekl. To nebylo žádné přehánění: Střelec vyhrál vlastní Turnaj před patnácti lety. Stile se s ním střetnul v prvním Kole tohoto Turnaje a jen tak tak dokázal vydržet vítězství. Střelec uměl výborně prohrávat. „Mám pro tebe pár soukromých rad, Občane: uklid' se na pár dní z očí veřejnosti a zvykej si na novou skutečnost. To tě vyléčí z rozpačitých přehánutí. A sežeň si někoho, kdo tě laickým jazykem zasvěťí do jmění, které jsi dostal, do čísel, privilegií. Je toho zatraceně hodně, co se musíš rychle naučit, pokud ze sebe nechceš udělat oběť dravých Občanů.“

„Ale nejsou všichni Občané, tedy, nemají Občané svoje jmění chráněno?“

„Na tvůj minimální podíl z těžby protonitu ti nemůže nikdo sáhnout, ale jen tvé štěstí, schopnosti a odhodlání ti mohou zajistit místo na společenském žebříčku. To je nová hra, Stile — ach ano, Občané mají jména, anonymní jsme jen vůči otrokům. Pokud si snad chceš vybrat nové jméno —“

„Není třeba.“

„Tahle hra je mnohem spletitější a delší než jakákoliv v Turnaji. Snaž se, abys pochopil všechny její jemňůstky, Stile — a brzy.“ A významně se na něj podíval.

Obecenstvo se začínalo rozcházet, jak ho přestávala bavit novinka v podobě čerstvého Občana. Stile kývl na Sheen. „Mohli by mi tví přátelé zajistit učitele, který se vyzná ve způsobech Občanů?“

„Mohou, pane,“ řekla. „Nebo mě mohou naprogramovat —“

„Výborně! Nech se naprogramovat. Budou vědět, co potřebuji. A udělej to co nejdřív.“

Sheen odešla. Stilovi připadalo nepřiměřené, že ona zůstala nahá a on byl oblečený. Ale ona samozřejmě byla pořád otrok — napodobenina otroka — a byla teď v jeho službách. Zůstane nahá až do konce života.

Života? Stile se usmál, poněkud kysele. Zapomínal, že u ní nemůže být o životě ani řeči. Přesto byla jeho nejlepší přítel v tomhle rámci.

Obrátil se k robotovi, který mu přinesl roucho. „Doprav mě do mého sídla,“ nařídil mu.

Stroj zaváhal. „Pane, obávám se, že žádné nemáte.“

„Že nemám? Myslel jsem, že všichni Občané—“

„Každý Občan má podíl na protonitových dolech. Vše ostatní vyplývá z něho.“

„Aha.“ Zdálo se, že ne všechno dostal Občan naservírované jako na talíři. Potřeboval rukovět úspěšného Občana! Kde vězela Sheen? Programování by nemělo trvat dlouho.

Pak se objevila. „Mám to, pane,“ řekla.

„Výborně. Zaveď mě na nějaké vhodné a soukromé místo a vyklop to.“

„Nedělám snad tohle pořád — pane?“ Zamířila směrem ven z Herního pavilónu.

Ukázalo se, že dotyčné místo je dočasný minidóm vztyčený na poušti. Jeho generátor se napojil na podzemní energetický kabel, aby mohl vytvořit silové pole, které bránilo řídké a znečištěné vnější atmosféře proniknout dovnitř. Přenosné zařízení naplnilo dóm příjemným, důkladně chlazeným vzduchem. Sheen prostřela stůl pro dva, vytáhla umělý chleba, sýr a imitaci vína, nastavila pole na neprůhlednost a zapnula rušičku proti odposlouchávání. „Teď máme soukromí, pane.“ řekla.

„Mně přece nemusíš říkat pane.“

„Ale ano, musím, pane. Jste Občan a já jsem nahá otrokyně. Poruším-li tohle pravidlo, hrozí mi nebezpečí.“

„Ale vždyť jsi moje přítelkyně!“

„A kdysi jsem bývala víc než to, pane,“ připomněla mu. Přišla k němu jako ochránkyně a milenka a v obou směrech byla skvělá. Jeho sňatek s Modrou Paní škrtnul to druhé. Sheen, stroj, u kterého by se dalo očekávat, že postrádá jakékoliv lidské city, které v sobě neměla naprogramované, se pokusila spáchat sebevraždu, nebo vlastně sebezničení. Smířila se s tím po setkání s Modrou Paní. Stále ho milovala a Stile se cítil provinile.

„Zdá se mi, že když jsem teď Občan, mohl bych tě nechat pre-programovat, abys vůči mně necítila nic osobního,“ řekl.

„To je pravda, pane.“

„Chtěla bys to?“

„Ne, pane.“

„Sheen, ohromně si tě vážím. Nechci, abys trpěla. Ta báseň, co napsala Rue — hrozně nerad bych ti dával příčinu, abys vůči mně cítila něco podobného. Mohl bych udělat něco, co je v mé současné moci a co by ti udělalo radost?“

„Mohl, pane. Ale to neuděláte.“

Byla neústupná. Chtěla jeho opět lásku, alespoň tělesnou, když nemohla mít jeho city, a to ji poskytnout nemohl. „Kromě toho.“

„Nic, pane.“

„Ale můžu snad rozveselit tvé přátele. Jako Občan jim dokážu usnadnit uznání za rozumné bytosti.“ Její přátelé byly protonské stroje nadané svobodnou vůlí, kteří mu, jako sama Sheen, pomohli před časem přežít nepřízeň Občanů. Přisahal, že se proti jejich zájmům nikdy nepostaví, dokud se oni nepostaví proti zájmům člověka, a obě strany tuhle úmluvu ctily. Stile nepovažoval jejich snahu o dosažení statutu otroka za porušení přísahy; byl pro to, aby ho získali. Ale nebyl to snadný úkol, protože Občané neměli nejmenší chuť měnit status quo.

„Všechno má svůj čas, pane. Neprojdeme si teď náležitosti a výsady Občana?“

„Samozřejmě.“

Rychle a stručně ho seznámila s jeho situací. Byl oprávněný používat výnosy ze svého podílu na dolech, aby si opatřil nebo vybudoval hmotný majetek, zaměstnal na něm otroky, opatřil si roboty, androidy, kyborgy nebo cokoliv jiného a oddával se všem zálibám, jakých se mu zachce. Ovšem jeho podíl stačil na vybudování skrovného paláce, zaměstnání zhruba pětadvaceti otroků a zakoupení šesti robotů stejného typu, jako byla Sheen. Náročné koníčky, jako exotický chov koní nebo napodobování Vysutých zahrad babylónských, budou muset počkat, než bude palác dokončený. Příjem Občana nebyl bez hranic, tak to jen připadalo otrokům.

Bylo ovšem možné rozmnožit prostředky uzavíráním a samozřejmě vyhráváním velikých sázek s ostatními Občany. Nebyly neobvyklé sázky v hodnotě ročního příjmu. Nicméně, pokud by Občan dva roky nebyl schopný platit, nesměl uzavírat další sázky, dokud se nevzpamatoval. Nikdy nemohl přijít na mizinu, musel si udržovat základní životní styl. Zevnějšek byl životně důležitý.

„S tím nebudu mít moc problémů,“ řekl. „Nejsem, až na Hru, hazardér. Budu velice konzervativní Občan a nebudu žít nad poměry. Většinu času tu stejně nebudu, jak víš.“

Smutně přikývla. „Ano, pane. V programu od mých přátel je vzkaz. Varují vás, že by nebylo bezpečné, kdybyste se držel stranou. Sbírají se jisté síly. Abyste se dokázal ochránit, musíte brzy rozmnožit své jmění na stonásobek jeho původního rozsahu. Během šesti měsíců.“

„Stokrát!“ vykřikl. „Za šest měsíců!“

„A musíte rozluštit záhadu ohledně laserového útoku na vaše kolena, pane. Kdo mě poslal, abych vás chránila? Mí přátelé mají nové znepokojující důkazy a nejsou to ojedinělé události. Někdo nebo něco se vměšuje do vašeho života a oni nemohou přijít na to kdo.“

„Ano. A ve Fázi proti mně někdo díky falešné výstraže poštal Rudou Adeptku.“ V tomhle směru zažil neobyčejné množství potíží, které vyvrcholily vypuzením Rudé Adeptky z Fáze i Protonu. Orákulum řeklo, že Modrý Rudou zničí, a to se potvrdilo — ale k žádné z těchto nepříjemností by nedošlo, kdyby někdo nerozšířil pověst, že Modrý se chystá Rudou zabít.

„A měli jsme tu zemětřesení, pane, které podle vás souvisí s událostmi na Fázi,“ pokračovala. „Možná další znamení.“

„Nepochybně. Platinoví elfové mi prozradili, že se zúčastním důležitého dění, až skončí má svatební cesta.“ K čertu — neměl se před Sheen o líbáncích zmiňovat. Honem pokračoval. „Tak nějak se mi nelíbí hlubší souvislosti. Nevím, jaké mohou být spojnice mezi rámci, ale protože spousta lidí umí přecházet, nějaké interakce tu budou — a možná velice významné.“ Zhluboka se nadechl. „V duchu jsem se připravil na odchod z Protonu, kdyby mě vyřadili z Tur-

naje. Ted' moc přesně nevím, jak dál, když mám stálou držbu. V těch šatech si tu nepřipadám moc pohodlně.“

„Proto se potřebujete stáhnout do ústraní, pane.“

Stile vstal a začal křížem krážem rázovat po malém uzavřeném prostranství. „Slíbil jsem, že se vrátím na Fázi do dvanácti. Už jsem to zmeškal. Co kdybys roztočila kola, začala budovat dům a všechno okolo, začala najímat otroky a tak. Já bych mezitím překročil opo-
nu.“

„To by asi nebylo moudré, pane.“

Její neustálé „pane“ nepřestávalo dráždit jeho nervovou soustavu, ale věděl, že takhle si nato alespoň lépe zvykne. „Proč myslíš?“

„Budete potřebovat peníze na sázení, které by znásobilo váš majetek, pane, to znamená nerozházet ho za nic, co není nezbytné. A pokud by se rozneslo, že se o vaše aktiva stará stroj —“

„Jsem snad Občan, ne? Můžu snad použít stroj, kdykoliv se mi zachce, nebo nemám pravdu?“ Stile byl podrážděný, nelíbila se mu pohana, která z toho vyplývala pro Sheen.

„Ano, pane.“

„Takže tě tímto jmenuji šéfem personálu, nebo jak se takovému úřadu říká. Měl bych asi kvůli fazóně najmout otroky a stát se vášnivým hráčem. Ale pokud nebudu mít správné informace, tak o své nové bohatství přijdu. Pomohli by tví přátelé?“

„Pomohou, pane.“

„Tak je požádej, aby pro mě zajistili dobrého poradce. Někoho, kdo ví, jak zkrotit čerstvého Občana.“

„A jak rychle rozmnožit jeho jmění, pane.“

„Přesně tak. A teď půjdu dokončit líb- tedy záležitosti na Fázi. Řekl bych, že Občan by se měl z Protonu dostat nepozorovaně.“

„Občan může, pane,“ ujistila ho. „Kdybyste teď nahrál stručné formální trojrozměrné prohlášení o plné moci, abych mohla disponovat s vašimi prostředky —“

„Ach, ano.“ Ihned se o to postaral.

„Díky, pane,“ řekla, když převzala nahrávku. „Uvedu kola do pohybu.“

„Výborně. A já budu uvažovat, co bych pro tebe a tvé přátele mohl udělat.“

Sheen přikývla. Věděla, že pro ni nemůže nic udělat. Ale bez ohledu na to mu bude oddaně a s láskou sloužit.

KAPITOLA PÁTÁ

ZÁPADNÍ PÓL

Přišel pozdě, ale Modrá Paní mu odpustila. „Zprávy dorazily před tebou. Jsi teď Občanem.“

„Nebere to žádný konec,“ postěžoval si Stile. „Občanství je největší cena, které na Protonu můžeš dosáhnout. Ale když jsem ho získal, je to skoro nic. Skryté síly mi teď nařizují, že mám započít novou riskantní štvanici, abych byl připravený na další zkoušky. Rád bych věděl, zdali to nějak souvisí se těmi slíbenými nepříjemnostmi na Západním pólu?“

„Jak mohou právě teď vyvstat takové komplikace? Přece vše, po čem toužíme, jsou obyčejné líbánky.“

„Něco mi říká, že je sotva budeme mít.“

Zúčastnili se hostiny sněžných démonů. Svým způsobem byla velkolepá. Jako aperitiv se podávaly proslazené rampouchy, dále iceburgery, mražená lavina, k pití ledová tříšť a nakonec moučník — sněhové kornouty. Sněžní démoni se s chutí pustili do jídla. Stile a Paní ukusovali se špatně předstíraným nadšením, až nakonec Stile tajně provedl drobné kouzlo a proměnil jejich pochoutky v jídlo ukryté pod námrazou.

V noci, bok po boku v překvapivě pohodlné závěži, si povídali. „Mám jednu potíž,“ řekl Stile tichounce.

„Hádám, že musí počkat, než sněžní muži usnou,“ zašeptala. „Strašně je zajímá, proč se smrtelníci z masa a kostí nerozpustí teplem, které vydávají.“

Pohládl její křivky pod sněhovou příkryvkou, kam zvědaví démoni neviděli. „Protonský problém.“

„Paní Sheen.“

„Překrásná, vlastní vůlí obdařená robotka Sheen, která nepřistoupí na přeprogramování. Musím s ní blízce spolupracovat, slíbil jsem jejím přátelům pomoc. Díky nim jsem přežil těžké časy na Protonu a já jim teď musím pomoci, aby dosáhli postavení otroka. A varuji mě, že se blíží další potíže, že musím sázet, abych nesmírně

zvětšil své jmění, a především že se musím dozvědět, kdo ke mně poslal Sheen. Obávám se, že je to nějak spojené s událostmi na Fázi, takže to musím dovést do konce. Já bych si přál jediné — abych nemusel využívat Sheen. Pochop to, jak sama chceš. Není to vůči ní správné a cítím se provinile.“

„Jistě máš důvod,“ přisvědčila. „Slíbila jsem, že se nad její věcí zamyslím a také jsem to učinila. Ted’ jestli vše chápu dobře. Ti golemové — roboti — s vlastní vůlí si přejí býti považováni za lidi?“

„Správně. Otroci jsou nejnižší z lidí, ale více než nejdokonalejší stroje. Otrok se může účastnit Hry, soutěžit v Turnaji, vyhrát privilegia, nebo dokonce Občanství. Když vyprší jeho držba, opustí planetu s bohatým nastřádaným platem. Strojům nic z toho není dovoleno, jsou otroky, dokud je nevyhodí. Přesto jsou někteří důvtipní, mají vědomí a city.“

„A paní Sheen je jedním z oněch zneuznaných stvoření.“

„To je. Je osobou v každém směru, má naprosto skutečné pocity. Sotva se dá říci, že naprogramované, spíše přirozené.“

„A je rozdíl mezi programem a přírodou?“

„Pochybují. Řekl bych, že to jsou rozdílné cesty, které vedou k podobným koncům.“

„Pak se musíš s Paní Sheen oženit.“

Stile se zarazil. „Nechce se mi věřit, že jsem ti správně porozuměl, Paní.“

„Je to jiný rámec. Nikdy nemůže překročit oponu. Ty to učinit smíš, abys byl při ní.“

Stile už začínal být ospalý, ale ted’ se probouzel. „Určitě ti nerozumím.“

„Ožení-li se Občan s robotem —“

„Nikdo se nemůže oženit s robotem!“

„— pak ten robot musí mít—“

„Roboti nemají —“ Stile zmlkl. „To nevím. Manželé Občanů nezískávají status Občana, ale mají jisté výsady. Je na ně nahlíženo jako na zaměstnance — jejich zaměstnáním je manželství. A zaměstnat lze pouze otroka.“

„Takže vdaný stroj se stane otrokem,“ uzavřela Paní. „A když se otrokem stane jeden stroj —“

„Precedent —“

„Dosáhlo by to kýženého účelu?“

Stile přemýšlel a kroutil při tom hlavou. „Pokud by ten sňatek zůstal v platnosti, byl by to pro právní uznání robotů mílový krok kupředu!“

„Je to jen můj návrh,“ řekla samolibě.

„Ale já jsem přece ženatý s tebou!“ bránil se.

„Na Fázi. Ne na Protonu.“

„Ale ty dokážeš přecházet!“

„Tak jest. Ale patřím-li do tohoto rámce, nikdy jej neopustím, nebudu-li v nebezpečí. Nemám nároků vůči protonským věcem, ani po nich netoužím.“

„Ale já miluji jenom tebe! Nikdy bych nemohl —“

„Miluješ více, než víš,“ ujistila ho jemně. „Neysu, Sheen“.

„Dobře, ale není láska jako —“

„Nemluvila jsem o lásce. Mluvila jsem o manželství.“

„Sňatek z rozumu? S robotem?“

„Nechceš to pro paní Sheen udělat, protože je vyrobena z kovů?“

„Ne! Ale —“ Zarazil se. „Nikoliv, musím připustit, že si jí vážím méně. Od té doby, co jsem zjistil, že —“

„Soudím, že máš o čem přemítat,“ řekla Modrá Paní a otočila se na druhý bok.

Stile výčitku pocítil ostře. Byl předpojatý: velice si Sheen vážil, ale láska nepřipadala v úvahu, protože nebyla z masa a kostí. Přesto si připomínal, že než se setkal s Modrou Paní měl k tomu blízko. Mohla snad Sheenina neživá podstata za nevyhnutelnou změnu v srdci? Nemohl si být jistý, ale nedokázal to popřít.

Jak mohl bojovat za uznání rozumných, samostatně myslících strojů, když je sám nepovažoval za svobodná individua? Jak si mohl vzít Sheen, když ji nemiloval? Kdyby na ni začal myslet jako na skutečného člověka, neudělal by z něj takový sňatek bigamistu? Jistě, byly tu dva rámce, ale on je pořád jeden. Jestli ale Modrá Paní štědře nabídla, že přijme poloviční postavení, uvězní se na Fázi...

Když pomyslí na pozdvižení, jaké by sňatek robota a Občana vyvolal na Protonu! Otřáslo by to společenským pořádkem! Tahle stránka ho lákala. Ale —

„Nespokojila by ses se zasnoubením?“ otázal se nakonec.

„S čestným,“ ospale přikývla.

„Řekněme šest měsíců. To je dost času, aby se vyjasnily právní otázky. Bude to znamenat obrovský odpor ze strany ostatních Občanů. A také s tím nemusí souhlasit sama Sheen.“

„Bude souhlasit,“ řekla Modrá Paní sebejistě. „Zásnuby znamenají závazek, a ten nebudeš moci nikdy přechytračit. Nakonec jí způsobíš alespoň nějakou radost.“

Nikdy neočekával, že by Modrá Paní mohla takhle mluvit, a necítil se příjemně. Možná měla na věci také nějaký osobní zájem, protože věděla, že ho Sheen odloudila. Možná se v tomhle ohledu mravy Fáze a lišily od protonských a bigamie byla přípustnější. Jeho přítel vlkodlak Kurrelgyre tomu určitě věřil, když svěřil svou fenku příteli, zatímco byl sám vyhnán ze Smečky. Modrá Paní se s Sheen setkala, zamilovala si ji a hned ji přijala jako člověka. Očividně to nebyl žádný společenský trik.

„A pokud to za šest měsíců bude legální, pak ji pojmu za ženu,“ pokračoval Stile. „V Protonu. Ale nedokážu ji milovat.“

„Pak tedy miluj mne,“ řekla Modrá Paní a obrátila se k němu.

To byla dostatečná odměna. A Stila už tak dost rozrušila debata, takže málem začal čarovat jako divoká magická smršť.

Ráno opět vyrazili na cestu podél opony, která znovu překročila masiv Bílých hor a ubírala se na jihozápad. V zemi byly jakési hluboké praskliny — když do nich kopyta jejich zvířata skopla oblázek, padal nehlučně dolů a za hranice vnímání. „Snad hluboké jeskyně,“ poznamenal Stile a byl trochu nervózní, jestli se jim nesesype země pod nohama. Ale Klip předním kopytem poklepal povrch, což znamenalo, že pokud bude cestu vybírat jednorožec, žádné nebezpečí pádu nehrozí.

Stile zkontroloval svoji vrstevnicovou mapu a zjistil, že míří k Černému panství. Neměl Černého Adepta v lásce, a tak se za tichého srozumění ostatních kouzlem rychle přenesli za ponurý hrad, pořádný kus cesty směrem k Purpurovým horám.

Opona teď směřovala přímo na jih. Najednou před nimi vybuchl sloup ohně. Stile přivřel oči a snažil se přijít na to, jestli je přirozený, nebo magický.

„Výstraha!“ zvolala Paní. „Zelený Adept!“

„Musí tomu tak být,“ souhlasil Stile. „Slíbil jsem, že ho objedeme.“

Vydali se okolo a znovu se připojili k oponě jihozápadně od území vyznačeného Zeleným. Opona se stáčela zpátky na západ, přes úpatí jižních hor. Scenérie byla příjemná. Vlnící se krajinu pokrývaly do pasu vysoké keře, poseté světle purpurovými květy. Oři klusali skrz ně a hledali pod nimi pevný podklad. Podvečerní slunce klesalo k obzoru.

Z ničeho nic před Hinblue vyskočilo jakési stvoření. Mělo tělo silného muže a vlčí hlavu. Vylo a kůň se poplašil. Modrá Paní byla skvělý jezdec, a tak neměla žádné potíže. Obrátila koně stranou a uklidnila ho.

Potom se objevilo druhé stvoření. Tohle mělo hlavu berana a bečelo.

Stilova hlava sesumírovala zaklínadlo a ruka sjela pro harmoniku. Ale zadržel svou magii, protože si nebyl jistý, jestli je nezbytná. Z toho, co o zvěrohlavcích zaslechl, pochopil, že nejsou vůči lidským bytostem nepřátelští. Byla snad tahle informace nepravdivá?

Objevily se další zvířecí hlavy, vydávající nejrozmanitější zvuky. Kočky, kozy, jestřábi, medvědi, želvy — nikdo z nich nebyl rozumný či snad jen neuměl mluvit jako člověk, ale každý byl svým vlastním způsobem impozantní. Všichni výhružně vrčeli, skřehotali, řvali nebo mručeli. Proti Stilovi se vyřítila chrochtající prasečí hlava.

„Bojím se, že to znamená nepříjemnosti,“ řekla Modrá Paní. „To jim není podobné. Něco je rozzlobilo, myslím.“

„Ano,“ souhlasil Stile. Klipův roh držel prasečí hlavu v patřičných mezích, ale zezadu ho obcházela krokodýlí hlava. „Nejlépe uděláme, když se jim vyhneme, dokud nezvíme, proč tak jedná.“

„Myslím, že jim dokážeme utéci,“ odvětila, ustaraná, ale ne vylekaná.

Jejich zvířata vyrazila. Hinblue byla báječná klisna, dokázala běžet tryskem, který zahanboval ostatní koně, opravdu se pohybovala jako vítr. Ale Klip byl jednorožec, který byl díky vrozené magii ještě rychlejší. Všichni se shodli, že nepoužijí žádná jiná kouzla a neodhalí tak Stilovu totožnost. Adepti nebyli ve všech odlehlých oblastech Fáze oblíbení.

Zvířecí hlavy se za vytí, bučení a houkání daly do odhodlaného pronásledování. Ale jejich lidská těla se nemohla rovnat tělům orů a brzy zůstaly pozadu. Přesto dvě věci hrály proti cestovatelům — tohle bylo území zvířecích hlav, zvířecí lidé ho znali mnohem důvěrněji než vetřelci a tak se mohli kdykoliv vynořit přímo před nimi. A také jich byla spousta, takže jich bude slušný počet roztroušený po cestě a zahradí jim cestu. Díky tomu byla honička natolik těsná, aby byla nepřijemná.

Vztyčily se před nimi tři kočičí obličej. Oba orů byli v takových věcech zběhlí, a tak nevyskočili, protože ačkoliv by tak mohli stvoření hladce překonat, mohli by přitom vystavit svá zranitelná břicha útoku zespoda. Místo toho sklonili hlavy a nahrbili se.

Koťčí hlavy by se dokázaly vypořádat s koněm, ale ne se smrtícím rohem jednorožce. Ten by stojící stvoření probodl okamžitě. Kočky uskočily, uvolnily cestu a společnost spěchala bez úhony dál.

Objevilo se půl tuctu neústupně chrochtajících prasečích hlav. Tentokrát zvířata skočila. Prasečí hlavy se natáhly nahoru, ale jejich zbraně, kly, se pro svislé bodání nehodily. Jednomu přední kopyto Hinblue uštědřilo ránu do hlavy a ostatní útoku zanechali.

Obklíčila je smečka vlčích hlav, ale oni prudce zatočili, vyrazili do strany a projeli skrz obklíčení, potom přidali na rychlosti a nechali zvířata za sebou. Žádné další zvířecí hlavy se neobjevily a Stile věděl, že jeho společnost bezpečně vyvázla.

Ve spěchu si toho nevšimli, ale vegetace se měnila. Prodírali se teď lesem obrovských starých stromů — podle všeho dubů, jasanů, jilmů a buků. Ale nedaly se od sebe snadno rozeznat, protože kmeny byly pokroucené a do hloubky rozpraskané a koruny halily zemi do šera.

„Tenhle pohled se mi nezamlouvá,“ řekla Modrá Paní.

Stile souhlasil. Útěk je odvedl od opony, takže teď se museli přesunout. Nebylo by bezpečné, aby se vraceli na místo, kde odbočili — čekaly tam zvířecí hlavy. Stile se stále zdráhal použít v současné situaci kouzla. Byly to mrzutosti, ale ne krize.

To všechno znamenalo, že budou muset oponu najít únavným způsobem — pomalu očima pátrat po téměř neviditelném mihotání. Opona se snadno sledovala po délce, bylo ale těžké zachytit ji na šířku, pokud člověk nevěděl, kam přesně se má dívat.

„Nu, to také patří ke svatební cestě,“ řekl Stile. Paní se usmála. Věděla, že k podobným narušením plánů dojde.

Hledali, pomalu objížděli veliké staré stromy. Prales byl teď tak hustý, že i nepřímé světlo jím sotva pronikalo, ale přesto tu bylo stále více a více malých rostlinek. Pnuly se kolem kořenů kmenů a rozprostíraly se po podlaze lesa. Některé byly podezřele svěže zelené, jiné sinavě bílé. Mnoho z nich bylo nepříjemně ohavných.

Byly to ale rostliny, ne živá stvoření. Žádná z nich nevysílala k vetřelcům šátrající úponky, žádné neměly jedovaté trny. Dařilo se jim v šeru a zdálo se, že je to jejich jediná zvláštnost.

Po oponě nebylo ani stopy. „Takhle to bude trvat věčnost,“ řekl Stile. „Chci se k ní vrátit do soumraku.“ Seskočil a šel pěšky. „Líp se nám bude hledat ze země.“

Klip zafoukal varovnou melodii. Jednorožci byli vůči magii od přírody odolní, a to chránilo i jezdce. Modrý Adept, zdálo se Klipovi, potřeboval ochranu a neměl se odlučovat od svého oře. Zvlášť když neměl připravenou dostatečnou zásobu své vlastní magie.

Stile šel dál, díval se sem a tam a pátral po oponě. Musela být někde blízko, nezajeli zase tak daleko a také se příliš neodklonili ze směru. V tomhle přítmí by mihotání mělo být dost jasné.

Klip našpicoval uši. Zadul tichou varovnou melodii. Stile se zarazil, aby poslouchal.

Doháněly je zvířecí hlavy. Stilova družina musí vyrazit, než—

Příliš pozdě. Před Stilem se objevil prasečí obličej. Za Paní se vynořila psí hlava. Z keřů všude kolem bylo slyšet šustění. Zvířecí hlavy je, snad za pomoci nějakého utajovacího kouzla, obklíčily.

Paní zavolala na Hinblue, a ta se k ní rozeběhla. Stile vykročil směrem ke Klipovi. ale prasečí hlava už byla u něho. Stile nepoužil

kouzlo. Vytáhl meč, ale jen hrozil a na stvoření neútočil. Na tom všem bylo cosi podivného a nechtěl udělat nic, co by nešlo napravit, dokud tomu nepřijde na kloub.

Prasečí hlava se zastavila, ale ze stran se přibližovaly tři ovčí hlavy. Zaklínadlo by je dokázalo zmrazit, ale Stile to stále ještě nechtěl udělat. Než by proléval krev, proklouzl kolem prasečí hlavy, skočil přes ulomenou větev — a vtom se jeden výhonek pohnul nahoru, zachytil ho za kotník a způsobil, že se těžce rozplácl do kvetoucího keře za ním.

Ozvalo se cosi jako prásk, jako by listy vyrušil, a ucítil přítomnost magie. Rychle vyskočil na nohy a začal se ohmatávat, ale nezdálo se, že by se nějak zranil. Zvířecí hlavy využily jeho pádu k tomu, aby ho obklíčily. Klip se zastavil kousek odtud, protože předvídal, že zvířata budou u Stila dříve než on. Nemělo smysl urychlovat útok tím, že je poděsí.

Stile se rozhodl, že se čestně pokusí domluvit, než bude muset neochotně sáhnout po magii a dočasně je zmrazit na místě. Nebylo normální, aby mírumilovná stvoření takhle napadala a pronásledovala cizince. Možná by s některým nejinteligentnějším dokázal navázat rozhovor ve stylu ano—ne. Opravdu si na svatební cestě nepřál potíže!

Otevřel ústa, aby promluvil — a nevyšlo z nich nic než vzduch. Nemohl mluvit!

Zkusil to znovu. Necítil žádnou bolest, žádné svírání — ale vůbec nedokázal vydávat hlas. Ta rostlina — to prásknutí — na něj saslalo kouzlo mlčenlivosti!

Zvířecí hlavy o jeho kouzelné moci nevěděly, takže ani netušily, co ztratil. Považovaly ho za obyčejného člověka — což teď vlastně byla pravda. Přiblížily se.

Stile rychle přiložil ke rtům harmoniku. Možná nedokáže mluvit nebo zpívat, ale hudba jeho nástroje přivolá nějakou ochrannou magii. Zafoukal — a výsledkem bylo ticho.

Dupl podrážkou o zem a nic se neozvalo. Práskl mečem o kořen — ticho. Zapískal — dokonce ani nezasyčel vzduch.

Kouzlo způsobilo, že byl naprosto tichý. Protože ho mohl zrušit, jen pokud použije vlastní magii — a to vyžadovalo zvuk, byl v pasti.

Tyhle zkoušky provedl rychle a k závěru došel za pár vteřin, protože zvířecí hlavy už byly těsně u něho. Stále ještě nevyužil svého meče. Hrozil jím, ale v podstatě se mu pořád nechtělo prolévat krev. Záhada útoku těchto stvoření ho trápila stejně jako hrozba, kterou pro něj představovala.

Kočí hlava se na něj vrhla. Stile se sklonil, natáhl se po ní a prodloužil její skok v let. Možná nemohl vydávat zvuky, ale nebyl bezmocný!

Ale teď se na něj zleva sápara kančí hlava s hroživými kly a zprava aligátoří hlava. O jejich úmyslech se nedalo pochybovat. Těmhle dvěma mohl uskočit, ale jak dlouho se udrží proti tlupě, která se k němu sbíhala?

Mezitím se Klip dal znovu do pohybu. Teď se do věci vložil jednorozec. Jeho roh dostihl aligátorohlavce a proklál ho. Mocným zvednutím hlavy poslal stvoření obloukem za své rameno. Potom předními kopyty odkopl kančí hlavu.

Zastavil se vedle Stila, aby na něj mohl Adept nasednout. Pak obrovským skokem vyrazili pryč. Brzy se připojili k Hinblue a Modré Paní a spěchali dál, opět zbaveni pronásledování zvířecích hlav.

Modrá Paní si uvědomila, co nebylo v pořádku. „Jsi obětí kouzla mlčenlivosti!“ vykřikla. „Musíme se s tebou navrátit na Modré panství pro protizaklínadlo!“

Ale zvířecí hlavy je už zase začínaly dohánět, čímž jim odřezávaly zpáteční cestu. A také by to byla dlouhá jízda, celou cestu zpátky na Modré panství, i kdyby k němu jeli přímoou cestou. Jediná úniková cesta vedla v té chvíli na sever, hlouběji do pralesa.

Zvířata se řítla kupředu, ale vegetace houstla. Objevily se chňapající rostliny, které po nich natahovaly trnité větve a otvíraly zelené, čelistem podobné výhonky. Tahle džungle začínala ožívat — ve chvíli, kdy Stile přišel o svou moc. Jediné kouzlo by mohlo všechny rostliny uklidnit — ale on ho nemohl ze sebe vydat.

Modrá Paní vykřikla, když se jí úponky obtočily kolem těla. Její kůň musel zastavit, jinak by ji stáhly dolů. Potom úponky zaútočily na Hinbluiny nohy a chtěly zvíře připoutat k zemi.

Stile pobídl Klipa. Jednorozec se obrátil a vyrazil nazpět. Jeho roh se dotkl výhonků, které se odkroutily stranou, protimagie je od-

puzovala. Mezitím Stile mečem osekal dolní úponky a osvobodil koně. Muži ve Fázi obvykle nosili rapír, ale Stilovi víc vyhovoval široký meč. Teď sečná zbraň nepochybně přišla k užitku.

Opět se ozvalo vytí zvířecích hlav, které je zase doháněly. Stilova družina se ještě jednou pohnula kupředu.

Rostliny byly čím dál horší. Přes cestu jim sletěly tři větve, aby je zastavily, ověšené jedovatě vyhlížejícím mechem. Stile ho odtínal mečem a čistil stezku pro zvířata a Paní. Míza z mechu brzy pokryla ostří a zbarvila ho šedozeleně. Pronikavě páchla, skoro jako dračí krev. Stilovi se to všechno ani za mák nelíbilo. Nicméně musel neúnavně odsekávat pronikající bujení, protože se bál, aby se někdo z nich nenechal chytit.

Nakonec zvuky pronásledování utichly. Tahle vzteklá džungle zastavila také zvířecí hlavy.

Ale stromy, křoviska a ostružiní se za nimi uzavíraly a vytvářely prakticky neproniknutelnou bariéru. Stilův meč byl už mízou zbarvený a rozežraný a v místech, kde ukápla na oděv, se začínaly objevovat díry. Nechtěl se už ničím takovým prosekávat!

Klip zahrál melodii. Stile sesedl a jednorožec přešel do jestřábí podoby a vylétl vzhůru. Obloha byla jediná volná cesta!

Modrá Paní také sestoupila na zem a přistoupila k němu. „Třeba ti dokážu pomoci,“ nabídla. Položila mu ruce na krk a jejich léčivá moc ohřála kůži a svaly hluboko pod ní. Ale mlčenlivost nevězela v hrdle, byl to oblak ticha, který ho obklopoval. Nemohla ho vyléčit, protože nebyl nemocný. Muselo být nějak zrušeno samotné kouzlo.

„Snad elixír?“ přemítala Paní a lovila přitom ve vaku. Ale žádný z elixírů, které měla s sebou, nevypadal slibně a ona je nechtěla zbytečně vyplýtvat. „Možná Klip něco objeví,“ řekla optimisticky. „Ze vzduchu je vidět více.“

Prales nezůstával nečinný. Rostliny očividně vyrůstaly proti nim. Tentokrát byly odpudivé a kloubovité, s velikými hnědými trny, které se při každém dotyku rády zasekávaly. Tyhle věci byly uzpůsobené, aby zachytily ustupující postavu a nepustily ji, a vypadaly, jako by měly dutá místa. Nepochybně na sání krve. Stile vytáhl nůž a začal odřezávat nejbližší trnitý stvol. Odtrhl ho jen s obtížemi: vlákno bylo jako kabel. Než ho oddělil, několik dalších úponků mu začínalo

šplhat po botách. Musel znovu vytasit meč, stonky odsekat hrubou silou a vyčistit kruh kolem Paní a koně. Skoro zapomněl, jak dokáže být příroda hrozná vůči těm, kterým chybělo pohodlí kouzel. Byla to důležitá připomínka správného úhlu pohledu — ovšem ne z těch, které by právě v téhle chvíli byly k nějakému užitku.

Jestřáb se vrátil a změnil se do lidské podoby. „Nedaleko je přibytěk a země kolem něho je volná,“ hlásil Klip. „Žije tam jakýsi starý člověk, napohled poustevník, třebaš nás odtud vyvede, dostaneme-li se k němu. Nebo můžeme sledovat oponu. Prochází mýtinou. Nalezl jsem k ní nejpřímější cestu. Já ji překročit nemohu, ale ty a Paní a Hinblue ano — paseka je odtud pouhé půl míle.“

Stile Klipovi vděčně stiskl ruku. Jednorozec jim opravdu vytrhl trn z paty. Mohli si prosekat cestu k oponě, přejít na Proton, pospíšet kupředu a přejít zpátky, kdykoliv se budou potřebovat nadechnout. Nebude to legrace, ale mělo by to být proveditelné.

Začali se prosekávat podrostem se znovuprobuzenou vůlí. Tentokrát měly rostliny tuhé vějířovité listy na tvrdých stoncích, okraje listů byly ostré jako nože. Nepohybovaly se, aby zachytávaly lidi, ale bylo neobyčejně těžké je odstranit z cesty, protože stonky byly pod listy prakticky nedosažitelné. Když se Stile pod nimi natáhl, aby oderval jeden stvol, v cestě stály listy jiných rostlin. Kdyby se nehledě na to prořezával, riskoval, že zavadí o ostrou hranu zápěstím nebo předloktím. Bez magie, která by vyléčila řezné rány, to považoval za příliš znervózňující, ačkoliv by mu Paní s uzdravením dokázala pomoci. Postupovali pomalu a ruka s mečem se začínala čím dál více unavovat.

Klip se také zapojil do práce. Používal špičku svého rohu, aby dosáhl mezi listy a polámal stonky. To jim umožnilo jít rychleji a brzy prošli oponou.

Stile nedokázal dokonce provést ani prostinké kouzlo na přecházení opony. Udělala to Paní, i za něho a Hinbiue — a najednou byli všichni tři na holé planině na Protonu a lapali po dechu. Klip se proměnil v jestřába a odletěl přímo na schůzku na pasece.

Mohli jít po jalovém písku, ale dýchalo se jim obtížně a Hinbiue, jak se Paní obávala, to celé nepochopila. Nozdry měla rozšířené a byla jankovitá, plýtvala energií, kterou by si raději měla šetřit na

pozdější postup. Hinbiue byla neobyčejně skvělá klisna, která by na Protonu byla šampionem, ale s tímhle neměla žádné zkušenosti. Paní ji vedla, ačkoliv sama lapala po dechu.

Stile slyšel, jak sám ztěžka dýchá — a uvědomil si, co to znamená. „Už nejsem potichu — v tomhle rámci totiž není žádná magie!“ zavolal.

„Avšak jakmile se vrátíš...“ odvětila Paní.

Až přejdou zpátky, kouzlo na něm bude stále spočívat. Takhle mu uniknout nemohl, jedině že by v tomhle rámci odcestoval až do oblasti Modrého panství, kde by přešel, a dostal se k rezervním kouzlům, která tam Paní schovávala. Ale nablízku nebyl žádný protonský dóm. I kdyby chtěl riskovat a do nějakého by vešli, nebyl tenhle výlet proveditelný.

Kůň na tom byl čím dál hůř. „Můj pane, musím ji vzít nazpět,“ vydechla Paní. „Nechápe, co se s ní děje.“

Stile měl už dříve s koňmi v těchhle pustinách co do činění a poznával příznaky vzrůstající paniky. „Přenes ji zpět: možná už jsme dost daleko.“

Přenesli se vůlí zpět do místa, které vypadalo jako paseka. Byla to paseka — ale nevyklubalo se z ní zrovna nejideálnější místo pro odpočinek. Země se svíjela po sání lačnicími listy, které hledaly lidské nebo koňské maso. Hinbiue dupala kopyty, aby krvežíznivé odděvky ušlapala, ale některé se už zachytily na kopytech a snažily se pít z tvrdého povrchu. Stile se pokusil rostliny posekat, ale byly tak nízko při zemi, že jeho ostří nebylo k užítu.

„Nemůžeme tu zůstat,“ řekla Paní a chodidla jí jen tančila, jak se vyhýbala rostlinám. „Musíme znovu přejít.“

Stile souhlasil. Kůň se vzpamatoval a mohl zase dýchat. Přešli a pospíšili si k nadějnějšímu průseku vpředu. Tentokrát se jim to podařilo.

Nyní byli na dohled od poustevníkovy chaty. Klip se k nim zase připojil. Zůstával v jestřábí formě, aby neprozradil svou pravou podstatu poustevníkovi, který je sledoval. V koutě temného okna totiž zahlédli oči starého člověka.

„Vidí nás,“ řekla Paní. „Budeme potřebovat jeho pomoc, protože už více nesvedeme jít skrze tuhle džungli nebo Protonem.“

Stile jí mohl jen přikývnout. Jejich situace se mu vůbec nezamlouvala. To byly tedy líbáanky!

Paní vykročila k chatě, aby si s poustevníkem promluvila. Ale stařec zabouchl rozviklané dveře a odmítal odpovídat na její volání.

Stile se začínal dopalovat. Jestřáb vydal varovný skřek a Stile se přinutil ovládnout. Klip jistě zahlédl něco důležitého — dalo se to soudit podle toho, jak se choval. Modrá Paní to vzdala. „Ten poustevník dozajista zná naši tíseň, ale nepomůže nám,“ řekla. Lehký ruměnec na tváři prozradil, že je rozčilená.

Jestřáb znovu zavřeštěl, potom slétl na zem a začal na holém místě škrábat pařátem. Vyryl tam slovo ORANŽOVÝ.

Paní to pochopila první. „Oranžový Adept! Už se nedivím, že je onen poustevník takový mrzout!“

Stile začal gestikulovat, ukazoval na sebe a tázavě zvedal obočí. Chtěl vědět, jestli Oranžový Adept ví, kdo jsou jeho návštěvníci.

Klip myslel, že ne. To byl jenom způsob, jak se tenhle Adept choval ke všem cizincům. Málokterý z Adeptů se staral, co se stane s vetřelci na jeho panství. Pokud se o to zajímali, pak většinou ze škodolibosti. Stile se s touhle jejich vlastností už setkal, ale opakování se mu nezamlouvalo o nic více než tehdy.

Odešli na vzdálenější stranu paseky, zatímco se na ně z okna chatrče upíraly oči Oranžového, podobné korálkům. Opona se tu nořila do nejhustší spleti ostružin. Hinblue se je pokusila podupat, ale zamotaly se jí kolem předních nohou a přiměly ji bolestně zařičet, jak se do ní zabodly trny. Z chatrče se ozvalo zachichotání.

Stile se na změť obořil mečem, ale ať odsekl kolik stonků chtěl, udržovala si svůj tvar, jako hromada chrástí. Musel vytáhnout každý odřízlý stonek ven a vyhodit ho na paseku — a zdálo se, že je vždy spojený s ostatními, takže se celá masa ráda uvolňovala, padala na jeho holé ruce a škrábala. Poustevník se hihňal a vychutnával představení.

Po čase, poškrábaní, zpocení a unavení, se vzdali. Takhle se skrz nemohli dostat. Ale průsek se mezitím zmenšil. Pronikaly tam nové rostliny a vypadaly stejně odpudivě jako ostružiny. Magie Oranžového Adepta se očividně vztahovala na rostliny. Ta bestie, která Stila

umrlčela, nepochybně patřila mezi ně. Stařec se teď bavil pohledem na mouchy zmítající se v pavučině.

„Snad druhá strana opony, znovu...“ řekla Paní. Ale jakmile Hinblue vyslechla její slova, našpicovala uši, rozšířila nozdry a okolo očí se jí objevila bělma. Nechtěla zase vzdorovat znečištěnému a na kyslík chudému protonskému vzduchu!

Ale přesto tu nemohli zůstat. Do soumraku by jim postupující rostliny nenechaly volné místo, museli by bojovat o život a přitom poslouchat, jak se Oranžový směje. Stile šílel bezmocností, ale proti téhle postavě svoji vlastní magii nemohl.

Přesto mohl něco podniknout přímo proti zlomyslnému Adeptovi. Položil ruku na jílec meče a zahleděl se zlověstně k chatrči.

„Zadrž, má lásko,“ varovala ho Paní. „Jsou horší rostliny než tyhle a takové ho dozajista chrání. Nesmíme se k němu přibližovat.“

Měla pravdu. Stile musel zkrotit svůj hněv.

Klip vylétl vzhůru a pryč, aby se podíval po nějaké cestě ven. Paní uklidňovala Hinblue. Jednu věc musel Modré Paní přiznat: v nebezpečí nikdy neztrácela rozvahu. Byla ve všech směrech obdivuhodná, jeho ideál a jeho milovaná. Než by ji nechal trpět, raději vzal by chatrč útokem a obořil by se na Adepta mečem, bez ohledu na to, jaké skryté rostliny by o sobě mohly dát vědět. Ale nejdřív by měl počkat na Klipa, ještě byla jakási naděje, že jim jednorožec dokáže pomoci.

Slunce neúprosně klesalo a rostliny se kolem nich nepřestávaly stahovat. Některé vypadaly jako obří vinná réva, s květy, které připomínaly jícny masožravých červů. Perlila v nich průzračná šťáva, která ukapávala ze spodních okvětních plátků jako sliny. Meč by je zastavil — ale co se mohlo stát, až je přikryje tma? S těmihle rostlinami v noci bojovat nechtěl.

Klip se vrátil. Přistál za Paní, takže ho nebylo vidět z chatrče a změnil se v muže. „Možná jsem našel jakousi pomoc,“ hlásil, ale vypadal nejistě.

„Ven s tím, jednorožče,“ řekla Paní zprudka.

„Nevidím z téhle zahrady mučidel žádné cesty ven, táhne se na míle daleko. Tak jsem hledal nějaké jiné bytosti, které by mohly při-

spět pomoci, ale nepřípadl jsem na nikoho jiného než na osaměle putujícího trolla.“

„Trolla!“ vykřikla paní zděšeně. „Pak nám není pomoci!“

Dokázala snést mnohé bytosti, ale trolly nenáviděla, protože se jí kdysi jeden jejich kmen pokusil unést. Stile věděl, že jeho protějšek, bývalý Modrý adept, měl s trolly poněkud prudší neshody. Vyvráždili celou jeho rodnou vesnici a on zase na oplátku zmasakroval je.

„Avšak tenhle mi připadá jiný,“ pokračoval Klip. „Cestuje ve dne, což je neobvyklé. Byl bohatě omotaný černým sukem, takže se ho nemohl dotknout žádný sluneční paprsek, ale rozpoznal jsem, co je zač, podle siluety.“ Nakrčil nos. „A také podle jeho vůně.“ Trollové si libovali v zatuchlém prostředí.

„Proč by měl troll cestovat ve dne?“ zeptala se Paní, kterou věc navzdory odporu zaujala. „Jsou to běsové noci, na slunečním světle se mění v kámen.“

„Přesně tak. Také jsem se ho na to otázel, očekáváje urážku. Ale on odvětil, že pátrá po Modrém Adeptovi, kterému dluží službu.“ Klip pokrčil rameny, očividně udivený.

Stile se na to díval nedůvěřivě. Nikdy neměl s trolly co do činění!

„Takhle to říkal,“ pokračoval Klip. „Nevěřil jsem mu příliš, obával jsem se dalších úkladů, ale věda, v jaké kaši vězíš, dal jsem se do zkoumání. Jakouže službu by mohl tvor tvého rodu prokázat někomu, jako je Adept? zdvořile jsem se dotázel. A on děl: Mám ho dnešní noci dovést k jisté bylině. A já řekl: A proč by měl Adept věřit netvoru jako jsi ty? A on vece: V mládí ušetřil můj život a jemu dlužím službu života — mého nebo jeho. Necht' mne zabije, bude-li chtít, nebo necht' mne následuje k oné bylině. Jen tak budu zproštěn části svého břímě. A já řekl: Nebude ho lze dostihnout za okamžik, a on řekl: Musím tedy k němu neprodleně vyrazit, protože pouze této noci může být první část mého dluhu smazána, a já řekl —“

„Dosti!“ vykřikla Paní podrážděně. „Teď již vím, který to je. To je troll, kterého můj Pán ušetřil před dvaceti léty. Snad jemu jedinému z celého jeho rodu je možno důvěřovat. Ale jak se sem může dostat?“

„Právě jsem ti to říkal,“ odpověděl jednorožec dotčeně. „Řekl jsem: Jak svedeš projít neprostupnou hradbou trnů? a on řekl, že je troll, zběhlý v hloubení chodeb, jako celý jeho rod.“

„Hloubení chodeb!“ zvolala Paní a její tvář se rozzářila.

„To zabere čas, protože skála je tvrdá, ale slíbil, že tu bude do půlnoci.“

Do půlnoci. Dokážou se do té doby udržet proti útočícím rostlinám? Budou muset!

Bylo to mizerné, nervy drásající čekání, ale udrželi se. Než udeřila půlnoc, země se zachvěla a do kalného měsíčního světla se vynořila groteskní trollí hlava. Vrhala dva stíny. Velké oči zamžikaly. „Noc je bolestivě jasná,“ postěžovalo si stvoření.

„To je Trůl, z rodu trollů,“ představil ho Klip. „A zde je Modrý Adept, jenž tě v tuto hodinu nepovažuje za hodna oslovení. Zaved’ ho k té své bylině.“

Troll se ponořil zpátky do země. Stile se vydal za ním a objevil čerstvý tunel, vysoký sotva tak, aby mohl lézt po nikách a kolenou. Paní vyrazila jako poslední. Klip přešel do své přirozené podoby a zůstal s Hinblue, aby ji bránil před rostlinami. Pokud Stile neobnoví svoji moc a nevrátí se jím v čas na pomoc, přežije jen jednorožec.

Tunel vedl stále dál a dál, jako by neměl konec, svíjel se, aby se vyhnul obřím kořenům stromů a pohřbeným balvanům. Oloupený o svou kouzelnou moc, Stile začal cítit nával klaustrofobie. Kdyby se zhroutil strop, jaké by mohl vyřknout zaklínadlo? Nezbývalo mu než věřit trollovi, kterého jeho druhé já ušetřilo dávno předtím, než Stile přišel na Fázi. Protože to stvoření cítilo, že má dluh vůči Modrému Adeptovi — a ten úřad teď náležel Stilovi. Mohl by se mu pokusit vysvětlit rozdíl mezi sebou a jeho mrtvým protějškem, ale pochyboval, že by to hrálo nějakou roli. K čemu by bylo, kdyby Trůlovi prozradil, že přišel příliš pozdě, že ten, který mu daroval život, už nežije? Nejlepší bude nechat trolla smazat svůj závazek a být volný.

Nakonec vylezli za zahradou Oranžového Adepta. Stile se ulehčeně narovnal. Pokračovali dál, dokud se troll nezastavil před těžko popsatelným křoviskem. „Zde je ona bylina,“ řekl Trůl. Hlas měl drsný a hrdelní, jak bylo u jeho lidu běžné. Neobvyklé ale bylo, že mluvil srozumitelně. Musel lidskou řeč pilně nacvičovat.

Paní si stoupala na špičky a snažila se ve slábnoucím světle modrého měsíce rozeznat druh rostliny. Tvářila se poněkud ponuře a Stile věděl, že se bojí zrady. Trollovo objevení bylo přece jen tak nějak nadpřirozené. „Vždyť to je bylina, kterou potřebuji!“ zvolala potěšená a překvapeně zároveň. „Odstraní polovinu zaklínadla!“

Polovinu? Co bylo ještě potřeba?

„Dotek jednorožcova rohu,“ řekla, protože pochopila jeho myšlenky.

Takže nebude vyléčený, dokud se nevrátí ke Klipovi. Jeho kouzla budou muset ještě chvílku počkat, teď si ještě nemůže věci usnadňovat.

Paní natrhala listy, které potřebovala, a trochu rezervovaně poděkovala trollovi. Trůl, který nejspíš o příčině jejích smíšených pocitů nic nevěděl, pokrčil rameny a odešel — svůj úkol už splnil. Vyrazili na pouť zpátky do Oranžového panství.

Nebylo o mnoho příjemnější projít chodbou podruhé, ale alespoň už cestu dobře znali. Blížilo se svítání, když Stile konečně ucítil konec a vystrčil hlavu nad povrch zemský — aby zjistil, že je otvor zarostlý popínavými rostlinami. Přišli snad příliš pozdě?

Vytrhl svůj široký meč z pochvy a začal řezat a sekat. Rostliny rychle kapitulovaly, když je napadl zespoda, a brzy stáli s Paní uprostřed vlastní malé mýtiny.

Od poustevníkovy chatrče bylo slyšet říčení a dupání. Na obloze teď byl žlutý měsíc a v jeho světle spatřili dvě koňské postavy stojící zády ke zdi chaty, stále bojující proti postupujícímu listoví. Snad nebyly rostliny v noci tak čilé, nemohly přece bez slunečního světla rychle růst — anebo si Oranžový šetřil vyvrcholení na ráno, aby lépe viděl. V každém případě to ještě nebyl konec.

Stile prosekával cestičku napříč svíjející se spleť vegetace, Paní šla za ním a dávalo věci do pořádku svým nožem. Když nad východním obzorem vykouklo Slunce, dostali se k ořům.

Hinblue byla zpocená, krvácela z nespočetných škrábanců a byla tak unavená, že se zdálo, že sotva dokáže stát na vlastních nohách. Klip na tom byl lépe, ale očividně byl utahaný. Jeho roh se míhal krátkými vzteklými oblouky a odsekával každý pronikající výhonek.

Už měli málo volného prostoru, tlak rostlinstva a jejich vlastní vyčerpání by je brzy překonaly.

A Oranžový Adept civěl z okna a zubil se, jako by byl někde na stadiónu a sledoval zápas. Tohle byla jeho soukromá aréna, jeho osobní zábava — a nesmírně ho bavila. Stile začal podléhat výbuchu zuřivosti.

Ted' byla řada na Paní. „Vezmi tyto listy,“ řekla Stilovi a podala mu větvičku, kterou utrhl z trollova keře. „Klipe — tvůj roh, prosím tě.“ Klip přestal na chvíli zápasit s vegetací. Veden Paní se dotkl svým rohem listů ve Stilových rukách.

Stile ucítil, jak se cosi uvolňuje, jako by se zbavil hrozivého nebezpečí. Slyšel se, jak dýchá. „Děkuji ti.“ řekl.

Chvíli trvalo, než mu to dlouhé vedení doručilo. „Hej, já mluvím!“

„Pak tedy prones nějaké vhodné zaklínadlo,“ navrhla Paní a urázla svým malým nožem oddenek, který se po ní sápal.

Stile rychle seslal jedno víceúčelové kouzlo ze svého repertoáru. Zazpíval: „Všechno až na mne, nechť v mžiku stane!“

Neztrácel čas tím, že by spojoval svou magii přípravnou hudbou, takže kouzlo bylo jen zpola účinné, ale jeho dopad byl nicméně pozoruhodný. Agresivní rostliny se zastavily a jeho tři společníci ztuhli omráčení.

Jedině Oranžového Adepta se kouzlo nedotklo. Otočil hlavu a prohlédl si Stila. „Copak je to?“ otázal se mrzutě. „Cizokrajná magie v mém království?“

Ted' Stile popustil uzdu dlouho potlačované zlosti. „Pitomče, cožpak nevíš, proti komu jsi prováděl své hnusné čáry?“

„Nevím a nestarám se, burane!“ vyštěkl Oranžový jízlivě.

„Tak se to dozvíš, ty opovážlivý dědku!“ zařval Stile. Vzal harmoniku, zahrál několik vztekklých taktů, aby svolal svou sílu, a pak zazpíval: „Nechť se každá čarovná bylina, proti svému pánu bouřit počíná!“

Okamžitě nastal zmatek. Kouzelné rostliny se natáčely na svých lodyhách a zaměřovaly se na Oranžového Adepta. Výhonky se teď sáply k chatrči a už si nevšímali původní kořisti.

„Počkat!“ zařval rozhořčeně Oranžový. Ale kolem ruky se mu omotalo trnité chapadlo a odvedlo jeho pozornost k bezprostředním problémům.

Stile provedl doplňující kouzlo, které zrušilo stávající kouzlo strnulosti, a zvířata s Paní opět ožily. Stile a Paní nasedli na své oře a Stile seslal kouzlo, které je uzdravilo a osvěžilo. Pak projížděli zuřivými rostlinami, které si jich vůbec nevšímalý, jak se horlivě snažily dostat se blíž k chatrči.

„To nebylo příliš pěkné, můj Modrý pane,“ zaševelila Paní poněkud rozpustile.

„Ach ano,“ souhlasil Stile bez výčitek. „Tyhle rostliny ovšem Oranžovému doopravdy ublížit nedokážou. Nějak přijde na to, jak je zneškodnit. Ale odvažuji se říci, že potrvá dlouho, než bude každá rostlina taková, jaká byla dříve. A ještě déle, než se znovu opovází obtěžovat projíždějící cizince.“

Když se vynořili z Oranžového panství, vedl je Stile na jihovýchod, zpátky ke kraji zvířecích hlav. Paní na něj tázavě pohlédla, ale nic k tomu nepoznamenala.

Objevily se zvířecí hlavy. „Vězte, ó bytosti, že já jsem Modrý Adept,“ pravil Stile. „Zaveďte mě k vašemu vůdci.“

Když se k nim výhruzně vrhli, uchýlil se k magii. „Zvířecí hlavy, staňte se přáteli!“ zazpíval. A přístup každého z nich se okamžitě změnil. Teď by ho zavedli, kamkoliv by je požádal.

Brzy přišli ke slonohlavci s obrovským tučným tělem, které takovou pozoruhodnost muselo podpírat. Stvoření zmateně zatroubilo.

„Každý s každým, ať si rozumím,“ zazpíval Stile.

„Čemu vděčíme za pochybné potěšení, žes k nám zavítal?“ otázalo se jich nosové troubení, která teď dostalo podobu běžné lidské řeči.

„Jsem Modrý Adept,“ řekl Stile. „To je má Modrá Paní. Jsme na svatební cestě, putujeme s našimi oři podél opony. Neprahneme po třenicích a nevěříme, že jsme tvé bytosti popudili. Pročpak nás napadly?“

Slonohlavec se zamyslel, jeho chobot se nejistě komíhal. Očividně se mu nechtělo odpovídat, ale také se bál otevřeně vzdorovat Adeptovi. „Poslali jsme muže, aby se dotázal Orákula, potom, co nás

poděsilo otřásání hor. Na Fázi možná přicházejí těžké časy a my se obáváme, zda přežijeme.“

„To my také,“ řekl Stile. „Ale domníváme se, že máme bezpečných čtrnáct dní pro naši cestu na Západní pól a pak bude mít Modrá Paní čas, aby nosila mého syna. Takže konec Fáze nemá přijít hned. Ale proč bychom vám měli vadit?“

„Orákulum nám poradilo, že dovolíme-li muži na jednorožci projít naším královstvím, polovina našeho počtu do měsíce zahyne.“

Ted' najednou jejich chování dávalo smysl. „Orákulum tvrdí, že jsem hrozbou tvému lidu?“ zeptal se Stile nevěřícně. „Neměl jsem vůbec v úmyslu tvým stvořením uškodit!“

„Orákulum neříká, že to zamýšlíš, je to jen důsledek tvého průjezdu.“

„Dovol mi setkat se s tím, kdo přinesl tohle poselství.“

Předstoupila hadí hlava. Díky Stilovu kouzlu mluvila srozumitelně a opakovala poselství: „Nechte projít na jednorožci muže a polovina vás zemře do měsíce.“

Paní svrátila čelo. „To je podivný vzkaz, anebo... Skutečně pochází od Orákula?“

„Orákulum nikdy nelže,“ řekl slonohlavec.

„Avšak dovol, ať prověřím posla,“ řekl Stile, který s Paní její podezření sdílel. Obrátil se k hadí hlavě, zahrál na harmoniku a zazpíval: „Řekni pravdu, hadí hlavo, co skutečně Orákulum poradilo!“

A ona odpověděla: „Nechte projít na jednorožci muže, a polovina vás zemře do měsíce. Jestli ho však zastavíte, pak všichni zemřete.“

Slonohlavec překvapeně zatroubil. „Jen polovina zprávy! Pročpak jsi nás takhle zradila, hadí hlavo?“

„Nevěděla jsem —“ zajíkala se.

„Kdosi ji očaroval.“ řekla Modrá Paní. „Někdo, kdo má s námi všemi zlou vůli.“

Sloní hlava byl celý zkormoucený. „Kdo to jen mohl učinit?“

„Nejprve se zeptej, kdo by to dokázal učinit,“ řekl Stile.

„Jedině jiný Adept,“ řekl slonohlavec. „Jsme čarovná stvoření, odolná proti obyčejné magii, jinak bychom změnili své podoby. Jen Adepti si mohou pohrávat s našimi těly nebo dušemi —“

„Tak jsem předpokládal,“ řekl Stile. „Nemohl jsem ovládnout tvůj lid, dokud jsem neužil kouzel. Mohla by to být práce Oranžového Adepta?“

„Nikoliv. Nemiluje nás, jako nemiluje všechna živá stvoření, dokonce sebe samého. Ale nemá žádné moci nad čímkoliv vyjma rostlin.“

„Přesto rostlina dokáže člověka poškodit.“ řekl Stile a pomyslel na kouzlo ticha, které mu tak znepříjemnilo život.

Ale když použil další kouzlo, aby zjistil, co se přihodilo hadí hlavě, dozvěděl se, že ji zastavila žena s hlavou lasice, na pohled z jejího vlastního lidu, která před ni v prachu nakreslila diagram, který vydal záblesk světla.

„Bílá Adeptka!“ zvolal Stile. „Znám způsob, kterým kouzlí, a vím, že mě nemá v oblibě.“

„My s ní také nevycházíme,“ souhlasil slonohavec. „Máš mít naši omluvu, Modrý, za naše nedorozumění. Už se ti více nepokusíme činit špatnosti.“

„Přijímám,“ řekl Stile. „Nechť se rozejdeme jako přátelé, a pokud se ještě setkáme, nechť pomáháme jeden druhému.“

„Jsi štědrý.“

„Mám rád zvířata.“ Stilovi nepřípadalo vhodné, aby zvířatohlavcům připomínal, že mají přes všechno brzy ztratit polovinu svého lidu. Soudě podle proroctví dozrávaly veliké nepříjemnosti.

„Nemáme Adepty rádi, ale s tebou budeme přátelé.“ A tak se rozešli v dobrém duchu.

Stile s Paní pokračovali severním směrem podél opony. Ale byli unavení, minulou noc vůbec nespali. Když se jim naskytlo příhodné tábořiště, rozbili tábor. Tekl tam potůček a rostla stará drobounká jabloň — a navíc tam na boku ležel jakýsi kovový předmět. Měl v průměru zhruba šest stop, tvarem se přibližně podobal šálku se spoustou prohlubní na vnější straně, jako by tu věc někdo bombardoval malými oblázky. Zdálo se, že je to celé ze stříbra. Všude jinde než na Fázi by to bylo mimořádně drahé. Tady se samozřejmě takové výtvary daly pořídit pomocí kouzel.

Zvedala se bouře. „Není to pěkná komůrka, ve které bychom mohli strávit noc a den?“ dotázal se Stile. „Zdá se, že je voděvzdorná.“

Klip po něm od pastvy vrhl pohled a vydal prostý odmítavý tón.

Stile pokrčil rameny. „Jednorozec říká ne, kdo jsem já, abych se vzpíral takové autoritě?“ A vyčaroval vedle kovové stavby příjemný stan.

Spali ve stínu stanu, oři se zatím napásli a vestoje usnuli, takže zároveň drželi hlídku.

Pozdě odpoledne Stila probudilo strašlivé otřásání země. Vyskočil ze stanu.

Venku stál Klip v lidské formě. „Bude-li ti to po chuti, Adepte, udělej nad námi na obloze světlici, kterou by všichni viděli.“

Stile ho poslechl. „Udělej raketu, kam já ti ukážu,“ zazpíval a ukázal k nebesům. Byla jako raketa z ohňostroje a vybuchla v čarokrásných barvách.

Otřesy zesílily. Objevila se obludná postava, vysoko převyšující okolní stromy. „KDE?“ zahřměla.

Byla to obryně tak veliká, že její výšku Stile ani nedokázal odhadnout.

„Pověz jí, že tady,“ řekl Klip a kývl směrem ke kovové věci.

Stile vykouzlil na obloze tenkou šipku, která ukazovala na stříbrný artefakt. Obryně ji zahlédla, pohledem sledovala její směr a ohnula se, aby věc uchopila. Bylo to nervy drásající, jak se k nim takhle přibližovala, připadalo jim, že se na ně hrouť dům, ale všichni zůstali stát na svých místech.

„Můj stříbrný náprstek!“ zvolala obryně a zvedla maličký předmět k nebesům. „Můj ztracený náprstek! Kdožpak že mi ho našel?“

Stile napsal na oblohu: MODRÝ ADEPT a připojil šipku, která ukazovala na něj.

Primhouřila oči a zadívala se k němu z nadoblačných výšin. „Máš mé díky, Modrý Adepte.“ zaduněla. „Jakou službou se ti mohu odvděčit?“

JEN DOBROU VŮLI, napsal Stile ustrašeně na oblohu. Stačil by jediný chybný krok a obryně by rozšlápala celý kraj na placku.

„Tou jsem ti povinována,“ řekla a odešla se svou cenností.

„Tys to věděl!“ vybaflnul Stile na Klipa. „Stříbrný náprstek obryně, šest stop v průměru!“

„Obři jsou dobří lidé,“ souhlasil nafoukaně Klip. „A také si dlouho pamatují. Vždy je dobré stát na stejné straně s obrem.“

„Taky si myslím,“ přikývl Stile. „A nejlépe nespát v obřím náprstku.“

Vyčaroval pro sebe a pro Paní skromný oběd a také něco zrní, aby doplnil stravu koní, když minulé noci spotřebovali tolik sil. Potom se s Paní vrátili na noc do stanu. Jak podruhé usínal a opouštělo ho vědomí, přišlo Stilovi na mysl, že jim Klip prokazuje vynikající služby. Neysa byla jeho favoritka, se kterou si přísahali přátelství, ale Klip byl dozajista cenný náhradník. Měl by se zamyslet, jakou by mu mohl prokázat laskavost, až tohle všechno skončí, příhodnou odměnu za takové věci jako záchrana života a důstojnosti. Jednorožcům se člověk těžko zavděčil, protože všichni byli poddaní Vůdcích hřebců. Ale snad se mohl přimluvit, aby Klip postoupil na společenském žebříčku stáda.

Zrána se odpočatí vydali zase na cestu. Díky nejružnějším zdržením zaostávali za Stilovým plánem, a tak sebou museli hodit, aby se dostali na Západní pól dříve, než se bude muset vrátit na Proton.

Opona zahýbala přes zemi obrů na západ. Stile si oddechl, protože už žádné další obří lidi nepotkali. O polednách dorazili k oceánu.

„Ale vždyť opona vede přímo do vody,“ protestoval Stile.

„Dozajista. Západní pól leží na ostrově,“ řekla Paní. „Vyčaruj loď.“

„Ale já chci sledovat oponu tam, kde se dotýká země.“ Stile pro to neměl žádný zvláštní důvod, prostě si jen představoval, že podél opony půjdou, ne poplují.

„Pak tedy odčaruj pryč oceán.“ řekla a zářivě se usmála.

Místo toho je Stile očaroval, aby pro ně voda byla jako vzduch. Kráčeli dolů oceánem, jako by se prodírali mlhou, oři přecházeli zelení pokryté útesy na dně. Ryby kolem nich proplouvaly, jako by se vznášely v povětří. Chalupy se kolébaly v proudech, které se podoba-

ly vánků, a neustále Stila udivovaly, protože jim jakoby chyběla dostatečná opora.

Hluboko dole světlo potemnělo, takže Stile zazpíval zaklínadlo nočního zraku a okolí začalo být ostře viditelné. Bylo zajímavé, že může použít schopnost mluvit pod vodou, tedy výsledek jednoho kouzla, aby provedl jiné kouzlo — magie se mohla hromadit. Takhle se dala postupně obejít jistá omezení. Pomáhalo to vysvětlit, jak může jeden Adept zabít druhého, nepřímo, třeba tím, že pozmění poselství a způsobí, že ho zvěrohlavci napadnou a zaženou do panství nepřátelského Adepta. Možná tu žádné skutečné hranice neexistovaly, že záleželo jen na technice a procedurách.

V nejhlubším místě moře se cosi pohnulo a objevil se mořský muž. „Zbloudil jsi z cesty?“ otázal se Stila. „Nevidíme tu mnoho vidlonových bytostí.“ Evidentně mu byl vlastní stejný druh kouzla, který Stile využil, aby pronikl vodou. Zdálo se, že tu do hry vstupovaly přirozené principy magie, nehledě na to, zda přičarované či vrozené. Stile o Fázi chápal čím dál víc věcí.

„Jsem Modrý Adept. Zde je má Paní a toto jsou naši oři. Pouze tudy procházíme, sledující oponu a netoužíme po hádkách.“

„Pak nám dovol, abychom vás vedli, protože na nevědomé tu číhají pasti.“ Mořský muž ukázal kupředu. „Nedaleko odsud se napříč oponou plazí hladový mořský had. Nezajímá se příliš o mírumilovné úmysly pocestných.“

„Děkuji ti za tvou péči. Ale my jsme na svatební cestě a slíbili jsme si, že budeme putovat podél opony, kde to bude možné, dokud nenajdeme Západní pól. Zaostáváme za svými plány a raději bychom nic neobjížděli.“

„Ten had je hrozný,“ varoval je mořský muž. „Nikdo z nás se mu neodváží přiblížit. Je-li to však tvá vůle, nebudeme ti bránit.“ A odplaval pryč.

„Vidím, že by sis měl přichystat trefné zaklínadlo,“ poradila mu Paní s úsměvem a rozzářila tak vodu ve své blízkosti.

Stile si v duchu proběhl zaklínadla a pak jeli dál. Okolní scénérie se mu líbila, byla tak odlišná od normálních suchozemských panoramat. Mlži nejrůznějších velikostí mávali svými žahavými sítěmi, kterými lapali potravu, a všude se rozprostíral korálům podobný pod-

rost. Malý žlutý hlavonožec ně vyvaloval oči, pak si povšiml hrozi-
vého jedorožčího rohu a urychleně odcupital na všech svých cha-
padélkách. Zanechal za sebou jen oblak fialového inkoustu. Stile se
usmál: přesně taková svatební cesta se mu zamlouvala!

Potom dorazili k doupěti mořského hada. Neudělalo na ně
zvláštní dojem — pouhá chodba pod hromadou balvanů. Za okamžik
vykoukla ohavná hadí hlava. Stvoření nebylo tak veliké, jak někdy
mořské příšery bývaly, jeden člověk by mu jako oběd stačil. Ale ne-
mělo smysl dávat mu jakoukoliv šanci. „Chci-li, zmrzni,“ zazpíval
Stile a had strnul. Nezmrzl doslova, protože Stile si přál jen dočasné
znemožnění pohybů. Výklad kontrolovala jeho mysl.

Pokračovali dál. Najednou se okolo nich zvedla obrovská těžká
sít' a sevřela se jim nad hlavou. Stile zareagoval okamžitě. Vytrhl
meč a začal do silných lan sekat — ale jeho ostří pro ně bylo příliš
slabé.

Klip jí prohnal roh, ale materiál opět odolal. „Ta sít' je čarovná,“
řekla Paní. „Vlákna jsou očarovaná, aby byla silná.“

Vypadalo to tak. Samotná sít' byla magicky zatížená, takže ji
nemohli nadzvednout nad mořské dno a nedala se proříznout nebo
prorazit.

Stile vymyslel zaklínadlo: „Hnusná síti, rač pryč jíti!“ zazpíval.
Ale ačkoliv povrch sítě barevně zasvětélkoval, zůstala nedotčená.

„Tohle musí býti práce jiného Adepta,“ pravila Paní ponuře.
„Tvá moc je neutralizována. V panství tohoto Adepta nemůžeš míti
navrch.“

„Možná ne přímo,“ řekl Stile. Srážky s ostatními Adepty ho už
začínaly unavovat. „Ale mohu nás proměnit v malé rybky, budeme
pak moci proplout okem sítě a uniknout.“

„Mě bys proměnit mohl,“ souhlasila. „Ale sebe bys nemohl
změnit nazpět, protože ryby nesvedou ani mluvit, ani zpívat. A ne-
přátelský Adept může mít nestvůru, která číhá, aby mohla chňapat po
takovýchto malých rybičkách. Neriskuj to, můj pane.“

Tohle byl hlas zdravého rozumu. Ve své nynější podobě je mohl
Stile ochránit proti dalšímu zlu, cokoliv jiného by znamenalo přílišný
risk. „Přesto však musíme z téhle sítě vyklouznout,“ zabručel.

Klip zadul melodii. „To je ono,“ souhlasil Stile. „Budu tě sledovat a hlídat tě, dokud nezmizíš z mé blízkosti.“

Jednorožec přešel do podoby jestřába, pak se protáhl sítí, kde mu Stile roztáhl oka. Vyletěl svižně nahoru, zatímco ho Stile sledoval s připravenými obrannými kouzly.

Teď k nim přišel jakýsi muž. Co do tělesného zjevu na něm nebylo nic neobvyklého, ale měl na sobě roucho z průsvitné látky, která lámala světlo a způsobovala, že splýval s vodou. „Tvůj přítel ti stejně nemůže zvenčí pomoci,“ řekl. „Nikdy neopustíš mé panství, Modrý.“

Stile pokýval hlavou. „Ty musíš být Průsvitný Adept. Četl jsem o tobě, ale neznal jsem tvé sídlo.“

„Nikdo nezná mé sídlo,“ řekl Průsvitný. „Kdo se sem vetře, zaplatí cenu mlčení.“

„Proč bys měl chovat zlé myšlenky proti mně, který jsem ti neučinil nic špatného?“

„Tvě špatnosti leží v budoucnosti, Modrý. Dosáhneš-li Západního pólu, čeká nás konečná bitva a žádný věstec neví, co nás pak postihne.“

„Chceš tím snad říci, že máš prsty v úkladech, kterými jsem dosud strádal?“ otázal se Stile. Možná byli na Průsvitném panství, ale Stile mohl zaútočit, pokud měl důvod.

„Tahle síť je má, je užitečná při lapání vetřelců. Neučinil bych ti jinak nic špatného, ale ty jsi nyní vetřelec! Znáš-li podstatu svého protivníka?“

„Sprovodil jsem ze světa Rudou Adeptku,“ řekl Stile stručně.

„Rudá nebyla ničím více než nástrojem oklamaným nepravým výkladem Orákula — tak jako zvěrohlavci. Další past byla pro tebe přichystána v Zeleném panství, ale Zelený si nepřál být do věci zapleten, takže vše zrušil. Adept se na jiného Adepta neoboří bez příčiny.“

Ten člověk byl překvapivě dobře informovaný o Stilových záležitostech. „A ty se domníváš, že jsem ti pro tohle dal důvod?“ ukázal Stile na síť.

„Vetřel-li ses do mého království, pak jsi mi takovou příčinu poskytl. Nestrpím to totiž. Tato síť nebyla nalíčena na tebe, ale na ne-

zvané hosty. Nikdy nenechávám dotěry odejít a pro tebe neudělám výjimku. To mě do onoho spiknutí nezaplétá.“

„Spiknutí? Jestli v něm nemáš prsty a nejsi do něho zatažený, pověz mi tedy, kdo je.“

„Očividně samo Orákulum.“

Stilato omráčilo. „Orákulum? Ale Orákulum mi vždycky pomáhalo a pokaždé mluvilo pravdu!“

„Opravdu?“ Průsvitného rty se zkrivily do jízlivého úšklebku.

A Stila jeho slova přiměla k zamyšlení. Opravdu se zdálo, že stopy mnoha jeho problémů vedou k Orákulu. Usoudil, že nepříjemnosti způsobila nesprávná interpretace nebo doručení — ale proč Orákulum halilo své vzkazy do jazyka, který tak snadno působil zmatky? Orákulum znalo budoucnost, proto muselo znát také důsledek svých slov. V některých případech by pohotové pochopení věštby mohlo dotyčného člověka přimět změnit své chování, takže by poselství věštírny neplatilo. Protože Orákulum mělo vždycky pravdu, bylo jisté zatemnění nezbytné, aby se zabránilo paradoxům. Nebo byl vzkaz stylizován jako situace buď — anebo, jako tomu bylo v případě zvířecích hlav. Ale proč bylo poselství sestaveno tak, aby mu přivodilo potíže? Zvěrohlavcům mělo být řečeno „nechte projít muže na jednorožci,“ a oni by se podle toho zařídili, jak nejlépe by dovedli. Zdálo se, že vzkaz byl formulován záměrně proti němu.

„Pročpak by Orákulum prahlo po tom, aby ti působilo špatnosti?“ zeptala se ho Paní.

„Opustím vás, aby jste si vše beze spěchu prohovořili,“ řekl Průsvitný Adept a odešel.

„Beze spěchu — dokud nezemřeme hladu?“ otázala se Paní.

„Snad bych nás měl raději proměnit.“

„Ne,“ řekla Paní. „Nehrozí nám bezprostřední nebezpečí. Můžeš vykouzlit jídlo a vyčkáme jednorožcova návratu.“

Stile se necítil zrovna vesele. Za prvé si nemohl dovolit čekat donekonečna. Slíbil přece, že se v určeném čase vrátí na Proton — a ten čas už se blížil. Za druhé nevěřil Průsvitnému Adeptovi, že nechá věci tak, jak jsou — ten člověk samozřejmě věděl, že nemůže jiného Adepta držet v zajetí dlouho. Možná teď dokonce připravuje nějaké ještě hrozivější opatření. Nebylo pro něj o nic lehčí vymyslet způsob,

jak zničit Stila, než pro Stila najít bezpečnou únikovou cestu — v téhle chvíli to byl pat. Ale jak dlouho to mělo trvat?

Ale protivník mu sotva dopřál čas na obavy. Zeshora se spustily obrovské kleště a neúprosně sevřely síť. Každá čelist měla šest stop v průměru, byla kulatá a na jedné straně měla rohovitý povrch. Proti téhle mase nepřicházel žádný fyzický odpor v úvahu! Stile si přichystal transformační zaklínadlo.

„Zadrž,“ vykřikla Paní. „To je ta obryně!“

No samozřejmě! Jak mohl nepoznat její kolosální prsty? Klip přivedl jediné stvoření, které by jejich síť dokázalo zvednout!

Obří prsty se sevřely na síti, zatímco Stile s Paní zavedli Hin-blue tak daleko na jednu stranu, jak jen to bylo možné, aby ji obří prsty nerozmáčkly. Velikánské skalám podobné nehty se zachytily lan. Ruka se zvedla — a síť začala stoupat. Vytáhla je s sebou skrz vodu až nad hladinu a zanesla je k pevnině.

Ted', když bylo po všem. Stila napadlo, že to mohl udělat sám, kdyby vyčaroval nebeskou kotvu, která by je všechny vytáhla do bezpečí. Nebo měl přivolat supersilné štipací kleště, které by dokázaly překousat jednotlivé provazce. Pod tlakem událostí mu to nemyslelo zrovna nejlépe. Měl by si zvyknout podávat při magickém útoku lepší výkony.

Tady, za hranicemi Průsvitného panství, mohla Stilova magie přemoci kouzlo sítě přímo. Lana se rozpustila a vsákla do písku. Tak byli konečně volní.

„Děkuji obryni,“ řekl Stile. Jeho hlas burácel zesílený přičarováním megafonem.

„Dlužím ti za náprstek,“ zahřměla mu v odpověď. „Poděkuj tvému příteli, že mi ukázal cestu.“ Otočila se a odkráčela na severovýchod, směrem ke království gigantů. Za pochodu si pobrukovala, znělo to jako vzdálený rachot hromu.

Klip už sem nenápadně dorazil v přirozené podobě. „Opravdu ti děkuji, jednorožče,“ řekl mu Stile oddaně. „Zase jsi mne jednou vytáhl z bryndy. Měl bych se ti odvděčit nějakou protislužbou.“

Klip přešel do lidské formy. „Má sestra Neysa mne vyzvala, abych na tebe na místo ní dohlížel. Miluje tě a já miluji ji. Už nic víc neříkej, Adepte.“ A změnil se zpátky.

Stile tedy nic neříkal. Klip dozajista plnil svůj úkol! Většina jednorožců vůbec nestrpěla lidské jezdce a k Adeptům chovala pramalou náklonnost. Stile si vydobyl úctu Vůdčího hřebce, takže na jednorožci jezdit směl — přesto byly Klipovy služby mnohem více než jen úloha jezdeckého zvířete. Žádný přítel by nemohl udělat víc. Musí mu všechno nějak splatit. Měl by o tom ve volných chvílích popřemýšlet a snažit se přijít na něco příhodného.

Pak tu byla záležitost s Průsvitným Adeptem. Stile se rozhodl, s určitým pocitem lítosti, že to nechá plavat. Skutečně se na jeho panství vetřel a on s ním nezacházel nijak výjimečně. Útěk ze sítě byl dostatečným vítězstvím. Kdyby v tuhle chvíli napadl jiného Adepta, znamenalo by to, že sám vyvolává rozboje, ne že odplácí.

Rozhlédl se po okolí. Stáli na ostrově Západního pólu. Byl poměrně příjemný, po mírně zvlněných pastvinách byly rozeseté listnaté stromy. Tu a tam kvetly malé květiny a rostla tu spousta keřů obsypaných plody. Člověk by tu mohl poměrně pohodlně žít bez toho, že by musel příliš pracovat.

Opona pokračovala na západ. Vydali se za ní — a najednou, tři míle hluboko ve vnitrozemí, byli na Západním pólu. Vyznačovalo ho veliké písmeno X nakreslené na zemi.

Stile si ho prohlížel. „To má být ono?“ zeptal se zklamaně.

„Očekával jsi snad palác?“ otázala se Paní s úsměvem.

„Nu, ano, nebo něco pompézního. Takovýhle křížek — jak můžeme vědět, že tohle je skutečně to pravé místo?“

„Protože se tu opony protínají, má lásko,“ Stoupla si na X a ukázala rukama na jih a na sever. „Zde je ta druhá opona. Sbíhají se pod pravým úhlem.“

Stile se zadíval pozorněji. Byla tam — jiná opona, stejná jako první, a procházela křížem. Přenesl se přes ni a ocitl se na pustém návrší na Protonu. Zadržel dech a dokráčel k západo-východní oponě a silou vůle přešel na druhou stranu. Byl zpátky na Fázi. Opony byly až na orientaci stejné.

„A odtud můžeš podél nich pohlédnout, pak mi dáš za pravdu, že jsou rovné,“ řekla Paní.

Stile se postavil na pól a pohlédl na východ. Linie byla absolutně přímá, všechny záhyby, kolem kterých putovali, se teď zdály být jen pokřivení krajin Fáze a Protonu. Zajímavá perspektiva!

Byl zvědavý, do jakých důsledků to může vést, a tak přičaroval silný teleskop pracující na makronovém principu a natočil se znovu k linii. Vedla přímo, zdálo se, že tisíce mil, dokud ohnisko nenalezlo záda stojícího muže. Muž držel u tváře nějaký předmět.

„To snad ne,“ zvolal Stile. „Vždyť to jsem já!“ A vykopl jednou nohou do vzduchu, aby si to ověřil. „Tahle linie dokonce ani neuznává zakřivení planety!“

„Jistěže nikoliv. Fáze je plochá.“

„Ale Fáze má přece stejnou geografii jako Proton — a Proton je koule. Jak je to možné?“

„Fáze je čarovná a Proton je vědecký.“

Stile se rozhodl, že to přenechá pozdějším úvahám. Vyskytl se další problém. „Tohle, co držím v ruce, je teleskop — nemyslel jsem — tedy chci říct, že je to vědecký nástroj. Tady v rámci magie by přece neměl fungovat.“

„Myslela jsem si, že to nevíš,“ řekla Paní. „Západní pól je místo, kde jsou rámce tak těsně u sebe, že se překrývají. Funguje zde magie i věda. To proto stojí za návštěvu.“

„Juxtapozice,“ bručel Stile zaraženě. „Mohly by se tu tedy setkat obě já nějaké osoby?“

„Řekla bych, že by tu splynula a znovu se rozešla, jakmile by se pohnula z pólu, ale to nevím najisto.“

„Věda a magie v téhle zvláštní spojnici splývají! Zajímalo by mě, jestli vesmír vznikl takovýhle, jestli všechno pracovalo oběma způsoby a pak se rámce začaly nějak oddělovat, jako když se dělí buňky nebo se od sebe odtrhávají povrchy, takže si lidé museli vybrat jeden nebo druhý, ale nikdy oba? Jako hmota a antihmota. Až na pár pevných bodů, jako je tenhle! To tedy je zvláštní!“

„Ano,“ přikývla. „Myslela jsem si, že se ti zde bude líbit. Jsou tu možné mnohé jinak neproveditelné triky vědy.“

Stile si povzdechl. „Takže jsme teď dosáhli svého cíle. Náš čas vypršel, líbánky skončily a já se musím vrátit na Proton za občanskými povinnostmi.“

„Náš čas nevypršel,“ řekla. „Pouze je nakrátko přerušen. Líbánky budou trvat tak dlouho, jak jim dovolíme. Vykouzli mi tu malé obydlí a já budu vyčkávat tvého návratu.“

„Ale ta nepříznivá znamení, ty naléhavé výstrahy — nepředpokládáš, že by se něco mohlo přihodit, zatímco tu nebudu?“

„Soudím, že ono nepřátelství bylo namířeno více na tebe než na mne. Měla bych býti sdostatek v bezpečí. Ale budou-li při mně na stráži Klip a Hinblue, dozajista mi ochrany nebude třeba.“

„Přesto chci mít jistotu,“ řekl Stile, který vyšlapával malý kruh kolem pólu. „Příliš toho hrozilo a ty jsi příliš veliké bohatství, než abych ho riskoval.“ Zamyslel se. „Strpí-li Západní pól vědu, nemohl bych tu umístit snímací a vysílací holografické zařízení, abych byl v protonském rámci k dosažení? Podařilo by se mi přenést tvůj obraz?“

„Můžeme to zkusit.“

Stile vymyslel zaklínadlo a vyčaroval standardní protonský přístroj, jaký se používal pro projekce pocházející z vnějšku dómů. Dal ho dohromady a uvedl ho do chodu. Dokázalo zachytit všechno, co bylo z tohoto místa vidět. Potom vyčaroval kyslíkovou masku a přešel na jalový Proton kousek dál na východ. Vzal s sebou vykouzlený přijímač. Fungovalo to dostatečně dobře: ve vzduchu se zformovala koule, a když se do ní podíval, viděl zorné pole ve směru, kterým se obrátil. Začal s ní pootáčet, měnil její orientaci, takže zachycovala kruhové panorama, jako kdyby se obracel na místě na Západním pólu. Zastavil ji, když narazil na Modrou Paní stojící vedle pasoucí se Hinblue.

„Vidím tě,“ řekl Stile, když zapnul hlasový výstup. Tahle příruční jednotka nedokázala přenést jeho obraz, ale to nebylo nezbytné.

„Miluji tě,“ oplatila mu s úsměvem. „Tebe, tebe, tebe.“

„Tebe, tebe, tebe,“ opakoval. Na Fázi to odjakživa znamenalo bezvýhradnou lásku. Cítil, jak celý hoří. Pak překročil oponu zpátky a vyčaroval stan, aby měli soukromí. Klip si muzikálně odfrkl a raději nezvedl hlavu od pastvy.

„Víš ale, co musíš učinit v tom druhém rámci,“ připomněla mu Paní přísně.

Stile vzdychl. Věděl. Ale pro příští hodinu to mohl pustit z hlavy.

A v patřičnou dobu se kouzlem přenesl na místo, kde obvykle přecházel, a vrátil se k svým povinnostem na Protonu.

KAPITOLA ŠESTÁ

ZÁVAZEK

Sheen ho očekávala. „Jaká byla vaše svatební cesta, pane?“ otázala se s jistým důrazem.

„Potíže se dvěma dalšími Adepty, zachráněn trollem a obryní. Zkrátka rutina.“

„Očividně,“ souhlasila kysele. „Jste připravený schválit své nové zaměstnance, pane? A svou dočasnou hospodářskou rezidenci?“

Zase tam bylo to pane. „Raději ano, Sheen.“

Dovedla ho k dopravní kapsli, jakou používali Občané. Z vnějšku na ní nebylo nic výjimečného, ale vevnitř vypadala jako kabina kosmického korábu. Průzory bylo možné letmo zahlédnout holograf pohybujících se hvězd. Uličkou k nim došel zavalitý plešatící otrok a zůstal stát v pozoru. Měl na sobě jen vysokou bílou čepici.

„Promluvte na něj, pane,“ zamumlala Sheen.

„Kdopak jsi?“ zeptal se ho Stile.

„Pane, jsem Kuchtík, váš šéfkuchař.“

„Teď právě mám takový hlad, že bych slupnul medvěda,“ řekl Stile. Poslední událost na Fázi odvedla jeho mysl od potravy, takže měl pocit, že zmeškal několik hlavních chodů.

„Za okamžik, pane.“ Kuchtík zmizel.

Stile zamrkal. „Ech — on je taky holograf.“

„Přirozeně, pane. V téhle kapsli není pro kuchyň místo. Na místě jsme za pár minut — a to už bude vaše jídlo připravené.“

Do lodi vešel jiný nahý otrok. Tentokrát to byla příjemná postarší žena. Stile tázavě zvedl obočí. „Jsem Henrieta, vaše vrchní správcová, pane,“ řekla upjatě.

Stile byl zvědavý, co měla správcová na starosti, ale rozhodl se, že se nebude ptát. Sheen by ji bezdůvodně nenajala. „Pokračuj, Henrieto,“ řekl a žena zmizela.

Další byl muž středního věku, ne o mnoho větší než sám Stile. „Já sem Spade, váš zahradník, pane.“

„Sam Spade?“ zeptal se Stile s úsměvem.

Ale ten člověk literárněhistorickou narážku nepochopil. Pouze přeborník ve Hře by mohl znát takové jemnosti. „Pane, jenom Spade, zahradník.“

„Samozřejmě, Spade.“ Stile ho gestem propustil a muž se vytratil.

Další byla dráždivě tvarovaná mladá žena s dlouhou černou kšticí, která padala podél celého těla až ke kolenům. „Říká se o ní, ať růže svou hlavu skloní,“ zabroukal Stile, vědomý si toho, že na Protonu tím nevyvolá žádnou magii.

Děvče to pochopilo jako znamení, že může promluvit. „Já jsem Dulcimer, vaše obveselovatelka, pane.“

Stile pohlédl na Sheen. „K jaké zábavě si myslíš, že ji potřebuju?“

Sheen přemáhala úsměv naprosto dokonalým lidským způsobem. „Dulko, ukaž Občanovi, jaká jsi doopravdy.“

Dulcimer si oběma rukama popadla hlavu, chytila se za uši a prudce jí otočila na stranu. Ozvalo se cvaknutí a pak se hlava oddělila od těla. „K vašim službám, pane.“

„Robot!“ vykřikl Stile. Potom o něco duchaplněji dodal: „Nejsi náhodou také Sheenina přítelkyně?“

„Jsem, pane,“ řekla robotí hlava.

„Dej se dohromady,“ řekl jí Stile a hlava klesla a zapadla na své místo. Stile ji mávnutím propustil a Dulka se rozplynula.

Otočil se vážně k Sheen. „Myslíš, že je to moudré?“

„Pane, teď vás nemohou neustále hlídat. Občan nemůže být závislý na jednom jediném otrokovi. Můžete využívat Dulcimer, když nebudu po ruce.“

„Mechanická konkubína? Zapomeň na to. Víš, že takové věci teď nepotřebuju. Ne od té doby, co jsem si vzal Modrou Paní.“

„Já vím, pane,“ souhlasila smutně. „Přesto potřebujete ochranu, protože si mezi Občany naděláte soupeře a možná i nepřátele. Pro Občana se nehodí, aby používal svého kuchaře, komornou nebo zahradníka pro společenské účely.“

„Ale Dulcimer bude oukej. Teď tomu rozumím.“ Krátce se zamyslel a pak se rozhodl, že odstraní z cesty nejnepříjemnější povin-

nost. „Ještě než dorazíme na místo, nastav bariéru kvůli soukromí. Chci si s tebou promluvit.“

„Už je v zapnutá. Ostatní nemusí vědět, že se s vámi stýkají sebe-vědomé stroje. Pane.“

„Tak snad můžeš nechat toho vykání a těch pánů, když máme zaručené soukromí,“ řekl maličko ostřeji. „Nikdy jsi nebyla moje podřízená, Sheen.“

„Také jsem nikdy nebyla tobě rovná,“ řekla. „Co mi chceš říct?“

Stile se vzmužil a pustil se rovnou do toho. „Víš, že miluji jen Modrou Paní. Co bylo předtím, je historie.“

„Nepocit'uji vůči Modré Paní žádnou žárlivost. Je to pro tebe dokonalá manželka.“

„Je to moje dokonalá žena. Před ní jsi tou ženou byla ty, ale změnil jsem se, když jsem se stal Modrým Adeptem. Sňatek je jenom společenská konvence a vztahuje se jen na rámec Fáze. Tady na Protonu jsem zůstal svobodný.“

„Občané se nemusí ženit, nemusí ani jmenovat dědice. Nechápu, v čem je problém.“

„Ale přesto existují sňatky z rozumu, dokonce i mezi Občany.“

„Zvlášť mezi Občany. Žení se pro peníze na spekulaci, nebo aby spojili majetky, nebo aby na Protonu udrželi oblíbeného otroka po uplynutí dvaceti let držby. Sotva si v tomhle směru pokaždé dělají starosti s láskou, sexem, nebo dokonce zevnějškem.“

„Ale přesto to má své právní důsledky,“ pokračoval tvrdošíjně Stile. „Manželé nebo manželky Občanů mají jisté výsady —“

„Záleží zcela na blahovůli Občana,“ řekla. „Nemusí se na ně vztahovat ukončení držby nebo je nemohou obtěžovat ostatní Občané, ale Občan se s takovým partnerem může rozvést pouhým zápisem do počítačových záznamů. Takže to neznamená nic, pokud není manželem jiný Občan.“

„Znamená to, že manžel je osoba, přinejmenším po dobu trvání manželství,“ řekl Stile.

„Otrok už osoba je. Sňatek s Občanem pouze jeho postavení načas vylepšuje. Otroci, kteří se ožení s Občanem, hlavně doufají, že ustanoví některé z dětí dědicem, jelikož v něm pokračuje Občanova

pokrevní linie. Ale není tu žádná záruka. Každý Občan má své vlastní zákony.“

„Někdy Občan jmenuje dědicem svého manžela,“ řekl Stile.

Pokřčila rameny. „To všechno je pravda, Stile. Ale proč tě to vlastně zajímá?“

„Mám se v úmyslu na Protonu oženit a ustanovit svou manželku dědicem.“

„Och.“ Zamyslela se, její počítačová mysl se probírala možnými důsledky. „Sňatek z rozumu, abys ochránil svůj majetek. Ne pro lásku nebo sex nebo abys měl společníci.“

„Pro všechny tyhle věci, částečně.“

„Copak si o tom myslí Modrá Paní?“

„Sama to navrhla. Ačkoliv může projít oponou, nic ji k tomuhle rámci nepřitahuje a nemá tu žádné právní postavení. Říkáš, že na ni nežárlíš. Ona zrovna tak nežárlí na tebe.“

„Na mne? Samozřejmě že nežárlí! Jsem stroj.“

„Ano. Ale ona tě považuje za lidskou bytost. Ted', když jsme si to v zásadě vyjasnili, chtěl bych tě...“ Zaváhal.

„Chceš, abych se ti podívala po příhodné nevěstě?“

„Ne tak docela. Sheen, chci, abys ta nevěsta byla ty.“

„Nebud' směšný, Stile. Jsem robot. Vždyť to přece víš.“

„Vidím, že to budu muset provést namáhavějším způsobem.“ Stile vyskočil ze svého pohodlného křesla. Začala se zvedat, ale naznačil jí, aby zůstala sedět.

Poklekl před ní a vzal ji za ruku. „Paní Sheen, žádám vás o ruku za účelem manželství.“

„Neměla bych být na vtipy tohoto druhu citlivá,“ řekla. „Ale připouštím, že jsem to od tebe neočekávala.“

„Vtipy, k čertu! Vezmeš si mě?“

Stroje ve skutečnosti nemohlo nic překvapit, ale ona byla naprogramovaná, aby reagovala po lidsku. Zbledla. „To nemůžeš myslet vážně!“

„Myslím to vážně a začíná mě bolet koleno. Odpovíš mi?“

„Stile, to přece nejde! Já jsem —“

„Vím, co jsi zač. Vždycky s tím vyrukujes, když se rozčilíš. Jsem Občan. Můžu si dělat, co chci. Můžu se oženit, s kým budu chtít a z jakého důvodu se mi zachce.“

Zírala na něj. „Ty to opravdu myslíš vážně! Ale jakmile se mě pokusíš zaregistrovat jako— jako— dozvědí se, co jsem zač a vyřadí mě.“

„Nejdřív budou muset vyřadit mě. Odpověz.“

„Stile, proč to děláš? Budou problémy...“

„Vidím, že mi neodpovíš, tak ti odpovím já. Když si tě vezmu, staneš se ženou Občana. Podle definice — osobou. To dále znamená, že i jiné tvého druhu bude možné pokládat za osoby. Je to klín, páka, která napomůže uznání sebe-vědomých strojů za otroky. To je služba, kterou jim můžu prokázat.“

„To tedy opravdu je sňatek z rozumu,“ řekla. „Použít mě, abych pomohla svým přátelům uspišit uznání za lidi.“

„Který by byl dokonce mnohem účinnější, pokud by mě něco předčasně smetlo ze scény a přeneslo břímě Občanství na tebe.“

„To je pravda,“ řekla.

„Mám to považovat za odpověď? Znamená pravda ano?“

„Ne!“ vyštěkla a vyskočila na nohy. „Nechci tvůj titul, chci tvoji lásku!“

Stile tiše vstal. Láska byla jediná věc, kterou jí nemohl nabídnout.

„Vlastně se mi ty tvé rozumné důvody nelíbí,“ pokračovala. Vybičovala se k nějaké nerobotské náladě. „Nechci zevnějšek bez skutečnosti. Nechci se nechat použít.“

„Nenavrhoval jsem, že tě použiju —“

„Nemluvím o sexu!“ vykřikla. „Byla bych za to šťastná! Vyprošuju si, aby mě někdo používal jako páku.“

„To je mi líto. Myslel jsem, že to je dobrý nápad.“

„Ty a ta tvoje mužská arogance! Udělat ze mě imitaci manželky, abych posloužila jako páka, jsem přece jenom obyčejný stroj! Myslel sis, že když tě miluju, udělám všechno, co budeš chtít. Nakonec, proč by měl mít stroj nějakou hrdost?“

Do čeho se to namočil? Stile vytáhl holografický přijímač a zavolal Modrou Paní.

Utvořila se koule-obraz. Stile jí otáčel, dokud se na ní neobjevila Modrá Paní. Hřebelcovala právě Hinblue. „Paní,“ řekl.

Zvedla hlavu. „Můj pane!“

Sheen přestala přecházet po kabině. „Ty jsi ve spojení s ní?“

„Ach ano, paní Sheen,“ odpověděla Modrá Paní, která poznala její hlas. „A není těžké pochopit příčinu tvého pohnutí. Přiznávám, že jsem k tomu mého pána navedla já.“

„Měla jsem to vědět,“ řekla Sheen zmateně. „Ale to je cynické.“

„Ovšem? Je to pro tebe krutá oběť.“

„V tom to není, paní. Je to čiré darebáctví.“

„Omlovám se ti, že jsem tě přivedla do nepřijatelného postavení, paní Sheen. Máš všechna práva to odmítnout.“ Přejela ještě jednou Hinblue hřebem a pak oslovila Stila. „Můj pane, nemyslela jsem na její city, jen na její kvality. Chtěla jsem, aby byla v onom rámci jako moje sestra, a to bylo sobecké. Nech ji býti. Miluji tě.“ Vrátila se ke koni, čímž ho propustila.

Stile vypnul holo. „Řekl bych, že to sedí, Sheen.“ Připadal si rozpačitě a trapně. „Jestli ti to nějak pomůže, když přišla s tím nápadem, cítil jsem to samé, co ty. Záleží mi na tobě. Vždycky mi na tobě záleželo. Ale prostě tomu nemohu poctivě říkat láska.“

„Přijímám.“

„Jsi velkorysá. Prál bych si, abych s tím na tebe býval nevyrukoval.“

„Nemyslím omluvu. Přijímám nabídku.“

„Na-“

„Vzpomínáš si přece, požádal jsi mě o ruku, ne?“

Stila to vyvedlo z míry. „Já —“

„Ano, Ten návrh. Kdybys měl obvody, jako mají roboti, vzpomínal by sis na takové maličkosti mnohem rychleji. Možná kdybys trénoval nějaká paměťová cvičení —“

„Ale proč? Přišla jsi přece s tak dobrým důvodem proti —“

„Ona si to přeje,“ řekla prostě.

To dokázal pochopit. Nabídl Sheen sňatek, protože to chtěla Modrá Paní, a ona ho přijala z toho samého důvodu. Ted' jim nezbývalo než doufat, že to byl dobrý nápad.

Kapsle zastavila, průzory bylo vidět přístaviště na kosmické stanici. Sheen pomocí klávesnice otevřela dveře. Stile vytřeštil oči.

Venku se rozkládalo Modré panství.

Ne, samozřejmě že to byl jeho protonský protějšek, ve stejné zeměpisné poloze. Pouze jeden z nesčetných dokladů paralelnosti rámců. Hrad a pozemky vypadaly stejně jako na Fázi, ale nebylo tu nic kouzelného. Pásli se tu koně a pobíhali psi, ne jednorožci a vlkodlaci. Přesto to na něj zapůsobilo.

„Když zemřela paní Modřinka, její správce osiřelý majetek zrestauroval a nabídl ho na trhu,“ vysvětlila Sheen. „Bylo to za babku. Myslela jsem si, že se ti bude líbit.“

„To tedy ano.“ Stile nepřestával zírat kolem sebe. „Ale je to tu divné.“

„Žádná Modrá Paní,“ řekla.

„Teď to tu bude tvoje.“

Mlčela. Řekl něco špatně? Nu, doufejme, že se nakonec všechno v dobré obrátí.

Jeho šéfkuchař už ho očekával s jídlem: nefalšovanou medvědí pečínkou z dovozu. Stile si v duchu umínil, že nebude mluvit obrazně: jakožto Občana by ho lidé mohli často brát za slovo. Řekl, že by snědl medvěda — teď to bude muset udělat.

Vlastně to vůbec nebylo špatné. Kuchař rozuměl své práci. Sheen najala skutečně schopné lidi.

„A teď co se vašeho finančního poradce týče,“ řekla Sheen, když Stile začal poněkud odevzdaně žvýkat. „Čekají na vás určité delikátní finanční machinace.“

„Raději bych zvládl pravidla hry a pustil se do ní sám.“

„Ten poradce je jedním z mých přátel.“

Ach. To bylo něco jiného.

Ukázalo se, že poradce je starý otrok, vrásčitý, bělovlasý a elegantní. Kdyby mu to Sheen neřekla, Stile by ho nikdy za robota nepokládal. Bylo jasné, že sebe-vědomé stroje těžily z toho, co se Sheen naučila za dobu, co byla s ním. Jeho současné společníky by mohl prozradit pouze čas, odborná pozorování nebo přímý fyzický průzkum.

Stile k němu souhlasně pokýval hlavou a muž ohlásil: „Pane, jsem Mellon, váš finanční účetní.“

„Mellon, ehm?“ opakoval Stile. „Jako u Rockefellera, Carnegieho a Du Ponta?“

Otrok se usmál. „Ano, pane.“

„Umíš to s penězi taky tak dobře?“

„Ano, pane.“

„Tak proč jsi tady jako otrok, místo abys někde jinde ve vesmíru hromadil bohatství?“ Stile věděl, že ho mimo Proton nečeká žádná budoucnost, ale u opravdového otroka by to bylo jinak a zástěrka musela být věrohodná.

„Pane, už jsem na jistém místě své bohatství vybudoval,“ řekl Mellon. „Jsem tak bohatý jako Občan. Ale tady na Protonu je dynamika růstu bohatství nejproměnlivější, nejotevřenější se v ekonomice uplatňuje spekulace. Tady mohu zažít požitky obnovených výzev, nezdarů a úspěchu. Až vyprší má držba, vrátím se do svého pohodlného galaktického sídla a napíšu o svých zkušenostech z Protonu paměti.“

Na Stila to udělalo dojem. Tohle znělo rozumně. Dokázalo by to vysvětlit mužovy počítači podobné schopnosti. Stile bude možná muset odrazet úsilí ostatních Občanů, kteří mu budou chtít Mellona přetáhnout. Až na to, že když žádný skutečný Mellon neexistuje, každé pátrání po jeho kořenech by odhalilo —

„Jsem jen dvojník vlastní osoby, pane.“ pochopil Mellon jeho výraz. „Produkty mé paměti mu budou doručeny jako protihodnota za jeho doporučení.“

Ty stroje opravdu myslely na všechno! „Dobrá, doufám, že nejsi zklamaný ze zkušeností při vedení mého majetku. Dokonce ani neznám jeho rozsah, ale věřím ti, že ho pro mě rychle rozmnožíš.“

„Udělám to, pane. Musím vás požádat, abyste se v určitých věcech ochotně řídil mými radami. Nejspíše se vyskytnou obtížné momenty, ale pravděpodobnost, že dosáhneme svého cíle, je osmdesát pět procent.“

Mellon si byl očividně velice jistý sám sebou! Stroje musely mít znalosti, které se daly využít k velkolepým spekulacím. Stile předpokládal, že by to měl nechat na pokoji, ale zvědavost ho přemohla.

„Jak ze mně chceš udělat boháče, dokonce na protonské poměry? Tolik mi může vydělat jistě jen můj podíl na protonitových dolech.“

„Sázkami, pane. Budete lépe informován než vaši protihráči.“

Díky ohromnému množství informací, které měly rozumné stroje k dispozici. Ale navenek to bude vypadat jako lidský instinkt a štěstí. „Ne.“

„Pane?“

„Sázet, když má někdo nezákonnou výhodu, je nespravedlivé. Nemám zájem takhle přijít k bohatství.“

„On je takový, Mellone,“ povzdechla si Sheen.

„Pane, nebudeme-li mít tuto výhodu, bude nás omezovat náhoda.“

„Náhoda mě neobyčejně omezovala už dříve. Teď ze svých zásad slevovat nebudu. Předpokládám, že dokážeš slušné věci, i když se budeš muset držet etických prostředků.“

„Ano, pane,“ přisvědčil Mellon nevesele.

Stile dorazil svůj nepříjemný medvědí steak. „Tak se tedy na to pojďme podívat. Nejsem na bohatství zvyklý. Bojím se, že to pro mě bude nepohodlná zátěž. Chtěl bych ji mít z krku co nejdříve a vrátit se do svého soukromého útočiště.“ Dokonce i mezi svými zaměstnanci by nerad o Fázi hovořil otevřeně. „Ale nejdřív — Sheen?“

„Pane,“ řekla okamžitě.

„Jak mám postupovat, když chci úředně oznámit naše zasnuby?“

„Musíte si podat žádost do Záznamového počítače, pane. Bude svoláno slyšení Občanů.“

„A?“

„To je všechno, pane. Svatby, narození, ustavování dědiců, změny vlastnictví — není to nic jiného než otázka přesného záznamu. Slyšení je formalita, aby bylo jisté, že nejde o nedovolené jednání nebo nedopatření.“

„Žádný obřad? Krevní testy? Čekací doba?“

„Pokud si budete přát, tak ano, pane. Ale od Občana se nevyžadují a pro roboty nemají smysl. Povinný je jen zápis do záznamů.“

„Dobrá. Uděláme to teď hned. Pojďme si stanovit datum pro formální, středověký svatební obřad v pozemském stylu a pozvěme veřejnost.“

„Jaké datum, pane?“

Stile se zamyslel. „Mohou nastat nějaké nepříjemnosti. Nechme tomu nějaký čas, aby se všechno vyjasnilo. Řekněme tedy za dva měsíce, v té době se staneš mou ženou a dědičkou. Sežeň si nějakou pěknou svatební výbavu.“

Mellon si odkašlal. „Pane, mohl bych něco poznamenat?“

„Prosím,“ přikývl Stile.

„Záznamní počítač bude vědět, že Sheen není legální osoba. Uvědomí o tom členy rady Občanů. To nezpůsobí žádné potíže ohledně sňatku, protože Občan si může dělat, co se mu zlíbí. Pokud si to bude přát, může se oženit i s ropuchou. Ale ustavení neexistující osoby jako dědice Občanství vám svatbu zkomplikuje. Kdybyste ponechal tuhle otázku nerozhodnutou —“

„To by byla lež,“ řekl Stile. „Mám v úmyslu jmenovat dědicem ji a nechci nikoho podvádět.“ Přesto ho vlastní pohnutky překvapovaly, protože to bylo víc, než navrhovala Modrá Paní. Proč z toho dělat větší problém, než musel? A sám si odpověděl: protože se cítil provinile, že nemůže dát Sheen svou lásku, dával jí namísto toho své postavení.

„Ano, pane,“ řekl odevzdaně Mellon.

„Pane, má pravdu,“ řekla Sheen. „Jestli na sebe předčasně přivoláte tyhle nepříjemnosti —“

„Nebudu zneužívat své slovo,“ řekl Stile pevně. „Pravda by měla být známá.“

„Pane, bojím se, že tím ohrozíte sebe i nás,“ řekla. „Než abych to připustila, odmítnu —“

„Chceš, abych zase zavolal Modrou Paní?“

Sheen zaváhala. „Ne, pane.“

Takže se mu ji podařilo přeblušovat! „Jak se dostanu do styku se Záznamním počítačem?“

„Pane, stačí zapnout jeho vstupní zařízení —“

„Udělej to.“

Dotkla se tlačítka vez zdi. „Záznamy, pane,“ ozval se vestavěný reproduktor.

„Já, Občan Stile, tímto oznamuji, že jsem se zasnoubil s paní Sheen. Pojmu ji za manželku za dva měsíce při veřejném obřadu a

ustanovuji ji dědicem svého Občanství, s účinností od tohoto data. Nějaké otázky?“

„Pane, jste si vědom toho, že Sheen je robot?“ zeptal se Počítač.

„Jsem si toho vědom.“

„Pokud ustanovíte dědicem neexistující osobu, vaše jmění se, pokud zemřete nebo abdikujete, navrátí do společného fondu, pane.“

„Zpochybňuji to,“ řekl Stile. „Přeji si, aby dědila ona.“

„Pak bude nezbytné zvláštní slyšení, pane.“

„Už slyšení máme. Spoj je. Stanov datum na nejbližší možnou příležitost.“

„Ano, pane.“ Záznamový počítač se odpojil.

„Tak jste to udělal, pane,“ poznamenala Sheen. „Vy a vaše impulsivní lidská povaha.“

„Uvidíme. Pojd'me k dalšímu bodu.“

Nastoupili znovu do kapsle a Sheen naprogramovala místo určené. Kapsle se hladce dala do pohybu. Stile ničemu z toho nevěnoval pozornost. Už se soustřeďoval na sázení, které ho čekalo, stejně tak, jako to dělával pro hry Turnaje. Nebyl si jistý, jestli opravdu opustil vyzývací žebříček, spíš se mu zdálo, že se dostal na další úroveň a začíná nová řada her.

„Co se sázení týče — kolik teď právě činí moje prostředky?“ zeptal se Mellona.

„Úvodní jmění Občana je stanoveno ve výši jednoho kilogramu protonitu, pane,“ řekl Mellon. „Otroci normálně nepracují s penězi, takže je to možné jen těžko srovnat s něčím, co znáte.“

„Vím, že jediná unce protonitu prý představuje cenu celé dvacetileté držby průměrného otroka,“ řekl Stile.

„Ano, obvykle. Ve skutečnosti to kolísá podle toho, jak změna poptávky a technologie mění potřebu, ačkoliv Rada Protonu reguluje nabídku, aby udržela cenu zhruba stabilní, téměř jako galaktické kartely regulovaly dodávky paliv minulosti: uhlí, nafty, uranu a podobně.“

„Dokud se dodávky nevyčerpaly,“ řekl Stile. „Nebo dokud nezačaly být díky novým technologiím zbytečné. Účinné využití světla hvězd a fúze vodíku — to začaly být v podstatě neomezené zdroje.“

„Jistě, pane. Ale světlo hvězd a fúze vyžadují nesmírné počáteční kapitálové investice. Ačkoliv je protonit teoreticky omezený, je tak výkonný, že se stal palivem vybraným pro mezihvězdné cesty. Jeho hodnota se ceně čistého zlata více podobá než dávno používané nafty.“

„Zlato,“ řekl Stile. „Hrál jsem si s tím, když jsem dělal historické výzkumy. Mám slušnou představu o jeho hodnotě, jak se měřila v archaických uncích.“

„Potom berte jeden gram protonitu jako protiváhu čtyřem stovkám trójských uncí zlata, pane. Jeden kilogram —“

„Čtyřista tisíc trójských uncí zlata!“ dokončil Stile, kterému se tomu nechtělo uvěřit.

„Dost na to, abyste si najal tisíc otroků na celou držbu, pane,“ řekl Mellon. „Jmění porovnatelné s mnoha historickými boháči Země. Takový je váš minimální podíl na Občanství. Bohatí Občané ovládají protihodnotu jedné tuny protonitu, takže jsou bohatší než jakákoliv historická postava.“

„To je mi jasné,“ řekl Stile poněkud uctivě. Věděl, že jsou Občané neobyčejně zámožní, přesto však skutečnost podcenil. „A já se mám stát jedním z těchto boháčů?“

„Musíte se stát nejbohatším Občanem, pane,“ přikývl Mellon. „Jenom pak budete přiměřeně zabezpečený proti silám, se kterými se možná budeme muset potýkat. Naším cílem jsou dvě tuny protonitu.“

„To je dva tisíce kilogramů!“ vykřikl Stile.

„Přesně tak, pane. V minulosti už tu byli movitější Občané, ale v současnosti nikdo této úrovně nedosahuje. Může vám to přinést pouze neobyčejné mistrovství.“

„Mistrovství ano, ale ne nedovolené informace.“

„Jistě, pane.“

„A kolik mohu z mého jednoho zanedbatelného kilogramu použít na sázení?“

„Tři čtvrtiny, pane. Musíte, jak je na Protonu zvykem, který má sílu zákona, udržovat minimum dvou set padesáti gramů pro běžné udržování domácnosti.“

„To je nějaká domácnost! Vždyť to je sto tisíc uncí zlata!“

„Zajisté, pane. Žádný Občan není na galaktické poměry chudý.“

„Zdá se mi, že mi Sheen říkala, že žádný Občan nemůže dlužit více než dvouroční příjem.“

„To je možná směrnice pro konzervativce.“

„Aha. Ale já si nemůžu dovolit být konzervativní, že? A když vsadím a prohraju a uvíznu na spodní úrovni — tak co potom?“

„Váš podíl není doslova kilogram, pane, ale spíš jeho protihodnota v neustálé produkci protonitových dolů. Za čas — pravděpodobně za rok — bude váš příjem činit od deseti do dvaceti gramů. To je dost na udržování přiměřeného sídla bez toho, abyste vyčerpával jistinu.“

„Ehm, nechtěl bych svou jistinu vyčerpat,“ řekl Stile a připadalo mu, že se ho zmocňuje závrať. Dokonce i Občanovy drobné mnohokrát překonaly jeho očekávání. „Stejně, jestli se má vklad sedm set padesát gramů rozrůst na dva tisíce kilogramů — to se bude muset rychle zdvojnásobovat a zase zdvojnásobovat.“

„Jistě, pane. A neměli bychom riskovat všechny volné fondy. Musíme počítat s neúspěchy. Doporučuji pro začátek horní hranici sta gramů na sázku.“

„A tvá doporučení jsou pro mě zákonem.“

„Ano, pane, v tomhle směru. Až na —“

„Až na to, že o obsah sázek se budu starat sám a nepoužiji žádnou ze tvých počítačových informací. Řekl bych, že si myslíš, že díky tomu nejspíš prohraju.“

„Ano, pane,“ řekl Mellon nešťastně. „Měl bych značné strategické zdroje, kdyby bylo přípustné je používat.“

„Kdybych nehrál poctivě, jak by mi tvoji přátelé mohli věřit, že neprozradím jejich tajemství?“

„To je pravda, pane.“ Ale v tom přitakání se skrýval značný nesouhlas.

„No tak dobře, pojďme si to shrnout. Máš k dispozici celou informační banku planetární počítačové sítě. Průměrný sázející Občan ne. Myslíš si, že by bylo v duchu fair play, kdybychom ji používali? Dovoluji si tvrdit, že je to nespravedlivá výhoda a že by nebylo čestné ji využívat.“

„Občany svazuje jen pár omezení, pane. Mohou si vzít na pomoc jakékoliv dostupné prostředky. Považuji za pravděpodobné, že

někdo bude chtít využít vaší nezkušenosti. Nemohli bychom pak náš protitah považovat za čestný?“

„Dobrá. Když se střetnu s Občanem, který se bude snažit získat nečestnou výhodu, sáhnu po tvých informacích, abych mu to vrátil. Ale odmítám cokoliv, o čem si myslím, že je neetické. Budu podvádět jen toho, kdo podvádí.“

„Rozumím, pane. Bylo by nemoudré, kdybyste se radě otroka podřizoval příliš otrocky.“

Otázka osobní bezúhonnosti se očividně vzpírala robotovu chápání. „Ano. Občan musí udržovat arogantní vystupování.“

Teď se do věci vložila Sheen, která se zatím úzkostlivě držela stranou debaty. „Jsem si jistá, že s tímhle nebudete mít žádné potíže, pane.“

Byla jen stroj, ale naprogramovaný na lidské emoce. Jak moc ji štvalo, že ji takhle využívá?

Ukázalo se, že společenská událost, kterou navštívili, je obyčejný ples Občanů. Sheen a Mellon jako privilegovaní sluhové směli Stila doprovázet, ale drželi se servilně za ním. U vstupu Stila vybavili příhodným kostýmem pro dnešní příležitost: zdánlivě neohrabaným starodávným kosmickým skafandrem, nafouknutým okolo končetin, s masivními spojkami na loktech a kolenou a průsvitnou bublinou přílby. Ovšem ve skutečnosti byl materiál velice lehký a vůbec neztěžoval pohyb.

Vešli do tanečního sálu — a Stile se nestačil divit. Byl to miniaturní kosmický prostor. Hvězdy, planety, vše v poněkud nesprávném měřítku, komety, mlhoviny a meteority a oblaka prachu. Námět nebyl příliš pozoruhodný, ale provedení bylo velkolepé. Hvězdy představovala nehmotná světla, holograficky promítaná, ale vypadaly tak skutečně, že měl strach, aby ho nepopálily, kdyby se připletl příliš blízko. Podlaha tu byla neviditelná, takže se vlastně na oko vznášel. A podrážky jeho kosmonautských bot byly vatované, při chůzi nevydávaly žádné zvuky.

Ve skupinkách se tu vznášeli Občané oblečení do nejrozmanitějších okázalých skafandrů, s osobními služebníky jako satelity. Jeden ho spatřil a zamířil k němu. Byl to Střelec. „Vidím, že se zapojuješ

do společnosti, Stile. Výborně. Nech si ode mne představit klíčové osoby. Co máš raději? Lásku, kamarádství, nebo nějaké rošťárny?“

„Rošťárny,“ řekl Stile, vděčný za jeho pomoc. „Chtěl bych uzavřít pár sázek.“

„Ach tak, tohle. Máš, koukám, hráčskou krev. Znáš ten pocit dobře. Ale máme tu pár hazardních hráčů, co by tě rychle oškubali na základní jmění, kdybys je nechal. Nikdy nesmíš sázet celé své bohatství; jak víš, počítač žádnému Občanovi nedovolí, aby se úplně odrovnal. Nepůsobí to dobře.“

„Rozumím. Mám schopného finančního poradce.“

„Budeš ho potřebovat. Varuji tě, Stile, v tomhle rybníce jsou štiky. Nejlepší je hrát po pětnících, dokud je nepoznáš.“

A tím by štiky poznaly jeho — a také jeho poradce. Tak to nepůjde. Potřeboval vyhrávat rychle, než se začnou mít ostatní na pozoru. „Co se tady považuje za pětník?“

„Jeden gram protonitu.“

„To je tolik, kolik jsem stál před pár dny.“

Střelec se usmál. „Já kdysi taky. Časy se mění, Občane. Tohle je celý nový svět.“

„Doufám, že než se tu rozkukám, neprovedu něco bláznivého.“

„Ach, musíš být tak bláznivý, jak dovedeš,“ řekl Střelec povzbudivě. „Očekává se to od všech nových Občanů. Dneska jsi tu novinka. Užívej si to, dokud můžeš.“

Po celý rozhovor vedl Střelec Stila napříč miniaturní galaxií. Teď došli ke skupince Občanů ve skafandrech, kteří se vznášeli poblíž velké temné mlhoviny. Muži byli obtlouští a nehezčí. Bohatý život je tak nechutně zakulatil, že to nedokázaly zachránit dokonce ani nafouklé kosmické obleky. Stila to znechutilo. Věděl, že by mohli váhu snadno udržovat nízko, kdyby jedli dietní potraviny, které chutnaly naprosto stejně jako kalorické, nebo kdyby se podrobili odtučňovací terapii. Zjevně jim na jejich zevnějšku prostě nezáleželo.

Ale s tím ostře kontrastovaly dvě ženy. Jedna připomínala přesýpací hodiny, její prsa byla jako růžové melouny, pas měla tak tenký, že bylo Stilovi jasné, že se o něj zasloužila chirurgie, boky se mohutně klenuly a zužovaly se do dlouhých, ale perfektně tvarova-

ných nohou. Stilovi nebylo takovéhle přehánění ženských linií příjemné, ale i tak to na něj svým způsobem zapůsobilo. Jak dýchala, její ňadra se vzdouvala jako příliv a odliv oceánu, a boky se při chůzi vyzývavě vlnily ze strany na stranu. Oděv připomínal skafandr jen vzdáleně, jeho hlavním smyslem bylo vystavovat a velkou část předku tvořila pouhá síťovina. Stilovi se zdálo, že ve skutečném vesmíru by tyhle obrovské prsní žlázy musely explodovat, oddělit se a odplout do dáli jako prstence plynu a prachu od supernovy po výbuchu. Ale měla pěkný obličej, skoro elfský — dozajista mistrovská práce nějakého vynikajícího plastického chirurga.

Druhá žena byla uhlazeně oblečena v kostýmu úplně opačného druhu, který zakrýval každou píd' jejího těla. Hlavu měla uzavřenou v průsvitné bublině, která zastiňovala obličej a ponechávala její výraz dráždivým tajemstvím. Vypadala skoro příliš mladě na to, aby byla Občankou — ale tady samozřejmě neexistoval žádný věkový limit.

Střelec mu představil celou skupinku, ale jména mužů pustil Stile jedním uchem dovnitř a druhým ven. Vědomí zachytilo pouze jména těch dvou žen, nikdy předtím jména Občanek neslyšel a dotkla se ho téměř erotickou silou. „Fulka, co má plnou postavu,“ končil Střelec. „A Merle, známá svým znamenitým nepřátelům jako Černý pták.“

Znamenitým nepřátelům? Černý pták? Pokud to nebyla jen póza, musí se mít před touhle Občankou na pozoru.

Obě ženy přikývly, když vyslovil jejich jména. „Ty jsi ta nová akvizice, co?“ otázala se ho Fulka.

„Ano, pane,“ řekl Stile a pak se viditelně kousl do jazyka. Obě ženy se zasmály.

„Stile by chtěl sázet,“ řekl Střelec. „Jak víte, je to Hráč.“

Občané ustoupili do pozadí. Byli zvědaví, ale neúčastnili se, jako by je více zajímalo, jak si ženy poradí s tímhle novým člověkem, než vyhlídka na nějaký zisk. „O cokoliv,“ souhlasila Fulka. „Vyber si disciplínu, bantamová váha.“

Zase ta věčná narážka na jeho velikost. Nikdy se asi takového shazování nezbaví. Nemělo smysl, aby se tím nechal rozklepat. Měl, co chtěl — někoho, kdo se s ním vsadí.

Najednou ho opustila představivost. „Ehm, něco malého, na začátek. Velmi malého. A jednoduchého.“

Její pohled ho svižně přelétl. „Pro malého, jednoduchého muže. Dobře.“

To měl být další šleh? Spíš ne, bylo zřejmé, že se Občané k sobě chovali velice nenucené. O co by jim mělo jít? Všichni byli elita. Anebo to patřilo k jeho zasvěcování. Přihlížející muži na sobě nenechali nic znát.

„Uch, co takhle kámen—nůžky—papír?“ zeptal se Stile. Poohlížel se po něčem vhodném a okolí mu nedodalo žádnou inspiraci. Bez úvodní tabulky Hry mu chyběly nápady.

„Ach, bezdotyková hra,“ řekla, jako by ji to překvapilo. Teď jeden z přihlížejících mužů kývnul na druhého, jako by spolu právě uzavřeli sázku na to, o čem se právě s Fulkou dohodli. Takže je zajímalo tohle — vsadit se, jak si Stile povede s touhle smyslnou ženskou. Nepochybně se k ní mnoho mužů pod tou či onou záminkou pokoušelo přiblížit. To Stila vlastně povzbudilo: začínal chápat situaci. „Malé a jednoduché.“

„Řekněme jeden gram, který se každé kolo zdvojnásobí, celkem sedm kol?“ navrhla Fulka.

Stile vrhl pohled k Mellonovi, který téměř neznatelně pokývl na souhlas. Konečná sázka se do limitu vejde, i když souhrn sérií ne. Tihle Občané byli tedy pěkný spolek chytráků! Jeden z mužů znovu přikývl, bylo rozhodnuto o dalším bodu — na jaké úrovni bude Stile hrát.

„Můžu odpočítávat hody?“ zeptal se Střelec. „Budu počítat do dvou, intervaly jedna sekunda, pozdní tah znamená zmeškání, které ohlásí Merle. O jeden gram protonitu, na místa, jeden-dva.“

Stile, kterého tahle svižná procedura zaskočila nepřipraveného, vystrčil své věčko z prstů o zlomek vteřiny později. Fulka už ukazovala otevřenou dlaň. „Diskvalifikace,“ řekla Merle. Měla měkký hlas, jako lehký vánek ve větvích borovic.

„Souhlasím,“ řekl Stile zaraženě. Byl to vítězný vrh — ale příliš pozdě. To je nějaký začátek — už zahodil dvacetileté výkupné za jednoho otroka.

„O dva gramy,“ řekl Střelec. „Jedna-dvě.“

Tentokrát to Stile zvládl včas, znovu s nůžkami. Fulka také ukázala nůžky. „Nerozhodně,“ vydechla Merle.

Stile se divil, je-li to opravdu tak jednoduché. Myslel si, že Občané jsou třída sama pro sebe a oddávají se činností, kterým obyčejný otrok nemůže porozumět. Ale ve skutečnosti se bavili stejně jako otroci — aspoň to tak vypadalo.

Střelec pokračoval bez oddechu. „Bilance jeden gram ve prospěch Fulky. O čtyři gramy: jedna-dvě.“

Stilova mysl pracovala jako o závod, jak se začal rozehrávat a dostávat do hry. Teoreticky to byla náhoda, ale ve skutečnosti takové kombinace nebyly. Každý člověk se snažil přijít na strategii toho druhého. Stile nedovedl sám o sobě analyzovat figury a styly, dělal to z velké části instinktivně. První tah byl náhodný. Normální postup nezkušeného člověka velel podruhé zvolit tu možnost, která předtím vyhrála. Takže Fulka přešla z papíru na nůžky. Stile zkusil zůstat stálý. Odhalil tím ten pravý vzorec? Pokud ano, potáhne Fulca příště kámen. Takže by to měl udělat také, aby si vše ověřil. První sázky byly určené k analyzování, počítaly se ty pozdější. Ještě mu to probíhalo hlavou a jeho ruka už vyrazila sevřenou pěstí.

Fulka táhla také kámen. „Nerozhodně,“ řekla Merle. Vypadalo to, jako by nehráli, ale jenom po řadě zkoušeli jednotlivé možnosti.

„O osm gramů: jedna-dvě.“

Tentokrát Stile táhl vítězně. Očekával, že si Fulka vybere papír, aby zabalila jeho kámen z posledního tahu. Takže vystrčil zase nůžky — a vyhrál.

„Nůžky stříhají papír: vítězí Stile,“ oznámila Merle.

„Rovnováha sedm gramů pro Stila,“ řekl Střelec. „O šestnáct gramů: jedna-dvě.“

Bude tahle paní, podobná přesýpacím hodinám, dost hloupá na to, aby táhla zase kámen? Nebo zůstane u papíru a bude očekávat, že potáhne kámen on? Stile se rozhodl, že s ní bude hrát hloupější variantu. Napřáhl otevřenou pěst. A vyhrál.

„Papír balí kámen. Stile,“ řekla Merle.

„Bilance třicet tři gramů ve prospěch Stila,“ řekl Střelec. „Varoval jsem vás, děvčata, je to Hráč jako já. Umí hrát. O třicet dva gramy: jedna-dvě.“

Stile pokračoval v hloupé hře a napráhl sevřenou pěst. Fulka vystrčila prsty do V. Když viděla tuhle kombinaci, trhla sebou.

„Kámen tupí nůžky. Vyhrává Stile.“ Merle se za temnou helmou usmála. Tyhle lidi evidentně bavil dobrý souboj.

„Porážíš mě tím, s čím jsem předtím prohrála!“ zvolala Fulka.

Tak se na to také dalo nahlížet. Prostříhl její papír, pak přešel na papír a zabalil její kámen, potom svým kamenem ztupil její nůžky. Poražené tahy v příštím kole vítězily. „Začátečnické štěstí,“ řekl omluvně.

Jeden z mužů se uchechtl. „Myslí na sázení a ne na její figuru,“ zabručel.

„Bilance pětapadesát gramů pro Stila,“ řekl Střelec. „O šedesát čtyři gramů: jedna-dvě.“

Fulka odhalila jeho taktiku: bude dost chytrá, aby toho využila? Tenhle tah může zvrátit celou hru. Stile se rozhodl, že se nepoučila dost rychle, a tak táhl nůžky, protože věřil, že potáhne papír. Nemýlil se.

„Nůžky stříhají papír. Vyhrává Stile,“ řekla Merle.

„Ten tvůj papír teda přefiknul jak se patří!“ poznamenal spokojeně směrem k Fulce jeden Občan. Evidentně vyhrál svoji soukromou sázku na výsledek utkání.

„Bilance sto devatenáct gramů pro Stila. Konec série,“ řekl Střelec. „Takže nechť se zaznamená do počítače: Stile si zvýšil občanské jmění o více než deset procent, oškubal svoji první slepičku. V konečném zúčtování jednu hru prohrál, ve dvou remízoval a čtyři vyhrál. Bylo to štěstí, nebo umění?“

„Umění,“ řekla Merle. „Je to mistr Hráč — což mě nepřekvapuje.“

Fulka pokrčila rameny a její vnady se rozhoupaly vertikálními směry. „Jsou ještě jiné hry.“

„No, no, drahoušku,“ řekl Střelec a káravě se přitom usmíval. „Narazila jsi na něj a prohrálas, jako já v Turnaji. Jestli ho chceš svést, musíš počkat, až na tebe zase přijde řada. Teď vstupuje do druhého kola.“

„Do druhého kola?“ podivil se Stile.

Tentokrát se zachechtali všichni Občané. Merle se zlehka udeřila do svých vypolstrovaných prsou. „Nechtěl by sis vyzkoušet svoje umění na mně, Občane?“

„Pořád ještě mám chuť,“ řekl Stile, když zachytil Mellonovo souhlasné přikývnutí. Ale necítil se nejlépe. Uvědomil si, že Merle není vůbec tak mladá, jak zpočátku vypadala. Vlastně byla o něco starší než on a chovala se jako naprosto sebejistá osoba. Měla asi mezi Občany velkou moc, byla to jedna ze štik, před kterými ho varovali. Ale stejně by si to s některou z nich musel dříve či později rozdat.

„Tak si tedy dáme partičku pokeru,“ řekla.

Otroci honem přinesli balíček hracích karet, žetony, neprůhledný stolek a křesla. Střelec vzal karty, rozmíchal je a prohlásil je za schopné hry. Stile mu věřil. Nikdo nemohl projít Turnajem, aniž by nebyl mistr karbaník. Proč by měl Občan podvádět? Nepotřebovali peníze ani slávu a podvádění by pošramotilo přirozené napětí při hazardních hrách.

Ale Stila tahle hra zneklidňovala. Hráči pokeru byli druh sám pro sebe, a když to ještě k tomu byla Občanka, jejíž mimiku ukrývala průsvitná přílba, mohl to být těžší úkol, než by Stile v téhle chvíli dokázal zvládnout. Přesto byl Stile v pokeru dobrý, jako ostatně ve většině her, jistě bude mít jakous takous naději, dokonce i proti specialistovi — pokud nenarazí na limit svých sázek. Limity mohou být v pokeru zničující.

„Merle vybrala hru,“ řekl Střelec. „Stile si může vybrat pravidla.“

„Standardní balíček s dvaapadesáti kartami, bez žolíků, licitování —“

„Promiň, Stile,“ skočil mu Střelec do řeči. „Nemůžeš určovat postup licitování. Podle zvyku mezi Občany je tahle volba zase na ní.“

„Zvyky Občanů budu samozřejmě ctít,“ řekl Stile. „Ale najal jsem otroka, který bude dohlížet na mé jmění, a ten chce, abych se v sázení držel stranou, dokud se trochu nerozkoukám. Takže se možná budu muset zřít hry, pokud —“

„Rozumné opatření,“ řekla Merle. „Posaď si toho otroka vedle sebe, můžeš se s ním při licitování radit.“

„To je od tebe laskavé, Merle,“ řekl Stile. Musel se přinutit, aby jí řekl jménem, ačkoliv se v něm bouřila všechna otrocká léta. „Prosím, na oplátku si řekni, jakou chceš variantu.“

„Jistě, Stile. Znáš Mileneckou hádku?“

No nazdar! „Ne, tuhle variantu neznám,“ přiznal se Stile.

„Je to druh tahaného pokeru. Každý hráč si musí lízat z ruky svého protihráče, pokaždé jednu kartu, místo které mu bankéř rozdá novou. Přihazuje se po každém tažení, dokud jeden z hráčů nevyloží karty.“

Povedená varianta! Skrývala dvě nebezpečí: jednak tu byla hrozba nedobrovolné ztráty karet a také to, že soupeř bude znát čím dál větší část listu. V určité chvíli by oba měli vědět, co má ten druhý — ale kvůli tomu ještě nebude přihazování jednodušší.

Zasedli za stůl, Střelec se ujal role bankéře a rozdávajícího. Stile se podíval na hlouček diváků. Muži je sledovali s kamennými obličejí, zjevně zabraní do děje. Mellon a Sheen se tvářili nezájemně, ale Stile věděl, že přinejmenším Sheen s obtížemi přemáhala své emocionální okruhy. Milovala ho, chtěla ho chránit a to tady nemohla. Hra se také vymykala Mellonově působnosti, tady se nedaly sehnat žádné počítačové informace, které by jeho pánovi poskytly výhodu. Stile to tak měl raději. Byla to čestná hra.

Střelec každému rozdál po pěti kartách. Stile zvedl svůj list, držel karty pohromadě, takže byl vidět jen jejich spodek, a ukryl je před všemi pohledy v nedbale pootevřených spojených dlaních. Jednou prohlédl rohy karet, jeho cvičené oko si je fotograficky zapamatovalo a v duchu si je srovnal: pikové eso, srdcová desítka, kárová desítka, křížová čtyřka a křížová dvojka. Takže dvojice desítek. To nebylo nic moc. Při hře dvou hráčů to při troše štěstí mohlo na vítězství stačit, ale stejnou šanci by měl při hodu mincí. Na tohle sázet nechťel.

„Dáma si může vytáhnout první,“ řekl Střelec.

„Díky, Ostrostřelče,“ řekla Merle. Odložila jednu kartu lícem dolů. „Vezmu si tvoji prostřední kartu, Stile, když budeš tak hodný.“

Stile po paměti rozložil svůj list a vytáhl prostřední kartu. Byla to kárová desítka. Takže pár už je pryč!

Střelec mu podal náhradní kartu. Byla to srdcová šestka. Teď měl jenom nejvyšší kartu, eso, což by pravděpodobně znamenalo porážku.

„Jedna unce,“ řekla jeho protihráčka. Střelec jí přistrčil jeden bílý pokerový žeton a ona ho posunula doprostřed stolu.

Takže tohle tu byla měnová jednotka. Nakonec šlo o bezpečnou perníkovou hru. Stile ulehčeně vyhodil srdcovou desítku, aby si ji soupeřka nemohla vzít a získat tak dvojličku, a požádal Merle o levou krajní kartu, což při obvyklém uspořádání mohl být vysoký list. Samozřejmě že nebyl, také si karty v ruce neseřadila fyzicky. Tím by toho mohla příliš naznačit. Byl to křížový kluk.

Takže měl pikové eso, srdcovou šestku, křížového kluka, křížovou čtyřku a křížovou dvojku. Možná tři karty do flushu, pokud neztratí nějaké kříže, až bude Merle tahat.

Ale musel buď dorovnat, přihodit, nebo položit karty. Nechtělo se mu tak rychle skončit, takže dorovnal. Posunul do banku jeden bílý žeton.

Merle odložila další kartu a vytáhla si jeho eso. Měla při ničení jeho listu d'ábelské štěstí! Potom přidala do banku rudý žeton. Zvyšovala sázku, tentokrát o pět gramů.

Střelec podal Stilovi další náhradní kartu. Byl to křížový král. Teď měl Stile čtyři kříže — skoro flush. Celý flush by mu jistě vynesl bank — vyskytl se pouze v jednom listu ze dvou set. Ale proto ho také bylo těžké získat. Merle má šanci čtyři ku pěti, že mu v příštím kole jedny kříže sebere. Má dorovnat, nebo to má zabalit?

Podíval se na Mellona. Otrok souhlasně přikývl, schvaloval sázku. Takže Stile odložil srdcovou šestku, vytáhl si od Merle jinou kartu — a dostal zpátky své pikové eso. Zklamaně dorovnal červeným žetonem.

Merle se ve své přilbě nezřetelně zamračila a Stile byl zase bezmocný, nedokázal odhadnout její skutečnou náladu. S neznámou variantou a s neznámým soupeřem mohl využít jen málo ze svých vrozených schopností. Lidské oči dokáží hodně prozradit. Když se

zřítelnice rozšíří, znamená to dobrý list. Ale její panenky zamlžovala ta neprůhledná věc.

Vytáhla si další kartu: křížového krále. Z balíčku dostal pikovou osmičku. Slibný flush se už rozplýval, přesně jak se obával. Jeho list se pořád ještě rovnal nule.

Merle přihodila modrý žeton. Dalších deset gramů! To pro ni činilo celkem šestnáct gramů protonitu. Pokud by sázky zvyšovala tímhle tempem, nemohl by si dovolit nechat hru pokračovat příliš dlouho. Ale nepochybně prohraje, když karty položí. Ona už musela nasbírat alespoň dvojíčku. A pak potřeboval udělat dobrý dojem na ostatní Občany, aby se s ním také chtěli sázet.

Stile se rozhodl, že se ještě pokusí o flush. Proto vyhodil pikové eso — počítal s tím, že držet ho by znamenalo příliš riskovat, že ho Merle získá zpátky a vytáhl si — původně svoji — károvou desítku. To pro něj v tuhle chvíli vůbec nebylo dobré, protože už zahodil druhou desítku do páru. Opět vyrovnal její sázku, ačkoliv by možná bylo moudřejší položit. Pravděpodobně si může dovolit vsadit desetkrát větší bohatství než on. Kdyby Mellon věděl, jak má mizerné karty, sotva by sázku schválil.

Merle si vzala jeho křížového kluka, čímž ještě víc zdecimovala jeho flush. A položila do banku dalších pět modrých žetonů. Celkem šedesát šest gramů: to teď měla určitě dobré karty!

Stile přijal náhradní kartu: piková šestka. Měl teď v ruce pikovou šestku a osmičku, károvou desítku a křížovou dvojku a čtyřku. Žádný pár, žádný flush, žádnou vysokou kartu — a před sebou obudnou sázku, pokud by chtěl pokračovat ve hře.

Potom mu to náhle došlo. Pro stromy skoro přehlédl celý les!

„Tyhle karty neměním,“ oznámil. „Poradče, smím vsadit svůj limit?“

Mellon neochotně přikývl. Stile položil do banku osm modrých a čtyři bílé žetony, takže jeho sázka činila celkem sto gramů. Teď mohla Merle buď dorovnat nebo položit, pokud byla na tahu, nemohla přihazovat. Nechá se přebíluvat?

Dorovнала, takže přihodila dalších třicet. Položila svůj list na stůl, lícem nahoru. „Blaze,“ řekla. „Dva králové, dvě královny a jeden kluk.“

To znamenalo, že musela mít v minulém kole jeden pár, možná dva páry, čímž by ho porazila. Čekala, dokud neměla to, co chtěla: patové karty, které by nemusela měnit, všechny figury. Hrála si s nervy.

Ale Stile ji přebil. „Skákavá postupka,“ řekl a vyložil karty. „Nejvyšší karta deset.“ Takhle to bylo: 10—8—6—4—2. Tenhle list nebyl tak silný jako prostá postupka, ale byl silnější než jakýkoliv list od trojičky dolů.

„Velmi pěkné, Stile,“ přikývla. „Bank je tvůj.“ Lehce kývla na rozloučenou a odešla.

„Dostal ji,“ řekl jeden z Občanů. „To znamená kilo pro mě.“ Druhý zmačkaně přikývl.

„Je to opravdu velmi pěkné,“ řekl Střelec. „Přidal jsi ke svému jmění dalších sto gramů. Už je to zaznamenáno.“

Celkem k jeho původnímu tisíci přibýlo 219 gramů protonitu — a to během dvou her, které měly být pětníkové! Ale Stile věděl, že je může stejně rychle zase ztratit.

Když se skupinka občanů rozešla, přistoupil k němu Mellon. „Pane, teď už byste neměl dál hrát.“

„To jsem rád. Ale proč tak najednou? Myslel jsem, že mě předtím nenecháš vsadit tolik.“

„To byla návnada, pane. Teď vás budou vyhledávat významní sázkaři.“

Významní sázkaři. No jistě. Vlastně si teprve smočil palec. Potřeboval se uvést, aby mohl vstoupit do skutečné akce, kde by horní limit vzrostl. Zisk 219 gramů byl očividně ve srovnání se 2000 kilogramy, které byly jeho cílem, statisticky bezvýznamný. Vyhrál pouhou desetitisícinu toho, co musel získat. To bude přinejmenším tak těžké, jako bylo vyšplhat se na nejvyšší místo v Turnaji.

Ale Mellona nezajímalo štěstí v jednotlivých sázkách. Měl naplánovaný přesný a smělý program. Počáteční limit Stilovi pouze bránil, aby neztratil svůj kapitál během her, kterými se měl představit klíčové sázkařské klientele.

„Slyšel jsem dobře?“ zeptal se Stile Střelce. „Opravdu jeden z diváků vsadil celý kilogram protonitu na výsledek mé hry s Merle?“

„Vsadil,“ souhlasil Střelec. „Občané sázejí na cokoliv.“

„Desetkrát víc, než jsem vsadil já — a dokonce vůbec nehrál!“

Střelec se usmál. „Takhle to prostě je. Tvůj poradce ti zabránil, aby jsi se na tuhle úroveň dostal příliš brzy. Ale pojď, je tu kromě sázení ještě spousta jiných věcí, se kterými se musíš seznámit.“

Stile dovolil Střelci, aby mu ukázal něco víc. Neviditelná podlaha se kroutila, stoupala a klesala, vedla v několika úrovních. Na jednom pásu bylo občerstvení, na jiném se tančilo a na třetím se konverzovalo. Spolu s všudypřítomnou holografickou astronomií byl účinek úžasný. Byla to země divů, stejně působivá jistě obrovskými náklady jako dokonalým provedením. Přesto si Občané, kteří si na podobné věci dávno zvykli, aranžmá nevšímali a bavili se mezi sebou.

„Opravdu si na to zvykneš,“ řekl Střelec, který uhádl, o čem Stile přemýšlí. „Je to jenom normální společenská událost, něco jako občanská promenáda, kam může kdokoli přijít kvůli povrchní zábavě a společenským stykům na přátelské úrovni. V soukromých rezidencích má každý Občan po ruce veškeré pohodlí a zábavu, ale to je nudí. Mají samozřejmě holografické spojení, ale hologramu se nemůžeš dotknout, odstrčit ho nebo se s ním pomilovat.“

„Říkáš oni,“ povšiml si Stile.

„Srdcem jsem pořád otrok. S tebou to bude to samé. Občané s takovými, jako jsme my, nezacházejí odlišně — to by vrhlo špatné světlo na jejich systém — ale my se odlišujeme sami, niterně. Reagueme na to, čeho oni si nepovšimnou. Podívej se třeba támhle.“ Ukázal nahoru.

Stile se tam podíval. Nad nimi byla průhledná kosmická loď, ve které Občané tančili. Muži měli na sobě starodávné černé fraky, ženy bílé blůzky, střevíce a bohatě našasené sukně. Ze svého spodního postavení mohl vidět, jak se jim pod sukněmi míhají pěkné nohy a bílé krajkoví, které vládlo nad nimi. Stile si zvykl na nahotu na Protonu a oblečení na Fázi, ale tenhle poloviční pohled na něj působil nesmírně eroticky. Bude se muset nějak aklimatizovat, nebo bude mít veliké potíže.

Střelec byl zase naladěný na stejnou notu. „A přitom všude kolem sebe vidíme skvělý ženský materiál a nezakrytý,“ podotkl a kývl k Sheen, která se držela v uctivé vzdálenosti za nimi. Stile vrhl pohled za sebe. Sheen nepochybně měla dokonalou postavu mladé že-

ny, krásné rysy obličeje, hezká, veliká a pevná ňadra a trup a nohy, které by se daly sotva vylepšit. Co se vzhledu týče, byla ohromující, mnohem krásnější než přemrštěná Občanka Fulka — a přece ho nevzrušovala. Nebylo to proto, že věděl, že je stroj, pomyslel si. Robotka byla víc lidská a starostlivá než většina živých žen, které znal. Bylo to proto, že byla nahá otrokyně. Sheen nic nezkrývala, takže na ní nebylo co objevovat. Naproti tomu pohled pod sukni oblečených žen tam nahoře — to dalo jeho fantazii křídla a zrychlilo mu puls.

„Ale průměrný Občan se na to dokáže dívat a zívat při tom,“ řekl Střelec. Zahleděl se zase na sukně nad nimi. „Oblečení tu není nic nového. Nic by pro ně nebylo nového, kromě zaručeného vítězství v čestné hazardní hře. Právě jsi Merle zpřijemnil den. Byl jsi neznámá veličina a daroval jsi jí vzrušení z nejistoty.“

To Stilovi cosi připomnělo. „Jak je vlastně stará a kolik z jejího bohatství představuje sto gramů protonitu, jestli to není neotesané, že se ptám?“

„Majetky všech Občanů jsou předmětem veřejných záznamů. Za chvilku ti můžu dát přesné číslo, jestli budeš chtít. Záznamový počítač —“

„Ne, to není třeba. Takže jí moje sázka neublížila.“

„Vůbec ne. Věk se taky zaznamenává. Merle je šedesát jedna let. Nechala se samozřejmě omladit, takže má tvář a tělo třicetileté dívky — otrokyně. Ale její duše je stará. Troufám si říct, že ví o sexu víc než my dva dohromady.“

Stile si všiml, že většina Občanek byla tělesně přitažlivá, v protikladu k mužům. Mělo to samozřejmě na svědomí omlazování. Nedokázalo podstatně prodloužit život, ale díky němu člověk vypadal mladě v den, kdy zemřel sešlostí věkem. Mohla za to jejich ženská ješitnost.

Stile se obrátil ke Střelci. „Děkuji ti, že jsi mi obětoval svůj čas. Pomohl jsi mi se vzděláním. Myslím, že teď pojedu domů, abych vstřelil dojmy, pokud to vůči téhle sešlosti nebude působit urážlivě.“

„Kdepak. Objevil ses tu a vystoupil jsi na jevišti. Všichni Občané, kteří měli zájem, si tě mohli prohlédnout. Jed' domů a odpočiň si, Stile.“

„Vlastně jsem se s mnoha Občany nesetkal. Řekl bych, že asi zase taková novinka nejsem.“

Střelec se usmál. „Jestli dovolíš, tak tě ještě něčím zdržím.“ Zavedl Stila do jednoho obzvláště tmavého mračna prachu. Uprostřed, kde bylo nejhustší, stál kontrolní panel. Jeden dotyk — a objevil se nad ním Stile, jak hraje poker s Merle. Záběr měnil perspektivu, jako by kamera najížděla okolo něj a snímala ho ze všech stran. Na podrobnějším výřezu bylo vidět, jaké měli oba v rukou karty. Měnily se, jak hra postupovala.

„Nahrávali mě!“ vykřikl Stile.

„Přesně tak,“ souhlasil Střelec. „Všichni Občané, kteří mají zájem, to mohou na tebe zaměřit — nebo na kohokoliv jiného. Tohle je otevřené území, žádné soukromí.“ Dotkl se zase kontrolek a objevil se pohled zespoda na tančící Občany. „A kdo chce, má tu k dispozici obraz v takzvaných paprscích X.“ Sukně a spodní prádlo teď zmizelo a nechalo Očany tančit nahé, takže vypadali přesně jako otroci.

Stila to poplašilo. „Chceš říct, že si mě divák může taky takhle holograficky svléknout?“ Dělal mu starosti jeho fyzické reakce, když předtím pozoroval vnitřky sukní.

„Jasně. Voajérství je vytríbená občanská kratochvíle. Právě tohle vzrušení, jak se zdá, nikdy nebude passé.“

Stile v duchu zaúpěl. Dnes tedy dopřál čumilům spoustu nevinné zábavy! „Vážím si toho, jak mi radíš,“ řekl poněkud mdlé.

„Rádo se stalo, Stile. Myslel jsem si, že bys to měl vědět. Život Občana není úplná idylka a je mnoho způsobů, jak nic netušícího skřípnout. Mnoho Občanů se raději uzavírá v naprostém soukromí svých domů.“

„Dokážu si přestavit proč.“ A tomhle přátelském duchu se rozešli.

Cestou zpátky v neprůhledné kapsli se Stile uvolnil. Byl to vlastně jen žert, rozhodl se, a nevinný. Občané si ho opravdu skrz naskz prohlédli a zjistili, že mu nic lidského není cizí. Příště si dá větší pozor.

Ale žert ještě nekončil. Cestovní kapsli dostihlo volání. Když potvrdil příjem, objevila se hlava Merle. Bez kosmické přilby se ukázalo, že je to docela pěkná mladá žena, se stejně delikátně zaob-

lenými rysy obličeje, jaké naznačovalo její do skafandru zahalené tělo. „Rozhodla jsem se, že se mi líbíš, Stile,“ řekla. „Nevadilo by ti malé dostaveníčko?“

„Uh, cože?“

Rozesmála se. „Ach, ty jsi tak roztomilý! Celá desetiletí jsem neměla tak naivního muže.“ Záběr obrazu se zvětšil, takže odhalil horní polovinu těla, která před ním visela ve vzduchu jako antické torzo. Malá, ale skvělá prsa zakrýval průsvitný šál. Musela vidět holografickou nahrávku Stilových nedávných příhod a věděla, jakou má slabost pro zpola oblečené ženy. „Jak sám vidíš, jsem vybavená jen skromně, ale prosím přijmi mé ujištění, že s tím, co mám, dovedu zacházet víc než dobře.“

Stile potvrdil svou naivitu tím, že zrudnul. „Pane, zastihla jste mě nepřipraveného. Uh —“

Měla takovou radost, že zatleskala. „Ach, to je absolutní slast! Musím tě mít!“

„Nemůžu říct, že bych zrovna toužil po tom, aby mě někdo v takové situaci nahrával,“ řekl Stile a tvář mu jen hořela.

Merle našpulila rty. „Ale hologramy jsou na tom nejlepší, protože si člověk může takovou událost v poklidu přehrát a zdokonalit techniku.“

Stranou záběru holosnímače k němu Sheen vysílala důrazné posunky. Nechtěla, aby Stile Občanku urazil. Mellon kývl na souhlas.

Stile přijal jejich rady. „Merle, jak sama vidíš, jsem tak polichocený, až jsem z toho zmatený. Dnes je toho na mně tolik, že bych si s tím asi nedokázal poradit. Mohla bys, ehm, poskytněš mi čas na rozmyšlenou?“

„Ráda, Stile,“ souhlasila vesele. „Spojím se s tebou zítra.“

To je tedy odklad! „Díky,“ řekl. Věděl, že zrudl ještě víc. Bylo mu třicet pět let a sotva se mohl považovat za nezkušeného, co se žen týče, ale jeho zažitá úcta vůči Občanům ho zradila.

V okamžiku, kde bylo spojení ukončeno, vyštěkl: „Odblokujte všechny ostatní hovory! Už nechci nic podobného!“

„Netroufneme si odblokovat volání Občanů,“ řekla Sheen. „Ale požádám své přátele, aby pro tebe sestavili neškodnou omluvnou zprávu a rozšířili ji, jak jen to bude možné.“

„Díky,“ vzal ji za ruku. „Jsi skvělá, Sheen.“

„Přála bych si, abych tě dokázala rozrušit tak jako Občanka Merle,“ postěžovala si.

„Rozrušila mě nahatým terorem!“

„Nahatým, to ano. Ale terorem ne.“

„Je to šedesátiletá ženská!“

„V tomhle ohledu s ní nemůžu soutěžit. Vyrobili mě před nece-
lým rokem.“

To mu něco připomnělo. „Sheen, je nějaký pokrok ohledně tvé-
ho původu? Už tví přátelé vypátrali, kdo tě ke mně poslal a proč?“

„Zeptám se jich.“ řekla Sheen, ale zarazila se. „No nazdar —
hovor.“

„Řekl jsem ti, nechci —“

„Od ní.“

Takhle Sheen označovala jen jednu osobu. „Ach. Přepoj ji, sa-
mozřejmě.“

Objevil se obraz. Dívala se na něj Modrá Paní. „Můj pane, ač
nerada, musím tě vyrušit, neboť se obávám nebezpečností.“

„Jakého nebezpečností?“ vyhrkl poplašeně. Modrá Paní nebyla,
objektivně měřeno, hezčí než Sheen, ale naprosto pro sebe uchvátila
jeho lásku. Nebylo mu příjemné, že je ta skutečnost tak očividná v
Sheenině přítomnosti, ale teď se tomu opravdu nemohl vyhnout.

„Klip říká, že větří ogry.“ Nervózně se rozhlédla kolem sebe.
„Nevíme, proč by se taková stvoření mohla potloukat po Západním
pólu.“

„Připojím se k vám,“ řekl Stile.

„Nikoliv, můj pane. Klip mne před zlem ochrání. Chtěla jsem tě
pouze zpravit, jen pro případ, kdyby nastaly nějaké těžkosti.“

„Velmi dobře.“ přikývl neochotně. „Ale při nejmenším náznaku
hrozby mi hned zavolej. Bude mi chvilku trvat, než se dostanu na
Fázi.“

„Miluji tě, Modrý Pane,“ řekla a oslnivě se usmála, takže
vzduch kolem ní zjasněl. Tenhle magický efekt se Stilovi vždycky
líbil. Pak se ztratila.

„Nicméně,“ řekl Stile zamračeně k Sheen, „chci se dostat blíž k přechodu přes oponu. Nebo kamkoliv poblíž opony. Jakmile ji překročím, můžu se hned přenést na Západní pól.“

Mellon si ho nedůvěřivě prohlížel. Stile se usmál. „Sheen tě měla zasvětit do věci podrobněji, vy stroje byste to měli vědět. Chodím do světa magie, kde mám překrásnou ženu a jsem významná osoba.“

„Ano, pane,“ řekl Mellon pochybovačně. „Věřím, že to nenaruší náš program budování majetku.“

„Nevykládej si to jako nějakou urážku,“ řekl mu Stile, „ale když mé Modré Paní hrozí nebezpečí, celé moje Občanské jmění se může klidně propadnout do nejhlubšího vesmíru.“

„Děkuji vám, že jste mi ozřejmil vaše priority, pane,“ řekl Mellon škrobeně.

„Ach, nebud' mrzutý,“ napomenula Sheen druhého robota. „Musíš Stila brát takového, jaký je.“

„Jistě. Je to Občan.“

Otočila se ke Stilovi. „Moji přátelé pro tebe mají hlášení.“

„Tak se na něj pojďme podívat.“ Stile zjišťoval, že za jízdy lze vyřídít spoustu záležitostí.

Objevil se obraz kancelářského robota. „Pane, stroj, který je nyní součástí vašeho majetku, byl před deseti týdny zakoupen Občanem Kalderem, naprogramován, aby chránil a miloval otroka Stila, a vyslán k výše zmíněnému otrokovi.“

„Ale proč?“ naléhal Stile. „Proč by měl Občan věnovat anonymní a nákladný dárek otrokovi, kterého ani nezaměstnává?“

„Tato informace není k dispozici, pane. Soudím, že byste se měl spojit s Občanem Kalderem.“ Obraz se rozplynul.

„Alespoň že mám to jméno,“ řekl Stile. Rychle přemýšlel. „Kolik stojí takový robot?“

„Přibližně pět gramů protonitu, pane,“ odpověděl Mellon. „Taková je má cena a ta je u tohoto typu obvyklá.“

„To je pětinasobek ceny dvacetileté držby jednoho otroka,“ řekl Stile. „Možná to nic není pro Občana, ale pořád je to moc, aby se to dalo jen tak vyhodit z okna. Bylo by snazší, kdyby mi poslal jako tělesnou stráž otroka.“ Vynořila se další myšlenka. „Snížil se můj majetek o sumu za vás a ostatní speciální zaměstnance?“

„Jsme najatí, pane,“ řekl Mellon. „Zvláštním opatřením.“

To znamenalo, že to zařídily stroje s vlastní vůlí. Tajně mu pomáhaly, takže on zase mohl pomoci jim. „Co si tví přátelé myslí o mých zasnubách s Sheen?“

„Pane, jsou překvapení do té míry, jak to dovolují jejich obvody a programy. To mění situaci, nabízí jim to šanci na uznání mnohem dříve, než by tomu bylo jinak. Jsou tu značná rizika, ale hodlají pokračovat tímhle směrem.“

„Skvěle. Rád bych zajistil vaše uznání za otroky — nejen proto, že jste mi tak pomohli v těžkých chvílích, ale protože věřím, že je to správné. Jenže pokud každý z vás stojí pět gramů, není mi jasné, jestli se vám vyplatí pracovat za mzdu otroků.“

„Vydržíme několikrát déle, než je držba otroka,“ odpověděl Mellon. „Jakmile dosáhneme uznání, služby, které můžeme nabídnout, ponesou prémii. Budeme-li patřičně naprogramováni, mohou z nás být vynikající otroci, kteří zvládnou rutinní úkoly několika živých lidí. Protože nespíme, můžeme během jedné držby udělat víc práce. Množství protonitu, který nás pohání, je srovnatelné se stravou, kterou spotřebují živí otroci, a naše občasné nezbytné opravy jsou srovnatelné s nemocemi normálních lidí. Domníváme se, že bychom se měli vyplatit. Ale i kdyby tomu tak nebylo, měli bychom alespoň možnost hrát právoplatně Hru a někteří z nás by možná dosáhli postavení Občana. Tahle vyhlídka je pro nás důležitější než pouhá služba otroka.“

„Také si to myslím,“ souhlasil Stile. Měl tyhle inteligentní stroje rád a věřil jim více než mnoha jiným živým lidem, z větší části proto, že byli pořád jednodušší než lidé. Robot mohl být prolhaný, pokud by ho tak někdo naprogramoval, ale proč by někdo něco takového dělal? Hlavně se mu líbila jejich oddanost jeho osobě. Věřili mu, takže mu pomáhali, a on věděl, že ho nikdy nezradí.

„Pane, přejete si, abych zařídila hovor s Občanem Kalderem?“ otázala se Sheen.

„Ano, udělej to.“

Ale v tom okamžiku dorazilo další volání od Modré Paní. „Ogři se kolem nás stahují, můj Pane,“ řekla znepokojeně. „Nebyla jsem si

předtím jistá, jestli jsme to my, po čem prahnou, ale teď to tak vypadá. Mrzí mě, jsem ti na obtíž, ale —“

„Už k vám jedu!“ zařval Stile. „Sheen, nasměřuj tuhle škatuli k nejbližšímu překřížení s oponou. Zapomeň na ten hovor, to necháme na později.“

„Ano, pane,“ řekla. Kapsle změnila směr.

KAPITOLA SEDMÁ

RUKOJMÍ

Obraz Modré Paní nezmizel. Stile pracoval s ovladači, aby prozkoumal okolí, které se dalo vidět ze Západního pólu. Za okamžik zahlédl ogra.

Bylo to veliké humanoidní stvoření s mohutným svalstvem, které mu silně připomnělo zesnulého přítele Kolohnáta. Stila při té vzpomínce bodlo u srdce. Kolohnát byl inteligentní, citlivý a ohleduplný člověk, Hráč jako on — ale zradil ho a zavraždil Stilův nepřítel. Přísahal, že ho pomstí, a také to svým způsobem splnil, ale to nevrátilo příteli život. V každém případě byla podoba jen povrchní. Ogrův obličej sestával jen z obrovského nosu, vlhké tlamy a dvou malých oček, posazených těsně nad nosem. Uši se mu klátily jako vypuštěné pneumatiky.

Klip se přeměnil v člověka a vyšel stvoření v ústřety. „Ogře, pročpak jsi sem přišel?“ otázal se ho.

„Modrý být můj nepřítel,“ zaskřehotala bytost. Jeho jakoby žabí pusa byla plná špičatých zubů.

„Modrý není tvůj nepřítel!“ zvolala Paní. „Modrý měl přítele, který byl skoro jako ogr. Modrý nikdy neučinil nic zlého tvému lidu. Proč si tedy nyní myslíš, že je špatný?“

„Orákulum říkat.“

Další věštecké poselství? Tomu Stile nevěřil.

Ani Modrá Paní. „Další poselství bylo překrouceno, soudím, aby Modrý vypadal jako zlosyn. Jsi si jistý—“

Ale duševně poněkud přímočařejší ogr zařval a vyrazil, až se země při dopadu jeho nohou otřásala. Ruka podobná lopatě vylétla kupředu jako koule na bourání domů. Ogři prostě nikdy moc nebyli pro dialog.

„Musím se tam dostat!“ zařval Stile.

„Ještě nejsme u opony, pane,“ řekla Sheen. „Bude to trvat dalších deset minut.“

Stile zařal zuby a pěsti a pozoroval dění na Fázi.

Klip přešel zpátky do přirozené podoby a vrhl se za ogrem. Modrá Paní, která v ohrožení nebyla žádná omdlávající květinka, uskočila mrštně stranou. Ogr a jednorožec proletěli vedle ní a Klip se postavil mezi ně.

Ogr zabrzdil a jeho chlupatá chodidla se skřípěním v trávníku vyryla hluboké brázdy. Ale když se zase obrátil k Paní, zastoupil mu cestu jednorožec.

Ogr mohl vážít tisíc liber, jednorožec, na svůj druh malý, zhruba stejně. Ogrový těžké pěsti byly smrtící — ale to byl jednorožcův špičatý roh také. Momentálně to bylo nerozhodně.

Pak se objevil druhý ogr. „Pozor! Za tebou, Paní!“ vykřikl Stile. Zaslechla ho a otočila se. Dvě ogří pěsti se jí jako buchary řítily na hlavu.

Paní se sehnula a protáhla se obludě mezi nohama. Opona byla teď právě před ní. Jak se ogr otáčel, stoupla si přímo na ni a otočila se k němu čelem.

Ale sbíhali se další. Blížili se k ní dva, každý z jedné strany opony. Klip jí vyrazil na pomoc — ale to umožnilo prvnímu ogrovi, aby se také přiblížil.

Jak po ní ti dva skočili. Paní zadržela dech a přečarovala se na druhou stranu. Ogří se srazili na místě, kde stála. Stile ji na obraze nemohl vidět. Bylo složité vůbec se přes oponu dívat a holokamera byla zaměřená na stranu Fáze. Ale věděl, že je to pro ni neobyčejně nepříjemné, pobývat na řídkém a znečištěném protonském vzduchu a v pusté krajině.

Ale za okamžik se zase objevila, právě za bestii. Obešla je pomocí opony. Klip ji zpozoroval a pospíšil si, aby se k ní opět připojil.

Do zorného pole se dostali další dva ogří. Všech pět se neohrabaně sunulo k ženě a jednorožci. Klip se vrhl na nejbližšího, sklonil roh a probodl obludu uprostřed těla.

Ogr byl tak těžký, že ho jednorožec nedokázal uzvednout. Klip musel vycouvat. Vyprostil si roh a otřepával z něho krev příšery. Ale ogr byl smrtelně zraněný, z rány mu vpředu i vzadu vytékal hnědý hnis. Stvoření zavrávalo a svalilo se s rachotem, jaký vydává padající vyvrácený strom.

Mezitím se zbývající stvoření opět přiblížila k Paní. „Tady, ke mně, Hinblue!“ zvolala a překročila zpátky na druhou stranu opony.

„Ještě tam nejsme?“ naléhal Stile. „Už se nemůže udržet o moc déle!“

„Pane, zdá se, že došlo k výpadku energie,“ řekla Sheen. „Tenhle úsek potřebuje opravit, musíme jet oklikou.“

„Jak dlouho?“ zařval Stile.

„Obávám se, že dalších patnáct minut. Pane.“

Stile v návalu duševní bolesti se popadl za hlavu. „Má Paní! Má Paní!“

„Také ji miluji, pane,“ zašeptala Sheen.

Stilovi nezbyvalo, než bezmocně sledovat vývoj událostí. Nikdy neměl nechávat Paní tak slabě střezanou!

Paní se znovu za ogry objevila v okamžiku, kdy tam doběhla Hinblue. „A teď mne již nechytíte!“ vykřikla a vyšvihla se na svého skvělého oře.

Čtyři ogři nicméně vyrazili za ní. Klip běžel jako o závod, aby se připojil k Hinblue.

Ale jak mizeli pryč a bystře se vzdalovali ogrům, objevila se vpředu malá rozsedlina. „Pozor!“ zařval Stile.

Příliš pozdě. Rozrušený kůň už do ní stoupl. Hinblue okamžitě upadla a Paní vylétla za sedla dopředu. Jako pravá atletka přistála na nohou, do běhu a nezraněná.

Ale Hinblue zraněná byla. Postavila se na nohy, ale byla potlučená a chromá. Mohla se belhat, ale běžet ne. Ogři se k nim zase blížili.

Klip nabyl lidské podoby. „Paní, vsedni na mě. Klisna tě dál nést nesvede.“

„Ach ne!“ vydechl Stile. „Vím, co řekne.“

„A to mám opustit svého oře, potomka Zlatíčka a Modrého hřebce?“ otázala se Paní. „Nikdy!“

„Řekla to,“ řekl Stile ztrápeně.

„Pak ji tedy musíme střezit,“ řekl Klip. Stal se zase jednorožcem a postavil se tváří v tvář čtyřem obludám.

Už nebyli u opony. Paní ji nemohla použít, aby se zachránila — a stejně by v žádném případě neopustila svého koně. Vytasila úzký a ostrý nůž a postavila se po bok Klipovi, připravená bojovat.

Příšery k nim přicházely — ale zpomalily. Ogři viděli, jaký osud potkal prvního z nich, který se setkal s jednorožčím rohem. Přesto byli pořád čtyři na dva a mnohem silnější než protivníci.

V zemi se otevřela díra. Vykoukla ohavná hlava, celá ovázaná. Stila na okamžik napadlo, že se k útoku připojila další příšera. Ale pak si uvědomil, že je to troll Trůl, ten, který jim pomohl uniknout z Oranžového panství. „Tady,“ zaskřehotal troll.

Paní ho poznala. Evidentně si nebyla jistá, jaké má ten tvor úmysly. Její manžel Adept s ní už nebyl a trollové měli rádi lidské maso.

„Prchněte,“ řekl Trůl a ukázal na tunel. Nabízel jim cestičku z pasti ven.

„Děkuji ti, Trůle.“ řekla. „Ale můj oř se do tvé chodby nevejde.“

Troll otevřel další kus trávníku a ještě jeden. Zelo tam ústí měl-ké jeskyně. „Tato krize byla předvídána,“ řekl. Jeho hlas začínal být čistší, jako kdyby se mu navracela dlouho neužívaná schopnost. „Pracoval jsem, abych byl připravený.“

Ogři teď byli velice blízko. Paní se rozhodla, že bude riskovat a přijme trollovu pomoc. Bez dalších protestů zavedla Hinblue do jeskyně a pak se postavila do vchodu s přichystaným nožem.

Ogři, rozhořčení, že jim kořist uniká, se vrhli do průrvy. Ale Klip také vyrazil. Jeho smrtící roh prošpikoval dalšího ogra, tentokrát z boku. Obluda upadla, její hnědá šťáva vystříkla a ostatní opět zaváhali. Byli teď jen tři a očividně se jim nechtělo umírat. Kdyby se dva z nich vrhli na Klipa společně, mohli by jednorožce roztrhat na kusy — ale zjevně jim na to chyběl důvtip nebo kuráž. Také je nejspíš znervózňoval Trůl, který se jim do jisté míry podobal, ačkoliv byl jen z poloviny tak robustní. Proč se do toho pletl?

„To je Neysin bratr, pane?“ zeptala se Sheen. Fakt, že mu říkala, pane, ho varoval, že si nebyla jistá jejich naprostým soukromím.

„Ano. Je to skvělý jednorožec.“

„A ogři jedí lidi?“

„Ano. Trollové zrovna tak a taky koně. Ale Trůlovi můžeme věřit — myslím.“

Ogři se nakonec poradili a došli k závěru, kterého se Stile bál. Dva z nich se společně vrhli na Klipa a třetí se obrátil k Trůlovi, aby trollovi zabránil zasáhnout. Stile si uvědomoval, že ogr by dokázal trolla zničit na volném povrchu, ale ne v trollích chodbách, takže to spíš než bitka bylo blokování. Paní musela zůstat s koněm, kterého střezila. Klipovi nezbývalo než bojovat sám.

Jednorožec by se mohl změnit v jestřába a uletět, ale neudělal to. Znovu zaútočil. Jeho roh propíchl levého ogra — ale drtivá pěst pravého mu dopadla na zadek. Klipovy zadní partie se pod silou takového úderu zhroutily. Byl bezbranný, povalený na zemi, zadní nohy měl možná zmrzačené a jeho roh stále vězel v trupu levého ogra.

Teď skočila kupředu Modrá Paní a její nůž se zablýskl. Zarazila ho do těžké paže pravého ogra. Dlouhá řezná rána se zalila krví a stvoření vyrazilo bolestné zavytí.

Oba zbývající ogři se dali na ústup, jeden si držel poraněnou ruku. Klip se změnil v jestřába, vyprostil se a Paní mu nabídla paži, aby se na ni mohl usadit jako na bidýlku. Vypadal otřeseně, belhal se, ale nebyl vážně zraněný. Stile si ulehčeně oddechl. Oba se vrátili do improvizované jeskyně.

Ogři se na čas stáhli do ústraní. Stilovi se poněkud ulevilo. Čím déle čekali, tím se zvětšovala naděje, že se dostane na Fázi a napraví situaci, než se stane jakákoliv další pohroma. Připadalo mu, že se kapsle pohybuje mučivě pomalu, ale věděl, že Sheen dělá, co může.

Rozhodl se, že by měl, po dobu, kdy nemůže jednat, odvést své myšlenky stranou. „Zavolej tomu Občanovi,“ řekl stroze. „Ale ať nepřijde do styku s tímhle obrazem.“

„Ano, pane.“ Sheen odeslala hovor.

Za okamžik se vedle obrazu kraje kolem Západního pólu objevila tvář dobře živeného Občana středního věku. Tentokrát tu nebyli žádní otroci nebo roboti jako prostředníci. „Ano?“ otázal se a upřeně si Stila prohlížel.

„Kaldere, já jsem Stile,“ řekl Stile energicky. Ustrašenost před Občany ho rychle opouštěla. „Nejsem si jistý, jestli mě znáš —“

„Neznám,“ přitakal Kalder zhurta.

„Ale zhruba před dvěma měsíci jsi mě obdaroval humanoidním robotem. Byl jsem tehdy otrok.“

Kalderova tvář se rozpačitě zamračila. „Opravdu?“

„Tímhle robotem,“ řekl Stile a ukázal na Sheen.

V mužově tváři se přesto neobjevilo porozumění. Nedošlo snad k nějakému omylu a nebyl tohle někdo jiný? „Počkej chvíli, podívám se do záznamů,“ řekl Kalder.

Za okamžik zvedl Občan hlavu. „Už to mám. Zařídili to moji zaměstnanci, aniž by mě informovali. Bylo to rutinní preventivní opatření.“

„Rutinní opatření?“ zeptal se Stile. „Tahle robotka přijde na pět gramů! Proč bys ji měl dávat otrokovi, kterého ještě ke všemu zaměstnává jiný Občan?“

Kalder zase svrástil čelo. „Je to nezvyklé. Ale jsem si jistý, že můj předák měl důvod. Podívám se — ano, tady je to. Dostali jsme zprávu, že mají být úkladně zavražděni žokej a vrchní trenér koní jedné konkurenční stáje a že vina měla být svalena na mě. Mám jedny z nejlepších stájí na Protonu.“ Říkal to celkem nevzrušeně a Stile mu věřil. Občané se nepotřebovali vychloubat; a když ještě závodil, utkával se se závodníky spousty vynikajících stájí. Možná Kalderovy koně dobře znal, kdyby se chtěl obtěžovat se zjišťováním jména jeho stáje. „A protože by to byla nepříjemná komplikace, můj předák zařídil, abys byl anonymně chráněný. Také to mohl být jenom vtip, a pak bych se zesměšnil. Proč zbytečně riskovat?“

„Chránil jsi mě — aby ses vyhnul falešnému obvinění nebo posměchu,“ řekl Stile pomalu. „Žádný jiný důvod tu není?“

„Ne. Ty osobně jsi mě vůbec nezajímal. Dokonce jsem o té záležitosti ani nevěděl, dokud jsi na to právě teď nepřivedl moji pozornost. Takovéhle drobnosti nechávám svým zaměstnancům.“

To byli nějací zaměstnanci! Ale Stile už samozřejmě poznal formát štábu, který si může Občan dovolit. „Jak se tvůj předák dozvěděl o tom spiknutí?“

Kalder se zase podíval do záznamů. „Anonymní zpráva. Proto se bál, že by to mohl být vtip. Bylo to tak?“

„Nebylo,“ řekl Stile. „Vaše robotka mi více než jednou zachránila život. A teď se s ní ožením.“

Kalder vyprskl smíchy. „Tak jestli nemá v hlavě o kolečko víc ona, pak ty tedy určitě! Musíš mě pozvat na svatbu! Dostaneš ode mě plechové plenky pro svého potomka kyborga.“ S tím zmizel.

Kyborg bylo spojení živé bytosti a stroje, robot s transplantovaným lidským mozkem, ani ryba, ani rak. Obyčejně nevydrželi moc dlouho. To byl krutý posměšek, ale Kalder nebyl v porovnání s ostatními Občany špatný člověk. Záhada tu zůstala. Kdo poslal Kalderovým zaměstnancům tu anonymní zprávu?

„Možná ta samá parta, co proti vám poštvala Rudou Adeptku,“ řekla Sheen, která sledovala tok jeho myšlenek.

„A která mě obviňovala prostřednictvím pozměněných výroků Orákula,“ souhlasil s ní Stile. „Konečně do toho začínám trochu vidět. Možná všechny nitky vedou k jednomu zdroji. A to je můj skutečný nepřítel.“

„Proč by nepřítel zařizoval, abych vás chránila?“

„No právě, proč!“

„Moje okruhy jsou pro vyřešení tohoto problému nedostatečné,“ řekla a na chvíli se usmála.

„Moje taky. Nasad' na ten vzkaz Kalderovi své přátele — uvidíme, jestli dokážou dojít až k jeho počátku.“

„Ano, pane.“ Odeslala kódovanou zprávu.

Na Fázi se teď začínalo dít něco nového. Scéna se neměnila, Paní vložila na Klipa svoje dlaně, vyléčila mu modřiny a vrátila sebe-důvěru. Ogři se drželi zpátky. Ale Klip nastražil uši — byl zpátky v přirozené podobě — a vydal krátkou, překvapenou melodii.

„Nic nevidím,“ řekla Paní. „Copak je to?“

Klip neodpověděl. Jeho chřípí se zaškubalo. Očividně něco cítil a věřil. A teď to Stile, velice slabě, zaslechl také: cinkání malých zvonečků. Proč mu to připadalo tak důvěrně známé?

Potom přišel do zorného pole jeho zdroj — jiný jednorožec. Byla to klisna — a překrásná. Měla tmavě červenou srst, skoro purpurovou, a zářila kypícím zdravím. Hřívá jí hrála duhovými barvami. Jak přicházela blíže, změnila se v elegantní modrou volavku, pak v kočku a nakonec zpátky do jednorožčí podoby. Její zvonek znovu sladce zazvonil.

Klipovy slechy se chvěly překvapením. Zadul na svůj roh tázavý tón. Klisna odpověděla opravdu melodickým cinkotem zvonků.

„Copak říká?“ zeptala se nervózně Modrá Paní.

Klip se změnil v člověka. „Říká, že byla vyvržena ze stáda. Je v divočině úplně sama.“

„Připadá mi známá.“

„Tančila se svým bratrem na Jednorožcích hrách. Porazili Neysu a mně v souboji o první cenu.“

„Teď si vzpomínám! Jaký to překrásný jednorožec!“

„Ovšemť,“ souhlasil Klip roztouženě.

„Ale proč by ji stádo zavrhovalo, když jim získala vítězství?“

„Odmítla se nechat obskákat Hřebcem stáda, který začíná být starý a hrubý, takže ji vyhnal. Teď je bez stáda. Je vyvrženec.“

„Jako byla Neysa! To je hrozné!“

„Neysa byla pouze načas vyloučena. Belle se nemůže nikdy vrátit.“

Krásná klisna znovu zacinkala svým zvonkem.

„Táže se mne, zda bych s ní nešel,“ řekl Klip.

„Je to past,“ řekl Stile. „Nevěř jí.“ Ale snímací zařízení bylo příliš daleko od současného dějiště, než aby ho mohli zaslechnout, pokud by zrovna neřval. Přenos byl teď z větší části jednosměrný. Nechtěl křičet a prozradit tak ogrům svou nynější situaci.

„Není podivné, že se tu ukázala zrovinka teď?“ zeptala se Paní, která měla očividně stejné podezření.

Ale Klip se jako očarovaný změnil zpátky do jednorožci podoby. Jakožto nižšímu samci mu nebylo dovoleno plodit potomstvo. Tohle bylo nepochybně nepředstavitelné pokušení.

Klisna zaržála a na svůj roh-zvonek zahrála rozkošnou melodii. Klip se dychtivě zachvěl.

„Vůbec tomu nevěřím!“ řekl Stile. „Klip brání mou Modrou Paní proti těm nestvůrám. A najednou se objeví nejkrásnější jednorožčí klisna ze všech stád a láká ho pryč.“

„Všichni mužští jsou v tomhle stejní blázni,“ podotkla Sheen.

„Klipe, nechod' k ní!“ naléhala Modrá Paní. „Počkej alespoň, než se navrátí můj pán. Teď to již nebude dlouho trvat.“

Ale Klip se už přestal ovládat. Klisna byla evidentně v říji — musel k ní jít. Bojoval s vábením, ale krok za krokem prohrával.

Modrá Paní musela zůstat v jeskyni a střežit sebe a Hinblue. Nebyla tak pošetilá, aby riskovala, když na ně každou chvíli mohli udeřit ogři.

V tu chvíli kapsle konečně dorazila k oponě. Ale byla pod zemí, nad nimi ležela poušť. V téhle úrovni ji Stile nemohl překročit. „Dovez mě na povrch, kamkoliv poblíž opony!“ vyštěkl, hořící netrpělivostí, aby se konečně dostal na Západní pól.

Sheen objevila zastávku hromadné dopravy. Stile vyskočil ven a spěchal nahoru po schodech k zemskému povrchu. „Udržuj věci v pořádku, dokud se nevrátím,“ zavolal zpátky.

„Nenechte se zabít, pane,“ řekla.

Stile jí neodpověděl. Zadržel dech, vrhl se do pouště a rozeběhl se k oponě. Jakmile se dotkl jejího mihotání, přenesl se vůlí na druhou stranu — a zjistil, že běží po zelené pláni na Fázi.

Ihned se zastavil, začal hrát na harmoniku, aby shromáždil svou moc, a v duchu sestavoval příhodné zaklínadlo. Pak zazpíval: „Doprav mne celého, na pól směru západního.“

Kouzlo s ním smýklo z jedné strany na druhou, až se mu zvedl žaludek. Nikdy nebylo příjemné provádět magii na sobě samém a také se tomu s výjimkou mimořádných situací vyhýbal. Celý roztřesený se rozhlížel po Západním pólu.

Po jednorožci Klipovi nebylo ani slechu. Stile zazpíval létací kouzlo, které měl v zásobě, vznesl se do vzduchu a odsvištěl směrem k rokli a jeskyni, kde čekala Modrá Paní.

Byli tam dva ogři. Když Stile přilétal, jeden z nich právě rukou zvedl trolla a mrštil ho vysokým obloukem do dálky. Trůl patrně podlehl moci větších oblud, protože opustil bezpečí svých chodeb.

„Chci-li, zmrzni.“ zazpíval Stile a vůlí dodal kouzlu význam. Ale ačkoliv bylo patrné určité magické úsilí, scéna se nezastavila.

Pak si vzpomněl, že už tohle zaklínadlo použil, aby zmrazil mořskou příšeru z Průsvitného panství. Nebylo divu, že ztratilo účinnost. „Vy, kdo tu jste, teď nehybní buďte,“ zazpíval.

Tentokrát obrázek ztuhl tak, jak měl. Z obou ogrů se staly sochy, také z jejich zraněného kumpána, který si lízal ránu nedaleko

odtud. Troll zůstal bez pohnutí viset ve vzduchu. Zastavil se i samotný vítr — jen Stila se to netýkalo.

Modrá Paní stála v jeskyni s nožem v ruce a v překrásné tváři měla divoký výraz, jak se oháněla po nejbližší obludě. Za ní stála Hinblue. Byla chromá, ale pokoušela se vyhodit zadníma nohama a uštědřit pořádný kopanec.

Stile provedl doplňující kouzlo, které osvobodilo jen Paní. „Můj Pane!“ vykřikla. Byla bez sebe radostí, že ho vidí. „Klip — odlákala ho pryč!“

„Viděl jsem,“ řekl Stile. „Ale nejdřív se musím postarat o tebe a tvé přátele. Pak se podívám po jednorožci.“

Paní byla v pořádku, i když unavená. Nebylo to lehké, postavit se ogrovi jen tak s nožem. Stile kouzlem uzdravil Hinblue, na její zranění jemnější léčivá moc Paní nestačila. Pak nechal Trůla, aby se pomalu snesl z povětří. „Podruhé jsi mi splatil mou laskavost,“ řekl Stile. „Dlužím ti ji tedy nyní já.“

„Nikoliv, Adepte,“ ohradil se Trůl. „Bylo předpovězeno, že musím třikrát hloubit chodby, abych tebe a tvé druhy vysvobodil z nebezpečství, než bude účet vyrovnán.“

„Pak vděčně přijímám, že jsi zachránil mou Paní!“ řekl Stile. „Avšak víš-li, že Modrý Adept zničil celý tvůj kmen ohněm?“

„A můj kmen zničil celou tvou vesnici. Tyto váhy jsou v rovnováze. Dluh je jiný.“

Stile pokrčil rameny. „Proč bys měl být obtížen ty, nikoliv já?“

„Protože ty musíš spasit Fázi.“ Trůl se otočil a odšoural se zpátky do tunelu, který vedl do temné země. Stila překvapilo, jak dovedně dokáže tahle bytost hloubit chodby — ale do hry vstupovala samozřejmě trollí magie.

Pak si povšiml jakéhosi předmětu ležícího na zemi. Opatrně se sehnul, aby ho zdvihl. Jeho kolena ještě stále nebyla v pořádku, mohl je ohnout jen do pravého úhlu, než začala bolet. Stile mohl použít magii, aby se přemístil, ale ne, aby se vyléčil. Zvedl předmět ze země.

Byla to malá ženská figurka a poměrně zdařilá. „Kdopak tohle udělal?“ zeptal se.

„Trůl,“ odpověděla Pani. „Vypadá neotesaně, ale ve svých rukách má kouzelnou moc. Když zrovna nekope chodby, odvádí onu magii do sošek, aby utišil svou nervozitu.“

„Tváří v tvář dvěma ogrům dokážu jeho znepokojení pochopit! Proč vystoupil na zemský povrch, kde mají převahu?“

„Aby jim zabránil napadnout mne,“ řekla. „Trollové nejsou mé nejoblíbenější bytosti, ale Trůl jednal statečně a nezištně. Setkáme-li se ještě někdy, budu ho nazývat přítelem.“

„Přesto ale, pokud ctí prorocství, nemohu ho odměnit,“ řekl Stile. „To by mohlo změnit smysl jeho jednání, anulovat prorocství a způsobit nepříjemnosti.“

„Pravda,“ odtušila prostě.

Stile se zamyšleně podíval na figurku. „Vždyť tos ty!“ vykřikl překvapeně.

Pokrčila rameny. „Požádal mne o svolení. Pracuje se mu lépe, má-li model. Neshledala jsem na tom nic špatného.“

Kouzla sošky mohla být silná. Ale na to se specializovala Rudá Adeptka se svými amulety — a ta byla pryč. „Ne, nic špatného,“ přikývl Stile. „Je to zručný umělec. Tahle soška je zrovna tak pěkná jako to, co vidím.“

„Zapomínáme na Klipa,“ připomenula a vzala mu sošku.

„Za okamžik. Teď provedeme něco s těmihle obludami.“ Stile vykouzlil okolo nich klec a pak je zbavil nehybnosti. Několik minut cloumali mřížemi, než uznali, že jsou důkladně uvězněni. Potom byli připraveni vyslechnout ho.

„Vězte, ogři, že já jsem Modrý Adept,“ řekl. „Toto je má Modrá Paní. Pročpak ji vás pět napadlo?“

„Modrý být nyní náš nepřítel,“ opakoval jeden z nich.

„To ti řeklo Orákulum?“

„Brogbt říct.“

„Kdo je Brogbt?“

Ogr ukázal na jednu z mrtvých oblud.

„Pak tedy musím přivést mrtvého k řeči,“ řekl Stile zamračeně. Zamyslel se, sestavil zaklínadlo a zazpíval: „Ogře Brogbte, pod mým kouzlem, pravou věštbu řekni honem!“

Mrtvý ogr se pohnul. Mouchy se s rozzlobeným bzukotem vznesly. Jeho mrtvolně ztuhlá ústa se rozevřela do šklebu. „Modrý není vaším nepřítelem,“ zaskřehotal a zůstal zase bez hnutí ležet.

„Není!“ vykřikla Paní. „Řekl není!“

Oba žijící ogři vypadali překvapeně. „Brogt nám říct nyní.“

„Myslel si, že to slovo znělo nyní. Očarovali ho, a proto to slyšel nebo si to pamatoval špatně. Nejsem váš nepřítel. Ted’ to víte.“

„Ted’ my vědět,“ souhlasil ogr. Neohrabaně si zvykal na novou skutečnost.

Stile zrušil klec. „Běžte a řekněte vašemu lidu pravdu.“

Oddusali pryč.

„Jsi jako vždy štědrý vítěz,“ řekla Paní.

„A ted’ za jednorožcem.“ Seslal kouzlo, které způsobilo, že otisky Klipových kopyt začaly žhnout a pak se podle nich vydali. Stopa vedla přes kopec k ostrůvku jehličnatého mlází a nořila se do něho.

„Kde jsou stopy té klisny?“ otázala se Paní.

Stile zazpíval zaklínadlo, aby se také rozzářily, ale nevyvolal nic.

„Byla pouhou iluzí,“ řekla Paní. „Poslali ji, aby ho odloudila a ogři se ke mně mohli dostat. To dozajista znamená úklady. Kdyby nezasáhl Trůl...“

Stile provedl další kouzlo. „Učiň obraz pravdivý, ať o jednorožci pravdu zvím.“

Objevil se obraz, trojrozměrný jako hologram. Klip kráčel vedle fantóma. Neskutečná klisna ho vedla do podrostu — a pak se zablesklo a jednorožec byl pryč.

„Zničili ho?“ vykřikla Paní zděšeně.

„Myslím, že ne,“ řekl Stile zamračeně. Pokusil se o kouzlo, které by zjistilo Klipovu polohu, ale to selhalo. „Tohle je adeptska magie. Nyní se pravdy dobrat nemohu, protože ted’ stojí Adept proti Adeptovi. Ale poselství mluví jasnou řečí. Unesli Klipa jako rukojmí.“

„Rukojmí!“ vykřikla. „Co však za ně požadují?“

„Abych se náležitě choval. Můj tajný nepřítel se s mou silou nemůže rovnat přímo, tak se uchýlil k jinému triku. Musím s ním smlouvat o Klipův život.“

„Co však onen Adept chce?“

„Zdá se, že mám hrát roli ve velikých událostech blízké budoucnosti. Moji nepřátelé to vědí a mí přátelé také. Ví to každý — až na mne. Jistě se v pravou chvíli dozvíme, co po nás chce.“

„Ale nikdo proti tobě nemůže takovými prostředky vytáhnout!“

„Ale ano, on může!“ zakabonil se Stile a pocítil nával divoké zloby. „Víš, že na sebe přivolává mou pomstu za cokoliv, co udělá Klipovi. Může si ze mne udělat nepřítele na celý život. Teď místo na mne útočí na mou ženu a mého oře a chce mne přimět k činům. Avšak Modrého nemůže nikdo takto využívat bez následků.“

Smutně se usmála. „Líbánky skončily.“

Střízlivě přikývl. „Musím podat zprávu Hřebci stáda.“

„A já — mě zase necháš samotnou.“

„Víš, že tě miluji. Paní. Ale jsou věci, které musím udělat.“

„Neměnila bych tě, kdybych mohla, má láska.“

Prudce a divoce se políbili, hrůza z jejich postavení se přeměnila ve vášně. Pak je Stile přenesl ke stádu jednorozců.

Dorazili na kraj pastviny. Veliký Vůdčí hřebec k nim zvedl hlavu. Měřil v kohoutku osmnáct dlaní, nebo šest stop, a byl svalnatý. Jeho trub měl perlově šedou barvu a směrem k černým kopytům tmavl. Hřívu a oháňku měl stříbrnou a hlavu zlatou. Bylo to nejvelkolepější zvíře, jaké Stile znal.

Povšiml si Stilovy ustarané tváře a hned se změnil do lidské podoby a došel k nim. „Mluv bez okolků, Adepte.“

„Klip byl vzat jako rukojmí,“ řekl Stile. Pak se mu slova vzpříčila v hrdle a nedokázal pokračovat.

„Běž se podívat po Neyse,“ řekla mu Paní jemně. „Povím Hřebci podrobnosti sama.“

Stile vděčně procházel stádem a hledal svou nejbližší přítelkyni na Fázi. Za okamžik k němu Neysa přistoupila. Byla zdravá a štíhlá, prozatím nebyly patrné žádné známky březosti. Byla oplodněna teprve nedávno a u koní to není hned patrné jako u lidí. Přijala jeho objetí, na chvíli v jeho rukou svým nezbedným způsobem přešla do dívčí podoby. Pak se změnila zpátky.

„Ach, Neyso,“ řekl a cítil, jak mu po tváři stékají slzy. „Mám strach, že jsem dostal tvého bratra do strašné situace.“

Napjala se a zadula poplašný harmonikový tón. Svého bratra velice milovala.

„Byl jsem v protonském rámci,“ vykoktal. „Modrou Paní napadli ogři. Klip se bil udatně, aby ji ochránil, a zabil dva z ogrů. Ale nějaký Adept poslal zjevení klisny zvané Belle, té, která vyhrála tvou disciplínu na Jednorožcích hrách, a odlákala ho do zajetí, jistě jako rukojmí proti mé moci. A já — já nebudu moci přijmout, co po mně ten nepřítel může žádat, ačkoliv Klip je —“ Slzy se mu teď řinuly proudem a stékaly po tváři dolů. „Měl jsem tam být!“ A kdyby se třeba po Klipovi podíval hned a ne až naposled, možná mohl únosu včas zabránit. Prostě se jen domníval, že je Klip nedaleko.

Neysa mu položila svůj teplý roh na čelo a mlčky s ním trpěla. Odpustila mu. Pochopila.

Společně se vrátili k Vůdčímu hřebci. Ušlechtilé stvoření bylo znovu v přirozené podobě a očividně už vyprávění Paní vyslechlo. Jedním předním kopytem dusal trávník, až odlétávaly jiskry, a z nozder mu stoupala pára.

Když se k němu Stile zase připojil, změnil se Hřebec zpět v člověka. Jak dýchal, stále byl patrný pramínek páry. „Ty nejsi vinen, Adepte,“ řekl. „Klip tam byl, aby ti pomáhal a chránil tě, ne naopak.“

„Dozajista mne chránil,“ řekl Stile. „Vděčím mu za svůj život. Ale neztratil svobodu, když chránil mne, nýbrž Paní. Musím mu svobodu navrátit a pomstít, co vytrpěl.“

„Je z mého stáda,“ řekl hřebec. „Pomsta je výhradně má. Ale budeš rádi, když ho osvobodíš, svedeš-li to.“

„Nejprve ho musím najít,“ řekl Stile. „A, dovolíš-li, vzal bych si jiného jednorožce jako dočasného oře. Můj neznámý nepřítel se na mne už zaměřil, z mně neznámého důvodu, a já se s ním sám nevypořádám. Obyčejný kůň na to nestačí. Potřebuji službu, kterou mi může poskytnout jen jednorožec.“

Hřebec zaváhal. Neysa zadula na svůj harmonikový roh slabounkou melodií, napůl varovnou, napůl naléhající. Byla podřízená Hřebce stáda, ale také přítelkyně Modrého Adepta — a mnoha dalších. Klip byl její bratr. Chtěla být opět Stilovým ořem, navzdory svému stavu. Hřebec mohl říct ano nebo ne a ona by ho poslechla — ale usnadnil by si život, kdyby s touhle horkokrevnou malou klisnič-

ku vyšel po dobrém. Stile měl pro tohle Hřebcovo nepříjemné dilema pochopení.

„Poskytnu ti jiného jednorožce,“ rozhodl se Hřebec. „Těšíš se v tomto stádu neobvyklé úctě, Adepte. Mnoho z mých poddaných by pro tebe udělalo to, co pro žádného jiného člověka. Přesto však v této záležitosti nemohu nikoho nutit. Dej mi čas, abych vyhledal dobrovolníka.“

Zdálo se, že je daleko méně dychtivý někoho vybrat, než by se Stilovi líbilo, a nepřímě tím odmítal Neysinu nabídku. Přesto to byl rozumný postup. „Bude trvat nějaký čas, než najdeme Klipa a připravíme tažení, abychom ho bez úhony dostali zpět,“ řekl Stile. „Ve hře je adeptská magie, takže vše je nevyzpytatelné, není to otázka jednoduchých zaklínadel. Každá další hodina, kterou tráví v zajetí, se mi přičítá, avšak bylo by pošetilé udeřit bez přípravy. Postačí den a noc? Mám ještě co do činění ve druhém rámci.“

„Postačí,“ souhlasil Hřebec. „Otáží se ostatních zvířat a pošlu k Orákulu.“

Orákulum! Samozřejmě! To by Klipa zaměřilo okamžitě — pokud by vzkaz nepochopili nesprávně. Ale — co spekulace, které ohledně Orákula naznačoval Průsvitný Adept? Možná by měl zacházet s každou radou, kterou z věštírny obdrží, opatrně, i když její platnost otevřeně nezpochybní.

Stile se obrátil k Modré Paní. „A teď tě musím vrátit na Modré panství, abys byla v bezpečí.“

Neysa byla znovu proti. Vůdčí hřebec stáda přešel do přirozené podoby, vydal akordeónový tón podrážděného potvrzení.

„Když jsi tu nebyl, byla jsem pozvána na návštěvu ke stádu,“ řekla Paní. „Zde budu lépe chráněna, neboť stádem na stráží nepronikne žádná magie. S tvým dovolením, můj Pane —“

„Udělám ti pavilón,“ řekl Stile potěšeně. Tady bude určitě v mnohem větším bezpečí.

„Netřeba, můj Pane.“

Stile přikývl. Modrá Paní nebyla žádná křehotinka, dokáže tu přežít více než dobře. „Pak tedy —“

Zarazil se a jednorožci zvedli hlavy od pastvy. Blížil se drak — obrovské létající stvoření, které se snášelo k zemi a zase stoupalo

nahoru, nepochybně po něčem pátralo. Zpozoroval stádo a zamířil přímo k němu.

Jedorožci ihned utvořili kruh, který se ježil vystrčenými rohy. Ve středu byla hříbata a staré kusy — a Neysa, během březosti zvláště chráněná. Vůdčí hřebec stál mimo kruh, po boku měl několik nejsilnějších z nižších samců a ostražitě sledoval nestvůru.

„Můžu se s tím vypořádat,“ nabídl Stile. Měl spoustu zaklínadel, která by dokázala draka skolit.

Ale drak neútočil. Bylo to jezdecké zvíře. Uzdu držela stará žena, sedící mezi velikými křídly. V levé ruce svírala bílý šátek a mávala jím.

„Vlajka vyjednávače,“ řekl Stile. Potom mu došlo: „To je Žlutá Adeptka!“

Hřebec stáda zuřivě zafrkal. Ctil příměří, ale ke Žluté Adeptce choval pramálo lásky, protože se zabývala chytáním a prodáváním zvířat, včetně jednorožců.

Drak s zuchnutím přistál, až jeho pasažérka nadskočila, a pak složil křídla. Stařena se seškrábala dolů. „Přináším ti poselství. Modrý. Musíme jednat rychle, protože můj elixír tuhle obludu neudrží příliš dlouho.“

Stile vystoupil do popředí, stále překvapený. Tahle čarodějnice obvykle vycházela na veřejnost, jen když si kvůli kosmetickým účinkům vzala elixír mládí. Jaký to byl vzkaz, že se kvůli němu takhle hnala? „Tady jsem. Žlutá.“

„Má to podobu balíčku, můj krasavce,“ řekla a podala mu dlouhou krabici, kterou měla předtím ukrytou v šálu. Stile si najednou uvědomil, co má sám na sobě — šaty protonského Občana. V letu událostí se nezdržoval tím, že by si vykouzlil oblečení, jaké se nosilo na Fázi. Ale sotva to vadilo, Adept si, jako Občan, mohl vzít na sebe, co se mu zlíbilo. „Chci, abys věděl, že nemám v tomhle darebáctví prsty. Tahle věc mi byla doručena kouzlem se vzkazem: Modrý překáží. Spěchala jsem, abych ti ji přinesla, protože jsem se obávala dalších zlovolností proti tobě namířených, kdybych se opozdila. Mé elixíry naznačují, že se spiknutí účastní více než jeden Adept.“

Spěchala ke svému dračímu oři, než mohl Stile otevřít balík. „Zadrž, Žlutá — možná se tě budu na něco chtít otázat!“ zavolal Stile. Na balíčku bylo něco, z čeho měl neobyčejně neblahou předtuchu.

„Neodvažuji se zůstat,“ zavolala zpátky. „Pomohla bych ti, kdybych jen mohla. Modrý, protože jsi miloučký chlapec. Ale nemohu.“ Pobídla draka kupředu. Stvoření roztáhlo křídla a rozběhlo se na šesti malých nohách, až nakonec dosáhlo startovní rychlosti. Jakmile se odlepilo od země, bylo mnohem elegantnější. Brzy vylétlo vysoko a zmizelo v dáli.

Stile rozbaloval balík s jistými obavami. Určitě neobsahuje nic, co by rád viděl. Pravděpodobně to bude od Klipova věznitele, nějaký důkaz, že je jednorožec rukojmí, třeba pramen jeho modré hřívy.

Když balík rozbalil, vypadly dvě rudé punčošky. Klipovy punčošky, které se daly magicky přemístit a používat odděleně, stejně jako Neysiny bílé. Ale v balíku bylo ještě něco jiného. Stile to rozbalil — a strnul zděšením. Všichni ostatní vytřeštili oči a nejprve tomu nechtěli uvěřit.

Byl to odříznutý jednorožčí roh.

Stilovi se začaly třást ruce. Slyšel, jak se Modrá Paní prudce nadýchla. Neysa vydala melodii vyjadřující nejčistší agónii.

Stile pomalu zvedl roh ke rtům. Foukl do duté základny. Vyšel zvuk špatně hraného saxofonu. Nepochybně to byl Klipův roh.

Neysa se svalila na zem jako zasažená bleskem. Modrá Paní se vrhla vedle ní a rukama ji objala kolem krku v marném pokusu utěšit ji. Stile stál bez pohnutí, jeho mysl byla tou hrůzou napůl ochromená. Pro jednorožce byl roh vším, byl znamením, které ho odlišovalo od pouhého koně.

Více než to, uvědomil si, roh byl sídlem jednorožčí magie. Bez něho Klip nemohl měnit formy nebo odolávat nepřátelským kouzlům. Bude jako oslepený a vykastrovaný člověk — naživu, ale beznadějně zlomený. Nemohlo být horšího trestu.

Hřebec stáda byl zpátky v lidské podobě. Napráhl k němu svou mohutnou ruku. aby si vzal roh. Jeho oči žhnuly jako výheň a stoupala z něho pára. „Jak se opovažují!“ zasípal a upíral pohled na roh.

„Za toto navštíví požár panství každého Adepta, který se účastnil!“ řekl Stile, který konečně našel slova. „Každého stvoření, které

spolupracovalo. Srovnám hory se zemí, abych se k nim dostal. Co učinil Modrý Adept trollům a šakalům bude proti tomu ničím.“ Vzduch už začínal být nabitý silou vznikající přísahy. Zavířily temné prstence mlhy. „Jen mě nechte zahrát, přijít na rým —“

„Nikoliv, Adepte.“ řekl hřebec stáda ostře. „Je z mého stáda. Ne tvá, ale má je pomsta.“

„Ale ty nemůžeš zanechat své stádo nestřežené,“ namítl Stile.

„Jiný hřebec mne po nutnou dobu zastoupí.“

„A nemůžeš se Adeptovi postavit sám. Jen Adept se může utkat s Adeptem.“

Hřebec odfrkl z lidských nozder kouř. Navzdory zuřivosti Stilovo varování uznával. „Pravda. Nemohu to vykonat sám. Mohu pro sebe požadovat jen půl odplaty.“

„Jen mi dej oře a já —“

„Já budu tvým ořem!“ řekl Vůdčí hřebec.

Neysa, ležící na zemi, našpicovala uši. Oči Modré Paní se rozšířily, když si uvědomila, co se stalo. Žádná lidská bytost nikdy nejela na Hřebci stáda, to byl vlastně druh sám pro sebe. Kdyby však moc Adepta spolupracovala s mocí Hřebce —

Stile nemohl odmítnout. Sdíleli pomstu.

KAPITOLA OSMÁ

SÁZKA

„Takže mám pro Proton skoro dvacet čtyři hodiny,“ řekl Stile Sheen, „než se s Vůdčím hřebcem vydáme na výpravu za záchranou a odplatou. Něco z toho času budu muset prospat, abych nabral síly. Věřím, že jste tu zatím mé záležitosti dobře zorganizovali.“

„To ano,“ řekla vesele. „Mellon kontaktoval spoustu bohatých Občanů, kteří se nemůžou dočkat, až vás vyždímou do poslední vindry. Mí přátelé přišli na způsob, jak vystopovat původní vzkaz Občanova Kalderovi — ale jen vy sám, jakožto zainteresovaný Občan, to můžete provést. A máme tu ohlasy, pochopitelně odmítavé, na zprávu o tom, jakého chcete ustanovit dědice.“

„To je dost na to, abychom začali,“ řekl rozmrzele. „Možná mě to na moment odvede od mých skutečných starostí na Fázi. Pojd’me se podívat, jestli bychom to nedokázali vecpat do času, který máme. Nevím, jak dlouho mě na Fázi zdrží příští dobrodružství.“

„Možná napořád,“ řekla temně. Potom mechanicky přešla na bezprostřední záležitosti. „S čím začneme, pane? Nemůžete stihnout všechno najednou.“

„Pročpak ne?“

„Sázkaři jsou v Hvězdném sálu jako posledně. Výbor, který vás má vyslechnout v otázce ustavení dědiců, je v jiném dómu, vzdáleném sto kilometrů. A první potíže se stopováním zprávy jsou v dómu o dalších padesát kilometrů za ním, na soukromém pozemku Občana. Každá z těchto záležitostí si může činit nároky na celý čas, který máte k dispozici.“

„Myslíš moc jako stroj,“ napomenul ji. „Zavez mě na slyšení a mezitím zavolej Hvězdný sál.“

Zamračeně uvedla cestovní kapsli do pohybu a odeslala hovor. V trojrozměrném obrazu se objevil Mellon. „Neobyčejně mě těší, že vás zase vidím, pane. Mohu uvědomit Občany, že jste připravený?“

„Udělej to,“ přikývl Stile. „Ale řekni jim, že mám v úmyslu uzavírat neobvyklé a provokativní sázky a že je uvítám na místě, kde se koná mé slyšení ohledně dědiců. Ty tam buď taky.“

„Ano, pane.“ Mellon vybledl a zmizel.

Ihned dorazil další hovor. Byla to Občanka Merle. „Můj počítač mi dal zprávu, že jsi zpátky mezi námi,“ řekla vesele. „Uvažoval jsi o mém pozvání?“

Ne, už zase! „Merle, pořád mi lichotíš, ale jsou tu věci, o kterých bys měla vědět.“

„O tvé rozkošné manželce v druhém rámci? Stile, to nemá na Protonu žádnou váhu.“

„O mých zásnubách s otrokyní Sheen, tady,“ řekl Stile, kterému se ani za mák nelíbilo, kolik toho Merle ví o jeho soukromém životě. Příliš mnoho Občanů se o něm dozvíдалo příliš mnoho věcí.

„Ano, mám v úmyslu uzavřít sázku na výsledek tvého slyšení,“ přikývla Merle. „Fandím ti, Stile. Sázím, že svolení získáš, po určitém boji. Občané nejsou nijak omezováni ve svých svazcích. Věnovala jsem svému manželovi spoustu konkubín a on mi poslal každého muže, o kterém si myslel, že bude vyhovovat mým choutkám. Ovšem ty se přece vůbec nemusíš starat o city nějakého otroka.“

Stilem projel náhlý výbuch vzteku. Sheen mu naléhavě naznačovala: neurážej tuhle Občanku!

Pak dostal taktický nápad. „Merle, já se ale o city tohoto otroka starám. Sam jsem byl velice nedávno otrok. Dokud nebudu mít jistotu, že jsi ochotná mě sdílet s jinou, nemůžu ti říct, jak se rozhodnu.“

Merle se usmála. „Ach, opravdu se mi líbíš, maličký! Jsi jako skvělá ryba, která bojuje o každou píd' vlasce. Brzy se s tebou zase spojím.“ Zmizela.

„Pane, nikdy jsem vám neupírala právo, abyste —“ začala Sheen.

„Chci tu mít soukromí!“ vybuchl Stile.

Nastavila ovládání komunikace. „Hotovo, pane.“

„Tak proč mi říkáš pane?“

„Stile, náš poměr se změnil. Už nejsme ani formálně členové jedné společnosti a já bych to raději dávala najevo zavedeným způsobem. Pane.“

„Ty se na mne zlobíš?“

„Stroj nemůže cítit zlost, pane.“

To nemělo cenu! „Sheen, ty víš, že naše manželství bude čistě účelové. Dělán to, abych pomohl tvým přátelům, kteří usilují o rovnoprávnost. Tohle slyšení bude klíčový krok. Pokud tady vyhrájeme, bude to pro tvůj rod veliký skok kupředu. Mám tě opravdu rád, vlastně tě miluju — ale klíč k mému srdci bude vždycky držet Modrá Paní.“

„Rozumím, pane.“ Zachovávala kamennou tvář.

„Takže, když ti v tomhle rámci budu věrný, je to čistá teorie,“ pokračoval a přál si, aby ukázala více z pohnutí, o kterém věděl, že ho cítí.

„Je to Modrá Paní, komu jsem věrný. Ale vedle toho je tu otázka vnější fazóny. Pokud jsem zasnoubený s tebou a měl bych styky se ženami z masa a kostí — obzvláště Občankami — mohl by to kdekdo chápat jako důkaz, že si tě беру jen naoko, abych jmenoval příhodného dědice — a to by mohlo pokazit efekt, který to doufejme přinese.“

„Ano, pane,“ přikývla bezvýrazně.

„Takže si v žádném případě nemůžu dovolit dostaveníčko s Merle. Pokud bych to měl udělat s někým v tomhle rámci, byla bys to ty. Protože jsi má snoubenka a protože v tomhle rámci není nikdo, s kým bych to udělal raději. Takže jsem vlastně v tomhle směru věrný i tobě. Chtěl jsem se ujistit, jestli to chápeš.“

„Chápu to, pane. Nemusel jste se k tomu vracet.“

Takže ji nepřesvědčil. „Ne, potřeboval jsem k tomu vrátit. Protože teď jsem si usmyslel udělat něco neobyčejně cynického. Čin hodný opravdového Občana. A potřebuju, abys mi pomohla.“

„Samozřejmě, pane.“

„Chci, aby tví přátelé zařídili divokou sázku na výsledek Merliných nabídek. Anonymní kódovanou sázku, znějící na celé mé dostupné čisté bohatství v době vypořádání — že tenhle styk nedovedu do konce. Budu samozřejmě popírat jakýkoliv záměr tenhle vztah navázat, nicméně čas od času se možná bude zdát, že kolísám. Ty a já výsledek známe, ale možná si ostatní Občané budou přát vsadit

proti. Byla by to pro ně bláznivá sázka — ale zdá se mi, že jim se takové hlouposti líbí.“

Sheen se usmála. „To je nepochybně cynické, pane. Podívám se na to.“

„A neuškodí, když si občas dovolíš triviální žárlivou scénku, i když nic takového necítíš.“

Zarazila se. „To od vás není úplně poctivé, pane.“

„Dostal jsem se do ne zcela poctivé společnosti. Mezitím se budu Merle vykrucovat, zůstanu jen u slov, tak dlouho, dokud dokážu vyvolávat zájem. Dohlédni, aby byl důvěrně informován i Mellon. Určitě by o tom měl vědět.“

Kapsle dorazila k domu, kde mělo být slyšení. Vešli na nádvoří, obehnané bílými sloupy a s mramorovou podlahou, prostorné a vzdušné jako řecká rozvalina. Za vyvýšeným stolem seděli tři Občané. Čtvrtý Občan stál před nimi, zřejmě s jinou záležitostí. Na Stila ještě nepřišla řada.

Sázek chtiví Občané už přijížděli. Přistoupil k nim jakýsi obtloustlý muž oblečený ve stylu římského senátora a napráhl k němu pravici. „Buď zdrav, Stile. Já jsem Walden a zajímá mě tvoje nabídka. V čem spočívá?“

„Díky, Waldene. Chystám se předstoupit ke slyšení. Bude posuzovat platnost aktu, kterým jsem ustanovil svoji snoubenku, humanoidní robotku, za dědičku mého Občanství. Nabízím sázku na rozhodnutí výboru.“

„To je neobyčejně zajímavé!“ souhlasil Walden. „Pochybuji, že to jmenování schválí.“

„Jsem připravený vsadit cokoli, co mi můj finanční poradce dovolí, že to vyjde,“ řekl Stile. „Občan má přece koneckonců právo jmenovat koho chce.“

„Ach, to jistě, ale robot není kdo, ale co. Občanství může zdědit jen uznaná osoba.“

„Je na to nějaký zákon?“

„Proč? Myslím si to. Je to nepochybně zvyk.“

V tom dorazil Mellon. Stile ho v rychlosti seznámil se situací. „Kolik mi dovolíš vsadit?“ zeptal se. Věděl, že Mellon jako stroj s

vlastní vůli, který je ve styku se sítí svých příbuzných, bude mít jasnou představu o právním pozadí.

Ale otrok zaváhal. „Pane, tohle není jednoznačné. Rozhodnutí výboru má jen poradní moc, není závazné. Pokud by ho někdo později zpochybnil, musel by se svolat formální soud—“

„No tak, otroku!“ vyštěkl Walden. „Sázíme přece jen na tohle jedno slyšení. Nějaké pozdější rozhodnutí soudu bude materiál pro další sázku. Kolik protonitu si Stile může dovolit riskovat?“

„Omezil mě na sto gramů,“ řekl Stile a zachytil Sheenino skryté souhlasné gesto. To znamenalo, že roboti případ posoudili a věřili, že se věc vyvine v jeho prospěch. Měl by tuhle sázku vyhrát. Ale chtěl riskovat opatrně.

„Sto gramů!“ rozesmál se Walden. „Nepřijel jsem celou tu cestu až sem kvůli takové prkotině!“

„Je mi to líto, ale moje jmění je zatím minimální,“ řekl Stile. „Ale zvětšuje se, zatím jsem vyhrál všechny sázky, co jsem uzavřel. Ujišťuji tě, že mám na větší hazardování chuť — až si ho budu moci dovolit. Mám v úmyslu ohromně zvětšit své jmění.“

„Dobře, Stile. Jsi cvrček, ale líbí se mi tvoje nadšení. Mohla by tu být dobrá zábava. Budu teď hrát o maličkost, ale později očekávám víc, pokud na to budeš mít. Což abychom se teď dohodli na půl kile?“

Mellon vyhlížel ztrápeně, ale pod Waldenovým zničujícím pohledem se vzdal. „Půl kila protonitu,“ přikývl Stile a sám zbledl. Pět set gramů byla polovina počátečního jmění Občana a více než polovina Stilových prostředků, které mohl vsadit. Jeho jmění dosáhlo 1219 gramů, ale musel si nechat 250 na životní náklady. Právě tu dřevo částku, která stačila, aby si koupil sto inteligentích robotů, jako byla Sheen a Mellon, nebo aby zaplatil držbu pro pětkrát tolik otroků. Všechno v jediné sázce — kterou jeho protivník považoval za drobnou částku, maličkost, se kterou se bude obtěžovat jen kvůli pobavení!

Mezitím dorazili další Občané, které tahle záležitost zaujala. Novinky byly mezi těmi, kdo měli všechno, cenným artiklem. Rozdělili se na dvojice, v nichž proti sobě stály půlkilové sázky. Další

dva se vsadili, jestli se někdo proti rozhodnutí výboru odvolá bez ohledu na to, jak bude výrok znít. Občané opravdu rádi riskovali!

Předchozí případ byl vyřízen a před komisí teď přišla řada na Stila. „Doneslo se naší pozornosti, že navrhuješ, aby byl dědicem tvého Občanství humanoidní robot,“ řekl předsedající Občan. „Mohl bys nám říci, jaký máš pro to důvod?“

Stile věděl, že musí mluvit bez chybičky. Tohle nebyly objektivní stroje, ale subjektivní lidé, proto nebylo jisté, jak se rozhodnou. Špatná slova mohla všechno pokazit. „Stal jsem se Občanem teprve nedávno a můj život byl ohrožen nešťastnými událostmi. Uvědomuji si svou smrtelnost a přeji si, aby mému jmění bylo zajištěno pokračování. Proto jsem svým dědicem ustanovil osobu, která je mi na Protonu nejbližší: zde, svou budoucí manželku, paní Sheen.“ Ukázal na Sheen, která ostýchavě sklopila oči. „Je to robotka. Jak jistě víte, roboti jsou dnes velice komplikovaní. Sotva ji lze při běžném setkání rozeznat od živé osoby. Může jíst a spát a pronášet ucelené věty. Do konce může projevodovat špatnou náladu.“

„Typická žena,“ přikývl předsedající Občan a na chvíli se usmál. „Prosím, přejdi ale k věci.“

„Sheen mi nejednou zachránila život a znamená pro mne více, než kterákoliv jiná zde přítomná osoba. Jmenoval jsem ji šéfem svých zaměstnanců a jsem spokojený se způsobem, kterým vede můj majetek. Chci, aby naše spojení bylo pevnější. Pokud to neodporuje nějakému ustanovení, které by zakazovalo jmenovat ženu dědicem, nevidím žádný problém.“

Tři porotci se poradili. „Není tu žádný precedent,“ řekl předseda. „Nikdo ještě robota neustanovil. Stroje mohou být zaměstnanci, konkubínami, dvojníky, ale zřídka se s nimi někdo ožení a nikdy jsme neměli Občana, který by nebyl člověk.“

„Kdyby nějaké mimozemské stvoření vyhrálo výroční Turnaj, bylo by mu uděleno postavení Občana?“ otázal se Stile.

„Samozřejmě. Dobrý postřeh,“ řekl Občan a pokýval hlavou. „Ale roboti se nesmí Hry účastnit, takže nemohou Turnaj vyhrát.“

„Chcete tím říct, že chapadlovitá hrouda slizu se žabíma očima z nejvzdálenějšího brlohu galaxie se Občanem stát může, ale tahle žena ne?“ otázal se Stile a znovu ukázal na Sheen.

Občané ve výboru a ve skupince sázkařů k ní obrátili oči a zkusili se nad ní zamyslet jako nad lidskou bytostí. Stála tu statečně, jemnou bradu pozvednutou, jasné zelené oči jí zářily a její světle hnědé vlasy jí splývaly po zádech. Měla výjimečně ženskou tvář a postavu. Na hrdle dokonce lehce zčervenala. Byla stvořena jako kráska, v téhle chvíli ale byla nádherná.

„Ovšem robot nemá lidské city,“ řekl jiný člen výboru.

„A kolik Občanů je má?“ zeptal se Stile.

Sázkaři se rozchechtali. „Dobrý zásah,“ zabručel Walden.

Porotci na humor nezareagovali. „Robot nemá osobní vůli,“ řekl předsedající. „Robot nežije.“

Tohle bylo nebezpečné území. Stile slíbil, že neprozradí podstatu strojů s vlastní vůlí, kteří lidské city samozřejmě měli. Ale neviděl jinou cestu ven.

„Sheen je velice zvláštní robot, špička ve své třídě strojů,“ řekl. „Její mozek je napůl digitální, napůl analogový, tedy skoro jako lidský mozek, obrazně řečeno. Má dvě hemisféry a každá pracuje jiným způsobem. Dokáže napodobit lidské vědomí a city tak, jak jen stroj může. Byla naprogramována, aby ve všech směrech připomínala žijící ženu, aby se sama domnívala, že má starosti a zájem o život. Věř, že cítí a má vůli, protože je to podstata jejího programu a konstrukce.“ Zatímco mluvil, vzpomněl si svůj první rozhovor na toto téma s Sheen, ještě předtím než objevil rámec Fáze. Hádal se s ní o její iluzi vědomí a ona ho vyzvala, aby sám prokázal, že má svobodnou vůli. V tomhle bodě vyhrála a on ji začal milovat jakožto člověka — člověka z kovu. Od té doby, co se oženil s Modrou Paní, měl sklony zapomínat, jak hluboké byly jeho city vůči Sheen. Teď se k té době vracel. Opravdu věřil, že byla skutečný člověk, jehož mechanismy se sice lišily od jeho, ale vedly ke stejnému druhu osobnosti.

„Mnohá stvoření mají iluze,“ poznamenal člen výboru. „To není postačující podmínka pro Občanství.“

Stile viděl, že aby překonal jejich předsudky, bude třeba více. Bude muset udělat věc, která se mu vůbec nezamlouvala.

„Sheen, co ke mně cítíš?“ zeptal se.

„Miluji vás, pane,“ řekla.

„Ale víš, že nemohu doopravdy milovat stroj.“

„Vím to, pane.“

„A ty jsi stroj.“

„Ano, pane.“

„Ožením se s tebou a ustanovím tě dědičkou svého Občanství, ale nebudu tě milovat jako ženu. Víš, že to je sňatek z rozumu.“

„Vím, pane.“

„Proč se podřizuješ takovému neuctivému nakládání?“

„Protože se chce stát Občankou!“ vykřikl nějaký Občan. By to jeden z těch, co sázeli proti potvrzení jeho aktu.

Stile se k němu obrátil. „Jak může stroj něco chtít?“ Pak se zase otočil k Sheen. „Chceš se stát Občanem?“

„Ne, pane.“

„Tak proč souhlasíš s takovým uspořádáním?“

„Protože mě o to požádala vaše žena na Fázi.“

„Och, dvojnice za ženu z druhého rámce!“ řekl Walden zasvěceně. „Duplikát s její podobou?“

„Ne, pane, ona je nádherná,“ řekla Sheen. „Nikdy ji nemohu nahradit.“

„To mě zajímá,“ řekl předsedající. „Robotko, jsi schopná emocí. Cítíš, nebo si myslíš, že cítíš. Toužíš po něčem?“

„Ano, pane, dokážu všechny tři věci,“ odpověděla Sheen.

„Tak po čem tedy přesně toužíš, když ne po Občanství?“

„Chci, aby mě Stile miloval, pane.“

Předsedající se podíval na své kolegy. „Necht’ se zaprotokoluje, že robotka pláče.“

Všichni Občané se podívali na Sheen pozorněji. Její postoj a výraz se nezměnily, ale po tvářích jí stékaly slzy.

„Proč by se měla jakákoliv žena, živá nebo robotka, rozplakat kvůli jednoduchým, přímočarým otázkám?“ zeptal se člen výboru.

Najednou vykročil kupředu Občan Walden a položil svou zahalenou ruku kolem Sheeniných ramenou. „Pro spásu Boží! Přece není u výslechu! Ušetřte ji těchtole krutostí!“

Předsedající zadumaně přikývl. „Pláče, protože ví, že muž, kterého miluje, jí nikdy lásku neoplatí, nehledě na to, co jí dá jiného. Díky našim otázkám začala být pravda nemilosrdně zřejmá, což ji přimělo, aby se zachovala jako žena, jíž představuje. Nevěřím, že by

si slzy uvědomila, nebo že by je považovala za drobnost, která by se člověku měla stát.“ Zamyslel se na okamžik a pak rozvážně promluvil. „My, členové tohoto výboru, také nejsme bez citů. Jsme přesvědčení, že tato osoba, robotka Sheen, je hodná Občanství stejně jako ta vaše chapadlovitá hromada slizu se žabíma očima z nejvzdálenějšího brlohu galaxie.“ Ohlédl se na své kolegy, aby si vyžádal jejich potvrzení. „A proto schvalujeme ustavení robotky Sheen dědicem. Další přezkoumání přenecháváme případnému soudu.“

Občané zdvořile zatleskali. Walden dovedl Sheen zpátky ke Stilevi.

„Jsem rád, že jsem tuhle sázku prohrál, Stile. Je to skvělá žena. Připomíná mi tu mou, když ještě byla mladá a citlivá. Tahle robotka si zaslouží víc, než jí dáváš.“

„Ano,“ přisvědčil Stile.

Walden se začal obracet, ale pak se prudce otočil zpátky, jako by mu cosi došlo až teď. „K čertu se mnou! Ty taky brečíš!“

Stile mlčky přikývl.

„A ty si myslíš, že ji nemiluješ.“ Občan pokrčil rameny. „Chceš se o to vsadit?“

„Ne,“ řekl Stile.

Sheen s k němu nevěřičně a překvapeně otočila. „Že nic necítíte — to je vaše iluze!“ řekla. „Paní to věděla!“

Paní to věděla. Stile byl nepochybně muž dvou lásek, jednu potlačoval pro druhou — a bezvýsledně.

„Dobře, porazím tě v něčem jiném,“ řekl Walden. „Tentokrát o kilo. Rád bych věděl, jestli si to můžeš dovolit.“

Stile se násilím vrátil zpátky k bezprostředním přízemnostem. Pohlédl na Mellona. „Můžu?“

„Pane, vaše sázení začíná být riskantnější, než je nezbytné.“

„Takhle on říká ano,“ řekl Walden. „Zdá se mi, že mi dlužíš další sázku. Nebylo správné, jak jsi teď použil svoje děvče. Vystavil jsi ji tomu a přitom jsi věděl, jak tě má ráda.“

„Přesto mi vrátil více, než mi vzal,“ řekla Sheen. Zářila teď vědomím, že znovu našla svoji cenu.

„Máš tu sázku mít,“ přikývl Stile. „A utkám se s každým dalším, jestli mi nedojdou gramy. Teď právě musím vystopovat starou zprávu až k jejímu zdroji. Nechceš si vsadit, jestli se mi to podaří?“

„Ne. Nic o té situaci nevím. Ale až se dozvím, co budu potřebovat, tak se vsadím. Na čerstvého Občana jsi zapletený v podivných věcech. Takové jako ty obvykle na první měsíc zaměstná, že vychutnávají tu novotu, jak jim otroci říkají pane.“

„Čeká mě na tom místě nějaké zařízení,“ řekl Stile. Dal mu adresu a ostatní Občané se rozešli ke svým soukromým kapslím.

Když s Mellonem a Sheen osaměli ve vlastní kapsli, podíval se na ni. City ho přemohly. „Ksaku!“ vykřikl. „Je mi to líto, Sheen.“

Na chvíli se zarazila a analyzovala, o čem vlastně mluví. „Musel jste to udělat, pane. Byla to nezbytnost a ne krutost, pane.“

„Přestaň mi říkat pane!“ zařval.

„Když jsme sami,“ souhlasila.

„Možná se obelhávám. Možná, že to, co k tobě cítím, by většina lidí označila za lásku. Ale od té doby, co jsem se setkal s Modrou Paní —“

Položila svou jemnou ruku na jeho. „Nezměnila bych tě, kdybych mohla.“

Tohle už mu řekla Modrá Paní. Sheen se to ovšem nemohla nijak dozvědět.

„Vztah, který spolu sdílíte, je zajímavý,“ řekl Mellon. „Nejsem naprogramovaný na romantické emoce. Musím přiznat, že mě zajímá jeho podstata a užitečnost.“

„Bud’ rád, že to nevíš,“ řekla Sheen a stiskla Stilovu ruku.

„Já zažívám skutečné vzrušení, když se schyluje k velké majetkové transakci.“

„Jestli budou stroje s vlastní vůlí uznané,“ řekl Stile, „budeš se moci nechat přeprogramovat, jak budeš chtít, třeba na romantické založení. Ale ona má pravdu. Jsi šťastnější takový, jaký jsi.“

„Budu u vytržení, jestli se mi podaří dosáhnout vašeho cílového jmění. Zatím s tím mám málo co dělat. Obávám se, že se mé okruhy brzy zkratují, když tak pozoruji rozsah vašich aktivit.“

Stile se usmál. „Teď, když jsem neobyčejně bohatý, připadá mi, že to pro mě moc neznamená,“ řekl. „Je to jenom jádro další hry.“

Chci vyhrát, samozřejmě — ale mé opravdové cíle leží jinde.“ Vrhł pohled zpět na Sheen. „Moje city jsou tak vrtkavé, opravdu si myslím, že by pro tebe bylo lepší, kdybys přistoupila na přeprogramování a zbavila se lásky ke mně. Ušetřilo by ti to spoustu bolesti —“

„Jako bys ty mohl podstoupit kůru, aby ses zbavil své lásky k Modré Paní,“ řekla.

„Zásah.“

„Nebo takové, která by omezila tvoje předsudky vůči robotům.“

„Nemám žádné předsudky vůči —“ zarazil se. „K čertu s tím, teď vím, že bych tě mohl milovat, Sheen, kdybych neměl Modrou Paní. Ale raději bych se vzdal života, než abych ji ztratil.“

„Samozřejmě. Cítím to samé k tobě. Teď vím, že tě mám aspoň tolik, aby má existence měla smysl.“

Byla šťastná, že má alespoň něco. Stile se cítil provinile. „Někdy si přeju, abych tu byl ještě jednou. Abych měl zase dvě já — jedno, které by se mohlo věnovat Občanství a které by tě milovalo, a druhé by se zatím mohlo navždy volně toulat po Fázi.“ Vzdychl. „Ale samozřejmě, že když jsem tu byl ve dvou vydáních, neměl jsem o ničem z těchto věcí ani ponětí. Mé druhé já mělo Modrou Paní.“

„Tohle já spáchalo sebevraždu,“ řekla.

„Sebevraždu! Ani nápad! Zavraždili ho!“

„Přijal vraždu. Možná to tvé nelogické a vrtkavé myslí není jasné.“

„On měl mou mysl!“

„V jiné situaci. On měl důvod.“

Přijatá vražda. Stile se nad tím zamyslel. Už dřív ho udivovalo, že se Modrý Adept nechal vyřídit tak primitivním trikem — uškrtit démonem z amuletu. Byla to nepochybně podezřelá situace. Žádná magie tohoto druhu by Stila zabít nedokázala, proč tedy účinkovala proti jeho druhému já? A harmoniku Modrého Adepta, jeho nejceněnější věc, někdo nechal, aby ji on pohodlně našel. Ale přesto, sebevražda — nebylo to příliš neuvěřitelné? A pokud ano, tak proč? Proč by jakýkoliv člověk dovolil, aby ho potupně zabili? Proč by to měl zvlášť Stile, ve své druhé podobě, dopustit? On prostě nebyl ten typ.

„Říkáš, že měl důvod. Proč si tedy myslíš, že to udělal?“

„Protože se mu nedostávalo dost lásky od té, kterou miloval,“ řekla pohotově.

„Ale Modrá Paní mu řekla třikrát tebe,“ namítl. „To na Fázi znamená absolutní lásku.“

„Ale bylo to pozdě a zdráhavě a mohly za to stejně tak povinnost a pocit provinění jako skutečné city. Je to hodně podobné tvé lásce vůči mně. Já se také pokusila o sebevraždu.“

Ovšemže ano, před časem. Dalo se debatovat o tom, jestli může zemřít stvoření, které nežije, ale Sheen se nepochybně pokusila zničit sebe sama. Jenom soucit Modré Paní jí vrátil vůli vytrvat. Modrá Paní ji zjevně chápala. Jaká to pro ni musela být krutá lekce, když zemřel její manžel!

„Budu ti muset dát to, co si zasloužíš, Sheen,“ řekl Stile. „Ted’ zrovna nevím jak. ale na něco přijdu.“

„Možná pomocí kouzel,“ řekla bez úsměvu.

Dorazili na místo, kde je čekal tým, který sledoval zprávu. Stile byl rád, že museli přerušit rozhovor. Miloval Sheen, ale ne pevně a ne dost. Zdálo se, jeho osobní život na Protonu je nerozmotatelné klubko.

Stáli ve veřejné toaletě pro otroky, s řadami umyvadel, záchodů a sprch. Přenosový kabel procházel po délce podlahy, zakopaný, ale v dosahu detektoru. Náhodně přišlí otroci spěšně odcházeli na jiná příslušenství, když si povšimli, že je přítomen Občan.

Byl tu otrok — technik s malým, ale složitým zařízením na dvou kolech. Stroj poblikával a pípal v odpověď na otrokovy pokyny. Ne, Stile si uvědomil, že tomu bylo úplně naopak. Otrok mluvil podle zařízení. Byl to další stroj s vlastní vůlí a otrok, který mu byl podřízený. Šikovný způsob, jak zakrýt pravou povahu pomoci, kterou mu poskytovali. Sebe-vědomé stroje měly povážlivé možnosti, ale nemohly prozradit svou podstatu Občanům, pokud nechtěly, aby je všechny zničili. Byl rozdíl, jestli byly naprogramované na osobní vůli, jak si to lidé mysleli o Sheen, nebo jestli ji měly doopravdy, jak tomu u Sheen a jejího rodu bylo. Tvůrci nejdůmyslnějších robotů odvedli lepší práci, než sami věděli, a to byl důvod, proč stroje toužily po právním uznání za lidi. Byli to lidé, mechanictví lidé. Kdyby

toho dosáhli, nemohl by je nikdo vyřadit bez legálního důvodu — jinak by se tomu muselo říkat vražda.

Signály stroje se ozývaly víceméně pravidelně a Občané, kteří se ke Stilově společnosti připojili kvůli sázení, je ignorovali. Pravá podstata komunikace nebyla na první pohled patrná. Uvědomoval si ji jenom Stile, který o sebe-vědomých strojích věděl důvěrné věci a který měl ze Hry vypěstovanou citlivost k detailům. „Copak to tu máme,“ otázal se otroka.

„Pane, tohle je elektronické zařízení, které dokáže sledovat dráhu určité zprávy v určitém okamžiku,“ řekl otrok. „Každá zpráva nepatrně poznamenává atomární strukturu přenosového vedení. Změna je tak zanedbatelná, že ji může zachytit jen komplikovaný přístroj — a jeho dosah je poměrně omezený. Ale je možné stopovat tato znamení, když se vedení zkoumá z těsné vzdálenosti a pokud přesně víme, co hledáme.“

„Jako pes, který jde po stopě,“ řekl Stile.

Stroj pípнул. „Ano, pane,“ řekl otrok.

„Tohle je pro mě novinka,“ řekl Walden. „Ale nikdy jsem se se stroji neobtěžoval. Myslím, že si pořídím taky takovou kovovou paní, pokud tuhle nevyhraju v sázce.“

Sheen a Stile sebou podrážděně trhli. Ani jednomu z nich se ten vtip moc nezamlouval. Walden se rozesmál. „Stile, nemusíš sázet nic, co nechceš. Ale měl by sis uvědomit, že tahle robotka má nyní o hodně větší cenu, než když byla nová. Pokud hodně prohraješ a budeš potřebovat něco do hry, bude to ona.“ Pohlédl na stroj na sledování zpráv. „Tak se pojďme podívat, jak tahle vymyšlenost pracuje.“

„Naprogramoval jsi určitý vzkaz a čas přenosu?“ otázal se Stile. „Proč nemůžeš pokračovat?“

Znovu to pípnutí. „Ano, pane. Vysledovali jsme zprávu až na toto místo. Ale před námi kabel prochází křížovatkou, která leží na pozemcích Občana, a ten nám nechce vydat povolení, abychom tam mohli pátrat.“

„No vida. Hned je jasné, o co se vsadíme,“ řekl Walden. „Co je to za Občana?“

„Pane, otroci Občany neznají jménem,“ překládal otrok pípání stroje. „Ale na bráně je jeho znak.“

Walden vykráčel z umývárny ven na chodbu, aby si bránu prohlédl. Ostatní šli za ním. „Symbol kruhu a tesseractu.“ Vytáhl z kapsy miniaturní mikrofon. „Kdo je to?“

„Pane, jedná se o Občana Cirtesse,“ odpověděl jeho informátor.

„Cirtest. Circle-tesseract. To sedí. Stejně tak mám já v erbu lesní jezírko. Znáš ho.“ Walden se zamyslel. „Stile, jsem připravený sázet. To tohohle domu se nedostaneš a svou zprávu tam nevystopuješ. Budeš muset jít okolo a začít za ním.“

„Je to proveditelné?“ zeptal se Stile otroka — technika.

„Není, pane. Tohle je veliká křižovatka kabelů. Prošly jí miliardy impulsů. Zprávu můžeme sledovat, jen když se postavíme nad křižovatku a přečteme, kterým směrem pokračovala.“

„Jehla v kupce sena,“ řekl Stile.

„Pane?“

„To nic. Už vím, v čem je problém. Prostě se musíme dostat k té rozvodné skříni.“

„A o to se chci vsadit, Stile.“ řekl Walden. „Pojďme si na to stanovit rozumný časový limit. Řekněme půl hodiny na celou práci?“

Stile se podíval na otroka, který sledoval zprávu. „Jak dlouho by trvalo, než bychom se dostali přes křižovatku, kdyby tu nebyly žádné překážky?“

„Jde jen o to, abychom se tam dostali, pane. Samotné přečtení je hotové za okamžik.“

Stile se podíval na Mellona. „Kolik můžu vsadit?“

„Částka je už dohodnutá,“ ohradil se Walden. „Jedno kilo.“

Mellon vypadal nešťastně. „Pane, tohle je nesmírně riskantní, v podstatě není zahrnut žádný předvídatelný faktor a jde o velkou částku. Můžete nějak rozumně očekávat, že vám Občan Cirtest za pouhou půlhodinu povolí vstup do svého domu?“

„Ne. Ale o to v sázce nejde. Podstatné je, jestli dokážu provést tu práci.“

„Oho!“ vykřikl Walden. „Máš v úmyslu jít dovnitř bez dovolení?“

Stile pokrčil rameny. „Mám v úmyslu provést, co potřebuji.“

„Cirtest má ozbrojené strážce a laserové bariéry,“ řekl jiný Občan. „Skoro každý rok se nějaký bláznivý otrok nechá usmažit, když

se tam snaží proniknout. Musel bys mít motorizovanou armádu, abys dobyl tuhle pevnost.“

Walden se usmál. „Pánové, myslím, že se nám tu schyluje k opravdu interesantní sázce. Co myslíte, jaké má Stile šance na úspěch? Nezapomeňte, že je to mazaný bývalý otrok, který nedávno vyhrál Turnaj. Určitě má v zásobě nějaký fígl.“

„Tisíc ku jedné, kdyby to byl normální člověk,“ řekl druhý Občan. „Sto ku jedné pro vítěze Turnaje. A k tomu ještě slušná naděje, že se při pokusu zabije.“

„Ne, viděl jsem ho, jak hraje,“ řekl třetí Občan. „Je to pěkně mazaný ptáček. Pokud si myslí, že to dokáže, třeba to dokáže.“

„Já si nemyslím, že to dokážu,“ řekl Stile. „Já to musím udělat. Byly uvedeny do chodu síly, které mě mají zabít, a tahle zpráva s tím souvisí. Musím zjistit její zdroj.“

„Za půl hodiny?“ zeptal se Walden.

„Předpokládám, že když se přes ten uzel nedostanu v tomhle čase, neprojdou přes něj vůbec. Teď je to buď — anebo.“

„A dáváš při tom v sázku svůj život,“ řekl Walden. „Tím je hra ještě zajímavější. Což kdybychom ti nabídli nějaký kurs? Myslíme si, že máš šanci sto ku jedné, ty si evidentně myslíš, že to dokážeš. Mohli bychom se shodnout na deseti ku jedné, s tím, že se nás na to složí několik.“

„To je dost velkorysé,“ přikývl Stile. „Protože já bych se o to musel stejně pokusit.“

„Pane, opravdu vám tuhle sázku nedoporučuji,“ řekl Mellon. „Nevím, jakým způsobem byste mohl Občana Cirtesse přesvědčit a chybí vám prostředky, abyste tam pronikl přes jeho odpor. Mé odborné rady vám mohou přinést mnohem výhodnější příležitosti k sázení než je tahle.“

„Patnáct ku jedné,“ řekl Walden. „Nepůjdu výš, nevěřím ti totiž, že jsi tak naivní, jak vypadáš.“ Ostatní Občané přikývli na souhlas. Začínali být brunátní v obličejí — tohle pro ně bylo navýsost vzrušující. Dojednávání velké sázky na velice nejistém základě. Hazardování nejenom s bohatstvím, ale také se spleťtostí lidského chování a myšlení. Věděli, že má Stile něco za lubem, a zjistit, jak z toho vy bruslí, stálo za horší sázkový poměr.

Stile rozhodil rukama jako prostoduché neviňátko. „Mellone, jsem si jistý, že tvůj způsob je praktičtější. Ale teď mám naději vyhrát spoustu peněz, díky takovému kursu. Pokud prohraju, stejně budu mít potíže, protože by mě vloupání asi stálo krk. Bohatství je mrtvole málo platné. Takže to tentokrát musím udělat podle sebe. Jeden kilogram protonitu proti jejich patnácti kilům, od teď za půl hodiny.“

„Ano, pane,“ řekl Mellon zkormouceně a odevzdaně.

„Ale vy Občané nebudete nijak zasahovat,“ upozornil je Stile. „Pokud něco prozradíte Cirtessovi —“

„Nebudeme podvádět,“ přikývl Walden. „Budeme tě sledovat normální kamerou, schovaní na toaletách.“

„Díky.“ Stile se obrátil k otrokovi, který obsluhoval stroj. „Ukaž mi, jak tahle věčička pracuje.“

„Jenom ji umístíte nad vedení nebo uzel, pane. Bude vydávat kódovaná pípání a blikat, abyste se mohl správně orientovat.“ Předvedl mu jak. Stile si celou proceduru vyzkoušel na části kabelu pod podlahou, dokud tomu nepřišel na kloub. Věděl, že by s tím neměl mít žádné potíže, protože tohle byl jeden ze strojů s vlastní vůlí, a ten by ho správně vedl.

Pak se Stile obrátil k jednomu ze sázejících Občanů, který nosil důmyslnou pokrývku hlavy vzdáleně připomínající starobylou pernatou čelenku indiánského náčelníka. „Dovoluji si nabídnout podružnou sázku. Mé šaty proti tvé čapce a hodíme si o ni mincí.“

„O takovou pitomost?“ zeptal se Občan překvapeně. „Vsadil jsem kilo a ty chceš můj klobouk?“

„Nepřijímáš moji sázku?“ otázal se Stile lhostejně.

Občan se zamračil. „To jsem neřekl. Jenom si myslím, že je hloupá. Můžeš si koupit svůj vlastní klobouk, můj vůbec nepotřebuješ. A tvoje šaty mi nepadnou.“ Muž si poplácal své vyboulené popředí. Mělo dvakrát větší objem než Stilovo.

„Takže souhlasíš.“ Stile se rozhlédl. „Nemá tu někdo minci s pannou a orlem, takovou, jaké se používají v Turnajových utkáních?“

Jiný Občan přikývl. „Já jsem numismatik. Prodám ti minci za tvé šaty.“

Teď byl zase překvapený Stile. „Svoje šaty jsem už vsadil.“

„Říkám, že blufuješ. Nevěřím, že se máš v úmyslu svlékat, a z toho plyne, žeš nějak zařídil, abys ten hod vyhrál. Pokud vyhraješ, dostanu tvé šaty jako nájemné za minci.“

„Ale co když prohraju?“

„Potom ti v duchu téhle šaškárny dám svoje oblečení. Ale ty neprohraješ, dokážeš ovládat hod mincí. Každý Hráč to umí.“

„Počkejte!“ protestoval Občan s kloboukem. „Chci, aby to hodil někdo třetí.“

„Já to hodím,“ řekl Walden. „Jsem objektivní. Udělá mi radost, když uvidím někoho nahatého a nebudu to já.“

Stile se usmál. „To může stát za porážku.“ Protože Občan, který jim měl půjčit minci, byl obzvlášť vypasený. „Výborně. Pronajmu si tvou minci.“

„Začíná to být ještě podivnější,“ poznamenal Walden. „Copak je to za fascinaci nahotou, která nás, jak se zdá, postihla v přítomnosti Stilovy překrásné milenky?“

„Snoubenky,“ řekl honem Stile.

Ted' se usmál další Občan. „Možná bychom se mohli svléknout všichni a zeptat se jí, co tomu říká.“

Shenn se odvrátila, celá rudá. Nebylo to nic jiného než šikovná technika, ale Občany to opět udivilo. Nebyli zvyklí na roboty, kteří se tak podobali živým lidem. „Přisámbůh,“ zabručel jeden z nich, „takových jako ona si pořídím celý harém.“

Stile přijal minci. Byl to pěkný iridiový disk, v ruce příjemně masivní, na jedné straně měl hlavu tyranosaura a na druhé brontosaurí ocas. Stilovi se tenhle symbolismus líbil. Iridium bylo spojené s vyhynutím dinosaurů a celá myšlenka mincovnictví byla v nynější době obrazně řečeno také dinosuarus. Nicméně iridium bylo stále cenný kov a numismatika byla mezi občany populární. Podal peníz Waldenovi.

„Jak můžeme vědět, že Walden taky neumí hodit, jak chce? „zeptal se podezřívavě druhý Občan. Brali tuhle sázku stejně vážně jako každou jinou.

„To můžeš vyloučit, když zavoláš stranu, až bude mince ve vzduchu,“ navrhl Stile. „Pokud si budeš myslet, že chce pannu, oznámíš orla. Jeden hod. Platí?“

„Platí.“ Zdálo se, že Občana s kloboukem tahle hra čím dál víc zajímá. Očividně byl hrozně zvědavý, o co Stilovi jde.

Stile si byl jistý, že Občana vrozená ješitnost přiměje, aby oznámil hlavu —jako odraz sebe sama, takže doufal, že Walden hodí orla. Mince čile vylétla do vzduchu a zamířila ke kachlíkované podlaze.

„Hlava,“ vykřikl Občan, jak Stile očekával. Zdálo se, že se teď sotva stará o výsledek sázky. Chtěl přijít na to, co má Stile za lubem.

Iridiová mince dopadla na podlahu, vyskočila, kutálela se a ukázala brontosauří ocas, tedy orla. Stile vyhrál!

Napřáhl ruku pro klobouk a Občan s mincí nastavil ruku pro šaty. Ostatní vážně přihlíželi. Dokonce ani Sheen netušila, co Stile chystá.

Stile se svlékl a stál tu nahý. Vypadal jako dítě mezi dospělými. Vzal klobouk, nasadil si ho a pečlivě ho naaranžoval, aby zakrýval vlasy a doplňoval linie obličeje. Potom se zakrytou hlavou a holým tělem napochodoval k holografii umístěnému ve výklenku. Byl malý, dokázal zobrazit jen hlavu s rameny a měl sloužit pro případ naléhavé potřeby. Každá potřeba Občana byla za naléhavou považována.

„Cirtess,“ řekl Stile odměřeně přenosovému zařízení. Přístroj mdle zapípal, jak spojoval hovor. Věděl, že sebe-vědomé stroje se na hovor napíchly. Neustále ho bez jeho vědomí tajně sledovaly.

Ve výklenku se objevila hlava otrokyně. „Pane, mohu vás požádat, abyste oznámil vaši totožnost a povahu vašeho hovoru?“

„Jsem Stile,“ řekl a na rtech mu zahrál aristokratický úsměšek. „Chci pouze uvědomit tvého zaměstnavatele, že se na jeho pozemky chystá tým provádějící údržbu kabelů. Je to jenom zástěrka a tým je jiný, než vypadá. S kabelem není nic v nepořádku. Myslím, že by Cirtess měl celou záležitost osobně vyšetřit.“

„Děkuji vám, pane,“ řekla otrokyně a rozplynula se.

„To je tedy něco!“ zvolal Walden. „Varoval jsi ho, že jdete. Chystáš se na onen svět?“

Stile si sundal klobouk, ale nesháněl se po nových šatech. Popadl přístroj na kolečkách a vydal se po chodbě.

„Aha!“ vykřikl Walden. „Samozřejmě — ví, jak napodobit otroka! Ale Cirtess žádného otroka stejně nenechá projít, zvláště když ho nějaký Občan varoval, že něco není v pořádku.“

„Uvidíme,“ řekl Stile. „Můžeš se na mě dívat na veřejném snímacím systému, aby sis ověřil, jestli jsem uspěl. Otroci, pojd'te.“ Vydal se směrem ke vstupu do dómu.

Občané zapnuli malé holografické zařízení a namačkali se před ním. Stile věděl, že budou sledovat každíčký jeho pohyb. To bylo dobré, nechtěl, aby měli jakékoliv pochyby.

Vedl svou skupinu k emblému kruhu a tesseractu. Cirtessův dóm se těsně přimýkal k hlavnímu, veřejnému, mezi oběma běžela asi padesát metrů dlouhá povrchová chodba. Komunikační kabel vedl pod její podlahou.

Na stráži u vchodu do chodby stáli dva otroci. Když se Stilova skupinka přiblížila, zbystřili pozornost. Jeden jim zastoupil cestu. „Tohle je soukromej majetek.“

Stile se zarazil. „Dělám, co mi nařídil Občan,“ řekl. „Sleduji důležitou zprávu po komunikační linii.“

„Máš svolení mého zaměstnavatele, že můžeš jít dál?“

„Víš, že jdeme.“ řekl Stile. „Čekám, že se dostaví osobně. Teď uхни, nemám na to celý den.“ Vyrazil dál a tlačil přístroj před sebou.

Otrok znejistěl a ustoupil stranou. Pouhý otrok by bez povolení na pozemky Občana nevstročil. Tohle sledování kabelu tedy muselo být schválené. Ale druhý otrok už hlásil do dómu. „Přichází čtyřčlenná pracovní četa. Tvrdí, že jedná na příkaz Občana,“ řekl.

Stile šel dál a nečekal na odpověď. Mellon, Sheen a otrok obsluhující přístroj kráčeli za ním. Všichni věděli, že je může každou chvíli sežehnout laser — Občané se rychle rozčílili, když přišlo na otroky vetřelce, a celou délku chodby zajišťovaly laserové čočky. Ale Stile sázel na to, že Cirtess bude nejdřív vyšetřovat a pak střílet. Proč by se falešná četa tak drze vnutila na jeho pozemky? Proč by ho před tím varovali? Nebylo spíš pravděpodobnější, že se někdo snaží způsobit potíže opravdu povolenému pracovnímu týmu? Ale údržbářský počítač by popřel, že by tu v těchhle končinách a v tuhle dobu pracovala jakákoliv skupina údržbářů, takže falešná byla. Prostě to nedávalo smysl, pokud to celé nebyl vtip. V tom případě Cirtess bude

chtít odhalit pachatele. Aby to mohl udělat, musel by údržbáře prohledat a snad i vyslechnout. Nebylo pravděpodobné, že by za tak krátkou chvíli odhalil Stilovu totožnost, protože indiánská čelenka mu naprosto změnila obličej, a kromě toho. že by se Občan mohl převléknout za otroka, to byla ta poslední věc, která by někoho mohla napadnout. Alespoň v to Stile doufal.

Žádný laserový blesk nepřišel. Stile došel na konec tunelu, prošel kolem dalších otroků na stráži, kteří nic nenamítali, a sledoval podzemní kabel dál přes foyer a do parčíku, kterému vévodilo kubistické sousoší. Motiv kruhu a tesseractu, jak jinak. Občané si mohli dovolit dovádět své slabosti pro symboliku pěkně daleko.

Uprostřed zahrady, vedle fontány, která vytvářela pozoruhodné trojrozměrné vzory, narazil Stile na zakopaný uzel komunikačních kabelů. Zaměřil na něj stroj. Ozvalo se zabzučení, pak indikátor ukázal na linii, která vedla dál, a na displeji naskočil kód, který označoval nový kabel. Splnil své poslání a vyhrál sázku.

Ale když zvedl hlavu, stál tu Občan a okolo něho horda ozbrojených otroků. Cirtess. Stile věděl, že to nemůže být nikdo jiný. „Pojď do mé úřadovny, Stile,“ řekl muž příkře.

Takže hra skončila. Stile předal stroj jeho obvyklému obsluhovateli a vydal se za Občanem. Ještě sázku v podstatě nevyhrál — vyhraje ji, pokud se bez úhony nedostane z tohoto domu i se strojem, protože kdyby ji vyhrál, ale ztratil život, co by tím získal?

Uvnitř v pracovně, kde měli zajištěné soukromí, podal Cirtess Stilovi roucho. Stile se do něho nasoukal, pak ještě do sandálů a čapky s pérem. Jeho lest tedy prohlédl.

„A teď mi to povíš?“ otázal se Cirtess. „Myslím, že mi dlužíš pravdu.“

„Sleduji dva měsíce starou zprávu,“ řekl Stile. „Tví lidé by nedovolili, abych vstoupil na místo, kam jsem nezbytně potřeboval.“

„Jistěže ne! Vyrázil bych každého otroka, který by nechal někoho vniknout dovnitř bez povolení.“

„Takže jsem se sem nějak dostat musel. Nemá to nic do činění s tebou osobně, prostě musím jít po té zprávě, ať už pochází odkudkoliv.“

„Proč jsi mi to neřekl po telefonu? Nejsem neoblomný, když je věc jasná. Možná bych ti tvou misi povolil, za rozumný poplatek.“

„Kromě toho jaksi potřebuji rozmnožit svůj majetek.“

Cirtess přikývl. „Mohlo by to mít něco společného s tou tlupou Občanů, co se mačká na záchodech pro otroky a sleduje, jak si vedeš?“

„Dali mi kurs patnáct ku jedné na kilo protonitu, že to nedokážu. Takové výhody potřebuji.“

„Takže jsi mi zavolal, abys vzbudil moji zvědavost a aby tě mí otroci hned od boku nesmetli laserem?“

„A také abych tě nepodváděl,“ přikývl Stile. „Nerad někomu lžu, pokud to není v rámci pravidel nějaké zavedené hry. Ty jsi tak docela součástí mé hry nebyl.“

„Tak jsi mě do ní zatáhl. Špatný odhad mohl skončit tvým předčasným odchodem z tohoto světa.“

„Můj život byl už dřív několikrát v nebezpečí. To je jeden z důvodů, proč stopuju tu zprávu. Myslím si, že mi její zdroj nabídne nějaký náznak, kdo nebo co je moje Nemesis.“

Cirtess znovu pokýval hlavou. „A ti Občané byli ochotní dát ti lepší kurs vzhledem k nebezpečí. Velmi dobře. Mám rád chytré lidi a jsem stejně svolný k sázení jako každý. Nechám tě bez námitek jít, když se se mnou vsadíš o to, cos vyhrál.“

„Ale já jsem vyhrál patnáct kilo protonitu!“

„Ano, to je podstatná částka. Já si to můžu dovolit a ty to musíš risknout. Buď si vybereš sázku — nebo dohlédnu, abys prohrál tu první kvůli tomu, že nedokončíš průzkum. Můžu po právu rozbít ten tvůj stopovací přístroj.“

„Hraješ hrozivou hru!“ vykřikl Stile. „Nutíš mě, abych buď vyhrál dvakrát tolik, nebo nic.“

„Jistě,“ přisvědčil Cirtess s úsměvem. „Člověk se nemůže odvážit do lvího pelechu, aniž by ho potkaly problémy.“

Stile se i se svým týmem a se strojem vynořil z dómu a cítil se poněkud slabý v kolenou. „Mám ta data,“ oznámil.

Walden vrhl pohled na indikátor na stroji. „Takže jsi to dokázal a v časovém limitu. Vyhrál jsi patnáct. Ale proč jsi tak roztřesený?“

„Cirtess mě chytil. Trochu mě podusil.“

Ostatní Občané se rozesmáli. „Proč si myslíš, že jsme sázeli proti tobě?“ řekl jeden. „Cirtess si může koupit nebo prodat většinu z nás. Věděli jsme, že jdeš do jámy lvové.“

„Jak jsi vyklouzl?“ zeptal se Walden.

„Chtěl na mně, abych se s ním vsadil o výhru,“ ušklíbl se Stile. „Takže mám do hry jen jedno kilo, dokud se tahle sázka nevypřádá.“

„Co je to za sázku?“

„To je důvěrné. Jednou z podmínek je, že nikomu neřeknu, v čem spočívá, dokud se nevyrovnáme, což nebude dlouho trvat.“

„Ach, tenhle druh záhad se mi líbí. Cirtess s námi musí hrát nějakou hru, aby nám oplatil, že jsme se mu vetřeli do soukromí. Výborně — беру to tvoje kilo. Máš nějaký rozumný nápad?“

Stile se zamyslel. „Už se mi nechce sázet zase na stopování zprávy.

Snad najdeme něco z jiného soudku.“ Kráčeli směrem k další křižovatce kabelů, vedení šifrováním stroje. Bylo zbytečné, aby sledovali každý zákrut kabelu, když si to mohli takhle zkrátit. Stile zahnul za roh a vešel do krátkého průchodu mezi hlavními dómy. V tu chvíli v něm nebyli žádní další lidé. „Už vím! Pojdme si vsadit na pohlaví otroků, kteří projdou v příštích deseti minutách touhle chodbou. To by měl být poctivý náhodný vzorek.“

„To by šlo,“ souhlasil Walden. „Kilo proti tobě a sázím na ženy.“

„Počkat,“ ohradil se Občan s čapkou s péry. Vzal si ji zpátky, když už ji Stile nepotřeboval. „Zapomínáte na nás ostatní.“

„Vsadte se mezi sebou,“ řekl Stile. „Já jsem vyčerpал svůj současný limit.“ A Mellon energicky přikyvoval.

„Sotva mě nadchnou sázky s ostatními Občany. Zajímavé je to tu kvůli tobě.“

„Dobře, rád si svoji sázku zajistím,“ řekl Stile. „Vsadím se s Waldenem, že projde víc mužů, a s tebou, že projde víc žen.“

„To není dobré. V podstatě bych se vsadil s Waldenem. Chci tebe. Chci tvoje poslední kilo.“

„Dobře,“ řekl Walden. „Vzdávám se své sázky se Stilem. Ať je tvoje.“

„Hej, já se chci taky vsadit!“ protestoval Občan s iridiovou mincí a ostatní se k němu přidali.

„V pořádku! Postarám se o vás všechny,“ řekl pernatá členka. „Každý jedno kilo. Říkám, že tudy projde za deset minut víc ženských. Od tohohle okamžiku.“

„To je dost dobré,“ souhlasil Walden. „Nás pět, včetně Stila se sázíme, že projde víc mužů. Všichni vyhrájeme nebo prohrajeme se Stilem.“

Ted' čekali. Za dvě minuty nepřišel z obou směrů nikdo. „Předpokládejme, že nikdo nepříjde — bude to pak nerozhodně?“ zeptal se Stile. Zmocňovalo se ho čím dál větší napětí.

„Pak nastavíme čas,“ řekl Walden. „Náhlá smrt. Souhlasíte?“

Ostatní přikývli. Všichni chtěli rozhodnutí. Jednotlivé sázky nehrály roli a jejich detaily také ne, pokud mohli sdílet napětí čestného hazardu.

Pak přišli dva otroci, kteří si spolu povídali. Oba ztichli, když zpozorovali uprostřed atria skupinku Občanů. „Rychle pokračujte,“ řekl Walden a oba spěšně prošli kolem.

O minutu později přišel třetí otrok, z opačného směru. Další muž. Občan s opeřenou čapkou se zamračil.

Pak se provoz probudil. Přešly tři ženy, další dva muži, žena, další tři muži a další žena. V osmé minutě byl stav osm mužů proti pěti ženám. „Někde tu musí končit mužská šichta,“ řekl spokojeně Walden. „Když pomyslím, že jsem málem vsadil na holky!“

Ale v poslední minutě přešli další dva muži a šest žen. Když čas vypršel, skóre bylo deset mužů a jedenáct žen.

Občan s členkou se široce usmíval. „Všechny jsem vás roznesl! Pět kilo!“ Kývl směrem ke Stilovi. „A porazil jsem jeho. To se ještě nikomu nepodařilo.“

„Přišel jsem o kilo,“ přisvědčil Stile, zvědavý, jestli vypadá tak nervózně, jako se cítil. „Ale je tu ještě jedna věc, které bych se chtěl podívat na kloub.“

„Prosím,“ řekl Walden. „My se bavíme.“

„Všiml jsem si, že muži vedli, až do náhlého návalu žen ke konci. Nemá někdo z nás sídlo poblíž téhle chodby?“

„Já ne,“ řekl Walden. „Ale ty, Čelenko — tvoje je blízko, že ano?“

„To je,“ odpověděl opatrně Čelenka s opeřenou čapkou.

„A ty poslední otrokyně, nebyly to nějakou náhodou tvoji zaměstnanci?“ otázal se Stile.

„To nehraje roli,“ řekl Čelenka. „Sázka naše zaměstnance nevyučovala. Všichni otroci jsou zaměstnanci nějakého Občana.“

„Ohó!“ řekl Walden. „Poslal jsi vzkaz do svého domu a ovlivnil jsi výsledek!“

„Pouhá důvtipná spoluúčast,“ odporoval mu Čelenka. „Nebránila mi v tom žádná dohoda.“

Walden si povzdechl. „Ne, myslím, že ne. Člověk nesmí nikdy nic přijmout na základě víry a zvláště ne, když je o poctivost ostatních Občanů. Naletěl jsem a přijímám svou porážku.“ Ostatní souhlasili, ačkoliv bez valné radosti. Měli být všichni pozornější.

Stile teď ucítil rozjařenost z vítězství. „Tak to bychom měli. Vsadil jsem se s Cirtessem o patnáct kilo, že někdo bude při téhle sázce podvádět. Prohrál jsem kilo, ale vyhrál patnáct. Je to tak, Cirtesi?“

„Přesně tak,“ přisvědčil Cirtessov hlas ze skrytého reproduktoru. „Dobře a poctivě sehráno, Stile. Ať se zaznamená: patnáct pro tebe.“

Walden se plácl do kolen. „Nádhera! Čelenka vyhrál pět a ty patnáct. Dokonce i když prohráváš, tak vítězíš! Tvoje jmění je teď víc než třicet kilo. Jsi slušně bohatý Občan.“

„Blahopřeji,“ řekl Čelenka kysele. „Myslím, že mi to pro dnešek stačilo.“ Odešel poněkud upjatě.

„A tohle stálo za moje ubohé ztráty,“ řekl Walden. „Nikdy jsem ho neměl moc rád. Ale stejně, soudím, že má pravdu. Pěkně jsi s námi vyběhl. Stile. Myslím, že s tebou se už sázet nebudu, nebo přijdu o kalhoty — nebo o všechno svoje oblečení.“ A ostatní se zasmáli, všichni si pamatovali nahatou epizodu. Rychle se rozešli a zanechali Stila samotného s jeho družinou otroků.

„Pane, podstoupil jste výjimečné riziko,“ řekl Mellon káravě. „Moje odborné rady byly zbytečné.“

„Máš pravdu. Přeháněl jsem to,“ řekl Stile. „Myslím, že bude rozumnější, když předám výhru do tvé péče. Dokážeš ji investovat, aby přinesla ještě větší bohatství?“

„Třicetikilový vklad? Pane, s tímhle základem a vaším zmocněním, abych mohl provádět selektivní sázky, věřím, že s tím dokážu hodně.“

„Výborně. Nechám dalšího sázení, dokud se s tebou neporadím. Pusť se do toho.“

„Díky, pane. Vaše taktika je neortodoxní, ale musím přiznat, že se ukázala jako účinná.“ Mellon se otočil a odkráčel pryč.

„Bude dělat zázraky, pane,“ poznamenala Sheen.

Neobtěžováni sázekchtivými Občany pokračovali k nejbližšímu uzlu, který byl ve veřejné opravně, a pak k dalšímu, který byl v parku pro otroky. Zahradu přetínala opona. „Shoda okolností?“ otázal se Stile skepticky a Sheen přisvědčila, že nejspíš ne.

Postavili přístroj nad uzel a výstup jim prozradil, že do něho zpráva vstoupila. Ale bylo to uzavřené spojení, tady se zpráva nijak nedala vložit. „Musela přijít z druhé strany opony,“ řekl Stile. Nějak ho to vůbec nepřekvapilo. Mnohé z problémů, které ho potkaly, měly kořeny na Fázi.

„Máte tam nějakého přítele,“ řekla Sheen. „Budete muset přejít a použít magii, abyste ho vystopoval.“

„Ano. Tohle mohl provést jenom Adept. Nenapadá mě, který z nich by to mohl být.“ Povzdechl si. „Sheen, mám ještě volnou noc a odpočinek budu potřebovat. Odvez mě domů.“

Odvezla ho na protonské Modré panství, nakrmila ho, vykoupala, jako to otroci Občanům dělávali, nepřipustila, aby se dostal do rukou najatých zaměstnanců. Uložila ho do pohodlné postele za clonou, která rozptylovala gravitaci, takže se jeho váha snížila. Dolehla na něj únava, teď, když si mohl oddechnout od celodenního napětí. Ale než se poddal spánku, vzal ji za ruku a přitáhl ji k sobě. „Zase jsi dnes kvůli mně plakala,“ řekl.

„A ty jsi zase plakal kvůli mně.“

„Snad někdy, nějak...“

Nahnula se nad něj a políbila ho a bylo to tak sladké, jak jen mohl nějaký polibek být. S tím potěšením usnul. Snil o tom, že ji

miluje ve chvílích pohody stejně tak jako v nepříznivých okamžicích — ale probudil se a věděl, že to bylo jen přání, a ne skutečnost. Nemohl udělat víc, než se s ní oženit.

KAPITOLA DEVÁTÁ

ZDROJ

Ráno Stile překročil oponu na místě posledního uzlu. V těch končinách nebylo na Fázi nic zvláštního, jen svah řídce zalesněného kopce. Ať zprávu vyslalo cokoliv, bylo to pryč. Po dvou měsících tu nezůstaly ani žádné stopy.

Byl Modrý Adept a vládl mocné magii. Jak ji mohl využít, aby dokázal sledovat tuhle dávno vychladlou stopu? Nezaklel ji druhý Adept protikouzlem, aby něčemu takovému zabránil?

To bylo možné zjistit jen jedním způsobem. Stile začal hrát na harmoniku, svolával svou moc a mezitím dával dohromady zaklínadlo. Pak zazpíval: „Ať ukáže mi šipka, kudy zpráva tehdy přišla.“

Šipka se ukázala, jako kdyby ji tam někdo promítal. Ale nejistě se otáčela, podobna kompasu, kterému chybí magnetické pole. Bylo více než jisté, že působí protikouzlo. Tady nebude jednoduchá, přímočará odpověď.

Nicméně jeho moc na tomto místě a teď byla větší než síla Adepta, který byl měsíce pryč. Měl by být schopen zdroj vypátrat — pokud bude sledovat stopu osobně, jako musel na Protonu. „Dej mi znamení, teplé či chladné, aby dnešní bylo, co je staré,“ zazpíval a v duchu dotvářel podrobnosti.

Najednou cítil na levém boku větší teplotu než na pravém. Otočil se a horko bylo na tváři. Vykročil kupředu — a jev zmizel.

Dal se do couvání, dokud teplo zase neucítil. Po pravé straně se ztrácelo. Vydal se zase po stopě a sledoval ji pečlivěji — a vedla ho po hadovité klikatině, která se svíjela a často se překřížovala. Druhá strana zjevně tenhle přístup také očekávala, a proto zanechala křivolakou cestu. Stilovi by mohlo trvat pěkně dlouho, než by rozmotal všechny smyčky, a také ho mohla zavést do pastí.

Rozhodl se, že ji zatím nechá být. Chtěl se vrátit k jednorožcům a Modré Paní, byl nejvyšší čas na výpravu za Klipem a pomstou. Tahle zpráva čekala dva měsíce, počká tedy ještě nějaký ten den.

Použil připravené kouzlo, aby se přenesl ke stádu, a když dorazil, zůstal chvíli stát, celý nesvůj. Nebylo zrovna nejpříjemnější provádět tahle kouzla na sobě samém, ale teď mu opravdu nic jiného nezbývalo.

Neysa ho zpozorovala první a přiklusala k němu. Vždycky byla jeho ořem a spřízněnou duší, ale nyní se nevzpínala vesele jako obvykle, protože se nad ní vznášel temný mrak v podobě osudu jejího bratra.

Změnila se v dívku a pronesla jednu ze svých ojedinělých vět. „Vůdčí hřebec má novinky o Klipovi.“

„Jaké?“ zeptal se Stile přiškrčeně.

„Je naživu.“ Přešla zase do podoby klisny.

Stile se jí vyšvihl na záda a ona s ním odklusala ke stádu. V rychlosti políbil Modrou Paní.

Vůdčí hřebec stáda ho očekával v lidské podobě. „Pod Bílými horami v žaláři goblinů. V noci musíme udeřit — dnešní noci, dokud nic netuší.“

„Ano,“ kývl Stile. „Jen ty a já, jemná operace.“

„Budou dávat pozor na adeptskou magii a v té chvíli, kdy ji zpozorují, Klipa zabijí. Nesmíš svou moc použít, dokud nebude v bezpečí.“

„Jak ho mám potom zachránit?“ otázal se Stile zoufale.

„Já ho zachráním. Ty nás pak můžeš dostat z nebezpečí.“

Stilovi se tenhle plán moc nezdál, ale nezbývalo než souhlasit. Nemělo smysl se vůbec na záchrannou výpravu vydávat, když pouhá jeho přítomnost měla znamenat Klipovu smrt.

„Vyrazíme bez odkladu,“ řekl Hřebec. „Než dorazíme k horám, bude noc. Víím o bráně do panství goblinů — ale jakmile vejdemo pod zem, nebudu cestu znát o nic lépe než ty.“

Stile dostal nápad. „Což kdybych provedl kouzlo, které by nám cestu ukazovalo? Vyburcovala by gobliny taková stále přítomná magie?“

Hřebec se zamyslel. „Nevím, ale soudím, že nikoliv. Pozornost budí nová magie. V pozadí je mnoho starobyklých zaklínadel, kterých si nikdo nevšimá.“

„Nejspíš to risknu,“ řekl Stile. Chvilí uvažoval, pak zahrál na harmoniku a zazpíval: „Teď hvězdu vyzvedni, co cestu nám usnadní.“

Na sever od nich se objevil žhnoucí bod a zalil zemi bledým světlem.

„Goblinové to však spatří také!“ protestoval Vůdčí hřebec.

„Spatří co?“ zeptala se Modrá Paní.

Hřebec se usmál. „Ach — ostatní to nezří!“

„Ostatní to nezří,“ přikývl Stile. „Nejsem tak úplně pošetilý, jak vypadám.“

„Ne úplně,“ připustil Hřebec, přešel do přirozené podoby a zahrabal kopyty. Stile pochopil a vyšvihl se mu na hřbet. Tohle byla mnohem větší výzva než tehdy s Neysou, protože Vůdčí hřebec stáda byl o čtyři dlaně vyšší než ona a dvakrát tak mohutnější. To už bylo nějaké zvíře!

Kdyby nebyli jasně srozuměni, stačilo by, aby se Stile jen dotkl jeho hřbetu, a následoval by okamžitý souboj na život a na smrt. Že se Hřebec podvolil takové pohaně, byla známka toho, jak je rozhněvaný a jak je situace vážná.

Okamžitě vyrazili. Stile, nejlepší jezdec celého rámce, se najednou musel zuby nehty držet, aby nesletěl dolů jako nějaký zelenáč. Něco z duchu rivality tu očividně přetrvávalo — Hřebec mu chtěl dát na srozuměnou, že zůstává nahoře jen proto, že ho tam trpí. Stile nikdy nejel na podobném zvířeti. Byl mohutný jako těžký pracovní kůň, ale rychlý jako závodník. Stile kdysi zkrotl Neysu tím, že na něj jel proti její vůli. Věděl ale, že s tímhle ořem by to nedokázal nikdy.

Scenérie rychle ubíhala dozadu. Vítr mu cloumal oblečením. Mohutná Hřbecova kopyta dusala zdvojeným rytmem plného trysku, a kde dopadla, vylétávaly jiskry, ale jízda byla plynulá. Hřebec neplýtl silami na nadbytečné pohyby nahoru a dolů, plul vzduchem přímo kupředu.

Drobná hvězda zůstávala stále zavěšená zhruba před nimi, její bodové světlo ozařovalo pruh země. Čas od času sklouzla stranou a vedla je kolem překážek a špatného povrchu pro kopyta, takže Hřebec nikdy nemusel zpomalit a hledat cestu. Mohl udržovat cestovní rychlost, větší, než by zvládl kterýkoliv kůň, a zdálo se, že je neuna-

vitelný. Jak se rozehříval, začaly mu z nozder tryskat plameny. Jednorožci se takhle ochlazovali, protože se nepotili. Horko odcházelo dechem a kopyty.

Po čase začala být jízda jednotvárná a pak nudná. Stile neměl co na práci, protože Hřebec znal cestu dokonce i bez pomoci hvězdičky. Mohl spát, ale byl příliš rozrušený — chtěl zachránit a uzdravit Klipa. Bylo to v jeho silách, tím si byl jistý — jeho kouzla mohla stmelit odříznutý roh a vyhojit jizvy, které způsobilo řezání. Jediným problémem bylo dostat se k jednorožci, aniž by způsobil vraždu. A pak je všechny vyvést ven. Zatím musel jen čekat.

„Přemýšlel jsem,“ poznamenal. „Jsi přístupný konverzaci?“

Hřebec na souhlas zadul akordeonový tón. Jeho tahle monotónní jízda také nudila.

„Jsi mocné stvoření,“ řekl Stile. „Goblinové tě dozajista rozpoznají stejně rychle jako mne. Mne mohou považovat za elfa, ale ty můžeš být jen jednorožec, dokonce i v lidské podobě. Tvůj roh tě prozrazuje.“

Hřebec vydal další melodii na souhlas. Jednorožci mohli měnit formy, ale ve všech si zachovávali zakrnělý roh. To proto, že v rohu sídlila jejich magie. Bez něho by nebyli víc než koně, nedokázali by hrát hudbu a měnit podoby. Kdyby některé z alternativních podob chyběl roh, nemohl by jednorožec přejít zpět do podoby oře. To bylo naprosto nepřijatelné: žádný jednorožec byt' jen s špetkou sebeúcty netoužil po tom, aby v lidské podobě trčel děle, než bylo nezbytně nutné.

„Tvá dračí podoba není, co se utajení týče, o nic lepší než lidská,“ pokračoval Stile. „Pravda, dokázal bys v ní do království goblinů proniknout — ale způsobila by veliké pozdvižení, protože draka nikdo nepřehlédne! Jakmile by ses přiblížil ke Klipovi, těm malým stvůrákům by dozajista došlo, co jsi zač a co máš za lubem.“

„Hm,“ poznamenal Hřebec duchaplným akordem.

„Jde o to, že jsi ve všech podobách majestátní stvoření. Není to nic špatného a je to dozajista docela v pořádku.“ Formulování tohoto návrhu bylo svým způsobem důležitější než návrh sám, zvlášť když se týkal tak pyšné bytosti. „Ale tentokrát bych si přál, abys měl

ještě nějakou bezvýznamnou podobu, třeba jako je Neysina světluška, ve které bych tě mohl nepozorovaně pronést dovnitř.“

Jednorozec běžel dál a uvažoval. Po čase zafoukal nový tón. „Mohl.“ Tyhle tóny nebyly opravdová slova, ale v polohách a modulaci se skrýval přesný význam, kterému Stile obvykle dokázal porozumět, když se soustředil.

„Ty máš ještě čtvrtou podobu?“ zeptal se překvapeně. „Myslel jsem, že nejvyšší počet jsou tři a někteří že mají jen jednu nebo dvě.“

Teď přišlo hrdé zatroubení. Tohle nebyl ledajaký jednorozec: Vůdčí hřebec mohl zvládnout čtvrtou formu, kdyby se mu zachtělo.

„To je skvělé!“ vykřikl Stile. „Dokázal bys ji vytvořit ještě dnes? Víím, že je třeba značného soustředění sil, aby se nová podoba dokončila, a my máme tak málo času —“

Hřebec nebyl pošetilý optimista. Každá podoba byla na poprvé tvrdý oříšek — a čtvrtá obzvlášť. Ale on si myslel, že to dokáže.

Probírali to, zatímco polykali míle a legie. Ukázalo se, že některé formy jsou snazší než jiné. Obtížnost se lišila podle toho, co musela zvládnout za činnosti, a podle změny velikosti. Takže jednorozec se mohl docela rychle proměnit ve velikého medvěda, protože hmota byla zhruba stejná. Lidská podoba byla těžší, kvůli velikosti a nezbytné specializaci rukou a hlasu. Lidská podoba, která by nedokázala na provázku zavázat uzel, by nestála za moc a taková, která by nedokázala mluvit, by byla ještě horší. Tyhle věci se musely provést pořádně, neboje nemělo cenu dělat vůbec. Neysina světluška byla mnohem větší úspěch než Klipův jestřáb, protože zaujímal jen zlomek hmoty. Neysa vážila v přirozené podobě okolo 850 liber, jako dívka 85 a jako světluška méně než 85 setin unce. Pro Vůdčího hřebce bude dostat se na takovou váhu více než dvakrát těžší.

„Ale taková velikost by nemohla vzbudit podezření,“ podotkl Stile. „Nikdo neuvěří, že zvíře vznešené jako ty by se mohlo skrývat v tak nicotné podobě.“ Kladl tím důraz na obtížnost proměny a ne na bezvýznamnost formy.

Pak tu byl ještě problém létání, vysvětlil mu jednorozec ustaranými tóny. Létání bylo nutné si osvojit únavným nacvičováním, když se podařila fyzická podoba. Hřebec se to naučil v dračí podobě, ale

jako hmyz by musel začít úplně od začátku, protože ten létá jinak. Mohlo by to trvat celé dni.

„Och, nemyslel jsem, že musíš létat,“ řekl Stile. „Jde mi o bezvýznamnost, aby tě nikdo nemohl rozpoznat. Kvůli tomu by ses klidně mohl změnit z draka na švába.“

Šváb! zatroubil Hřebec uraženě. Nikdy!

Ale Stila zaujalo cosi jiného. Drak — šváb. Jeho báseň, ta, která mu pomohla vyhrát Turnaj na Protonu. Vlastně mu dala do ruky věštecký návod.

Zamyslel se nad minulostí a objevoval souvislosti. Zmínil se o Gabrielově rohu — a teď šlo také o roh, jednorožčí. Také se zmínil o pokusech podvést osud. Ale svou největší sázku vyhrál díky tomu, že jeden Občan podváděl. Kam až tohle může dojít?

To je přece jasné! První čtyři řádky básně se záměrně týkaly jeho nedávných zkušeností. Pak klíčové slovo — ticho. A jeho přece zasáhlo kouzlo mlčenlivosti. Pak láska — a on se zasnoubil se Sheen. To přesněji řečeno nebyla láska, ale něco podobného: ona po lásce nepochybně toužila a zasloužila si ji.

Klíčová slova v podstatě krásně pasovala na jeho zážitky — skoro jako předpovědi Orákula. Ale byla přece náhodným produktem Herního počítače. Tady žádné čary nepůsobily. Takže to musí být shoda okolností. Na těchhle dvou básních se přece ukázalo, že je možné dát zdánlivý smysl téměř čemukoliv. Přesto...

Proč ne? Stile se rozhodl, že zatím půjde. „Tohle je jedna z podob, kterou by žádný goblin nečekal. Podzemní chodby musí být plné švábů. Který Vůdčí hřebec by podstoupil tak nesmírnou námahu, aby se snížil k podobě tak nízké? Nepřipadá to v úvahu — a proto je to nejbezpečnější forma, ve které lze naši riskantní výpravu provést.“

„Um,“ zatroubil Hřebec, který rozuměl logice, ale věc se mu nezamlouvala z estetického hlediska.

„Někteří švábi jsou vlastně docela elegantní,“ poznamenal Stile nevinně. „Když jsem byl na Protonu otrokem, měl jsem jednou dopravit koně do domu Občana, který se zajímal o exotická zvířátka. Měl švábí farmu a některé kousky byly docela hezké. Vzpomínám si,

že jedni byli temně červení, velicí a hladcí — nepochybně švábí šlechta. A jiní byli vyparádění, jako motýli, jenom neměli křídla—“

„Dosti!“ odfrkl jednorožec. Zatočil do hustého podrostu a zpomalil. Když se uprostřed zastavil. Stile byl rád, že může sesednout — byli už na cestě hodiny, byl utahaný, hladový a sužovaly ho naléhavé potřeby přírody.

V mlázi rostla příhodně po ruce líska — jednorožci měli na takové věci dobrý cit — takže se mohl najíst bez použití magie. Byl tu také malý pramínek. Tohle byla skutečně oáza, kterou nejspíš znalo každé divoké stvoření. Opravdu bylo výhodné cestovat s těmihle zvířaty — nejen kvůli ochraně, ale také kvůli pohodlí, protože dobře znala krajinu. Stile zatím putoval se třemi jednorožci — s Neysou, Klipem a Vůdčím hřebcem — a z tohoto hlediska to bylo u všech stejné. Vždycky měl rád koně, ale teď věděl, že jednorožce miluje ještě více.

Déle než patnáct let snil o tom, že se stane Občanem Protonu a možná si založí vlastní závodní stáj. Teď byl Občanem — a vše, co doopravdy chtěl, bylo zůstat tady na Fázi, ať už v jakémkoliv postavení. Měl rád kouzla — nejen svou schopnost je provádět, ale — co bylo důležitější — samotný svět, ve kterém magie existovala. Miloval travnaté kopce, malé potůčky a roztodivná stvoření téhle neobvyklé krajiny. Měl rád celé sladké volné pláně, čerstvý vzduch, nepředvídatelné počasí a pocit svobody. Jistě, byly tu i strašné věci — ale i tak to byl lepší svět než Proton. Tři století nespoutaného vývoje a krátkozrakého drancování zničily protonské životní prostředí, takže pohodlí teď existovalo jen za dómy silových polí. Stile měl civilizaci rád, ale když poznal Fázi, začal mít pocit, že to byla příliš vysoká cena.

Stile si uvědomil, že na levé tváři cítí horkost. No ovšem — jeho zaklínadlo, kterým chtěl vystopovat původce zprávy, jenž k němu přivedla Sheen, stále pracovalo. Stará kouzla nikdy neumírala a vytrácela se jen pomalu — a tahle setrvačnost byla šťastná, když každé působilo jen jednou. Horkost byla mdlá, což znamenalo, že je od zdroje daleko, ale přinejmenším ho stále může vysledovat. Dá se do toho, hned jak bude Klip v bezpečí.

Zaslechl hudební zasupění, jako kdyby někdo nechtěně kopl do akordeonu. Vůdčí hřebec sebou zaškubal, zaleskl se — a smrškl se do mohutné, mnohonohé hroudy masa.

Na rty mu naskočilo zaklínadlo. Ale honem ho spolkl, protože si uvědomil, že to není magický útok. To se jen Hřebec snažil zvládnout novou podobu.

Stile k němu pomalu došel a pozorně se zadíval na groteskní karikaturu švába. „Tak tohle je ten nejohavnější brouk, jakého jsem kdy zřel,“ podotkl. „Ale dozajista ten největší.“ To určitě, protože byl veliký skoro jako člověk.

Obludný brouk zamával krovkami, zazmítal kolem sebe nohama a z miniaturního rohu na hlavě vydal zuřivé pípnutí. Pak se zase rychle nafoukl do podoby Vůdčího hřebce, který z té námahy chrllil oheň.

„Och, tos ty!“ vykřikl nevinně Stile. „Zrovna jsem se na to chystal šlápnout.“

Vůdčí hřebec ho zpražil pohledem a zasupěl tak, až se Stilovi připálily chloupky na rukou. Potom to zkusil znovu. Tentokrát se strefil do správné velikosti, ale ne do tvaru. Stal se z něho miniaturní jednorožec. „Obávám se, že tohle by nešlo,“ řekl Stile s plnou pusou ořechů. „Goblinové vědí, že jednorožci obyčejně takhle malí nebývají.“

Hřebec se proměnil zpátky a zadupal. Očividně vynakládal nesmírné úsilí, jeho kopyta začínala rudě žhnout a z uší mu stoupaly proužky kouře.

Pokusil se do třetice. Tentokrát úspěšně — normálně veliký šváb se stříbřitým tělem a zlatou hlavou. Brouk udělal krok — a vybuchl zpátky v Hřebce. Ještě se prostě nedokázal udržet déle než dvě sekundy.

„Snad bys to měl nechat prozatím odpočívat,“ navrhl Stile. „Nech svému ústrojí čas, aby si na tu představu zvyklo. Ještě nejsme v panství goblinů.“

Hřebec zahrál souhlasnou melodii. Stile vyčaroval deset liber výborného ovsa, aby se oř nasytil, a pak zahanbeně strnul. Neměl tu svá kouzla používat. Ale zdálo se, že mu nikdo nevěnoval pozornost, možná tohle nebyl druh zaklínadla, po kterém nepřítel pátral. Za

chvíli nasedl a opět vyrazili. Síla tohohle jednorožce byla udivující. Běžel celé hodiny a pak se pokoušel ovládnout novou a obtížnou podobu, a přesto se, po krátkém oddechu, hnal nezmenšenou rychlostí. Neysa a Klip byli dobří jednorožci, ale žádný z nich by tuhle rychlost tak dlouho nevydržel.

Se soumrakem jim vyšly vstříc ponuré Bílé hory. Hřebec se k nim blížil ze šikma, severozápadním směrem, kolem území ogrů. Na tomhle výletě rozhodně žádné ogří problémy nepotřebovali! Stile byl s nimi vlastně zadobře, prokázal, že není jejich nepřítel, ale ogří nebyli příliš bystří a pořád mohly nastat potíže.

Slunce se teď sklánělo za horizont. Hřebec se hnal tryskem na západ, rovnoběžně s pásem hor a pak se zastavil. Stile uviděl na sever od nich hvězdu, která je vedla a která teď ukazovala cestu ke vstupu do ponurého podzemního světa goblinů.

Ale kraj byl sřežený. Goblinové hlídkovali na srázném útesu na okraji hor. Jak se dostanou dovnitř?

Na to Stile znal odpověď. Byl větší než goblin, ale ne o moc, takže když se ve tmě trochu nahrbí, mohl by projít. Nabral do hrsti bláto a zamazal si obličej a ruce, pak svlékl šaty a pokryl bahnem také nahé tělo. Goblinové se moc neoblékali. Stilovi jako kostým stačily protonské spodky. Měli také mnohem delší dlaně a chodidla, zatímco údy byly kratší. Stile chvíli experimentoval a nakonec na každé chodidlo sestrojil konstrukci z větviček a bláta, aby jeho končetiny byly stejně velké jako goblinské. Pak udělal to samé s hlavou. S kouzly by se mohl zamaskovat mnohem snáz, ať už doopravdy nebo pomocí iluze, ale neodvažoval se je tu použít. Měl šikovné ruce a uměl improvizovat. Hlavu mu vlastně zvětšil mohutný turban upravený z někdejšího oblečení.

„Groteskní,“ řekl Vůdce stáda, který si Stila prohlížel v lidské podobě. „Lidská podoba je pro začátek již dosti ohavná, tys ji však v tomto směru dozajista zdokonalil.“

„Jen se věnuj své vlastní proměně,“ řekl Stile. „A snaž se ji udržet.“

„Mohu se než pokusit,“ řekl Hřebec pochmurně. Přešel do jednorožčí formy, soustředil se a přešel do podoby brouka. Tenhle šváb nebyl pěkný, ale zdálo se, že už takový zůstane. Stile viděl, že vy-

kročil, pohyboval střídavě všema nohama na jedné i na druhé straně. Věc se otřásla a začala se rozpínat, pak se vzpamatovala a stěsnila se zpátky do hmyzí formy. Zdálo se, že vydrží.

Stile položil na zem otevřenou dlaň. Šváb zaváhal a pak začal lézt. Pohyboval se neohrabaně. Kráčet šesti nohama vyžadovalo očitě zvláštní koordinaci a pro Hřebce to bylo tím těžší, že musel udržovat nešikovnou malou velikost. Snad by se to dalo přirovnat k žonglování šesti míčky, když člověk zároveň musí přejít po provazochodeckém laně. Stile vlastně takové kousky dříve dělával — ale stálo ho hodně času, než je zvládl. „Hlavně ať neztratíš kontrolu a nepřejdeš v oře, až budeš u mne na temeni,“ zabručel Stile a usadil švába na konstrukci, kterou navinul okolo hlavy. „A ne abys něco utrousil!“

Šváb, kterému zmínka o trusu došla, se začal otřásat smíchy. Rozepnul se na trojnásobek švábí velikosti, vypustil několik malých jisker, chvíli zápasil sám se sebou a pak se zase ovládl. Stile si umínil, že už nebude žertovat.

Tma teď byla téměř naprostá. Stile sebral odvahu a vykročil kupředu. Sledoval odlesky záře, kterou na zemi vrhala jeho vodící hvězdička. Ohnul hřbet, jak jen to šlo, takže byl hrbatý a menší. Byl zkušený mim a tohle hráčské nadání mu teď, jako jedno z mnoha, prokazovalo dobré služby. Krácel jako goblin, máchal rukama jako goblin a mračil se kolem sebe jako goblin. Málem začal také nenávidět svět kolem sebe jako goblin.

Náhle se nedaleko vynořilo ústí jeskyně. Stile se drze začal belhat k němu. Ale goblinové na stráži ho zastavili. „Kam k čertu deš, hubo špinavá?“

Stilovo srdce na okamžik leknutím přestalo bušit. Měl ale počítat s tím, že se goblinové normálně chovají jeden k druhému hrubě. Doufal, že si stráž nevšimla, že má tvář opravdu špínou jenom zamaskovanou. „Co je ti sakra po tom, smrad'ochu?“ otázal se goblina ostrým tónem a pokračoval dál. Cítil, jak se Vůdčí hřebec opět otřásá potlačovaným veselím a vychutnává si jejich slovní výměnu.

Zřejmě to byla správná odpověď. Stráž ho nezadržela. Vydal se za svou malou hvězdou do nitra jeskyně.

Goblinové chodili sem a tam, ale nikdo z nich ho nezastavil. Stile kráčel dovnitř skrze úzké štěrbiny, podél do výše čnicích podzemních útesů a přes temné propasti prasklin. Díky hvězdě to bylo snadné, labirintem ho vedla neomylně. Co by jinak zabralo hodiny přemýšlení a objevování, trvalo teď jen minuty. Docela ho zajímalo, jak to funguje. Ve hře bylo cosi víc než pouhá energie, když ho magie dokázala vybavit speciálními informacemi. Překvapivě brzo došel do hluboké podzemní chodby zatarasené bytelnými sloupy stalaktitů.

Hvězda pokračovala dál, aby osvětlila, co bylo za nimi. Byl to kůň.

Ne, nebyl to kůň. Jednorožec zbavený rohu, tak zesinalý, že byla sotva patrná jeho přirozená barva, tu stál s hlavou svěšenou, ucouraný, očividně bez vůle k životu, ale neschopný zemřít. Klip.

Stile zaslechl poblíž ucha slaboučký akordeonový tón. Šváb kypěl hněvem. Nebylo přípustné, aby takhle nakládali s jednorožcem!

Hlídalo ho půl tuctu ozbrojených goblinů. Čtyři se opírali o zeď, jeden pil cosi vyrobené z něčeho odporného a šestý se bavil tím, že Klipa píchá špičkou svého kopí. Zbědovaný jednorožec už ani neuhýbal. Zdálo se, že nemá sílu odporovat, a nebyl pro trapiče zrovna dobrý cíl. Po jeho kdysi lesklé modré srsti stékala krev z dřívějších ran a hřívu měl zplihlou a rozsuchanou. Přestože se kolem něho rojily mouchy, sotva kdy švihl ohonem, aby je odehnal.

Stile slyšel, jak šváb na jeho hlavě ztěžka oddechuje, vydával je při tom akordeonové sípání. Vůdčí hřebec nestrpěl, aby někdo takhle nakládal s jedním z jeho stáda, a hrozilo, že zase exploduje. „Ne, Hřebče,“ zašeptal Stile. „Musíš udržet podobu, dokud se nedostaneš dovnitř. Já ani kterákoliv z tvých ostatních forem tyhle mříže neprorazí, jsou příliš silné a pevné. Jdi dovnitř, zprav Klipa a pak zakroč proti strážci, než stačí zaútočit.“

Hřebec vydal souhlasný tón. Stile přiložil ruku k hlavě a šváb na ni vylezl. Snesl ho na zem v rohu poblíž mříží.

„Hej — co seš zač, blboune?“ zařval jeden goblin ze stráže. Uh. Musel odvést pozornost od švába, nebo ho goblin upozoruje a prostě na něj šlápne. Hřebec stáda byl v téhle podobě zranitelný a nedokázal by se dost rychle přeměnit, aby se postavil noze, která by se na něj znenadání snesla.

„Chtěl sem si prostě omrknout toho čmuchala,“ řekl Stile. „Zaslech sem, že tu máte koňskou hlavu bez rohu.“

„Do toho tobě nic nejni,“ vyštěkl goblin. „Žádný idioti bez povolení tu nemaj co dělat. A to platí speciálně pro tebe.“

Šváb se právě nejistě plahočil po zdi. Očividně nebyl zvyklý viset na svislé stěně, ale nechtěl, aby ho někdo rozšlápl. Postupoval pomalu, takže se Stile musel vytáčet dál.

„No, já tu teda mám co dělat, umouněnce,“ řekl Stile a samozřejmě to byla pravda. „Přišel jsem, abych tu kobylu odved pryč.“

„Zbláznil ses, lidskej ksichtě?! Máme rozkazy zabít tu obludu, hned jak se shromážděj naše armády a nepřátelskej Adept vleze do pastí. Nikam nepude.“

Takže se nechystali nechat Klipa naživu, bez ohledu na to, co Stile udělá. A očekávali, že polapí jeho samotného. Bylo to jednoduché spiknutí typu únos-rukojmí-vražda. Mezi gobliny se tedy na čest moc nehledělo!

Šváb vyslechl ten podlý plán, ztratil půdu pod nohama a dopadl na podlahu s povážlivě hlasitým klapnutím a akordeónovým heknutím, jak si vyrazil dech. Stile se bál, že to vzbudí pozornost. Ležel na zádech, zmítal všemi šesti končetinami a pokoušel se dostat zpátky na nohy. Ach ne!

„Neznáš nejnovější rozkazy, pajdavče,“ řekl Stile opovržlivě. „Tvoje stráž bude popravená dřív než rukojmí.“ Tohle také myslel úplně doslovně.

Jeho sebejistota goblina očividně poděsila. Zřejmě se takové podrazy v podzemní říši občas přihodily. „Počkat, co ty vo tom víš, křivoprst’áku?!“ zařval goblin.

Švábovi se nakonec podařilo převrátit se správnou stranou nahoru. Vydával přitom slaboučké hudební nadávky. Každému goblinovi, který by dával pozor, by muselo hned dojít, že to není obyčejný brouk! Stile musel mluvit dál.

„Vím o tom spoustu věcí, rypáku. Na tomhle jednorožci jezdí Adept, je to tak?“

„Jasně, chytráku, a proto ještě nejni mrtvej. Abysme toho Adepta udrželi za zadkama, dokud nebude ze hry. Máme svý vlastní Adepty, ale ty se neradi zaplétaj jeden s druhým, takže ho takle držej

stranou. Ten blázen má rád zvířata. Děláme tady jenom svoji práci, nejni žádněj důvod, aby s náma někdo zamet.“ Podíval se nejistě na Stila. „Je tady?“

Šváb se konečně dostal ke Klipovi. Stile si oddechl. Ještě pár sekund a všechno bude v pořádku. „A co myslíš, že si ten druhej Adept myslí vo tobě? Jak se dozví, že ses na tom účastnil, přide si pro tebe — a proč by se nákej jinej Adept měl obtěžovat, aby tě zachraňoval?“

Ale zatímco mluvil, pozoroval, že Klip zvedá přední kopyto a upřeně hledí na švába. Chystal se ho rozšlápnout, neměl ani tušení, koho má před sebou!

„Klipe!“ zařval Stile. „Nedělej to!“

Pak se rychle za sebou stala spousta věcí. Všech šest goblinů se prudce otočilo, vyškřábalo na nohy nebo zvedlo hlavy, podle toho, co v té chvíli zrovna dělali, aby se obrátili k jednorožci. Kouzelný šváb zahrál polekaný akord a odcupital pryč od Klipova zdviženého kopyta. Klip škubl hlavou a jeho oči pátraly po Stilovi.

„Je to trik!“ zařval goblin, který byl Stilovi nejbliž. „Ten čmuchal mě votravuje kvůli rukojmímu. Zabte ho!“

Nebylo jasné, jestli měl na mysli Klipa nebo Stila, ale to sotva hrálo nějakou roli. Poplach už byl spuštěný.

Dva goblini hodili po Klipovi svá kopí. Jeden se rozběhl za švábem. Goblin, který stál u Stila, prostrčil kopí mezi mřížemi, aby ho probodl. Zbývající dva začali volat o pomoc.

Klip se zčistajasna dal do pohybu. Ohnal se rohem, aby propíchnul jednoho z goblinů. Ale žádný neměl, jen zmrzačený pahýl. Pouze ho odhodil stranou a ušetřil mu ránu zbytkem rohu jako pěstí.

Šváb uskočil stranou a začal se rozpínat, jako když se vyvolá démon z amuletu. Stile se vyhnul kopí.

Za okamžik stál ve vězeňské kobce Vůdčí hřebec, bušil kopyty o podlahu a vydechoval oheň. Jemu roh nikdo nezmrzačil. Potřásl si ho, jak prošpikoval jednoho goblina, pak druhého a třetího, než kdokoli stačil utéct. Všichni tři byli zdviženi do vzduchu, naražení společně na smrtícím hrotu.

Klip se obořil na goblina, který se snažil propíchnout Stila, a úderem předního kopyta rozdrtil stvoření hlavu. Ale zbylí dva běželi

ke vzdálenějšímu konci chodby, který byl příliš úzký, aby je jednorožci mohli pronásledovat, a volali na poplach.

Stile si přichystal zaklínadlo, ale pak se zarazil. Zatím magii používat nemusel a teď, když věděl, že ve hře je nepřátelský Adept, nechtěl se prozradit ani o sekundu dříve, než bude nutné. Goblini nevěděli, že je to Modrý Adept, kdo se mezi ně vetřel, takže to možná ostatní Adepti nebudou vědět také — dokud jim to nepoví tím, že použije kouzlo. Ale teď byli ve vězení dva jednorožci a v útrobách hory hlavní síly goblinů na nohou. Vůdčí hřebec mohl uniknout ve švábí podobě — ale Klip se nedokázal bez rohu proměnit. Stile ho mohl změnit místo něho — ale to se rovnalo kouzelnému adeptskému podpisu. Také mohl kouzlem roztavit mříže, pokud nebyly zvlášť odolné vůči magii. Tak se sem Klip musel dostat — nepřátelský Adept ho přes ně přečaroval.

Pokud má použít magii, může se napřed vypořádat s nejdůležitější věcí. Jak by si přál, aby se odhalení pozdrželo ještě o chvíli! „Klipe — ke mně!“ zvolal a vytáhl věc, kterou nosil jako oštěp. Byl to Klipův uříznutý roh.

Jednorožec na něj zíral a skoro tomu nemohl uvěřit. Nepochybně si myslel, že je dávno zničený.

„Má moc ho dokáže obnovit!“ řekl Stile a natáhl ho k němu, spodkem napřed.

Klip přišel blíž a přiložil hlavu k mřížím. Stile se mezi nimi protáhl a přiložil roh na pahýl. „Ať se roh zhojí, oří co tu stojí!“ zazpíval a v duchu poručil, aby se tkáň spojila a aby se do ní vrátil život.

Šlo to ztěžka, protože svou sílu neznásobil hrou na harmoniku a roh byl kouzelný. Odolával jeho magii a Stile věděl, že se obě části srůstají jen velmi neochotně. Transplantoval mrtvý orgán. Mezitím se v chodbě za Stilem objevil oddíl goblinů ježící se píkami. Stile je pozoroval koutkem oka, ale ruce uvolnit nemohl, pokud nechtěl přerušit léčbu. Klip se také nemohl hýbat, protože byl na druhé straně mříží a čekal na uzdravení.

Ale Hřebec stáda byl volný. Vrhł se proti mřížím. „Ne!“ vykřikl Stile polekaně, protože věděl, že kámen je příliš silný, než aby ho zvíře dokázalo prorazit. Ale Hřebec se v letu změnil do podoby švába, prolétl mezi sloupy a na Stilově straně přešel do dračí formy.

Drak roztáhl křídla, zaklonil se a vychrlil horizontální sloup plamene, který sežehl přibíhající gobliny. Zpátky zavanul pach spáleného masa. Stilovi přišlo goblinů líto, pak si připomněl, jak zacházeli s Klipem, a soucit přemohl. Stvoření Fáze jednala bez slitování a goblinové patřili mezi nejhorší. Stile se nepřestával soustřeďovat na léčení, nechal Hřebce, aby ho střežil, a obě části Klipova rohu se pomalu slévaly dohromady. Cítil, jak se po jeho délce rozlévá životodárné teplo a jak začíná ožívat. Brzy bude všechno v pořádku.

Ze vzdálenějšího konce chodby se vyhrnula tlupa goblinů. Stile vykřikl: „Hřebče!“ a jednorožec se obrátil, vrhl se proti mřížím, přešel do švábí podoby a na druhé straně se objevil zase v dračí formě. Vyšlehl plamen a upekł další maso.

Ale schylovalo se k větším potížím. Stile cítil dunění nesčetných pochoduujících nohou, jak se k nim neviditelnými bočními chodbami blížily stovky nebo tisíce goblinů. Věděl, že o něm už ví jeho nepřítel Adept, protože prováděl adeptskou magii, což situaci komplikovalo ještě víc. Přesto se dál věnoval rohu a čekal, až se do posledního palce vrátí život, aby se Klipovi obnovily všechny jeho schopnosti. Nespokojil by se s ničím menším.

Objevil se oblak dýmu. Vedle Stila stála Bílá Adeptka. Její vlasy byly bílé, stejně jako obočí, a poněkud obtloustlou postavu zdobila zářivě bílá róba. „Tak jsi tu, Stile, jak jsme očekávali,“ řekla. Hlas a pohled studily jako led. „Skočil jsi na vějičku.“

„Skočil,“ přisvědčil ponuře. Vlastně ani nebyl překvapený. Jeho vztahy s Bílou byly odjakživa chladné. Ale proč se zaplétala s gobliny? „Už mě začíná unavovat, jak na mne takoví jako ty strojí léčky.“ Řekne mu něco. než provede svůj tah? Kdyby začala s kouzelným diagramem dřív, než bude hotov s Klipovým rohem, bude mít potíže. Musel by se pak bránit, protože bez něho by jednorožci nedokázali uniknout. Ale Bílá mohla vytvořit kouzlo, které by působilo na dálku, místo aby se mu postavila tváří v tvář. Možná si chtěla promluvit.

Vůdčí hřebec se obrátil od svých záležitostí. Zbyla po něm hromada upražených goblinů, zkroucených jako usušení brouci. Zahlédl čarodějnici a připravil se na nové kolo.

„Zadrž,“ zavolal na něj Stile. „Je to Adept.“

Mocné stvoření ztuhlo na místě. Věděl o lepších věcech než zaútočit na Adepta v podobné situaci. Také věděl, že Stile ještě není hotov s Klipem. V téhle chvíli byli ve slepé uličce.

„Nemohu tě napadnout zpříma, Modrý,“ pravila Bílá Adeptka. „A ty nemůžeš zaútočit na mne. Přesto mohou naši pochopové způsobit nepříjemnosti.“

„Souhlasím,“ řekl Stile. „Ale proč nepříjemnosti nastaly? Já jsem žádné nehledal.“

„Utiš na chvíli svůj hněv a vyslechni mne,“ řekla. „O tomhle si spolu musíme podebatovat, Modrý.“

Stile ze zkušenosti věděl, že ti, kdo tvrdili, že s ním chtějí o něčem debatovat, se pak obvykle oháněli více než nejistými argumenty. Bylo ale lepší povídat si než bojovat. Ted' konečně byl Klipův roh uzdravený. Stile ho pustil a jednorozec vycouval. Zadul na zkoušku saxofonovou melodii. Zněla falešně, ale silně. Zdálo se, že se mu začíná projasňovat srst — to se mu vracela radost ze života.

Bílá Adeptka viděla, co Stile dělá, a nijak proti tomu nezakročila. Musela si být jista svou věcí a on chtěl vážně vědět, co to má všechno znamenat. „Dej mi své slovo, že žádný Adept nebo goblin nezaútočí bez poctivého varování,“ řekl. „Žádné úskoky.“

„Máš ho mít. Modrý.“ Vzduch kolem ní se mdle zachvěl.

To musel přijmout. Pravda oživovala samu atmosféru a podstatu Fáze. Adepti spolu nevycházeli příliš dobře, ale ctili dohody, které uzavřeli. „Pak tedy vyslechnu tvé pohnutky.“

„Víš, že se blíží konec Fáze,“ řekla. „Purpurové hory se otřásly, Předurčený je na scéně. Malý lid se sbírá jako do války a množí se zlá znamení.“

„Ovšem,“ přikývl. „Řekli mi, že jsem v tom zapletený. Přesto vše, po čem jsem toužil, bylo prožít se svou chotí líbáanky. Kdosi na mne líčil pasti a jedna z nich vypadala na tebe.“

„Pouze abych tě varovala,“ řekla. „Jsi Adept a možná nejmnocnější z nás. Mnoho jsi vytrpěl, přesto bys měl býti naším vůdcem, místo aby ses stavěl proti našemu úsilí.“

„Jakému úsilí?“ Stila to zajímalo čím dál více.

„Snažíme se spasit Fázi.“

„Já chci Fázi také zachránit! Miluju tuhle zemi! Chci tu žít a zemřít!“

„Ale soudím, že ne dříve, než přijde tvůj čas.“

Stile se trpce usmál. „Jistěže nechci zemřít tady mezi gobliny, to je pravda. Ale já jsem si spory s gobliny nepřál. To vy jste unesli mého oře, zostudili ho a mne vrhli do tohoto sváru.“

„Ano. Nemohli jsme účinně udeřit na tebe nebo na tvou paní, a tak, abychom tě zastrašili, museli jsme nakonec sáhnout po tvém oři. Takové věci mi činí pramalé potěšení. Teď můžeš mít svobodu i s našimi omluvami, můžeš si vzít svá zvířata s sebou a v budoucnu se můžeš stát naším vůdcem. Stačí jen, abys to přijal.“

„A proč bych to neměl přijímat?“ zeptal se Stile a nebyla to jen řečnická otázka.

„Protože je předpovězeno, že budeš vůdcem sil, které zničí nynější pořádek. Předurčený je jen jednou zčásti proroctví. Ty jsi další.“

„Očividně tu jsou nějaká zadní vrátka,“ řekl Stile. „Nehledě na skutečnost, že nemám v nejmenším úmyslu Fázi uškodit, netlačili byste na mne, kdybyste věřili, že je můj osud pevně daný.“

„Jsou tu zadní vrátka. Mrtvý muž nemůže vést.“

Stile se ironicky usmál. „Zabít mě? Můj osud by vaše snahy přežil, jestli je skutečně dán.“

„Ach ano. Osud tě odedávna okouzloval, na rozdíl od tvého druhého já. Ale nemáme jistotu, že nemusíš být zabit, jen to, že když zůstaneš ve Fázi naživu, zničíš ji. Kouzla, která tě tak mazaně chráníla dříve, nyní pomíjejí. Už jsi počal syna Modré Paní —“

„Opravdu?“ otázal se překvapeně.

„— proto se také připojila k tvému bývalému oři a přijímá ochranu stáda. Proto tě již osud neochraňuje. Chrání ji. Přesto jsou její city vůči tobě tak silné, že by tvůj odchod z tohoto světa nemusela přestát, takže takto jsi stále chráněn nepřímo. Varovala jsem před tím ostatní, oni však na mne nedbali. Mysleli si, že tě dokáží udolat dříve, než se dostaneš na Západní pól.“

„Oni?“

„Ostatní Adepti. Nakonec jsme všichni vlastenci, Modrý. Všichni se musíme pokusit spasit naší otčinu.“

Vypadala, že je o tom přesvědčená! „Všichni ostatní Adepti jsou proti mně?“ zeptal se nedůvěřivě.

„Všichni až na Hnědou. To dítě váhá. Má ráda tvého oře.“

Stile si připomněl, jak Neysa tu malou holčičku povozila. Zdálo se, že laskavost přinesla ovoce. „A co Žlutá?“ Měli se Žlutou Adeptkou neshody, ale v poslední době s ní vycházel poměrně dobře. Nemohl uvěřit, že byla jeho nepřítelem.

„Chceš to slyšet z jejích vlastních úst?“

„Ano.“

„Pak tedy dovol, abych ji sem přenesla.“ Bílá načrtla na podlahu diagram a třikrát na něj poklepala. Objevil se obláček dýmu, rozplynul se a stála tu Žlutá Adeptka v přirozené podobě babizny.

„Ach ne!“ vykřikla. „Dovol, abych se pro tuhle příležitost proměnila, můj krásný kohoutku.“ Vytáhla lahvičku, přitiskla ji ke rtům, polkla — a změnila se v mladé, dráždivě krásné stvoření.

„Bílá mi tu vypráví, jak si ty a další Adepti myslíte, že zničím Fázi a že proto stojíte proti mně,“ řekl Stile. „Může to být pravda?“

Žlutá si nebezpečně roztomile povzdechla. „Je to dost blízko, Modrý,“ řekla. „Nejsem tvým nepřítelem a nepostavím se ti — ale ani se k tobě nemohu připojit, protože je ti nepochybně souzeno způsobit mnohé nepříjemnosti a svrhnout přirozený řád.“

„Jakpak je možné, že o tom nic nevím?“

„Nástroje velikých událostí zřídka znají svou sudbu. Tak je zabráněno paradoxu, který může vše nebezpečně zkomplikovat a který může být zlořádem, jenž vše postaví na hlavu.“

„Zlořád, k čertu! Pokoušel jsem se jet na svatební cestu! Jakou to pro někoho mohlo představovat hrozbu?“

„Přivedl jsi Předurčeného a pak jsi putoval na Západní pól. To byly části proroctví.“

„Takže se ostatní Adepti rozhodli, že mi zabrání dostat se tam,“ řekl Stile a ušklíbl se. „Nastražili pěkné maličké magické pastičky.“

„Někteří ano. Zelený se rozhodl, že zůstane stranou, jako já, nezamlouvalo se nám to. Jak bylo více než jisté, dojel jsi tam. Události na nás teď tlačí, a pokud tě urychleně nedostaneme z Fáze, jsme všichni ztraceni.“

„Tak ty navrhuješ, abych byl odstraněn tak, že mne zabijete?“

„Nikoliv, víme, že to by nefungovalo,“ řekla Žlutá. „Alespoň Bílá a Zelený a já si to myslíme. Černý a Oranžový a Průsvitný s naším postupem nesouhlasili a Hnědá byla proti nim. Museli jsme ji umlčel, jinak by tě varovala.“

Tak se ukázalo, že ostatní Adepti byli všechno, jen ne jednotní. Většina byla přinejlepším neutrální. To vysvětlovalo, proč proti němu prostě nesoustředili svou magii. Stilovi ztuhly rysy tváře. „Umlčeli Hnědou? Co tím chcete říct?“

„Znehybňující kouzlo,“ řekla honem Bílá. „Nezkrřivili jsme jí vlásek na hlavě. Nicméně je těžké zakročit proti Adeptovi přímo, kouzlo se spíše odrazí a skolí kouzelníka. Ale lze jednat nepřímo, jako když jsi byl umlčen a uvězněn.“

„Zmrazili jste to dítě na místě?“ naléhal Stile. „Naše příměří se, jak se zdá, chýlí k nehezkému konci.“

„Všechno by ti vybreptala,“ opakovala Bílá.

„A já ti teď breptám: propusť ji.“

Tvář Bílé ztvrdla, jak tomu bývalo u lidí, jejichž pohnutky byly jen fasáda. Žlutá honem zakročila. „Neprovokuj ho, není-li to nezbytné, Bílá, má moc a přátele, o kterých sotva víme. Už není nutné, abychom Hnědou drželi. Půjdu a osvobodím ji.“ Vytáhla jinou lahvičku, spolkla elixír a zmizela.

„Soudím, že jsi vyhrál i jiná srdce než jen srdce Hnědé,“ zabručela Bílá. Zkoumavě si ho prohlížela, zvláště bláto, které zatvrdlo na jeho těle, podivný turban, podvlékačky a konstrukce na nohou. „Musí to spíše vést ve tvých kouzlech než ve tvém zevnějšku.“

Stile si v koutku duše oddechl. Děly se ošklivé věci a věděl, že tomu zdaleka není konec. Zatím tu byly útoky na něj, na Modrou Paní, Klipa a Hnědou Adeptku. Vytvořila se proti němu organizace Adeptů. Potřeboval vědět zbytek. „Pojďme se na to podívat. Bílá. Co přesně Fázi hrozí a co chceš po mne?“ Věděl, že návrh, aby se stal jejich vůdcem je nesmysl. Jak by mohl vést, když jeho přítomnost znamenala konec?

„Chceme, abys opustil Fázi dobrovolně, což by odvrátilo nebezpečí střetů mezi Adepty. Můžeš vzít s sebou Modrou Paní a cokoliv dalšího, co si budeš přát. Překroč oponu, nalod' se na protonskou

kosmickou loď a odjet na nejvzdálenější konec vesmíru, který tenhle rámec zná, a nikdy se nevracej.“

Stile neměl ani v nejmenším v úmyslu něco takového udělat. Nehledě na komplikace ohledně toho, že Modrá Paní v druhém rámci oficiálně neexistovala a že Záznamový počítač přikládal takovým věcem větší váhu než lidé na Fázi, byla tu ještě otázka robotky Shen. Jak by se s ní mohl oženit, kdyby měl na Protonu jinou ženu? A jak by mohl opustit své přátele jednorožce, vlkodlaky a vampíry? Fáze byla světem jeho snů i nočních můr. Nikdy by ji neopustil. „Ne.“

„Použitelná část proroctví říká: Fáze nebude nikdy zachráněna, neodejde-li Modrý Adept navždy. Nemůžeš tu zůstat.“

„Mám se špatně pochopenými předpověďmi určité zkušenosti,“ řekl Stile. „Záchrana Fáze po mém odchodu sotva znamená, že ji zničím — o čemž si dovoluji tvrdit, že to nemám v nejmenším v úmyslu. Odpověděla jsi jen na část mé otázky a ještě scestně.“

„Dostávám se k tomu. Modrý. Goblinové střeží jeden aparát z druhého rámce a chrání ho před každým nebezpečím. Konec Fáze přijde, až se to zařízení vrátí. Goblinové jej slepě střeží. My bychom ho raději zničili.“

„Takže tajná dohoda Adeptů s gobliny oplývá vnitřním napětím,“ podotkl Stile. „Nepochybuji o tom, že goblinové o téhle okolnosti nevědí.“

„Nepochybně cosi tuší.“

„Spojená síla Adeptů by gobliny dokázala porazit,“ popíchl ji Stile. „Kdokoli z nás by dokázal začarovat celý goblinský rod v oblak dýmu.“

„Ty bys mohl, Modrý. A ještě nemnozí další. Ale to zařízení je něco zvláštního a nelze na něj zaútočit zpříma.“

„Na cokoliv je možné zaútočit! Ačkoliv na něco méně úspěšně než na jiné věci, jak je tomu, když Adept napadne Adepta.“

„Mýlíš se. Tohle zařízení je z těch, kterým se na Protonu říká počítače.“

„Počítač nemůže na Fázi fungovat! Žádné vědecké zařízení tu nepracuje.“ Až na, uvědomil si, na Západní pól.

„Tehle má vedení, které běží na Západní pól.“

Hrome! „Snad. Jestli to dokázalo přijít na to, jak používat ve svých obvodech magii.“

„Ovšemť. Pracuje jen zčásti a chová mnohé myšlenky. Některé se týkají tebe — což je důvodem, proč jsme si nepřáli, abys s ním přišel do styku na pólu.“

„Jak to můžete vědět, když vás goblinové nepustili do jeho blízkosti? Proč vlastně goblinové připustí, aby se Adepti procházeli v jejich panství, vědí-li, že hodláte zničit věc, kterou se snaží chránit před úhonou?“

„Lid goblinů není nadmíru bystrý,“ řekla a po tváři jí přelétl úsměv.

„Ale jsou dost důvtipní, aby drželi Adepty od té věci stranou. Spolupracují s námi do určité míry, protože vědí, že stojíme proti tobě — a ty jsi ten, kdo jim má tu věcičku vzít a vrátit ji do rámce Protonu, kde, jak se zdá, způsobí oběma světům všemožné pohromy. Není to tedy jednoduché spojení, ale plní svůj účel. Všichni, goblinové i Adepti, si přejeme zachránit Fázi.“

„A já si ji přeji zničit,“ řekl Stile. „Nebo jste si vy ostatní Adepti vzali do hlavy, že si to přeji. Kvůli nějakému popletenému proroctví. Nevadí vám, že Fázi miluji, tomu vy nevěříte.“

„Nikoliv, Modrý, tohle není překroucené. Vrátiš tu věc na Proton, a tak zničíš Fázi. A jen tvůj odchod tomu může zabránit.“

Stila začínala její tvrdohlavost rozčilovat. V téhle logice musela být nějaká trhlina. „Jak můžete vědět, že je ono proroctví pravdivé?“

„Sám počítač ho pronesl.“

„A jakou může mít váhu úsudek nějaké mašiny z druhého rámce? Vy tomu přisuzujete přesnost Orákula!“

Přikývla a Stile překvapením otevřel ústa. „Ach, to ne!“ zvolal.

„Je tomu tak,“ ujistila ho. „Počítač je Orákulum. Tak se také před námi brání. Každý úder, který proti němu podnikneme, uhádne a zmaří. Jeho prostředky jsou křivolaké, ale účinné. Neodvažujeme se zaútočit na něj přímo.“

„Dovol, abych se vrátil zpátky,“ řekl Stile. „Nabídla jsi mi mír a bohatství na Fázi a pak mi řekla, že mám z Fáze vypadnout navždy, nebo mě zabijete, abych ji nemohl zničit. Sama jistě cítíš ten protimluv. Co z toho je lež?“

„Nikoliv, Modrý! My Adepti se mezi sebou neshodujeme ohledně způsobu, jak se s tebou vypořádat, takže to může připomínat protimluvy. Je to poctivá nabídka — postačí jen, přijmeš-li ji. Spolupráce nebo vyhnanství. Bojíme se, že to neuděláš.“

„Vyzkoušej si mě, Bílá.“

Přelétla pohledem jeskyni, aby ukázala na jednorožce a gobliny, kteří všichni čekali, až si to Adepti mezi sebou vyřídí. „Je nám třeba většího soukromí, než máme nyní. Tvoje kouzlo, nebo moje?“

„Moje,“ řekl. Zahrál melodii na harmoniku a pak zazpíval: „Teď kouli chci tu mít, již nelze proniknouti.“ Vytvořila se okolo nich neprůhledná kopule, která je odřízla od vnějšího hluku a světla.

Za okamžik se rozžehlo světlo, když čarodějka provedla své kouzlo. „Teď, dříve než se udusíme,“ řekla, „máš to mít celé a bez příkras. Chceme, abys zničil Orákulum. Jen ty to dokážeš, protože jsi jeho nástrojem. Strpí, aby ses mu přiblížil, pokud dokážeš nějak obejít gobliny. Tvá moc je na ten čin dostatečně velká. Znič ten d'ábel-ský stroj a Fáze bude zachráněna. To jsou ta zadní dvířka, o kterých se neodvažujeme mluvit nahlas. Jen když se to vrátí na Proton fungující, může jednat proti Fázi. Svůj vlastní konec předvídat nedovede. Učiň to, Modrý, a ostatní proroctví se obrátí vniveč. Pak proti tobě nebudeme mít nic a můžeš vládnout Fázi.“

„Žádáš mě, abych zradil, ehm, vědomí, která mi věří,“ řekl Stile popuzeně. „Takové věci jsem nikdy nedělal.“

„Souhlasím. Odjakživa jsi byl čestný, Modrý, což je také důvod, proč spoléháme na tvou moc. Není tvou vinou, že se musíme stavět proti tobě. Jen tvá moc může spasit — nebo zničit — Fázi. Zachraň naši otčinu a budeš mít naši vděčnost — nebo se ji pokus zničit a postavíme se proti tobě — nebo opust' tento rámec, abychom se tě nemuseli bát. To jsou tvé možnosti. Víš, že jsme odhodlaní. Bojujeme o své životy a svět. Neomezují nás tvé skrupule a naše spojená síla je větší než tvá. Takže spolu na tebe přímo zaútočit můžeme. Nestav se proti nám bez důvodu.“

To bylo poctivé ultimátum. Ale Stile zjistil, že najít cestu ven není jednoduché. „Miluji Fázi,“ opakoval. „Nikdy ji nechci opustit. Co víc, jsem teď Občan Protonu a mám značné bohatství. Neobětují své místo v obou rámcích tím, že navždy opustím planetu. To mi

nechává dvě možnosti: připojit se k vám, nebo se postavit proti. Nevím nic o těchhle proroctvích, o kterých jsi mluvila. Proč bych se měl pokoušet zničit zařízení, které mi neudělalo nic špatného?“

„Nic špatného!“ vzplanula a zdálo se, že jí vlasy potemněly a roztály horkem. „Ty důvěřivý blázne! Ta věc tě jednou zabila a znovu uvrhla tvůj život v nebezpečení, když nás proti tobě poštvála.“

„To první chápu,“ přisvědčil Stile. „Ale Orákulum má za úkol předpovídat a předpovídat správně. Pokud mám být vůdcem sil, které zničí Fázi tím, že pomohou počítači, aby se vrátil na Proton — ačkoliv důvod je stále nejasný, protože proč by měl mít s Fází špatné úmysly nebo jak by tento rámec mohl ohrozit z Protonu — a někdo se na to otáže, Orákulu nezbyvá nic jiného, než mu povědět pravdu. Přirozeně mě to vrhá v nebezpečení a mně se to nelíbí — ale nemohu mu takovou odpověď vyčítat. Pravda je často nepříjemná. Spíše bych se měl otázat, jak a proč bych vlastně měl vykonat čin, jenž mě děsí. Kdybych si byl jistý, že Orákulum zničí Fázi, nepomáhal bych mu, a ono si je toho jistě vědomé. Musí tu být nějaké okolnosti, o kterých já ani vy ostatní Adepti nevíme. Nejlepší nakonec bude, když si promluví s Orákulem a ozřejmím si logiku věci.“

„Jistě,“ řekla. „To je rozumná odpověď a onen stroj jistě očekává, že k němu přijdeš. To skýtá možnost, abys ho zničil.“

„Nebo mu pomohl zničit Fázi,“ řekl Stile trpce. „V téhle chvíli nemám v úmyslu udělat ani jednu z těchhle špatností a není mi jasné, jaké důvody by mě měly pohnout k jedné či druhé straně.“

„Pak se tedy zamysli nad tímhle, Modrý. Bylo to Orákulum, kdo věstil osud Rudé a kdo zapříčinil její úklady proti tobě. Zabila tvé druhé já a napadla tě na Protonu — ale přimělo ji k tomu Orákulum. Jestli prahneš po pomstě za vraždu Modrého Adepta, hledej ji u zdroje — u pekelného Orákula. To není taková sladká věcíčka, jako je tvá milenka golem. Hraje tuhle hru bezohledně.“

„Ale všechny jeho předpovědi byly pravdivé!“ ohradil se Stile, kterého se zmocňovaly stopy pochybností. „Nemohu mu vyčítat, že tuhle roli plní!“

„Blázne! Cožpak nevidíš, že to bylo proroctví, které se plní samo? Rudá tě napadla, protože na tebe Orákulum ukázalo, že žádného

jiného důvodu. Orákulum vědělo, co se stane. Pochopitelně. Protože vraždu zapříčinilo ono samo.“

Stile byl vyvedený z rovnováhy. V logice se vyznal dobře. Bílá měla pravdu: Orákulum vyprovokovalo tažení proti jeho osobě. Méně dokonalejší entita mohla snad udělat chybu, ale Orákulum muselo vědět, co dělá. Zavraždilo jeho druhé já, způsobilo mu potíže s koleny a vyslalo ho na strašnou cestu, která ho dovedla na Fázi a k pomstě Rudé Adeptce.

Připomněl si také, že původní Modrý Adept připustil, aby byl zavražděn. Proč?

„Ale proč by mi to mělo Orákulum dělat?“ zeptal se žalostně a snažil se rozlousknout tenhle díl záhady. Možná, že kdyby znal pohnutky Orákula, mohl by odkrýt podivné svolení jeho druhého já. Jejich vědomí byla konec konců identická.

„Nejspíše bys měl jít a zeptat se ho,“ řekla Bílá. „A také se zeptat, proč se snaží zničit Fázi. Pak bys mohl udělat, co by ti připadalo příhodné.“

Zdálo se, že do sebe všechno zapadá, až na ten jeden neúplný kousek. Musel se vypořádat s Orákulem. „Půjdu se zeptat toho stroje a potom udělám, co mi bude připadat nejlepší.“

„Mínila jsem to jen v žertu,“ řekla Bílá. „Nevěříme, že by ti počítač dovolil přijít na dosah, kdyby si nebyl jistý, že se k němu nepřipojíš. Řekla jsem ti, o co nám jde, ale ty jsi se nerozhodl podle našich představ. Něco, o čem nevíme, tě ovlivnilo v náš neprospěch.“

Že věděl, jak se jeho druhé já odevzdalo smrti — to byl ten ovlivňující faktor. „Jistěže nejsem s vámi!“ vykřikl. „Nejsem s nikým, kdo unáší a zbavuje rohu mé oře. Vaše metody vás činí podezřelými.“

„A metody Orákula nejsou podobně podezřelé?“

Stile máchl bezradně rukama. „Připouštím, že neznám konečnou pravdu. Vyhledám Orákulum.“

„Nemyslela jsem si, že se k nám přidáš. Ale pokusila jsem se ozřejmit ti naše pohnutky. Kdybys čestně přijal —“

„Neučinil jsem nic nečestného!“

„Ach ano. Takže tě musíme zničit. Žluté se to nebude líbit, ale musí tomu tak být. Až opustíme tuhle bublinu, bude mezi námi vál-

ka. Ostatní Adepti soustředili svou sílu a goblénové jsou přichystáni.“

„Máš štěstí, že tvá víra v příměří byla na místě. Jinak bych tě tu jednoduše uvěznil.“

„Čest je přepych, který si může dovolit nemnoho z nás,“ řekla smutně, „přesto jsou někteří ve jménu cti bláhoví. Nenapadneš nás nebo Orákulum bez poctivého varování. Tak tě jakákoliv strana může ideálně využít.“ Vzdychla. „Nechovám vůči tobě nenávist, Modrý. Vážím si tě. Já se snažím cítit svou věc, a ta je toho hodná. Ty jsi věrný jen své cti. V tom spočívá tvé neštěstí. Fáze nebude nikdy v bezpečí, dokud se na ní zdržuje Modrý. Tak pravilo Orákulum, náš nepřítel, a my tomu věříme. Měj se před námi na pozoru, Modrý.“

Stile si ji pozorně prohlédl. Bílá Adeptka nebyla žádná mladice a neobtěžovala se takovými marnivostmi jako Žlutá. Vypadala staře, ošklivě a ustaraně. Už se s ní setkal dříve a sotva se ho na ní něco nadchlo. Ale věděl, že to je čarodějka, a šikovná. Měla-li za sebou moc ostatních Adeptů, byla mnohem strašnější, než vypadala. Její varování nemohl brát na lehkou váhu. Adepti teď budou úplně jednotní. Přetvářka byla pryč, už nic nebudou zakrývat. Dávala mu nej-mocnější varování, které mohla, aniž by přitom zradila své společníky.

Bude se muset dostat pryč — a to hodně rychle, až se skořápka otevře. Ale kam chtěl prchat? Adepti ho mohli pronásledovat kamkoliv na Fázi. Varování Bílé, snad, mělo jeho pozornost na tenhle problém navést, takže bude mít poctivou šanci. Dříve k ní choval pramalou úctu, ale teď svůj názor měnil. Dala mu svědomitě informace, které potřeboval, i když ve skutečnosti nemusela. „Děkuji ti za tvou šlechetnost, Bílá,“ řekl.

Uvolnil kouzlo, které je uzavíralo, a zůstal stát ve střehu. Pokud se čarodějnice pokusí udeřit na některého z jednorožců, kouzlo by zneškodnil. Stejně tak ona, kdyby začal s magií proti číhajícím goblinům, zablokovala by mu ji. Protože žádné zaklínadlo nemohlo být použito dvakrát, bylo čiré plýtvání, když Adept mrhal magií na jiného Adepta. Jejich jedinečné síly by vyrušily jedna druhou — tedy než se vzpamatují ostatní Adepti — a ona mu prozradila, že jsou při-

pravení. Je odzbrojený a bude sebou muset rychle hodit, aby nemohli pořádně zachytit jeho stopu.

Tunový jednorožec se sršícím rohem a dvěma ozbrojenými jezdci působil opravdu impozantním dojmem. Každý, kdo by se mu pokusil postavit, by byl proboden, rozsekán nebo rozdupán. A také se jich spousta nedostala pryč včas, a byla tedy udupána, rozsekána a probodána.

Objevila se boční chodba. Jednorožec se do ní vrhl, takže Stile musel chmátnout po hřívě, aby se mu udržel na hřbetě, a vyrazil jako o závod.

Najednou tu byla římsa. Vůdčí hřebec nedokázal včas zabrzdit. Vyskočil ven přes okraj, do temné prázdnoty.

Stile zjistil, že jede na drakovi. Hřebcův drak nebyl na svůj druh veliký, měřil od čenichu k ocasu jen nějakých dvanáct stop, a Stilova váha ho táhla dolů. Naštěstí nebyl Stile také žádný obr. Drak mohl roztáhnout křídla a sestupovat pomalu. Klip samozřejmě přešel do jestřábí podoby.

Stile měl na sobě pořád groteskní boty a turban. Rychle je ze sebe strhal, aby ulehčil plazovo břímě — ale klesat nepřestávali.

Drak vychrlil plamen, který osvětlil jeskyni. Byli v hluboké propasti, jejíž horní okraje zalévaly kalné měsíční paprsky. Tam byla cesta ke svobodě!

Ale drak se pod jeho váhou tak vysoko dostat nemohl. Stile si přichystal kouzlo, ucítil pátrající magii jiného Adepta a musel se stáhnout. Mohli ho zmást, tak jako on překazil kouzlo Bílé, a v povětrí by to mohlo znamenat pohromu. Také se zdálo, že ho nepřátelé nemohou přesně najít, pokud zůstane ve tmě a nebude provádět žádná kouzla. Musel se držet na uzdě, dokud nebude bezpečněji. Takže matné světlo nad nimi bledlo a oni se bez hlesu propadali dolů, do nejhlubších temnot.

V tom něco vybuchlo. Zablesklo se a kolem zasvištěly kovové střepiny. Někdo na ně vypálil traskavý amulet nebo něco podobného. Byla to střelba naslepo, kdosi doufal, že draka zasáhne náhodnou střelou. Útočníci jejich družinu nezaměřili přesně. Teď si byl jistý, že kdyby vyrukoval s obrannými kouzly, prozradil by svoji polohu. Ra-

ději bude potichouнку ležet, jako ponorka skrývající se pod vodou, a doufat, že se jim hlubinné miny vyhnou.

Drak se zase pokusil vystoupat nahoru, ale nešlo to. Stile cítil, jak se tělo pod ním rozpaluje námahou. Tohle nemohlo pokračovat dlouho.

Za nimi se ozvalo prásknutí. Hřebec-drak otočil hlavu, aby za sebe poslal proud plamene — a světlo ukázalo gryfa, lva s orlí hlavou, další pozdrav od nepřátelského Adepta. „Kruci,“ zabručel Stile. „Tomu se neschováme.“

Ale Hřebec námahou dočista hořel. Udělal kličku, zamířil tlamu na pronásledujícího gryfa a vydechl spalující paprsek ohně.

Gryf zavřeštěl, když ho obalil plamen. Záře jeho hořících křídel osvětlila celou jeskyni. Zřítíl se dolů do vody a za ním se snášelo čadící peří.

Ale příští pozdrav byl také drak, a veliký. Jeho hrud' se nadýmala jako měchy, shromažďoval tak tlak na ničivý úder, který by Stila i s Hřebcem spálil na popel. Nepřítel bojoval s ohněm pomocí ohně.

V tom se na něj střemhlav snesl jestráb. Zaměřil se na drakovu hlavu. Stile se mohl jen zděšeně dívat. Věděl, že Klip právě ve zbytečném gestu zahazuje život. Takové odvracení pozornosti k ničemu nevedlo. Dokonce v té rychlosti nemohl ani vymyslet preventivní kouzlo.

Drak otevřel svou strašlivou tlamu, aby v ní drobnou střelu pohltil — a Klip se ihned změnil v jednorožce. Dopadl rohem napřed a probodl drakovu hlavu. Roh prošel vnitřní stranou hrdla a vyšel přesně mezi očima. Po cestě pronikl malým mozkiem.

Uder byl tak neočekávaný a mocný, že obluda prostě složila křídla a zdechla. Zřítíla se do vody. Klip se mezitím zase změnil zpět v jestrába a volně vzlétl. „Dobrá práce!“ vykřikl Stile, překvapený a vděčný.

Na chvíli za nimi nikdo nic neposílal. Ale Stile věděl, že se schyluje k horším útokům. Za každou cenu by se měli dostat z propasti — a nemohou. Už byli blízko spodní vody. Musel Hřebci stáda ulevit od své váhy, a přitom mu bylo jasné, že první kouzlo, které nepřátelští Adepti odblokovali, bylo osobní přepravní zaklínadlo. Nutili ho, aby jej použil — a vrhl sám sebe do pekel.

Hřebec před sebe vyslal další plameny, právě tolik, aby osvětlil cestu. Temná voda pod nimi odrážela světlo v lehce duhových barvách, jako kdyby byla mastná. Stile tomu nedůvěřoval. Nechtěl, aby Hřebec spadl do takové kapaliny. Bude muset risknout magii. Ne, aby se přepravil, samozřejmě, ale něco neočekávaného.

Jestřáb kroužil po okolí. Ted' se vrátil a skřehotal novinky. Vykřikoval je znovu a znovu, dokud se Stilovi nepodařilo rozluštit to pravé slovo. „Opona!“ zvolal. „Opona je před námi?“

Tak takhle to bylo. Ted' měl Stile lepší alternativu. „Slet' níže, Hřebče, a já projdu oponou. Pak můžete s Klipem vzlétnout vzhůru a uniknout do noci. Po vás netouží, jde jim o mne, můžeš se neprodleně vrátit ke stádu. Já vylezu na protonské straně, kam za mnou kouzla nemohou.“ Za oponou ho samozřejmě také čekají potíže, ale s těmi se bude potýkat, až přijdou.

Hřebec nebyl v takovém postavení, aby se mohl hádat. Sklouzl níže — a tady bylo ve tmě vidět světélkování opony, procházející roklí. „Kdyby tu byla nějaká římsa... Nechci spadnout až do takové hloubky.“

Žádná římsa tu nebyla. Bude to muset být voda. Prolétli oponou a Stile se přecharoval na druhou stranu.

KAPITOLA DESÁTÁ

SÍLA

Padal několik stop — nebo spíše metrů — a že je za oponou, poznal jen podle toho, že už ho nenesl drak. Se šplouchnutím dopadl do vody a ihned ho zasáhl náraz chladu. Byl samozřejmě vynikající plavec, žádný špičkový Hráč tenhle sport nemohl opominout. Ale voda byla znečištěná, zapáchala a možná v ní byly nebezpečné kyseliny. Protonští Občané se o životní prostředí za stěnami domů starali pramálo. Nechtěl tu zůstat moc dlouho!

Vzduch byl také zkažený. Ale tady, v hlubinách, byl hustší než nahoře a zdálo se, že obsahuje i více kyslíku. Nebylo mu příjemně, ale mohl tu přežít déle, než očekával. Ale ještě měl i jiné možnosti.

Doplaval zpátky k oponě, která se svisle nořila do vody. Připravil se, pak se přenesl a zazpíval: „Ořechy a sušené ovoce v mžiku, také akvalung a kombinézu.“ A zaklínadlo, které dotvořila jeho představitivost, ho odělo do teplého, pružného, přiléhavého neoprénového kompletu s ploutvemi a dýchacím přístrojem a přidalo vak se směsí ořechů a kousků dehydrovaného ovoce.

Ve vodě poblíž se něco zformovalo. Bylo to obrovské a zubaté a cestu k němu si to razilo mohutnými tlapami. Honem se přečaroval zpátky přes oponu. Udělal neočekávanou věc a unikl nepřátelským Adeptům, aniž by použil transportní kouzlo, ale oni byli stále ve střehu.

Nové vybavení přešlo spolu s ním. Tohle byl jeden ze způsobů, jak se mohly spojit věda a magie: na Fázi dokázal vytvořit či obstarat vědecká zařízení, vzít si je na Proton a používat je. Ted' se ve vodě cítil dobře a měl koncentrovanou potravu, která ho udrží při životě. Dostane se tam, kam jde.

Ovšem, kam vlastně jde? Chtěl najít počítač, ale kde ten vlastně byl?

Snadná pomoc. Přichystal se a prošel oponou. „Dej mi zbraň a drahokam, ve dvou dózách ať je mám!“ zazpíval, popadl dva předměty, jakmile se objevily, a vyklouzl na Proton, než ho stačilo do-

stihnout a rozdrtit mohutné nepřátelské kouzlo. Protivníky nikdy nemohlo napadnout, že by chtěl vyčarovat zrovna tyhle dvě věci! Útok Adeptů zahlédl přes oponu — na pozadí oslnivého výbuchu se rýsovaly mohutné zuby a bezedný jícen, sevřely se a zmizely, když prošly hranicí opony. Pěkný démon z hlubin! Technicky vzato nepřímý úder, posel, ale dozajista osudný pro každého, koho by dostal do spárů. Tihle nepřátelští Adepti tedy vůbec nehráli nevinnou hru!

Ted' měl, co potřeboval. Mohl si přestat hrát na schovávanou s oponou, zvlášť když by ho další výlet na druhou stranu nejspíš přišel draho. Nepřítel ho zaměřil příliš těsně, už vyčerpал svůj slaboučký náskok. Mohl se dostat tam, kam chtěl — ovšem na protonské straně opony.

Plaval, své poslední dva přírůstky držel za řemínky v zubech. Díky ploutvím se ve vodě pohyboval rychleji. Světlo nepotřeboval — kde jsou stěny, to mohl poznat podle nárazů vln, které vysílal při plavání.

Rokle se zužovala, až nakonec plaval mezi svislými stěnami vzdálenými jen pár metrů. Stále tu nikde nebyla cesta nahoru nebo ven. To se mu nelíbilo. Jeho speciální vybavení bylo uzavřené v nepropustných obalech, ale jestli je měl bezpečně použít, musel se dostat na suchou zemi.

Nu, mohl se potopit. Měl tušení, že odsud vede cesta ven a také cesta odsud k počítači — Orákulu, protože goblini, aby ho mohli střežit, k němu potřebovali mít přístup. Samozřejmě, to bylo v druhém rámci, ale pokud je tu zachována obvyklá souběžnost, měl slušnou naději, že jsou chodby také na Protonu. Zbývalo jen je najít.

Potopil se. V tomhle špinavém jezeře se neobával žádných příšer, takové znečištění by nepřežily. Ale dával si pozor na ostré skalní výčnělky, o které by si mohl roztrhat kombinézu.

Soutěska byla dole širší, což mu nechávalo víc prostoru, aby se mohl tápavě pohybovat kupředu. Měl si vyčarovat světlo, ale tehdy na to nepomyslel. Při každém podniku vždycky zapomínal na něco důležitého! Nicméně jeden z jeho přístrojů pracoval se světlem, které se dalo pro osvětlení použít — jakmile ho uvede do chodu.

Stěny se nad ním sevřely. Výborně — chodby tu tedy byly, protože cítil slabý proud. Zanedlouho dotápal nahoru a objevil novou

jeskyni — našťestí měla šikmé stěny, po kterých se mohl vyškrábat a vylézt z vody.

Protože kvůli nemocným kolenům nemohl sedět na bobku, posadil se nešikovně na skálu a rozbalil jednu ze svých dóz. Tohle byla zbraň: rozrušovací optický modulátor. Nastavil ho na minimum a uvedl do chodu. Vyšel matný, chvějící se paprsek a část stěny jeskyně se rozežhnula a zbortila, roztavila se bez působení horka. Její částice se rozrušily, ztráty soudržnost, pevná hmota se změnila v tekutinu. To bylo více než dobré. Modulátor řídil optický počítač, ve kterém pracovaly paprsky místo pevných okruhů, polovodičových diod a čipů. Byl mnohem menší než běžný počítač a dovedl pozoruhodné věci, jak ukázal na roztaveném kusu zdi.

Ted' se Stile obrátil ke druhé dóze, k drahokamu. V tomhle případě si Stilova mysl musela dát s dotvářením významu zaklínadla pořádnou práci. Byla to ještě zázračnější věčička. Drahokam byl detektor ovládaný miniaturním panelem, který dokázal prozářit skalní masiv a určit složení hornin, minerálů a všeho ostatního. Obrazovka vydávala přesně tolik světla, aby zobrazila jeskynní oblast, ve kterou doufal, a poskytla mu mapu vzduchem nebo vodou vyplněných dutin. Byly tu jiné jeskyně a některé v dosahu rozrušovače. V nejtenším místě zdi mohl propálit díru. Některé průchody měly pravoúhlé tvary a vedly rovnoběžně — nepochybně byly umělé. Jeho naděje ho nezklamala!

Stile začal pátrat po čistých kovech, soustředil se na měď, hliník, železo a zlato. Brzy jich objevil značnou zásobu, jihovýchodně od místa, kde zrovna byl. Zkontroloval magnetismus a našel ho v té samé oblasti. Docela určitě to vypadalo na počítač, nebo na nějakou jeho část, která existovala v protonském rámci.

Propátral okolí, pak si vybral nejtenčí zeď a rozrušil ji. Dal taženině čas, aby se usadila, a pak prošel skrz díru do sousední jeskyně. Mohl vyrazit na cestu.

Trvalo to hodnou chvíli. Čas od času odpočíval a jedl něco ze své zásoby ořechů a ovoce. Vyladil detektor na vodu a našel jakž takž čerstvou. Měl určitou představu, kde se právě nachází — byl v jeskynním systému, jehož horních východů si s Paní povšimli na svatební cestě, poté, co odjeli z království sněžných démonů. Pocho-

doval, prosekal se do další chodby, zase pochodoval, spal a zase pochodoval. Doufal, že oba jednorožci z podzemního labyrintu uletěli. Věděli, že se on, Stile, o sebe na druhé straně opony dokáže postarat. Odsud se s nimi nijak spojit nemohl, protože už nebyl poblíž opony. Prostě museli doufat.

Občas, jak se plahočil kupředu, se zamyslel nad povahou opony a paralelních rámců. Jak to, že dokázal tak pohotově vyčarovat vědecké zařízení, které na Fázi nefungovalo, ale když ho přenesl přes oponu, tak ano? Když tedy bylo tak precizní a skutečné, proč nemohlo pracovat na Fázi? A jestli takové nebylo, proč pracovalo tady? Opona musela nepochybně být tenká linie, když magie dokázala tak obratně pomáhat vědět. Cožpak ohledně každého rámcu neplatil zákon zachování energie? Cokoliv, co přešlo přes oponu, se ztratilo z původního světa, nebo snad ne? A také, jak se mohly předměty s protonskou konstrukcí ocitnout na Fázi? Stvořila je jeho magie z ničeho, nebo je ve skutečnosti ukradla z obchodních domů a továren a zatahla je přes oponu? Pochyboval, že by si dokázal tak dobře představit vnitřní uspořádání detektoru, aby ho uměl přímo sestavit, takže také pochyboval, že by to dokázal kouzly a čáry — ale tahle alternativa napovídala o těsnějším spojení mezi rámci a větší propustnosti opony, než by plynulo z běžné zkušenosti. Magie by pak musela být schopná dosáhnout za oponu, přímo do panství vědy. Tolik se toho ještě o vztazích dvou rámců zbývalo dozvědět!

A počítač, který hledal — opravdu zavraždil jeho druhé já, pravého Modrého Adepta, pomocí proroctví, které se samo vyplnilo? Proč? Jak se tohle všechno vázalo k příchodu konce Fáze a jeho vlastní úloze v něm? Měl počítač — Orákulum v tomhle konci rámcu zahynout a sám Stile...

Zarazil se, aby si zopakoval, co bylo více či méně pouhá spekulace. Pokud měl Stile pomáhat zničit Fázi, a počítač byl na Fázi, měl by být tedy zničen také. Takže se mu možná snažil zabránit, aby se na tom zúčastňoval. Možná byl ve skutečnosti na té samé straně jako ostatní Adepti. Nastražil tedy pasti, aby se ho v obou rámcích zbavil. Překazil je ten druhý vzkaz, který k němu přivedl Sheen, aby ho chránila. Ale přece bylo předpovězeno, že tomu počítači pomůže vrátit se na Proton, kde svými činy přivodí zničení Fáze. To ho stavě-

lo na jeho stranu a proti Adeptům. Možná je zničení Fáze nevyhnutelné a počítá se potřeboval dostat na Proton, aby unikl apokalypse. Ale proč by se ho dvakrát pokoušel zabít? To vůbec nedávalo smysl.

Možná, že měl raději obětovat čas a dát se po stopách té záhadné druhé zprávy, té, která ho zachránila, dříve než se vydal osvobodit Klipa...

Ne. Klip musel mít přednost. Adepti jednorozce zranili, aby mohli Stila ovládat, a jemu nezbyvalo, než jednat.

Má se teď zase pustit do stopování, místo aby se šel postavit tváří v tvář Orákulu? Možná měl mocného spojence — a se všemi Adepty proti sobě nějakého potřeboval.

Ale to by znamenalo vrátit se zpátky k oponě a probít si cestu hradbou nepřátelské magie namířené proti němu. Nebylo zaručené, že to přežije, a až by přišel k Orákulu, nemohlo by být o překvapení ani řeči. Jedině když se bude držet cesty na protonské straně, kde neexistovaly magie a proroctví, mohl doufat, že k němu proklouzne nepozorovaně. Jednou se na tuhle cestu vydal a nezbyvalo, než pokračovat.

Plahočil se dál a hodiny ubíhaly. Byla teď nahoře noc nebo den? Obvykle dokázal čas odhadnout dobře, ale potřeboval alespoň něco, čeho by se zachytil. Také měl velkou výdrž, dokonce běhával maratóny, ale teď putoval většinou po tmě, čas od času si loknul kyslíku z dýchacího přístroje. Životadárny plyn šetřil, jak to jen bylo možné. Došlo mu jídlo a byl unavený. Na nohou ho drželo jen to, že se neustále přibližoval místu, které mu označil jeho detektor. Možná si měl spíš pořídit zařízení, které by dalo zprávu Sheen. Ta by ho dokázala najít a vyzvednout. Všechno by pak bylo o hodně jednodušší. Jak to teď bylo jasné, když měl nadbytek času na přemýšlení!

Ale na druhou stranu by to upozornilo na jeho aktivitu ostatní. Protože ostatní Adepti měli styky na Protonu — nepochybně, někteří z nich byli Občané — mohlo by to být stejně nebezpečné jako na Fázi. Takže možná to takhle bylo nejlepší: možná si mysleli, že je mrtvý, nebo bezmocný, protože se znovu neobjevil. Někdy představovaly náhody a omyly nejlepší taktiku — přinejmenším se nedaly předvídat.

Detektor mu oznámil, že se konečně dostává do blízkosti kovů a magnetismu. Doufal, že se jeho víra potvrdí. Kdyby to nebylo ono, bude si muset prorazit cestu na povrch a doufat, že se dokáže dostat do dómu. Kyslíku už měl velice málo. Věděl, že tu nikde poblíž není opona, a také byl k smrti utahaný. Nedostatek kyslíku ho připravil o sílu. Pochyboval, že by dokázal přežít, pokud by na tom místě nebylo, co hledal. Vlastně na to vsadil svůj život.

Chodba, kterou zrovna šel, tam nevedla. Musel znovu použit rozrušovač. Stěna roztála a on prošel na druhou stranu.

Ocitl se v zaprášené místnosti. Byly tu stroje. Detektor hlásil, že tu protéká elektrický proud. Zapnul světlo a začal prozkoumávat stroje. Srdce se mu ihned sevřelo zklamáním. Nestál před ním počítač, ale jen starý stavební robot, který byl vybavený na ražení a údržbu tunelů ve skále. Magnetické pole vyvolal konzervační proud, který měl zahřívat klíčové obvody a udržovat drahocenný mozek v průceschopném stavu, i když se po dlouhou dobu neužíval. Byly tu další stavební stroje, stejně zaparkované a zakonzervované. Uskladnit zařízení na století přišlo laciněji, než ho v případě potřeby znovu postavit. Počítač sem byl určitě dopraven a pak, před staletími, přešel přes oponu na Fázi.

Stilovou hlavou se něco mihlo. Tady cosi nehrálo. Co to jen bylo? Cítil únavu na duchu i na těle, ale když se soustředí, dokáže to silou vůle dostat na povrch vědomí. Tomuhle umění vděčil mezi jinými schopnostmi za to, že teď byl Občan a Adept. Když si potřeboval něco uvědomit, mohl to zachytit v dost krátké době, aby to ještě bylo k užitku. Obvykle.

Měl to: v těchto místech nebyla opona. Byla přinejmenším den a noc únavného pochodu na sever odtud. Tady se počítač na druhou stranu nijak dostat nemohl. Opona byla poměrně stabilní, pokud se vůbec hýbala, tak velice pomalu. Možná centimetry za staletí, jako driftující kontinenty.

Ale možné vysvětlení to bylo. Snad se opona kdysi přesunula, možná v náhodných skocích, na které se už zapomnělo, a před několika staletími byla tady. Takže byl počítač přesunut na druhou stranu a odříznut, když opona ustoupila.

Jak mu pak ale může být souzeno, že on ho dostane přes oponu zpátky? Počítač byl určitě příliš těžký, než aby s ním pohnul, dokonce i kdyby to ostatní Adepti připustili — což neudělají. Stile si vůbec nebyl jistý, že se tím bude chtít zabývat. Pokud byl počítač — Orákulum jeho nepřítel, proč by mu měl zrovna on pomáhat v přesunu na Proton, aby na Fázi uvrhl zkázu? Tolik toho čekalo na objasnění, než se Stile bude moci rozhodnout, na které straně (a čeho) stojí.

Nicméně nejdříve musel vymyslet, jak přežít. Měly by tu být nějaké zásoby kyslíku a potravy pro případ ohrožení pro údržbáře, kteří by tu zůstali trčet. Snad nějaké skladiště. Možná dokonce spojení s civilizací, když tu bylo fungující energetické vedení.

Pátral po okolí. Mysl mu začínala otupovat, jak se jeho skrovná zásoba kyslíku ztenčovala. Vyměřil si ho, aby se sem dostal, a teď došel. Klopýtal od jednoho stroje ke druhému. Žádný kyslík, žádné zásoby.

Jeskyně se zúžila. Na konci byly dveře. Měly vzduchotěsný rám — takový se používal pro skladištní prostory nebo pro kancelářské místnosti s uměle udržovanou atmosférou. Potřeboval se dostat dovnitř, ale byly neprodyšně uzavřené. Měl by použít rozrušovač? To znamenalo dva problémy. Za prvé, místnost mohla být potažena materiálem odolným proti rozrušování, který by útoku jeho malé zbraně odolal. Za druhé, pokud by se dovnitř vlámal a tam byl přetlak, mohl by prudce uniknout. Nejen že by to pro něj znamenalo nebezpečí, ale připravilo by ho to o jedinou věc, kterou potřeboval zachovat — atmosféru s normálním tlakem a kyslíkem.

Pokoušel se otevřít zámek, ale nedokázal to. Ovládání bylo nastavené na určité osoby nebo určité číselné kódy a on pravá osoba nebyl a kód neznal. Nic naplat, musel přijít na řadu rozrušovač.

Pak se ozval hlas: „Identifikujte se.“

Někdo tam byl! Nebo alespoň inteligentní robot. „Jsem —“ Zarázil se. Má udat svou pravou totožnost? Opatrnost převážila. „Osoba, která potřebuje vzduch. Prosím o pomoc.“

„Máte ji mít. Varuji vás: míří na vás ozbrojený robot.“

„Beru na vědomí.“ Stile se opřel o zeď. Pokoušela se o něj čím dál větší závrat', poslední zbytky kyslíku z akvalungu vyprchaly. Nemohl mít osamělé údržbářské stráží za zlé, že je opatrná.

Portál se otrásl a pak se otevřel. Vzduch se syčením unikl ven. Vynořila se postava oblečená v ochranném údržbářském mundúru. Na tváři měla malý respirátor a bezpečnostní brýle.

„Stile! Jsi to ty!“ vykřikla. „Bože, to jsem si oddechl!“ Muž mu položil ruce kolem ramen, aby mu pomohl dostat se do místnosti.

Byl to Klef, muzikant, se kterým se utkal v Turnaji a kterému dal Platinovou flétnu. Předurčený. „Myslel jsem, že jsi na Fázi,“ vydechl Stile, když zaklaplo vzduchotěsné uzavírání dveří a tlak začal stoupat.

„Byl jsem, Stile. Nebo bych ti měl říkat pane? Jestli jsem to dobře pochopil, získal jsi Občanství.“

„Mám ho. Ale s tím pánem se neobtěžuj. Hlavně mi dej trochu vzduchu a jídlo a místo na odpočinek. Co tu děláš?“

Otevřel se vnitřní průzor a Klef ho zavedl do pohodlně zařízené místnosti. „Jsem tu, Stile, abych se s tebou setkal, místo Orákula. Ty a já musíme společně pracovat, abychom vyplnili proroctví a zachránili rámce před zničením.“ Vtiskl do Stilových nejistých rukou šálek nutri-polévky a usadil ho do měkkého křesla. „Moc jsem se bál, že to nedokážeš. Orákulum řeklo, že ti hrozí nebezpečí, že ti nikdo nemůže pomoci a že ono samo nedokáže předvídat tvůj návrat. Jeho proroctví jsou nespolehlivá, když se vztahují k jeho vlastnímu osudu. Nemělo ani ponětí, kdy a jestli vůbec přijdeš, jen, že to má být v rozpětí tří dnů. Bojím se, že jsem zrovna spal, když ten okamžik přišel. Pak jsem si nebyl jistý, jestli jsi to opravdu ty, protože máme nepřátele —“

Stile přestal srkat polévku a přerušil ho. „Nepřátele? Pochopil jsem, že mám zničit Fázi, a není mi jasné, jestli jsem proto něčí přítel nebo nepřítel.“

Klef se usmál. „To záleží, jak se na to díváš. Současný řád se obrátí vzhůru nohama nebo hodně oslabí, na Protonu i na Fázi. Proto stojí Občané a Adepti proti tomuhle tahu. Většině ostatních — otrokům a stvořením — přinese nový pořádek prospěch. Jejich nepřítel tedy nejsi!“

„Úhel pohledu,“ řekl Stile. Začínalo mu konečně svítat. „Pro Adepta by ztráta adeptské moci znamenala pohromu, konec Fáze, jak ji zná. Pro jednorožce to může být vykoupení.“

„A pro vlkodlaka,“ přitakal Klef. „Přicházejí velké změny. Naším úkolem je zajistit přesun. Kdybychom to neudělali, věci by se mohly začít vyvíjet velice ošklivě.“

Stile se vzpamatovával — dobrý vzduch a výživa z polévky ho stavěly na nohy. Začal ze sebe strhávat potápěčskou kombinézu, všechno, co ho chránilo před chladem jeskyních chodeb. Tenhle pokoj byl jako kousek nebe, které přišlo tak nečekaně po krutém a dlouhém putování. „Pověz mi všechno.“

„Je to dost jednoduché. Před třemi sty lety, když se přišlo na to, že tahle planeta je jedním z mála míst ve vesmíru, kde se čas od času prolínají rámce vědy a fantazie — věřil bys, že i planeta Země byla jedním z nich, ve středověku? — si lidé uvědomili, že s kolonizováním rámce fantazie jsou spojena veliká rizika. Takže vytvořili mocné nástroje, které měli pomoci zajistit nadějnější nový pořádek. Inteligentní počítač s vlastní vůlí a nejmocnější knihu kouzel.“

„Knihu kouzel? Nikdy jsem o ničem takovém neslyšel.“

„Nu, nepředpokládalo se, že bys měl. Obsahuje nejmocnější zaklínadla ze všech oborů, takže by jedinému člověku trvalo celá léta, než by je všechny vyvolal — což si nikdo dvakrát nepřeje. Kouzla tvořivá a ničivá, přivolávací a vysílací, léčivá i zhoubná. Kdyby se k té knize někdo dostal na Fázi, ihned by se stal Adeptem a měl by větší moc než kdokoli jiný, stal by se někým, kdo by dokázal během pár minut prakticky změnit tvář světa. Počítač obsahuje všechny informace ohledně vědy, financí, ekonomiky a politiky známé v té době. I když uběhlo tři sta let, má takové znalosti, aby tomu, kdo ho ovládá, dokázal zajistit nesmírnou moc na Protonu — možná dost na to, aby se chopil vlády.“

„A někomu je souzeno, aby se těchto nástrojů zmocnil a zneužil je? To by tedy mohlo způsobit potíže!“

„Ne, ochraně před tímhle nebezpečím byla věnována veliká pozornost. Oba nástroje musely být do doby, než budou potřeba, uschovány a drženy stranou od rukou lidí, kteří by je mohli rozmařile

vyplýtvat nebo zneužít. Musely být připravené na velkou krizi oddělení.“

„Oddělení?“

„Zdá se, že protínání rámcuje věci minulosti. Elfové, kteří mi to vysvětlovali, si tím nejsou jisti. Jak víš, považují mě za někoho, komu říkají Předurčený, což jednoduše znamená, že mé zvláštní nadání přijde při zažehnavání krize k užitku. Není na tom nic náboženského nebo nadpřirozeného. Takže mě v rychlokursu zaškolovali, zatímco ty jsi odvracel pozornost Adeptů, kteří by to jinak mohli překazit.“

„Tohle jsem tedy dělal! Byl jsem volavka!“

„To je jen část tvého úkolu. V každém případě si myslí, že rámce se co nevidět oddělí. Už nebudou žádné přechody, žádné další interakce. Může za to prostě řád přírody. Na Zemi k tomu došlo, když skončil středověk. Potom už nikdo na Protonu nebude muset věřit v magii a nikdo na Fázi věřit na vědu a spojení mezi oběma systémy nám bude připadat jako báchorka. Protože na téhle planetě byl rámec magie kolonizován z rámce vědy — ačkoliv spousta z tamějších bytostí jsou evidentně rodáci světa fantazie, a Malý lid nejspíš taky... ehm, kde jsme to přestali?“

„Rámce se oddělují,“ řekl Stile.

„Ach, ano. A až to dokončí, vezmou s sebou jedno já každého člověka. Ta pak budou kompletní, jako klon svého protějšku, a s paralelností bude konec.“

„Ještě jedna věc mě zajímá,“ řekl Stile. „Dokážu si představit, že přítomnost člověka v jednom rámci může vytvořit stejného člověka ve druhém, odděleného oponou. Když se věda částečně překrývá s magií, může se něco takového přihodit. Ale po úvodní vlně, proč by to mělo pokračovat? Před třemi sty léty jsem nebyl na světě. Proč bych tu měl mít druhé já?“

„Malý lid v tom zase nemá jasno. Zdá se, že když ti specialisté vytvořili počítač a knihu kouzel — dvě strany jedné mince — dokázali rámce překrýt. Věda a magie fungovala v každém z nich, protože tyhle dvě věci byly totožné. Pak se rámce lehce oddělily a každá osoba nebo bytost se rozdělila s nimi. Tohle nikdo neočekával. Předtím každý existoval jen v jednom vydání. Jako kdyby si rámec fantazie, ve kterém chyběl lidský život, vyzvedl duplikát každé osoby z

rámce vědy. Opačným směrem k tomu nedošlo, protože na Protonu se neobjevili žádní draci nebo jednorožci, možná díky tomu, že tu pro ně nebylo příhodné prostředí. Těžba protonitu se už začínala rozvíhat a přinesla s sebou těžké stroje, budování továren na zpracování rudy a znečištění. Občané se od počátku na věci dívali z pohledu, jak říkali, byznysu a nepřipustili žádnou kontrolu životního prostředí. Tady je důkaz, že čarovné bytosti jsou neobyčejně citlivé na poničení přírody: jen pár z nich, jako třeba trollové, to vydrží alespoň chvíli. Protonští Občané jednoduše postavili domy ze silových polí a pokračovali nerušeně dál a o zbytek planety se nestarali. A tak Proton ztratil, cokoliv měl společného s přírodou, a vděčí za to negramotné honbě za bohatstvím. Ale navzdory tomuhle velikému rozdílu mezi rámci tu podobnost zůstala. Lidé měli stále své protějšky. Vlastně, paralelnost je hlavní činitel dnešní krize.“

„To je jedna z věcí, kterým bych opravdu chtěl porozumět,“ řekl Stile. „Rámce se mohou oddělit, ale nevidím důvod, proč by je to mělo zničit, pokud nejsou jako siamská dvojčata a nemohou existovat jeden bez druhého.“

„Mohou existovat sami o sobě. Abych ti vysvětlil celý problém, musím ti přiblížit paralenost. Nejde jen o lidi. Podobná je celá krajina. Změna, která se stane jen v jednom rámci a ne ve druhém, vytváří nerovnováhu a znamená pro celý systém napětí. Vykopej na Protonu díru v zemi a napětí nezmizí, dokud nevykopeš stejnou na Fázi. Bohužel to žádným přirozeným způsobem nejde udělat, takže se napětí čím dál víc shromažďuje. Nakonec něco praskne — a tomuhle bodu zlomu jsme teď velice blízko.“

„Ach, už vím. Jako když přehradíš potok — voda se shromažďuje a na druhé straně je sucho, dokud buď nepřeteče, nebo neprotrhne hráz. A my nechceme, aby se přehrada provalila.“

„Jistěže ne. Takže musíme přijít na něco, co tlak uvolní. Nevíme, co se stane, když se rámce vyrovnají samy po svém, ale nejspíš by to s obyvateli obou rámců pěkně zamávalo.“

„Takže potřebujeme zasypat díry a vypustit vodu. To vypadá dost jednoduše.“

„Ale není to tak. Vůbec to tak není. Nepočítáš s lidskou dynamičností. Víš, hlavní nerovnováha, největší díra v zemi, je doslova

způsobená těžbou protonitu. Znamená to přemísťování obrovského množství materiálu, vytváření zásadní fyzikální nerovnováhy a co horšího —“

„Protonit,“ přerušil ho Stile. „Ve druhém rámci je to fázit — zdroj energie pro magii.“

„Přesně tak. Proto je celý problém tak vážný a řešení skoro beznadějně složité. Občané se nehodlají dobrovolně vzdát těžby protonitu. Dokud nebude pryč jeho poslední zbyteček, jako původní atmosféra. Na protonitu stojí jejich bohatství a moc. Pokud by to byl jen písek, mohli bychom ho klidně převézt pár tisíc tun z jednoho rámce do druhého a zmírnili tak nerovnováhu. Ale je to tak —“

„Ale když se odveze tolik protonitu, ehm, fázitu, aby se obnovila rovnováha, co se pak stane s magií?“

„V tom případě by ztratila asi polovinu své současné síly. Orákulum to spočítalo pečlivě. Moc Adeptů, kteří ji hlavně využívají, by se zmenšila podle toho. Nemohli by vládnout Fázi, jako je tomu teď.“

„To by nemuselo být špatné,“ řekl Stile. „A Občané Protonu —“

„Těžba se bude muset tvrdě snížit, možná se s ní bude muset úplně přestat. Nebudou mít čím obnovovat svoje prostředky. Galaxie se bude muset poohlédnout po novém zdroji energie.“

„Ale galaxie je na protonitu závislá! Nic se mu nevyrovná! To může mít fenomenální důsledky!“

„Ano, proto je obtížné něco s tím udělat. Civilizace, jak ji známe, se bude muset změnit a nepůjde to nijak snadno. Ale druhou možností, podle Orákula, je možná naprosté zničení téhle planety — což by galaxii od dodávek protonitu odřízlo také.“

„Začínám chápat, jaké síly jsou ve hře,“ řekl Stile. „Konec Fáze a Protonu se blíží a my musíme něco udělat. Ale jak Občané, tak Adepti jsou proti zastavení těžby protonitu a přesunu fázitu, protože bez volného využívání minerálu jejich postavení velice utrpí. Proto po mně teď Adepti jdou a myslí si, že když se mě zbaví, zbaví se i problému: bojí se, že mohou udělat něco, co je všechny zdecimuje —“

„Můžeš.“

„A proto sebe-vědomé stroje věděly, že se musím stát nejbohatším Občanem. Bohatství znamená na Protonu moc a já potřebuji, abych přemohl obrovský odpor Občanů, až tohle všechno vypukne.“

„Přesně tak. Potřebuješ dost hlasů, abys měl na své straně většinu.“

Tolik věcí začínalo zapadat na místo! „Ale proč se mě potom ten počítač pokoušel zabít? Nechci se dívat, jak Proton nebo Fázi postihne pohroma, a určitě bych se snažil, abych dosáhl nejlepšího kompromisu. Tak proč na mě Orákulum pošťvalo Rudou Adeptku?“

„Protože jenom ty — a já — můžeme vykonat práci, která musí být vykonána. Musel to být člověk, který může volně přecházet přes oponu, který má moc v obou rámcích a který má schopnosti a drzost, aby věc dovedl do konce. Člověk, který je absolutně nepodplatitelný a zároveň to není hlupák. Modrý Adept, tvé druhé já, byl příliš svázaný. Nemohl překročit oponu, takže na Protonu neměl žádnou základnu, žádné zkušenosti s tamější společností. Celý život prožil s magií, byl na ní závislý. Během krize by byl na Protonu úplně bezmocný.“

„Takže ho Orákulum zabilo?“ otázal se Stile nevěřicně. „Jen proto, že nebyl dokonalý? Proč si pro tuhle práci nevybralo někoho jiného?“

„Orákulum si vybralo tebe, Stile. Máš jeho vynikající vlastnosti a vedl jsi mnohem náročnější život. Byl jsi lépe vybavený. Ale nemohl ses dostat na Fázi. Takže Modrý Adept musel být odstraněn — tím nechci říct, že to schvaluji — abys mohl volně přecházet přes oponu. Kdyby se rozhodlo obráceně, byl bys teď mrtvý ty, aby on mohl volně na Proton.“

„Ale o mě se také pokusilo!“ ohradil se Stile, kterým taková chladná kalkulace otřásla.

„Na Protonu tomu zabránilo,“ řekl Klef. „Nevěděl jsem o ničem z toho všeho, když jsem se s tebou potkal v Turnaji. Věř mi, také mě to ohromilo. Ale tys měl postaráno o ochranu. Orákulum poslalo druhou zprávu —“

„Tuhle zprávu!“ vykřikl Stilef „Pokoušel jsem se za ní jít! Orákulum...“ Ale také tohle teď začalo být jasné. Jeden vzkaz nastarto-

val smrtící sled událostí, druhý jeho část přerušil a odstranil. Dábel-sky účinné!

„Teď jsi připravený,“ pokračoval Klef. „Počítač očekává, že zorganizuješ překrytí a přesun.“

„Vůbec si nejsem jistý, že chci spolupracovat s tak bezcitným strojem. Úplně rozvrátil můj život a nezastavil se ani před vraždou. Co musela podstoupit Modrá Paní a můj kamarád Kolohnát...“ Zavr-těl hlavou. „Takové věci já tolerovat nehodlám.“

„Souhlasím. Ale zdá se, že druhá možnost je nechat oba rámce, ať se zničí.“

„To říká cynické Orákulum. Tenhle stroj je, jak se mi zdá, úplně bez skrupulí, když manipuluje s lidmi a s událostmi. Proč bych mu měl právě teď věřit?“

„Malý lid mu věří. Pohrdají jím a chtějí se ho zbavit, ale věří mu. Je to stroj naprogramovaný, aby mluvil pravdu, a ne aby měl svědomí. Takže jeho metody jsou bezohledné, ale nikdy nelhal. Jeho jediným smyslem je vypořádat se s touhle krizí s co nejmenšími škoda-mi a zdá se, že trápení, které ti způsobil, je jen částí nejrationálněj-ší strategie. Nemá lidskou touhu po moci a jakmile se vrátí na Pro-ton, bude naprosto sloužit svému pánovi.“

„A to bude kdo?“

„Ty, myslím. Mně říkají Předurčený, ale já si myslím, že se to-hle jméno spíše hodí pro tebe. Možná mi ho přiřkli kvůli oklamání nepřítelů, aby zabránili tvému předčasnému konci.“ Uvědomil si iro-nii a usmál se. „Orákulum předpovídá, že Modrý bude vládnout Pro-tonu ve složitém období, které přijde po oddělení rámců. Jak sis možná všiml, pokud jde o mě, nekladou se informacím žádné hrani-ce. Počítač ti pomůže, abys vládl na Protonu, a kouzelná kniha po-slouží tomu, kdo převezme moc od Adeptů na Fázi.“

„A kdo bude tohle?“

„Nemohu se dobrat jasné odpovědi. Zdá se, že ty — ale nemů-žeš samozřejmě být v obou rámcích, až se oddělí. Předpokládám, že se tu počítači přihodilo věštecké krátké spojení. Jenom hádám, že ať si vybereš kterýkoliv rámec, bude tvůj, abys mu vládl.“

„Jediné, co chci, je zůstat na Fázi s Modrou Paní, Neysou, Kerrelgyrem a ostatními přáteli. Přesto jsem se ale setkal s proroctvím, že Fáze nebude v bezpečí, dokud ji Modrý navždy neopustí.“

Klef zavrtěl hlavou. „Kdybych ti na tohle mohl jasně odpovědět, ale nemohu. Tvoje budoucnost je neurčitá, možná o ní není rozhodnuto. Možná proto, že jsi klíčová postava, ten, který všechno rozhodne. Princip nejistoty—“ Rozhodil rukama.

Ať chtěl nebo ne, Stile musel přiznat, že se v téhle motanici složitých myšlenek možná skrývá pravda. Stroje jednali tak, jak je lidé navrhli — a proč by se experti před třemi sty léty rozhodli, aby stroj během krize lhal? Tak to jistě nebylo. Samotná bezohlednost, kterou Stile tak nenáviděl, byla argumentem svědčícím pro Orákulum.

„Kde je ta kouzelná kniha?“ zeptal se Stile nakonec. Bylo to nepřímé a zdráhavé svolení, že půjde s Orákulem a sehraje svou roli v narovnání rámců.

„Na Protonu, pod kontrolou Herního počítače.“

„Co dělá na Protonu? Tam ji nikdo nemůže použít.“

„Proto tam taky je. Aby tyhle dva mocné nástroje někdo předčasně nezneužil nebo nepromrhal, síly minulosti je umístily do nesprávných rámců. Kniha kouzel je ve světě vědy k ničemu a moc počítače je v rámci fantazie velice omezená. Aby se krize vyřešila, musí se oba vrátit do správných rámců.“

„Takže mám za úkol skočit pro knihu a počítač poslat zpátky na druhou stranu?“

„Tyhle úkoly nejsou zrovna jednoduché,“ upozornil ho Klef. To Stilovi samozřejmě také došlo. „Nebude problém získat knihu, protože Herní počítač ji vydá každému, kdo zná kód. Ale občané udělají všechno na světě, aby ti zabránili přenést ji přes oponu. Počítač — to je také moje práce. Přejde, jen pokud se opona pohne a dostane se až k němu.“

„Tvoje práce? Co máš vlastně jako Předurčený udělat?“

„Překryju rámce. Bez toho se paralelnost neobnoví.“

Stile zavrtěl hlavou. „Před chvílí jsem si myslel, že mám před sebou jasno, a teď jsem zase popletený. Zatím, jestli to dobře chápu, rámce se chystají rozejít, ale nemohou kvůli nerovnováze v protonitu. Řekl bych, že kdyby se oddělily, tak by to vyrvalo dotyčný fázit a

rozvrátilo naši realitu, jako když protahuješ uchem jehly nit s uzlem. Ale stačí přece, abychom uplácali z fázitu kouli a překutáleli ji přes oponu, kde se z ní stane potřebný protonit. Co to má společného s překrýváním?“

„To je hezký nápad, s tou koulí. Ale fázit nemůžeš jen tak překutálet přes oponu. Je to magie a opona je důsledek té magie, jako se magnetické pole vyskytuje u elektrického proudu, nebo jako vznikne barevná škála, když se rozloží sluneční světlo. Taková koule by oponu mohla rozpárat a způsobit explozivní splynutí rámců —“

„Aha. Přehrada se zase provalí.“

„Přesně tak. Ale můžeš ji dokutálet do oblasti splynutí a pak do druhého ránce. Dva kroky, které nechají jednu složku opony, aby se obnovila, než se začne namáhat druhá. Něco jako přechodová komora.“ Usmál se. „Na kolik by asi přišla mnohatunová koule protonitu!“

„Tak ty tedy budeš překrývat ránce. Jsi pro tenhle úkol předurčený, abych já mohl provést ten svůj. Jak to uděláš?“

„Budu hrát na Flétnu.“

„Ona to udělá muzika?“ zeptal se Stile pochybovačně.

„Platinová flétna je víc než hudební nástroj, jak víš. Vyluzuje základní harmonie, které ovlivňují dotek rámců. Přesně zahrané způsobí, že se ránce překryjí. Malý lid mě naučil, jak hrát nejdokonalejší hudbu, která se rozkládá v jednom tónu na úrovni slyšitelnosti a napříč vesmírem v oblasti, kterou nevnímáme. Musel jsem se kvůli tomuhle jedinému představení o hudbě naučit víc než za celý předchozí život. Ted' jsem ty tóny ovládl. Účinky budou nejdříve nenápadné. Když se bude blížit vyvrcholení, začne to být dramatické. V ústřední oblasti dojde možná na dvě hodiny k úplnému překrytí a během téhle doby se musí provést výměna rudy. Kdyby se to nepodařilo —“

„Asi katastrofa,“ dokončil Stile. „Ale jestli je to všechno pravda, proč by měli být Adepti a Občané proti? Jistěže ztratí svoji moc, ale když druhá možnost znamená ztratit celou planetu—“

„Rozhodli se, že budou raději věřit tomu, že nebezpečí je přehnané. Abych se vrátil k podobenství o přehradě: některým se, když má přehrada každou chvíli prasknout, nebude hodit, aby se snižovala vodní hladina, a tak budou tvrdit, že žádné nebezpečí nehrozí. Možná

se přival přeznou přes jejich majetek a poškodí ho jen trochu, až se hladina bude snižovat. Takže začnou strkat hlavy do písku a budou se snažit nevidět hrozící vodu a postaví se vši svou mocí proti záchranným akcím. Nám to může připadat krátkozraké, ale málokdo dokáže klidně pohlédnout vstříc vyhlídkám na nezbytné oběti.“

„A je ještě pravděpodobné, že se Orákulum opravdu mylí,“ řekl Stile. „Nebo taky bláhově strkám hlavu do písku?“

„Možná je špatné načasování, ale ne podstata. Nikdo nedokáže předpovědět okamžik, kdy přehrada praskne, ale konec je nevyhnutelný.“

„Říkáš to opravdu přesvědčivě,“ řekl Stile posmutněle. „Kdy začneš hrát, abys překryl rámce?“

„Hned, jakmile se vrátím na Fázi, až z tebe vymámím souhlas, že zařídíš přenos počítače, knihy kouzel a fázitu.“

„Sakra, tenhle počítač zavraždil mé druhé já a způsobil nevypověditelné neštěstí lidem, kteří se mnou mají co do činění. Proč bych s ním teď měl spolupracovat, nebo věřit něčemu z toho, co říká?“

Klef pokrčil rameny. „Jsi realista. Jsi připravený podstoupit osobní oběti pro obecné dobro, stejně jako tvé druhé já. Modrý Adept.“

„On tohle všechno věděl?“ vybafl Stile a na mysl mu vytanulo, jak ten člověk očividně dovolil, aby ho zavraždili.

„Ovšem. Byl příliš mocný a mazaný, než aby ho zabili proti jeho vůli. Dal všanc všechno, aby ti umožnil zachránit rámce.“

Stile tu myšlenku nenáviděl, ale musel tomu uvěřit. A pokud Modrý Adept, jeho druhé já se vším, pro co žil, přinesl takovou oběť — jak by mohl Stile, úplně stejný člověk, udělat něco menšího? To by pak jen promarnil to, kvůli čemu jeho druhé já zemřelo.

„Zdá se, že to musím udělat,“ řekl zklamaně. „Ale na hrdinu se necítím. Jak dlouho bude trvat, než se skutečně podaří těsné spojení rámců?“

„S časem, který potřebuji na návrat na Fázi — asi dvacet čtyři hodiny.“

Moc času už nezbývalo! „A kolik přesně fázitu?“

„Malý lid to bude vědět. Vlastně pro tebe budou mít fázit už připravený. Ale nepřátelské síly se ti budou vší mocí snažit zabránit, abys ho přemístil.“

„Takže nejdřív musím přenést knihu kouzel a počítač,“ rozhodl se Stile. „Pak je můžu využít a usnadnit si přepravu rudy. Protože počítač může přejít, když se opona dostane na místo, kde stojí, potřebuji ho jen hlídat a vybudovat si k němu spojení. Čímž mi zbývá kniha — kterou raději vyzvednu před překrýváním, abych měl čas se s ní seznámit. Možná bych mohl zařídit, aby mi ji vyzvedl někdo jiný, protože já budu nepochybně pod dozorem.“

„Taky si myslím.“

„Dá se odsud pohodlně a v soukromí odcestovat do nějakého dómu?“

„Můžeš se připojit ke mně. Jedu k oponě. Z Fáze můžeš cestovat volně.“

„Pokud mě nechytí Adepti.“

„Musím přiznat, že mi pomůže, když ode mne zase odvedeš jejich pozornost. S Flétnou se dokážu ochránit, ale raději bych zůstal inkognito.“

„Myslím, že máš pravdu. Tak nějak jsem tě viděl jako nového superadepta, který dokáže trást horami a vodit mrtvé do Nebe.“

„Mám jen moc Platinové flétny, kterou jsi mi přinesl. Já sám nejsem víc než slušný muzikant. Myslím si, že jakýkoliv jiný hudebník mého formátu by se úlohy Předurčeného mohl zhostit stejně dobře. Prostě jsem náhodou byl nejbliž po ruce. Až tohle skončí, rád bych se vrátil ke svému zaměstnání do domovského rámce a vytěžil něco ze zkušeností, které jsem tu nasbíral. Lidé z Hory a Platinového panství mi velkomyslně dovolili, že si můžu nechat Flétnu. Byl jsem, jako ty, pro tuhle práci povolán, nemám na takovou moc tu pravou povahu. Nejsem Adept.“

Stilovi jeho slova kupodivu vrátila sebedůvěru. Klef věřil, že všechno dobře dopadne. „Výborně. Překročíme oponu, já tě okamžitě přečaruju k Orákulu, kam se na tebe nemohou dostat, a pak se honem někam přenesu sám.“ Stile se odmlčel, protože mu vrtala hlavou jedna drobnost. „Jak jsi prošel okolo goblinů, kteří hlídají počítač?“

„Jediný tón Flétny je ochromí,“ řekl Klef a tvář se mu rozjasnila úsměvem. „Ty svou moc svoláváš hudbou, tak bys tomu mohl rozumět.“

„To ano.“ Stilovi se vůbec nechtělo vstávat z pohodlného křesla, ale cítil, že by se měl zase pohnout. „Řekl bych, že už lelkuje dost dlouho. Čekají na nás veliké události — s vyceněnými zuby.“

„Myslím, že si můžeme dovolit počkat ještě přes noc,“ řekl Klef. „Je tu potrubní torpédo, přestavěné, aby nás dopravilo k oponě. Ráno nás tam hodí za pár chvil. Protože nikdo neví, že jsi tu, můžeš si odpočinout. Tak budou mít Adepti dost času, aby došli k závěru, že jsi mrtvý, a nebudou tak ostražiti.“

Myšlenka byla neobyčejně svůdná. Po putování jeskyněmi a tunely byl úplně vyřízený. Zoufale potřeboval čas, aby opět nabral síly. Uvěřil mu. „Dobře. Ukaž mi kus podlahy, kam si můžu lehnout, a já tam hned ztuhnu.“

„Jestli dovolíš, tak tě ještě trochu zdržím, protože pak už se nemusíme setkat. Hráli jsme spolu, před časem, duet. Byla to jedna z nejnádhernějších chvil mého života. Tady není žádná magie, takže můžeme nástroje použít bez obav.“

Takový nápad se Stilovi zamlouval ještě více než postel. On sám si při hudbě odpočinul lépe než při spánku. Vytáhl svou drahocennou harmoniku. Klef přinesl Platinovou flétnu. Na okamžik se na ni zahleděl, skoro smutně. „Serrilryan,“ zašeptal. „Vlkodlačí fena. Tímhle jsem její duši zavedl do Nebe a jsem za to vděčný. Znal jsem ji jenom krátce, ale tehdy jsem na Fázi lepšího přítele neměl.“

„Takhle se to má i se mnou a jednorožcem Neysou,“ pokýval Stile hlavou. „Na Fázi jsou zvláštní zvířata.“

„Velice zvláštní.“ Klef přiložil nástroj ke rtům a pak se ozvala nejnádhernější melodie, jakou si Stile dokázal představit.

Stile spustil na harmoniku improvizovanou harmonii. Věděl o sobě, že je dobrý muzikant, zvláště s tímhle nástrojem, který zdědil po svém druhém já, ale Klef byl nejlepší a měl nejlepší nástroj, jaký byl kdy vyroben. Nepřipravená melodie, kterou spolu dali dohromady, byla naprosto úchvatná. Stile cítil, jak ho opouští únava a posiluje se vědomí. Znal mnoho způsobů, jak dosáhnout uspokojení: askezi, sex

nebo aplaus, ale tohle bylo dozajista nejlepší ze všeho — ryzí radost z hudby.

Hráli nějakou chvíli a obou se zmocnilo vytržení. Stile pochyboval, že by mohl zažít větší rozkoš než prožíval právě teď, a věděl, že Klef cítí to samé. Flétna a harmonika je možná podivná kombinace, ale tady byly dokonalé.

Pak se přihodilo něco zvláštního. Stile začal vidět hudbu. Ne jako psané noty, ale v podobě významu, závanu vědomí obepínajícím jejich nejbližší okolí. Byl to tvar nebo podstata ducha, duše. Ta chvějivá, radostiplná věc mu byla jaksi povědomá.

Obrátil pohled ke Klefovi, aniž by přestal hrát. Flétnista to také viděl. Neznatelně přikývl. Pak se povaha Klefova hraní změnila a Stile si uvědomil, že tohle byla hudba, která ukládala duše na místa odpočinku.

Magie Flétny nějakým způsobem působila i v tomhle rámci a pohnula s duší v místnosti.

Čí duše to byla? Vlkodlačí ne. Mihotala se na místě a začínala být lépe zachytitelná. Pak se hudba opět změnila a duch zmizel.

Klef znenadání přestal hrát, takže Stile musel přestat také. „Poznal jsi to?“ zeptal se ho plný posvátné bázně.

„Ne,“ řekl Stile. „Připadalo mi to povědomé, ale nikdy jsem něco takového na Protonu neviděl.“

„Byl jsi to ty, Stile. Tvoje duše vyšla ven. Když jsem si to uvědomil, přestal jsem. Ještě tě nechci dopravit do Nebe.“

„Moje ne!“ ohradil se Stile. „Svoji duši jsem u sebe neměl nikdy blíž než před chvílí.“

Klef se zamračil. „Je mi líto, ale nemůžu souhlasit. Malý lid mě o tomhle něco prozradil, je to důležitá schopnost Flétny. Duše se dají rozpoznat podle určitých stupnic, váže se k nim různá hudba. Čím víc jsem se ladil na tebe, tím byl přízrak zřetelnější. Byl jsi to ty.“

Stile zavrtěl hlavou. „Musel to být můj dvojník, ale já v žádném případě ne.“

Na okamžik nikdo nic neřekl.

„Ty máš dvojníka,“ řekl Klef. „Svůj protějšek, který zemřel, abys měl volnou cestu.“

„Modrý Adept,“ souhlasil Stile a rozjasňující se myšlenka ho naplnila bázní.

„Kdo ho poslal do nebe?“

„Nikdo. Byl zavražděn o samotě. Všechno, co po něm zůstalo, je — tahle harmonika.“

„Flétna vyvolává duše. Ale jen volné, které ještě nenalezly cestu do míst, kam je jim souzeno jít. Mohlo by tvoje druhé já —?“

„Být v tomhle nástroji?“ dokončil Stile. „Víš, možná přišel na způsob, jak ustoupit stranou a přitom úplně nezemřít. Tahle harmonika se ke mně dostala náhodou. Je možné, že —?“

„Že se rozhodl vstoupit do nástroje, když ti na Fázi udělal místo?“ pokračoval Klef.

Stile se na harmoniku zahloubaně zadíval. „Proč? Proč opovrhl Nebem a nechal se chytit do nějaké harmoniky?“ Klef pokrčil rameny. „Hudba, která z ní vychází, je překrásná. Je lepší, než když hraješ na něco jiného?“

„Ano. Hraju na ni lépe než na jiné nástroje, ačkoliv jsem na něco podobného nehrál, dokud jsem ji nezískal.“

„Možná, že ti tvoje druhé já pomáhá.“

Stile se zase zamyslel. „Aby se ujistil, že jeho oběť nebyla marná. Aby mě jemně vedl. Začaroval svou duši do harmoniky. Takový kouzelnický výkon by nikdo menší než on nedokázal. Po celou dobu byl se mnou.“ Stile si povzdechl, napůl ohromeně. „Ted’ musím naplnit osud, který on nemohl. Sleduje mě.“

„Musel to být skvělý člověk.“

„Musel. Modrá Paní řekla, že nežil tak, jak by mohl. Ted’ to vypadá, že na něm bylo více, než věděla.“

Nechali věc být. Opravdu už k tomu nic víc nemohli říci. Klef Stilovi ukázal skládací lůžko a on si lehl a spal, a do duše se mu vrátil klid. Doslova.

Ráno se, osvěženi, nasedli do soukromého torpéda a vydali se na východ k oponě. Tentokrát to nebylo v místech, kde ji Stile překročil posledně, v propasti. Opona se vlnila po celé planetě, jak si s Paní ověřili během své úděsné svatební cesty. Tady směřovala takřka na ze severu na jih a procházela pár mil na východ od paláce Orákula. Stile s Paní jeli podél téhle pasáže rychle na sever cestou vstříc do-

staveníčku se sněžnými démony. To bylo klíčové slovo „plamen“ z jeho básně. Teď přišlo na řadu slovo „občan,“ protože se chystal zahájit občanskou válku, boj Adepta proti jednorožci a Občana proti otrokovi. Ještě měly přijít slova „flétna“ a „země.“ Význam prvního z nich byl nasnadě, ale poslední zůstávalo nejasné.

„Tyhle klíčové výrazy!“ vykřikl Stile. „Ve finále Turnaje jsem dostal tucet slov, abych je poskládal do básně. Odkud asi tak pocházely?“

„Od Orákula, pochopitelně. Musel jsi ohledně svého osudu dostat aspoň nějaký náznak.“

„Tušil jsem to.“ Orákulum mu všemožně strkalo prsty do života, navádělo ho a postrkovalo předepsaným směrem.

Ale mohl mu to mít za zlé? Budoucnost dvou rámců byla bez pochyby nejdůležitější pohnutka a jeho současné způsoby vyjadřování byly značně omezené. Na té cestě se mu dostalo i odměny. Získal Občanství Protonu a cenného spojence v osobě robotky Sheen. Na Fázi dostal Modrou Paní a tak blízké přátele jako jednorožčí klisnu Neysu a vlkodlaka Kurrelgyra. Viděl, jak se jeho život změnil z nudy otroka k nejdivočejšímu dobrodružství — a, navzdory riziku, zjistil, že má dobrodružství rád. Také se mu líbila magie. Až tohle všechno skončí, až Fázi zachrání nebo zničí — záleží na úhlu pohledu — chtěl pak zůstat na Fázi.

Ale bylo tu ještě jedno proroctví. „Je to pravda, že Fáze nebude nikdy v bezpečí, dokud ji Modrý Adept navždy neopustí?“

Klef to řekl bez příkras. „Bojím se, že ano, Stile. Už jen proto, že budeš mít v ruce knihu kouzel, představuješ hrozbu. V novém řádu budeš mít už tak velikou moc a kniha by ji zvětšila o tolik, že rozhodně přichází v úvahu korupce. Ta kniha znamená pro Fázi v jakýchkoliv rukou dlouhodobé riziko, až vymanévrujeme z krize. Orákulum nalézá v takových zprávách pramálo potěšení — samozřejmě, že je to stroj bez veškerých citů — ale musí ohlásit, co vidí.“

Stile miloval Modrou Paní — ale i Fázi. Ona ji také zbožňovala a on ji odsud nechtěl vzít. Ve druhém rámcí byla zamilovaná Sheen, se kterou ohlásil sňatek. S láskou k ní si nebyl vůbec jistý, ale zdálo se, že má budoucnost projednou danou.

Zavřel oči. Pomyšlení na tak obrovskou ztrátu ho bolestně sevřelo. Jeho druhé já se pro dobro Fáze vzdalo života a teď to vypadalo, že Stile mu bude muset obětovat své štěstí. Bude muset Fázi opustit, jakmile přejde krize, a vzít knihu s sebou na Proton.

Klef se na něj zadíval a pochopil, co prožívá. „Není to lehké, já vím — ale věřím tomu, že tě Orákulum pro tohle poslání vybralo, protože jen ty máš postavení, schopnosti a osobnost, abys ho dokázal vykonat. Nikdo jiný by nepřinesl oběť jako ty — kterou přinesl tvůj dvojník — a nevedlo ho nic jiného než čest. Potvrdilo se, že ti tenhle úřad padne.“

„Nic lehkého,“ přikývl Stile hořce.

„Ještě jedno proroctví ti musím svěřit, teď hned, než se rozedeme. Musíš velet svým vojákům.“

„Vojákům? Jak by mohlo vojsko překrýt rámce?“

Klef se usmál. „Orákulum předpovídá, že budeš potřebovat organizované síly, pokud má být Fáze zachráněna.“

„A já je mám dát dohromady? Kvůli čemu přesně?“

„To ještě nebylo oznámeno.“

„No dobře. Kdo je vlastně nepřítel?“

„Adepti a Občané a jejich kohorty.“

„Obyčejní lidé nemůžou bojovat s Občany a Adepty.“

„Ne lidé. Stvoření.“

„Ach tak. Jednorožci, vlkodlaci, upíři —“

„Zvěrohlavci, elfové, obři —“

„Draci?“

„Je jim souzeno, že se připojí k nepříteli, spolu s gobliny.“

„Začínám tušit, o co v té bitvě půjde. Polovina zvířecích hlav padne.“

„A mnoho dalších. Ale druhá možnost—“

„Je totální zkáza.“ Stile si povzdechl. „Nedovedu si sám sebe představit jako vojevůdce.“

„Nícméně to ale je tvým osudem. Já jsem předurčený, abych rámce spojil, a ty je vyrovnáš. Bez tebe je můj úkol k ničemu.“

„Tahle vypečené hádanky Orákula ztrácejí svoje kouzlo. Pokud prostě nejde o to vzít knihu kouzel a přesunout něco fázitu, který mi dá Malý lid, ocenil bych poněkud podrobnější instrukce, třeba jak

mám využít vojsko, abych splnil, co mám uloženo. Nevěřím, že se dá násilím zabránit násilí.“

Klef rozhodil rukama. „Já také ne. Ale proroctví říká jen co a ne jak. Možná pro tebe bude mít užitečnější zprávy Malý lid.“

„Snad. Ale nebudou na mě nepřátelští Adepti v Království elfů čekat?“

„Určitě ano.“

„Takže bych se měl držet stranou, ať už tam na mě nastražili jakékoliv pasti, kvůli mně i kvůli elfům. Tentokrát Malý lid navštívit nemůžu a myslím, že bych se měl také vyhnout jednorožcům a vlkodlakům. Tak — že bude velice těžké, abych shromáždil armádu stvoření, která mě znají jen letmo. Zvlášť když jim nemohu dát žádné přesné pokyny.“

„Nezávidím ti tvoje postavení. Já jsem v bezpečí. Orákulum je proti přímé hrozbě v podstatě imunní. Ty musíš pracovat pod palbou a s nedostatečnými prostředky. Ale jsi specialista na Hru — možná pro to schopnosti máš. Jak jsem říkal, Orákulum mělo určité problémy, když pro tohle neobyčejně nebezpečné postavení hledalo pravého muže.“

„To jistě,“ řekl Stile rozladěně.

Nyní se dostali k oponě. Stile pochyboval, že by na něj Adepti číhali právě tady. Jak by mohli znát šílenou trasu, po které putoval? Ale všimnou si ho velice brzy, jakmile začne s magií. Bude se muset pohybovat rychle, než se rozkoukají a udeří.

Stile promyslel cestu a zaklínadla, když vystoupili z kapsle a kráčeli po rampě nahoru na povrch. Byla tam přechodová komora. „Opona je pár metrů daleko. Radši zadržíme na pár vteřin dech,“ řekl Klef.

„Koukám, že jsi všechny jemnosti přecházení zvládnul v krátké době.“

„Elfové jsou výteční učitelé. Nemají lidi mé velikosti rádi, ale svoji práci dělají dobře. Fázi budu opouštět jenom nerad.“

Vedle bolesti, kterou to přinese Stilovi... „Kouzla budu provádět hodně rychle, hned jak překročíme oponu,“ řekl. „Flétna zabrání, aby mi zablokovali magii, takže se nám nepřítel nebude plést do cesty, ale může se vzepřít kouzlu osoby, která ji nemá v ruce.“

„To mi starost nedělá. Můžu tvou magii odklonit jediným tónem, ale nemusím. Věřím ti, že mě k Orákulu dopravíš v dobrém stavu.“

Stile se v přechodové komoře zastavil. „Možná se už nesetkáme, ale budeme pracovat společně.“ Napřáhl k němu ruku.“

„Jistě se setkáme,“ řekl Klef vřele a ruku přijal. Zapomněl na své předchozí pochyby.

Pak otevřeli východ z komory, zadrželi dech a vyrazili ven, vstříc mdle světélkující oponě. Průchod se za nimi automaticky zabouchl. Byl zamaskovaný, aby vypadal jako vyvřelá skála. Stile kolem ní během svatební cesty jel, aniž by si vůbec něčeho všiml.

Na druhou stranu vstoupili společně. Z ponuré, jalové pouště se stala svěží divočina. Stile zahrál na harmoniku pár tónů a svolal magii. Teď si v nástroji uvědomoval ducha svého druhého já, který mu usnadňoval hraní. Nepochybně mohl díky jeho pomoci provádět kouzla mnohem pohotověji a účinněji, než by bylo možné jinak. „Adepti nechť jsou hluší, Klef ať k počítači spíší,“ zazpíval. Pokoušel se kouzlo před nepřítelem skrýt, ale nebyl si docela jistý, že něco takového bude fungovat.

Klef zmizel. Stile zahrál ještě jednu melodii, aby obnovil vyčerpaný kouzelný potenciál. Tentokrát myslel na její zdroj, fázit, kolem kterého se magické pole rozprostíralo podobně jako kolem elektrického vedení magnetické. Hudba ho ve Stilovi zesilovala a soustřeďovala, jako to dělá čočka se slunečním paprskem. Přesun fázitu do protonského rámce tuhle atmosféru zeslabí a ukradne kouzlům polovinu jejich schopností. Přesto bude Fáze stále říší kouzel — a on ji samozřejmě nejspíš opustí, aby byla v bezpečí. „Doprav mě celého,“ zazpíval, „do místa Pólu východního.“

Dopadl se šplouchnutím do vody. Z tohoto prostého důvodu nebyl zdejší kraj turistickou atrakcí. Voda byla také zkažená: pronikalo sem všudypřítomné protonské znečištění. Další důvod, aby se turisté drželi zpátky!

Šlapal vodu a začal zase hrát. „Přineste mi bez obav plovoucí holograf!“

Objevilo se holografické vysílací a přijímací zařízení, zabudované do bóje. Stile se opravdu snažil, aby pojem promyslel přesně do

detailů. Tohle měl být jeho styčný bod, aby mohl být stále ve styku s oběma rámci bez ohledu na to, na které straně zrovna byl. Protože to bylo na opuštěném a bezútěšném východním pólu, bude po nějakou dobu uchráněn pustošení nepřátelských Adeptů nebo Občanů. Byl si jistý, že touhle dobou nepřátelští Adepti nastražili u jeho instalace na západním pólu léčku, a tenhle trik nebudou očekávat. Plný sebeuspokojení se zase dal do hraní. „Bych směl Hnědou navštívit, hleďte mě tam dopravit.“

Dorazil k roubenému hradu, kde žila Hnědá Adeptka, a žaludek mu vyváděl, jako by měl mořskou nemoc. Přepravovat sebe sama nebylo nikdy příjemné a on to udělal dvakrát rychle za sebou.

Za chvílku k němu přispěchalo roztomilé, hnědovlasé a hnědooké dítě. „Jů, Modrý!“ vykřikla. „Tolik jsem se obávala, že ti ublížili!“

Stile se unaveně usmál. „A já jsem se zase bál o tebe. Ty jediná ze všech Adeptů stojíš při mně.“

Roztomile se zaškaredila. „Nu, spoutali mne kouzelným provazem, nebo něčím takovým. Zrovinka mě jeden golem málem rozvázal, když přišla Žlutá a pustila mne. Je tak krásná, když vezme elixír! Řekla mi, že všichni ostatní jsou proti tobě a že jí se to pramálo líbí, ale že nemůže jít proti svému rodu. A já to dělám?“

„Pomáháš zachránit Fázi před pohromou,“ ujistil ji.

„Má ty dobroto!“ vykřikla a radostně zatleskala.

Stile se zase zamyslel, jestli by měl Hnědou využívat jako spence. Copak může dítěti svěřit opravdovou zodpovědnost? Přesto se nezdálo, že by měl moc na vybranou. Alespoň měla odvahu postavit se proti ostatním Adeptům, což se vůbec nedalo říct o Žluté. „Je mi třeba tvé pomoci pro důležitý úkol.“ řekl. „Bude to tvrdá práce, dokonce nebezpečná.“

„Pokud má Fáze potíže, podstoupím i nebezpečství,“ řekla ve sele.

„Ovšem? Ostatní Adepti raději riskují pozdější zkázu, aby si teď zachovali moc. Musím udělat něco, kvůli čemu ztratí magie něco své síly, ale zachrání to Fázi na celá staletí. Pak musím z Fáze odejít.“

„Odejít z Fáze!“ vykřikla poděšeně. „Vždyť jsme se sotva začínali poznávat!“

„Nepřeji si odejít, ale proroctví Orákula praví, že Fáze nebude v bezpečí, neučiním-li to. Příliš Fázi miluji, než bych jí ublížil tím, že zde zůstanu.“

Po tváři sejí skutálela slza pohnutí. „Ach, Modrý — to se mi nelíbí!“

„Obávám se, že Modré Paní se to bude líbit ještě méně,“ řekl také jaksí zajímavě. „Ani mé přítelkyni Neyse, jednorožci. Avšak co se má stát, stane se. Nyní již musím překročit oponu, než mne ostatní Adepti zaměří. Pokoušeli se mne polapit do pastí v říši goblinů a teď, když jsem uprchl, budou na mne útočit, kdekoliv na mne narazí. Na každý pád, je třeba, abych došel pro něco ve druhém rámci. Takže tě musím požádat, abys byla na Fázi mým koordinátorem.“

Nakřčila své dětské čelíčko. „Copak je to?“

„Je třeba varovat bytosti Fáze. Je třeba jim říci, že Orákulum předpovídá záhubu, nebudou-li učiněny jisté věci. Modrý Adept že se je pokouší vykonat a bude potřebovat jejich pomoc. Že se mé plány ostatní Adepti snaží hatit a mohou zaútočit na každé stvoření, které mi pomáhá. Svedla bys jít k těm stvořením a zpravit je o tom?“

„Och, jistě, mohu tam vyslat své golem. Pokud je nezastaví kouzla, zprávu vyřídí.“

„Výtečně. Vymyslel jsem kouzlo, díky kterému budu na dosah, takže mne můžeš zavolat i přes oponu. Až budu mít, co je třeba, vrátím se.“

„Doufám, že tě tam tvé záležitosti nezdrží přespříliš. Děsí mne to, Modrý.“

„Mne to také děsí! Ale soudím, že to zvládneme.“ Stile zahrál na harmoniku a zazpíval: „Křišťálovou kouli chci teď dostat, kterou by mne Hnědá mohla volat.“

Koule se objevila. Stile ji podal holčičce. „Promluv do ní, kdykoliv se se mnou budeš chtít spojit. Budu-li moci, odpovím ti.“

Usmála se, její nálada se rychle rozjasnila, když tu před ní ležela nová hračka. „To bude dozajista legrace!“

„Nyní již musím jít,“ řekl Stile. Zazpíval běžné kouzlo, které ho zaneslo k málo užívanému úseku opony, překročil ji a ocitl se v údržbářské místnosti na Protonu.

Zanedlouho se spojil s Sheen a ještě o něco později s ní seděl v soukromé občanské kapsli. „Jak si teď stojí mé bohatství?“ otázal se.

„Mellon ho rozmnožil na zhruba šedesát kilo.“

„Šedesát kilogramů protonitu? To už ho zdvojnásobil?“

„Je to jeden z mých přátel,“ připomněla mu. To znamenalo, že má Mellon přístup k informacím, které nebyly všeobecně k mání, Občany nevyjímaje — jako třeba která, jak se soudilo, náhodná čísla by mohl generovat Herní počítač. To byla nepochybně obrovská výhoda. Stilovi se to tak docela nelíbilo, ale rozhodl se, že se nebude vyptávat na podrobnosti.

„Mimochodem,“ řekla. „Občany znepokojuje pár věcí, což pro tebe znamená potíže. Příštích pár hodin to tu nemusí být lehké.“

„To jistě ne,“ přitakal. „Odpočítávání pro splnutí rámců už začalo. Už jsem si znepřátelil většinu Adeptů a brzy na tom budu stejně s většinou Občanů.“

„Ano. První problém je, že se tvé jmění rozmnožuje tak neuvěřitelně rychlým tempem. Dělá jim pochopitelně starosti, kde se zastavíš. Za druhé, nelíbí se jim, jakého jsi ustanovil dědice. Rada to schválila, ale začíná tomu věnovat pozornost mnoho dalších Občanů. Robot s takovým bohatstvím jim připadá nemístný. Za třetí, kolují zvěsti, že máš v úmyslu rozvrátit protonskou společnost. Tahle myšlenka je pramálo populární.“

„Dalo se to čekat,“ přikývl Stile. „A zdá se, že nejsou daleko od pravdy.“

„Povíš mi stručně, co je nového? Bojím se, že se věci rychle zkomplikují, když ses zase objevil, a mně chybí lidské schopnosti, abych si zvykla na úplně změněnou situaci. Někteří Občané vyjádřili naději, že je po tobě, a proto zatím některé kroky odložili.“

„Takže mě teď třeba budou chtít vrátit mezi mrtvé,“ řekl Stile. „Myslel jsem, že Občanství nějakým způsobem zmírní moje problémy, ale zatím je to horší a horší. Co se dá dělat. Zavez mě k Hernímu počítači a já tě zásobím novinkami.“

„Co chceš od Herního počítače?“

„Má knihu kouzel, která ze mne v mžiku udělá na Fázi mnohem mocnějšího člověka, než byl kdokoliv přede mnou. Budu ji potřebovat, abych se ubránil spojené síle všech ostatních Adeptů, a také mi

umožní přesunout přes oponu fázit. Tady se z něj stane protonit, s vědeckou energií namísto magické. Pak se rámce navždy oddělí a opona bude pryč.“

Rychle se dostala k jádru věci. „Ve kterém rámci pak budeš ty, Stile?“

Povzdechl si. „Víš, že chci zůstat na Fázi, s Modrou Paní. Ale jsem z Protonu a pak je tu proroctví, podle kterého mám z Fáze zmizet. Takže potom budu tady.“

Myslel si, že bude ráda, ale mýlil se. „Modrá Paní má zase ovdovět?“ zeptala se zostra.

„Mohl bych ji vzít sem, na Proton. Ale ona je z Fáze. Bojím se, že by ji zničilo, kdyby ji měla navždy opustit. Stejně si nemyslím, že by sem šla, protože tady se musím oženit s tebou.“

„Takže je to moje vina, že z ní bude vdova?“

Jak ji tohle napadlo? „Může za to osud. Mně prostě není souzeno, abych byl šťastný, až vykonám svou práci.“ Kousl se do jazyka. Jak to muselo být pro Sheen tvrdé!

„Požádám o přeprogramování, aby sem mohla přijít. Mě si brát nemusíš.“

Stile se nenechal chytit. Mohlo by ho to přijít draho. Sheen byla možná jednodušší než živé ženy, ale přesto měla duši dost složitou. „Ožením se s tebou. Má to tak být.“

„Už jsi o tom pověděl Modré Paní,“ otázala se ledovým hlasem.

„Ještě ne.“ To tedy byl strašný úkol!

Chvilí seděli mlčky. Stile ucítil v kapse tíhu harmoniky a vytáhl ji, aby si ji prohlédl. „Přál bych si, abys mohl vyjít ven,“ řekl jí.

Sheen se k němu tázavě obrátila.

„V tom nástroji je duše mého druhého já,“ vysvětlil jí. „Klefova Flétna ji vyvolala. Bývalý Modrý Adept nejspíš začaroval svého ducha do své nejmilovanější věci. Pomáhá mi hrát na ni tak, jak bych to sám nikdy nedokázal, a možná mi vyhrál jedno kolo Turnaje. Takže mi pomáhal — a já mu pomoci nemůžu. Je mrtvý.“

„Ta duše — viděl jsi ji na Fázi?“

„Ne. Na Protonu.“

„Ale na Protonu není žádná magie.“

Stile zamyšleně přikývl. „Začínám si na kouzla tak zvykat, že zapomínám, kde jsem. Platinová flétna na Protonu duše vyvolávat nemůže — ale já přísahám, že to udělala. Mysleli jsme, že možná trochu magie prosáklo, ale to se ve skutečnosti stát nemohlo.“

„Pokud se nerovnováha nezhoršuje. Látka se začíná párat.“

„Může být. Flétna dosáhla na druhou stranu a otrásla horami na Protonu a možná díky ní jsem měl vizionářský sen o Klefově putování za Malým lidem. Tu a tam dochází k určitému překrývání. Hranice se zamlžují. Proto také musíme jednat teď. Přál bych si, aby bylo nějak možné přivést moje druhé já zpátky k životu. Pak by se mohl vrátit na Fázi. Svůj úkol splnil.“

„Proč ne? Všechno, co potřebuje, je tělo.“

„Takové, jako mají roboti nebo androidi? Ti na Fázi fungovat nemohou.“

„Tak potom snad kouzelné tělo. Aby se ti podobalo. Kdyby do něj vstoupila jeho duše—“

„Pitomost. Myslíš si, že se takové věci dají skládat dohromady jako díly robota.“ Ale pak se zamyslel. Co byl vlastně člověk jiného než tělo s duší?

„Kdybych měla duši, byla bych skutečná,“ pravila Sheen nostalgicky.

Stile další hádky na toto téma vzdal. „Hnědá Adeptka oživuje golemy, ale ti jsou ze dřeva. Roboti jsou z kovu a plastických hmot. Androidi mají živé maso, ale nedokonalé. Jsou hloupí a většinou nemotorní. Pokud by bylo možné sestrojít golema z masa a kostí, s mozkiem jako máš ty a lidskou duší — nebyl by to pak člověk?“

„Jistěže ano.“

Stile se rozhodl. „Zaříd', ať se na to tví přátelé podívají. Naděje je nepatrná, ale pokud by nějak šlo vrátit mému protějšku jakékoli zdání života, dlužím mu to. Pokud zemřel, aby zachránil Fázi, bylo by správné, aby se do ní vrátil.“

„Kdybys někde potkal ženské duše, které by hledaly hostitele, pošli jednu za mnou.“

Vzal ji za ruku. Její prsty byly stejně tak hebké a teplé jako prsty kterékoli živé osoby. „Pokládám duši za podstatu člověka. Kdybys

přijala duši někoho jiného, stala by ses tou osobou. Mám tě raději takovou, jaká jsi.“

„Ale nedokážeš mě takovou, jaká jsem, milovat.“

„Nemůžu milovat jiného než Modrou Paní. Až bude po všem, dám ti všechny city, kterých jsem schopný k jakékoliv jiné ženě, živé nebo kovové. Víím ale, že si zasloužíš víc než to.“

„Půl lásky je víc než nic,“ řekla. „A když vrátíš život svému dvojníkovi z Fáze, bude Modrou Paní milovat?“

„Je to její manžel!“ zvolal Stile. „Jistěže ji miluje!“

„Tak proč ti ji přenechal?“

„Aby zachránil Fázi. Byla to od něho nejvyšší oběť.“

„Já jsem stroj. Nevyznám se v jemnostech lidského myšlení a vášni jako živé stvoření. Ale připadá mi pravděpodobnější, že se ocitl v neudržitelné situaci, jako je to s tebou a se mnou, a tak prostě odešel.“

„To je šílená představa!“ Ale také zněla nebezpečně přesvědčivě. Předpokládejme, že Modrý Adept, který věděl o blížící se krizi, věděl, že musí uvolnit cestu jinému, a který už možná neměl lásku své ženy“.

„Kdybych se tak s ním mohla setkat,“ řekla Sheen.

„Ty jsi vědecké stvoření a on kouzelný,“ řekl Stile. „Taková setkání jsou obtížná, dokonce i když jsou obě strany naživu. Musíš tu trčet se mnou.“

Usmála se a nechala to být. „A my máme důležitější věci na práci než jalové dohadování.“ Zapnula holograf na příjem. Už tam čekal jeden hovor.

Byla to Občanka Merle. „Ach, tak ty už jsi zpátky, Stile! Dovol, ať se ti předvedu v rouše otroka. Soukromou linku, prosím.“

„Merle, jsem tu s Sheen —“

„Ona to ví,“ řekla robotka a nastavila neodposlouchávatelný kmitočet.

Merle ze sebe elegantními pohyby svlékla oblečení. Měla dokonalé tělo. „Stile, dávej si pozor,“ zašeptala. „Chystají se tě oddělat.“

Stila kontrast mezi činy a slovy překvapil. „Myslel jsem, že mě máš v úmyslu svádět, Merle.“

„To ano, tím si buď jistý. Ale nemůžu tě svést, když budeš mrtvý.“

Takhle to bylo. „Merle, nechci ti nic nalhávat. Nemám zájem —“

„Jestli jsem to dobře pochopila, máš něco na práci u Herního počítače.“

Kolik toho věděla? „Chceš mě vydírat?“

„Vůbec ne. Jak se zdá, u tebe to nemá smysl. Ale mohla bych ti pomoci, kdybys mě přiměl, abych byla přístupná.“

„Kdybych přistoupil na to, co máš na mysli, Merle, mojí snoubenice by to mohlo způsobit těžkosti.“

„Řekla bych, že tě chce raději živého, zdravého a vítězného. Víš, někteří Občané si vzali do hlavy, že představuješ hrozbu pro jejich jejich majetky, takže zahájili tažení, abys byl zbaven Občanství.“

„Zbaven Občanství! Je to možné?“ Stile cítil, jak se spodní prádlo opět uvolňuje. Myslel si, že o Občanství ho nemůže připravit nikdo.

„Všechno je možné, když bude souhlasit většina kilogramů, která se sejde na odpoledním obchodním shromáždění. Jsi na dnešním programu. Budeš potřebovat každou pomoc, kterou dokážeš sehnat.“

Stile pohlédl na Sheen. „Je to pro tebe taky novinka?“

„Věděla jsem, že se k něčemu schyluje, pane, ale ne, že je to tak daleko.“

„Občané se mohou domlouvat i tak, aby o tom stroje nevěděly,“ řekla Merle. „Ujišťuju tě, že nebezpečí je skutečné a že hlasování pravděpodobně vyzní v tvůj neprospěch. Občané mají bohužel velmi úzce vymezené osobní zájmy.“

Usmála se a svůdně natáčela své nahé tělo. Měla opravdu talent, jak ho stavět na odiv. „Přimluvím se u svých známých, aby tě podpořili, když za mnou přijedeš. Mohlo by to zvrátit rovnováhu na druhou stranu. Chci za to poměrně málo. Jsi si jistý, že neodoláš?“

Sheen se mezitím věnovala jiné soukromé lince. Teď zvedla hlavu. „Je to pravda, pane,“ řekla. „Mí přátelé potvrzují, že za poslední hodinu všeobecný neklid přerostl v odpor. Ve chvíli, kdy se roznesla zpráva, že jste se zase objevil na Protonu, se proces urychlil.“

Předpokládané hlasování zní těsně ve váš neprospěch. Podpora Občanky Merle vás může zachránit.“

„Poslechni ji, Stile,“ řekla Merle. „V téhle chvíli jsou vážky pěkně vyrovnané, ale tví odpůrci ještě neudeřili naplno a otevřeně. Sheen jde o víc, než aby se mohla stát Občankou. Pokud tě zbaví Občanství, skončí ti držba a budeš muset opustit Proton. Vyhlídky jejích přátel se drasticky, možná osudně zhorší, a to ještě slovo osudný není tak docela na místě.“

„Kolik toho víš, Merle?“ zeptal se Stile přiškrceně.

„Stile, když mě něco přitahuje, tak o tom zjistím, co se dá. Za posledních pár hodin jsem se o tobě dozvěděla spoustu věcí. Stoupl jsi tím u mě v ceně. Toho, koho si vážím, musím mít. Je to neškodná slabůstka a vždycky se dovedu řádně odměnit. Přijed' ke mně a já ti pomůžu.“

Zahнала ho do úzkých. Jestli věděla o strojích s vlastní vůlí a možná i o jeho úkolu obnovit paralelnost v oddělujících se rámcích, mohla by mu nepochybně způsobit řadu potíží.

„Myslím, že k ní musíš jet,“ řekla Sheen.

Stile se ocitl mezi dvěma ohni. Řekl Mellonovi, aby domluvil důvěrnou sázku, že Merle se ho nepodaří svést. Nechtělo se mu prohrát, protože by ho to zruinovalo. Ale pokud mu Občanství mohla zachránit jen její podpora, ztratí všechno, i když sázku vyhraje. Byl mezi Scyllou a Charybdou.

„Upřímně mě překvapuje, že neposlechněš svoji kovovou snoubenku,“ řekla Merle. „Zdá se mi, že ví, co je pro tebe nejlepší.“

Stile nevybuchl hněvem jen kvůli Sheeninu prosebnému pohledu. Rozhod se, že se s Merle setká a pokusí se jí všechno vysvětlit. Možná z toho dokáže vybruslit. „Dej mi svoji adresu.“

Nadiktovala mu kód a Sheen změnila směr jízdy. Čarodějná kniha bude muset chvíli počkat.

Ozval se další hovor. Tentokrát pro Sheen, od Mellona. „Máme pro tebe zásilku,“ řekl. „Kosmetiku, pro našeho zaměstnavatele.“

„Nepotřebuji —“ začal se Stile bránit, ale otrokův pohled ho umlčel.

„Díky,“ řekla Sheen. „Vyzvednu ji u nejbližšího dopravního potrubí, až vystoupíme z kapsle.“ Dala mu kód Merlina sídla a spojení se přerušilo.

„To vypadám tak strhaně?“ zeptal se Stile vyčítavě. „Dnes v noci jsem se dobře vyspal.“

„Mellona tvůj zevnějšek nezajímá. Očividně se něco chystá. Je možné, že ta Občanka objednala opojnou nebo sexuálně podmanivou drogu a že tohle je protilátka.“

„Možná,“ přikývl Stile nevrle. „Sheen, Merle je po omlazovacích kúrách moc pěkná a jsem si jistý, že má jasno v hlavě a spoustu zkušeností. Ale já prostě nemám zájem o takový styk, po kterém touží. Jak se z toho mám vykroutit, aniž bych ohrozil svoje Občanství?“

„O to, co tě zajímá, příliš nejde. Merle nechce žádný románěk. Potřebuje jen do své sbírky další sexuální dobrodružství. Dát jí ho je čistě praktická záležitost.“

„A prohrát sázku.“

Sheen vypadala popleteně. „Ach, sakra — začínám myslet jako člověk! Úplně jsem na ni zapomněla! Jistěže jí nemůžeš vyhovět.“ Zdálo se, že se jí ulevilo.

„Pokud bych měl v tomhle někomu vyhovět, budeš to ty.“

„Kdykoliv budeš chtít.“

„Až se spolu počestně oženíme.“

„Tohle nebude počestná svatba.“

Kapsle dorazila na místo a ušetřila mu další komentář. Vystoupili na malém soukromém nástupišti. Dalo se odsud jít do tří menších dómů, z nichž jeden patřil Merle.

Sheen došla ke žlabu, kam dopadaly zásilky, a namačkala kód Mellonova balíčku. Do rukou jí dopadla malá baňka. Když se s ní vracela, mračila se. „Tohle není kosmetika, pane. Je to —“ Zarazila se. „Honem, pane!“

Do místnosti najednou otevřenými větracími průduchy začal se syčením proudit plyn. Sheen se vrhla ke vchodu do Merlina dómu. Byl zavřený a zamčený.

„Nemám zařízení, abych ten plyn mohla analyzovat,“ křičela. „Ale vsadím se, že to není čistící mlha. Dýchejte z tohohle, pane.“ Otevřela lahvičku a přidržela mu ji pod nosem.

Vyhrnuly se z ní výpary. Stile ji od Sheen vzal a čichl si, když k němu dorazil první závan toho druhého plynu. Páry z lahvičky byly sladké a příjemné. Druhý plyn byl kyselý a páchl.

Sheen se vrátila k zamčeným dveřím. Otevřela svůj hrudní kabinet, levé ňadro se odklopilo a odhalilo sbírku malých nástrojů. Dokonce i v tak kritické chvíli se Stile musel podívat nad jeho naprosto ženskou stavbou, i když ve to skutečnosti byla pouhá fasáda. Robotika dosáhla značné dokonalosti.

Za chvíli Sheen malým laserem propálila zámek a měla cestu volnou. Stile honem proběhl na druhou stranu. Sheen za nimi zabouchla dveře a zavřela svou skříňku v poprsí. Byla zase celá, normální a hebká.

Stile se motal a zvedal se mu žaludek. Protílátka v lahvičce pomohla, ale ten jedovatý plyn byl vražedný. Někdo se ho pokusil odčelat!

Objevila se Merle. Měla na sobě průsvitné negligé. Dělal s tělem, které to sotva potřebovalo, zázraky. Stile si toho všiml, ale sotva tomu věnoval pozornost. Strpěl, aby ho zavedly do jejího domu.

„Věděla jsem, že se chtějí o něco pokusit,“ řekla Merle. „Myslela jsem, že to má být v Herním pavilonu. Pokusila jsem se tě dostat sem, do bezpečí, ale byli příliš rychlí. Nemohla jsem ti nic říct po holografu: dokonce i soukromá linka je jen tak soukromá jako technologie, která za ní stojí.“

„Naši zaměstnanci dodali protílátku, pane,“ řekla jí Sheen.

Stile se usadil do měkkého křesla, ke kterému ho zavedly, a nebyl schopen dělat cokoli jiného než poslouchat.

„Mí zaměstnanci přišli na lepší neutralizátor,“ řekla Merle. Přinesla dýchací přístroj. „Vezmi si tohle, Stile.“ Nasadila mu masku na obličej.

Hlava se mu ihned začala rozjasňovat a postižené tělo se zotavovalo.

„Oficiální hlášení hovoří o selhání čistícího zařízení,“ pokračovala Merle. „Nepředpokládá se, že by vypouštělo mlhu, když je někdo uvnitř, a tentokrát byly použity špatné chemikálie. Nebudeme to schopni vypátrat, ale já vím, co za tím vězí. Mezi Občany jsou radi-

kálové, kteří tě chtějí mít z cesty, Stile. Obávám se, že to byl jen první pokus. Nicméně tady bys měl být v bezpečí.“

Stile si sundal masku a chabě se usmál. „Myslel jsem, že ti jde o něco úplně jiného.“

„Ale jistě, jistě. Už jsme to spolu probrali. Ale já tě mám, Stile, opravdu ráda jako člověka a přeji ti jen dobré. Jsi ta nejroztomilejší věc, jaká se po dlouhé době objevila na scéně. Naštěstí tyhle dvě myšlenky nejsou neslučitelné.“

„Bojím se, že jsou, Merle. Pomohla jsi mi do složité situace.“ V hlavě už měl jasno, ale tělo bylo stále ochablé. Raději mluvil nezjednal. Myslel si, že téhle ženě může důvěřovat.

„Pověz mi to!“ pobídla ho. „Mám ráda výzvy.“

„Máme tu soukromí?“

„Samozřejmě. Nejsem ani tak mladá, ani tak naivní, jak se snažím vypadat.“

„Necháš si pro sebe, co ti řeknu?“

„O sexu? Jistěže ne! Ten musí vejít ve známost, nebo se nepočítá.“

„O všem, co ti povím o svém postavení.“

„To ti nemůžu zaručit, Stile. Už něco o tvé situaci vím.“

„Možná bys mi tedy mohla prozradit, co víš.“

„Ve druhém rámci ti říkají Modrý Adept. Ach ano, byla jsem na Fázi: mému druhému já chyběly omlazovací kúry a moderní medicína, takže před pár lety zemřela přirozenou smrtí, čímž mi uvolnila cestu. Ale čáry nejsou pro mě. Zůstala jsem tam jen pár hodin a vrátila se do bezpečí svého domu. Tamější bacily jsou něco strašného! Ale jeden záhyb opony prochází přes mé pozemky. Platím si harpyji, která mi pravidelně sděluje, co je na Fázi nového. Tak jsem se o tobě dozvěděla spoustu věcí, když jsem se o tebe začala zajímat. Vyjel sis na svatební cestu se svou rozkošnou ženuškou, ale Adepti na tebe líčili pastí, až jsi nedávno zmizel v říši goblinů. Moje informátorka si myslela, že jsi po smrti, navzdory zprávám, že se drak a jestřáb dostali ven v pořádku, uletěli rychle na jihovýchod a unikli pronásledovatelům, které za nimi Adepti vyslali. Je jasné, že jsi přežil díky tomu, žes přešel oponu. Jak se zdá, jsi na Fázi dost významná osobnost — a možná i na Protonu, soudě podle dnešního vražedného pokusu.“

„Čím platíš harpyji, že ti slouží?“ zeptal se Stile, protože tenhle detail ho zaujal.

„Má ráda krvavé syrové maso, ale je moc stará a slabá, aby si ho ulovila sama.“

„To jí můžou sehnat ostatní z jejího hejna.“ Stile myslel na Klefa, který přestál útok hejna harpyji, když přišel na Fázi. Jak důležitý ten příchod byl!

„Tahle žije sama. Žádné hejno jí nepomáhá.“

„Není to náhodou tvoje druhé já?“

Merle na okamžik strnula a pak se zase uvolnila. „Ehm, Stile, ty máš ale pěkně ostrý jazyk! Ne, takhle to být nemůže, jinak bych nemohla přejít. Má dvojnice byla stejná jako já, jen vypadala starší. Spřátelila se s tou harpyjí, a když zemřela, přijala jsem břímě přátelství já. Není lehké s ní vyjít. A řekneš mi teď, co o tobě nevím?“

„Přijmeš informace místo pohlavního styku?“

„Ne, jistěže ne. Přijímám je výměnou za ochranu, kterou ti tu poskytují, a za informace, které ti dívám o spiknutí Občanů proti tvé osobě.“

Nenechá se svést stranou od svého cíle! Chtěla další zářez do pažby. Bude jí muset povědět celý příběh a doufat, že ji to přesvědčí, aby mu pomohla bez toho, že by trvala na sexu. Možná ji rozladí, když se dozví o sázce, ale přinejmenším to nebylo nic, co by poskvřnilo její pýchu.

Ozval se gong a ve vzduchu se cosi zablesklo. „To je můj holograf,“ řekla Merle. „Někdo tě volá, Stile, a můj přijímač ho zablokoval kvůli soukromí.“

„Raději ho nech projít. Mí nepřátelé Občané stejně vědí, že tu jsem.“

Objevil se obraz. Byla to Hnědá Adeptka. „Bytosti mi nevěří, Modrý, řekla plačtivě. „Myslí si, že jsem s těmi ošklivými Adepty a chci je ošálit. Útočí na mé golemy.“

Stile si povzdechl. Měl to tušit. „Co by je tak mohlo přesvědčit?“

„Jen ty sám. Modrý. Či snad jeden z tvých dobrých přátel, či Modrá Paní —“

„Nikoliv! Modrá Paní musí zůstat pod ochranou jednorožců. Adepti jsou ve střehu.“

„Snad Neysa. Ta se přátelí s každým.“

„Hřebec stáda ji nepropustí.“ Stile mu mohl sotva vyčítat, že věnuje březí Neyse tolik péče. Pak dostal nápad. „Tvé panství se rozkládá poblíž lovišť vlkodlaků, není-liž pravda? Kurrelgyrova smečka?“

Rozzářila se. „Dozajista, Modrý. Běhají sem každou chvíli, na lov. Ale také mi nevěří.“

„Ale kdyby uvěřil Kurrelgyre, jeho smečka by pomohla. Ostatní zvířata mu důvěřují.“

„Také si myslím,“ přikývla nejistě. „Budeš mu to však muset sám povědět.“

„Stane se tak. Dej mi půl hodiny.“

Hnědá se usmívala jako měsíček. „Ach, děkuji ti, Modrý!“

„Ne. To já děkuji tobě, Hnědá. Prokazuješ mi důležité služby.“

„Jů!“ Šťastný obrázek zmizel.

„Tak tohle je Hnědá Adeptka,“ řekla Sheen. „Dítě. Rozkošné dítě.“

„Je to ale kouzelnice jak se patří. Její golemové jsou bytelná stvoření.“ Připomněl si, jak se utkal s golemem vyřezaným do jeho vlastní podoby. Mohl být rád, že tentokrát má tyhle dřevěné chlapy na své straně! Obrátil se k Merle. „Teď ti musím vysvětlit, proč si nepřejdu provést s tebou to, co máš v úmyslu, a pak honem projdu oponou, abych dal do pořádku věci na Fázi.“

„Nemusíš nic vysvětlovat,“ řekla Merle. „Je mi jasné, že máš napilno a závisí na tobě spousta lidí. Zapišu si to za uši.“

„Nutně potřebuji tvou pomoc,“ řekl Stile. „Takže chci, abys pochopila —“

„Máš mou pomoc mít, Stile. Když ti věří ta sladká holčička, musím já také. Jsem si jistá, že ona nechce něco za něco.“

„Nu, asi se bude chtít projet na jednorožci,“ řekl Stile a ptal se sám sebe, jestli může tak náhlé proměně uvěřit. „Ale stejně bys měla vědět —“

„O tvé tajné sázce.“ řekla Merle. „Proto to byla taková výzva, Stile. Ale kdybys ztratil své bohatství a nemohl bys udělat, co potře-

buješ, to hnědooké děvčátko by trpělo — a to si na své pošramocené svědomí vzít nechci. Zavedu tě ke svému kousku opony. To tě elegantně provede kolem pastí, které na tebe čekají venku.“

Stile se postavil a vzal ji za ruku. „Moc si toho vážím, Merle. Opravdu.“

Přitáhla si ho a políbila ho. „Myslím, že za to může to rozkošné žvatlání. A ty jsi také mluvil zvláště, když jsi jí odpovídal. Asi pro to mám slabost. Takhle poblázněná jsem nebyla už celá desetiletí.“

Stáli před oponou. Mihotala se napříč Merlinou obrovskou kulatou pružnou postelí. Ne náhodou: nejspíš měla ve druhém rámci démona milovníka. Na druhé straně mohl Stile rozpoznat stráž lesnatého kopce.

„Jak se k tobě zase připojím?“ zeptala se Sheen.

„Půjdeš se mnou,“ rozhodl se. „Teď už nepřátelští Občané vědí, jak jsi pro mě užitečná. Budou se tě taky pokoušet vyřídít.“ Zvedl ji do náručí, přešel přes postel a přenesl se na druhou stranu opony.

Stál na lesnatém svahu a v náručí držel robota. Na Fázi nefungoval. „Dones tuhle paní do vlčího panství,“ zazpíval. Bylo to samozřejmě zjednodušené. Měl na mysli, aby tam odcestovali oba.

Dorazili v pořádku. Vlci dřímali poblíž místa, kde nedávno ulovili nějaké zvíře, zatímco pár štěňat vrčelo na golema, kterého zahnali na strom. Půltuctů se jich zvedlo a vyrazilo k němu. Když se přiblížili, změnili se v muže a ženy.

„Bud' vítán, Modrý Adepte,“ zvolal Kurrelgyre, když ho poznal. „Vidím, že jsi našel rozbitého golema.“

Stile se překvapeně podíval na Sheen. „Řekl bych, že ano, přáteli. Ve druhém rámci je mou snoubenkou.“

„Ach tak, v každém rámci jedna čubka! Donesls ji sem, aby ji Hnědá Adeptka oživila?“

Stile se musel znovu podívat. Fungovala by taková magie? Bude se nato muset zeptat. „Přišel jsem, abych tě zpravil, že jsem ve sporu s ostatními Adepty. Slídí po mně, aby mne zhubili. Nemohu se tu proto zdržeti dlouho, jinak mne objeví a udeří. Jen Hnědá je na mé straně a já ji požádal, aby rozesla varování mezi kmeny a stvoření Fáze, jejichž pomoci mi zanedlouho bude třeba.“

„Vauúú!“ zavyl Kurrelgyre a pohlédl na strom. „Odmítl jsem ji —“

„Já vím,“ přerušil ho Stile. „Měl jsem se lépe připravit. Události běžely o překot. Musím tě teď požádat, zda bys jí i mně nepomohl. Kdyby tví vlci šli s golemy, aby jim dodaly důvěryhodnosti —“

„Ovšemť, ihned,“ přikyvoval Kurrelgyre. Mávl směrem ke stromu a štěnata se rychle vzdálila a dovolila golemovi, aby slezl dolů. „Kdybych si to uvědomil dříve...“

Stile ho poplácál po rameni. „Příteli, máš můj dík, já však už musím jít.“

Cosi s ním škublo. Sakra — řekl nechtěně rým. Sheen se o něj opírala. Rychle si ji lépe chytil a soustředil se na Hnědé panství. Fungovalo to: měkce přistáli na nádvoří dřevěného hradu. Obrovský golem na stráži měl dlouhé vedení, ale podařilo se mu poznat ho dříve, než ho bacil kyjem, a za okamžik už tu byla Hnědá Adeptka.

„Ten není ode mne!“ vykřikla, když si všimla, že nese v náručí bezvládnou Sheen.

„To je Sheen, má protonská snoubenka. Byla se mnou před okamžikem, když jsi mi volala. Až zase překročí oponu, bude v pořádku. Právě jsem mluvil s Kurreigyrem a vlci nám pomohou. Řekni svým golemům, že s každým půjde jeden.“

„Ach, jsi pašák!“ Ale ze všeho nejvíc ji zajímala Sheen. „Kovy obvykle neoživují, ale mohla bych, zkusím-li to. Nebude mít stejnou osobnost —“

Stile se do toho původně nechtěl pouštět hned, ale ta myšlenka ho opět zaujala. „Sheen se vždycky chtěla podívat na Fázi, ale je založená na vědě. Tví golemové jsou kouzelní a na Protonu nefungují. Nemyslím, že to půjde.“

„Dovol, ať se pokusím. Když jí vdechnu život, nebudeš se s ní pak muset vláčet.“

„Spěchám, Hnědá. Nepřátelští Adepti mne mohou zpozorovat každou chvíli. Nemáme čas —“

„Pročpak ji nechceš oživit na Fázi?“ zeptala se s nevinnou naivitou dítěte. To Stila zastavilo. Modrá Paní, jeho žena, žila na Fázi, a přesto mohla překročit oponu na Proton a setkat se s Sheen. Tady žádný konflikt opravdu nehrozil. „Jak dlouho ti to bude trvat?“

„Tvary už má plné.“ Hnědá si kriticky měřila Sheenin trup. „Velmi plné. Zbývá mi jen, abych na ni přiložila ruce a soustředila se. Když dělám golema, nejvíce času vždycky strávím vyřezáváním.“

„Tak to tedy zkus. Ale když nebude sama sebou — tedy, myslím že golemové mohou —“

„Tak jí zase život vezmeme.“ Stile položil Sheen na podlahu, Hnědá se nad ní nahnula a vložila ruce na její tělo. Pak si opřela hlavu do dlaní.

Sheen se pohnula. Otevřela oči.

Stile ustoupil, náhle nervózní. Golemové nebyli živí, neměli duši, oživovala je jen magie. Schopnost Hnědé přimět je, aby fungovali, byla úžasná — ale jaká přišera se Sheeninou podobou se tu probudí?

Sheen se posadila a zavrtěla hlavou. Pohlédla na Stila. „Ach, to už jsme zpátky,“ řekla. „Vrátila jsem se zpátky do doby před aktivací. Připadám si legračně.“

Byla sama sebou! „Cožpak mne znáš,“ otázal se a netroufal si tomu uvěřit. Nový golem by o něm neměl mít ani potuchy.

„Jistěže tě znám, Stile! Nejsem tak zapomnětlivá, pokud se mi nevymažou paměti. A tohle je ta holčička, co ti volala holografem. Ona —“ Sheen překvapením polkla naprázdno. „Co tu děláš?“

„Jsme na Fázi,“ řekl Stile. „Na Hnědém panství.“

Zamrkala. „Nevěřím, že by to bylo možné. Víš přece, že za opo- nou nemůžu fungovat.“

„To já tě oživila,“ řeklo dítě. „Nyní jsi golemem.“

Sheen se rozhlížela kolem sebe a prohlížela si okolí. Viděla roubené stěny hradu a golemky stojící opodál. „Můžu se porozhlédnout po kraji?“

Stila začínal znervózňovat čas. „Ale honem, Sheen. Jestli nepřátelští Adepti zjistí, že tu jsme a udeří, hodně rychle zase znehybniš.“ Málem už začínal přešlapovat na místě.

„Myslím, že se zaobírají jinými událostmi,“ řekla Hnědá. „Nevědí, co provádějí mí golemové.“

Sheen byla s průzkumem hotová velice rychle. „Není tu žádný dóm. Vzduch je přírodní. Skutečně to je ten druhý svět. Zůstanu oživená? Necítím žádný rozdíl.“

„Ovšemť,“ řekla Hnědá Adeptka. „Mí golemové nikdy neumírají, dokud se nezničí.“ Taktně se nezmínila o možnosti, že by je vypnula.

„Přesto nejsem naživu,“ uzavřela Sheen smutně.

„To v moci magie není,“ přitakala Hnědá.

„A vědy,“ dodal Stile. „A teď již musíme odejít.“ Vzal Sheen za ruku a zazpíval zaklínadlo, aby je přeneslo k úseku opony, kde měli soukromí. Jedna z věcí, které udělal během svatební cesty, byl průzkum příhodných přecházecích míst.

Přistáli na odlehlé mítině na úpatí Purpurových hor. „To je tedy zázitek!“ vykřikla Sheen. „Doopravdy je to země kouzel!“

„Dozajista tomu tak je,“ souhlasil Stile. „Svedla bys teď sama překročit oponu?“

Sheen to zkusila, ale nepodařilo se. „Nežiju,“ opakovala. „Nemám sílu, která je vlastní živým bytostem.“

Stile ji zase vzal za ruku a přenesl se na druhou stranu. Stáli ve skladišti plném zaparkovaných vozidel. „Pamatuješ si něco?“ zeptal se.

„Pamatuju se na Fázi,“ řekla. „Nezměnila jsem se. Jen ty teď mluvíš jinak.“

„Takže když se přepneš z magie na vědu, přechod je spojitý.“

„Jsem úplně stejná. Přála bych si, abych nebyla.“

„Teď pojďme pro knihu kouzel, než nás zase něco odvede jinnam. Jsme blízko terminálu v Herním pavilónu, ne náhodou. Tady se můžu nepozorovaně spojit s Herním počítačem.“

„Dovol, ať to udělám já. Mohla by tu být další léčka.“

„Jsi moje snoubenka. Nemůžu tě nechat nést všechno riziko.“

„Bez tebe nejsem nic. Ale ty jsi beze mne přední Občan a Adept, který dokáže zachránit Fázi a pomoci mým přátelům. Ustupte, pane.“

Stile se usmál a pokrčil rameny. „Dej mi knihu kouzel,“ řekla terminálu Herního počítače a přidala heslo.

„Proč?“ otázal se počítač.

„Modrý Adept má v úmyslu vrátit ji na Fázi a tam s její pomocí zažehnat krizi.“

„Okamžik,“ řekl počítač. „Mezitím, co je na cestě, přijala bys pro Modrého Adepta vzkaz?“

„Zajisté.“

„Konsorcium opozičních Občanů, kteří chtějí vydělat na nezbytných akcích, nabízí sázku: celé jmění Občana Stila, že nezůstane naživu do začátku dnešní obchodní schůze Občanů.“

„Přijímám!“ zavolal Stile. Uvědomil si, že nemůže prohrát. Kdyby předčasně zemřel, stejně by bylo všechno ztraceno, a pokud přežije, jeho bohatství a moc se opět zdvojnásobí. Dvakrát tolik nebo nic — a přesně ve chvíli, když to potřeboval.

„Občan Stile sázku přijímá,“ řekla Sheen. „Pokud zemře, jeho statky budou zpeněženy a výtěžek převeden na konsorcium. Pokud se na schůzi objeví naživu, jeho jmění se od toho okamžiku zdvojnásobí a bude s ním moci volně nakládat a uplatňovat všechna práva.“

„Sázka je zaznamenána. Dublovací kostka byla vržena.“ Herní počítač pípnul, což byl jeho způsob, jak si diskrétně odkašlat. „Neúčastním se na této hrozbě jinak, než že sloužím jako zprostředkovatel sázky. Občana nemusí znepokojovat jakákoliv léčka v mém areálu. Není mi však ani dovoleno, abych ho varoval před možným nebezpečím bezprostředně za hranicemi mých pozemků.“

„To je dost jasná výstraha,“ zabručel Stile. „Sheen, mizíme!“

Sheen se zdržela jen tak dlouho, aby popadla balík, který vypadl do žlabu potrubní pošty. Byla to kniha kouzel.

Hnali se chodbou. „Zbraně nejsou v Herním areálu přípustné, pokud nejsou součástí povolené hry,“ oznámil Herní počítač.

„On nás nevaruje, jen činí oficiální veřejná oznámení,“ řekl Stile a trpce se usmál. „Opravdu je Herní počítač jeden z tvých přátel?“

„Ano.“

V chodbě před nimi se objevil nějaký člověk. Vypadal jako obyčejný otrok, ale stál proti nim poněkud v pohotovosti.

„Je to robot,“ řekl Stile.

„Stroj — zabiják,“ přisvědčila Sheen. „Stile, já jsem víceúčelový robot, navrhli mě pro obranu a osobnost. Tahle věc je specializovaná na útočení. Nejsem vybavená, abych si s ním dokázala poradit. Musíš hned utéct, já ho dokážu zdržet jenom na chvíli.“

Stile se vrhl k rozvodné desce. Vyrval kus stěny, o kterém věděl, že pod ním prochází energetické vedení. Nemýlil se. Byly tu různobarevné kabely, označené, aby je rozeznali i úplně nevzdělaní údržbáři. Vzal jeden červený do obou rukou a prudce škulbl. Vytrhl ho. Nepřátelský robot se zatím přibližoval. „Sheen, běž stranou!“ zařval.

„Stile, praští tě to!“ vykřikla celá vyděšená. Stile teď popadl bílý kabel. Ten také vyrval z úchyťů, což byly magnetické svorky.

Když po něm robot — zabiják chňapl, Stile mu přiložil na tělo oba holé konce drátů. Přeskočil elektrický oblouk, ozvalo se prasknutí. Robot se ochromený proudem svezl k zemi.

„To bylo hrozně nebezpečné!“ vyčítala mu Sheen, když spěchali dál. „Mohl jsi dostat ránu, už když jsi rval kabely ven.“

„Nic nebylo pod proudem, aby se uvolnily magnetické úchyty,“ řekl Stile. „Nebylo to nebezpečné, jen to tak vypadalo.“

„Jak jsi to mohl vědět?“ Vypadala zmateně.

„Herní počítač patří mezi tvé přátele,“ připomenul jí.

„Ach tak.“ Protože její přátelé byli v pohotovosti, aby mu skrytě pomáhali. Počítač odpojil proud a pak ho zase zapnul. Kdo by si vůbec všiml tak kratičké spolupráce? Stile přesně věděl, jak pomoc sebe-vědomých strojů využít, když ji potřeboval. Speciální stroj — zabiják byl naštěstí hloupý.

Chodba vedla k závodní dráze miniaut, oblíbené disciplíně mladších generací. Stile tu vyhrál mnoho závodů. Díky malé výšce měl v autíčcích výhodu. Nicméně tentokrát chtěl jen proběhnout kolem k chodbě vedoucí k východu.

Do areálu se vřítel jakýsi muž. Tohle byl opravdový otrok z masa a kostí, ale měl laserovou pistoli. Varování Herního počítače bylo evidentně určeno jemu. Bohužel, pokud nešlo o samotné hry, mohl počítač udělat jen málo. Mohl protestovat a upozorňovat, ale nic vynutit. Mohl poslat pro strážce — ale kdyby to udělal v tomhle případě, upozornil by ostatní Občany a to by Stilovi příliš nepomohlo. S tímhle chlapem se bude muset utkat sám, počítač už udělal, co mohl.

„Sheen, zmiz odtud,“ zašeptal naléhavě. „Utíkej servisními chodbami a úseky bez atmosféry, aby tě nemohli pronásledovat lidé. Přenes knihu kouzel přes oponu!“

„Ale já tě musím chránit!“

„Nejlíp mě ochráníš, když mě necháš samotného. Sám můžu dělat věci, které ve dvou nejdou. Sejdeme se později —“ Zarazil se a přemýšlel o příhodně nepravděpodobném místě. „Sejdeme se u Merle. Tam na mě nastražili past posledně, nebudou čekat, že se zase ukážu poblíž. Jestli chceš, počkej na mě hned za oponou, na Fázi — ach, zapomněl jsem, že nemůžeš sama přejít! Snad ti pomůže Merle.“

Už se dál nehádala. „Miluju tě.“ A vypařila se.

Stile skočil do nejbližšího auta a rozjel se k hlavnímu závodisti. Normálně by musel požádat Herní počítač o svolení ke hře, ale Občané měli z takových pravidel výjimku. Ale pronásledovatel byl otrok a musel tohle pravidlo ctít, nebo by počítač zastavil hru a uvěznil ho v silovém poli. Herní počítač měl moc, pokud se mohl opřít o opodstatněnou záminku. A počítač věděl, že se ten člověk chystá k nějaké nepravosti, a už ho upozornil, že u sebe nesmí mít pistoli.

Závodisti tvořily nejružnější rampy, křižovatky a rovnoběžné úseky, důmyslně sestavené v prostoru. Dráhy proto dohromady měřily mnoho kilometrů, ačkoliv byly uzavřené v dómu. Stile jejich uspořádání dobře znal.

Ozbrojenec ho opatrně sledoval. Teď mu nezbývalo nic jiného než nasednout do jiného autíčka, pokud ho nechtěl ztratit. K tomu potřeboval partnera a musel se přihlásit do hry. Ale on na to byl připravený: do druhé dráhy nasedl další gangster a začal ho pronásledovat. Teoreticky se měli honit mezi sebou, ale ve skutečnosti oba šli po Stilovi. Stile se trpce usmál. Tihle rádoby zabijáci se projedou víc, než se jim bude líbit. Stáli přece proti špičkovému Hráči, vítězi Turnaje.

Stile mohl labyrintem drah proletět jako blesk. Mohl zmizet velice rychle. Ale to by znamenalo jen jediné — pořád by měl za sebou ozbrojeného muže. Raději situaci vyřeší tady, kde mu terén hraje do karet, a pak teprve zmizí.

Po pravé straně prolétl paprsek světla. Pistolník vystřelil ze svého laseru, ale minul, protože mohl jen těžko mířit, když se auta hnala různými směry a různou rychlostí. Ale rána byla dost přesná, aby bylo Stilovi jasné, že ten člověk není úplný nešika. Když dostane lepší příležitost, bude úspěšný. Počítač nemohl hru přerušit, ačkoliv

výstřel z laseru byl dostatečná příčina. Kdyby se vozidla zastavila, zabiják by Stila dostal.

Stile projel zatáčku, takže mezi sebe a pronásledovatele dostal nájezd. Porozhlédl se po kabině, ale nenašel nic, co by po něm mohl hodit. Bude muset manévrovat, dokud nepřijde na to, jak ho vyřadit ze hry.

Problém spočíval v tom, že tahle vozítka byla malá, ale bezpečná. Nejezdila dost rychle, aby vylétla z trati, a dráha byla navržena tak, aby se nemohla srazit. Lidé takové hry pokládali za nebezpečnější, než ve skutečnosti byly. Stile mohl protivníka vylekat, ale nikdy ho nemohl zranit svým autem. Ale přece tu jisté cestičky byly.

Zpomalil a dovolil útočníkovi, aby ho poněkud dohnal. Pak, právě když muž zvedal laser, se rozjel do smyčky, nahoru, pak hlavou dolů a zase zpátky. Muž, dočista překvapený, musel také přidat a držet se zuby nehty. Auta nemohla spadnout, dokonce ani kdyby se zastavila vzhůru nohama — a pasažéry by pevně připoutaly automatické pásy. Ale on o tom očividně nevěděl.

Stile jel dál do úseku s horskou dráhou, vozík čím dál tím rychleji létal nahoru a dolů. Muž ho následoval a zdálo se, že se necítí příjemně. Byl poměrně obtloustlý a s každou změnou sklonu se mu nadlehčovalo a stlačovalo břicho. Mohl by se mu začít zvedat žaludek. Pak Stile se slušným náskokem zahrnul do tunelu, vynořil se, vrátil se do ostré zatáčky a přešel na vedlejší rovnoběžnou dráhu, právě když pronásledovatel vylétl z tunelu.

Stile si stáhl šaty a elegantně je upustil na mužovu hlavu.

Muž zareagoval zuřivě, začal strhávat bohatě nabíranou látku, kterou mu vítr přilepil na tvář, zatímco auto pokračovalo dál po dráze. Stile zpomalil, aby ho druhý dohnal. Právě když se mu podařilo zbavit se roucha, přelstil Stile bezpečnostní pásy a přeskočil z jednoho auta na druhé. Nasadil protivníkovi chvat, který ho okamžitě poslal do bezvědomí, a vzal mu z ruky pistoli. Pak skočil zpátky do svého vlastního vozidla a řítil se pryč. Předpokládalo se, že takovéhle skoky z auta do auta jsou nemožné, ale Stile byl šikovný gymnasta, který dokázal to, na co mohlo pomýšlet jen málo lidí.

Teď svištěl k východu. Šaty nechal za sebou. Pro jeho krvelačné pronásledovatele to bylo příliš snadné poznávací znamení. Přesto by

jako otrok nebyl dostatečně zamaskovaný. Na číhané bude mnohem víc nájemných vrahů, jistě už uzavřeli celou oblast. Většina Občanů byla, zdálo se, jako Adepti, proti němu. Ovládali nepředstavitelné prostředky, které by byly zničující, jakmile se jim cíl dostal na mušku. Potřeboval se odsud honem dostat pořádně daleko.

Měl by se stáhnout k oponě, jako když ho Adepti měli v hrsti tehdy v jeskyni? Ne, tentokrát budou její úseky, kterými vstoupil na Proton, střežit. Musel je překvapit.

Zdálo se, že odpověď zní maskování — ale jaké?

Stile už vlastně věděl. Nejběžnější a nejpřehlíženější bytosti na Protonu byly stroje, samočinnými zametacími stroji počínaje a humanoidními roboty konče. Některé byly inteligentní napodobeniny lidí, jako Sheen, ale většina byla primitivní. Stile se zastavil u jídelního automatu a dostal výživné karamelky. Uplácal si z nich boule na kolenou a loktech a také změnil uspořádání na krku a v rozkroku. Ted' vypadal jako malý bezpohlavní pomocný robot, který dlouho pracoval v cukrárně. Kráčel poněkud strnule a na tvář nasadil umělý úsměv, protože tahle třída nebyla vybavována mimickými svaly. Stile samozřejmě dokázal svůj obličej mistrně ovládat. Nemohl zamaskovat přirozenou tělesnou teplotu, ale doufal, že ho nikdo nebude kontrolovat tak důkladně.

Fungovalo to. Otroci ho míjeli, aniž by mu věnovali byt' jen špetku pozornosti. Došel ke strážnímu stanovišti, na kterém hlídkovali dva tupí androidi, ale ti měli pátrat po člověku, ne po karamelami načichlém stroji. Stile kráčel strnule dál a nikdo ho nezastavil.

Nejspíš už byl v bezpečí, ale raději neriskoval. Pokračoval robotí chůzí do dopravní kapsle a dojel do blízkosti domu, kde žila Merle, pak vešel služebním vchodem. Dokonce ani tady si ho nikdo nevšiml. Z příbytků Občanů neustále chodilo sem a tam služebnictvo s nesčetnými úkoly.

Ale Merle ho očekávala. „Stile, chci, abys věděl, že je mi to upřímně líto,“ řekla. „Vytvořili na mě obrovský nátlak. Věř mi, vlastně ti svým způsobem pomáhám.“ Stiskla knoflík.

Stile vyskočil, aby ten pohyb přerušil, ale už bylo pozdě. Ochromeně zůstal stát na místě.

Merle ho zradila. Proč s tím jenom nepočítal? Mohl jí tak snadno napálit, jen kdyby dával pozor. Dovolil ženské, aby z něho udělala hlupáka.

Umyli ho, zabalili a naložili do dopravní kapsle. Cítil pohyb, bez toho, že by něco viděl. Orientační smysl mu říkal, že se kapsle pohybuje rychle na jih. Po hodné chvíli zpomalila a zase ho vyložili.

Ochromení se vytratilo. Zjistil, že je v uzavřené místnosti — a byla s ním Sheen. Byla nehybná, vyndali jí energetický článek. Katastrofa byla dokonalá. Nikde nebylo ani stopy po kouzelné knize.

Oslovil ho hlas z reproduktoru. „Otroku, byl jsi přidělen do zdejšího dolu, protože manuálně jsi velice zručný. Máš hodinu na to, aby ses seznámil s ovládáním. Pak bys měl začít ve svém rajónu zpracovávat rudu. Po každé hodině máš patnáct minut na odpočinek, za předpokladu, že dosáhneš uspokojivé produkce. Za vynikající výkony můžeš být povýšen. Pokud by se vyskytly potíže, stiskni knoflík PORADCE. Ulejšky netrpíme.“

Stile věděl, že nemá cenu protestovat. Unesli ho sem, aby ho uklidili z cesty. Jakmile se nestihne ukázat na obchodním shromáždění, přijde o své jmění, většina pak odhlasuje, že i o Občanství, stane se otrokem doopravdy a nejspíš ho deponují. Vlastně se na Merle ani nemohl zlobit. Udělala tohle, místo aby ho zabila. Možná ohlásila, že je po smrti. Nepochybně bylo ve hře i její Občanství. Protivníci, na Protonu i na Fázi, jednali bez skrupulí.

Co mohl dělat? Rychlá prohlídka místnosti mu prozradila, že nemůže uniknout. Horníkům z protonitových dolů zaměstnavatelé nevěřili. Každý byl během pracovní doby zamčený v cele, i když se drahocenného minerálu nikdy přímo nedotkl. V dolech se přísně dbalo na bezpečnost. Kdyby se pokusil strkat prsty do jakékoliv přístroje nebo vedení, spustil by poplach a následoval by okamžitý trest. Kdyby se pokusil sabotovat těžbu, popravili by ho. Nezbyvalo nic jiného než spolupracovat.

Stile se dal do práce. Rychle pochopil ovládání a brzy se před ním rozsvítila kontrolní obrazovka. Mohl by se s její pomocí spojit s Hnědou Adeptkou? Kdepak. Tohle byl jiný okruh, a i kdyby mohl nakrásně volat ven, dozorce by hovor zachytil a hned by byl v maléru, který by ho možná stál i život. Nejlepší bude sedět na místě. Hra

je pravděpodobně ztracená. Obviňovat může hlavně sebe: kvůli momentálním potřebám přehlédl hrozící nebezpečí.

Samozřejmě, nebyl úplně sám. Modrá Paní věděla, že je na Protonu, a bude jí dělat starosti, proč se neobjevuje. Ale ona nevěděla, kde v které chvíli zrovna je. Nejspíš se začne znepokojovat, až když několik hodin nebo dní neprijdou žádné zprávy — a to už bude příliš pozdě. Zmeškal by obchodní shromáždění a překrytí rámců. V každém případě na ni teď nepřátelští Občané budou dávat pozor a on nechtěl, aby se vystavovala pravděpodobnému smrtelnému nebezpečí.

A co stroje s vlastní vůlí? Ty by možná dokázaly pomoci — pokud se Merle nepostarala, aby se k nim zprávy o únosu nedostaly. Protože toho o něm spoustu věděla a zmínila se o Sheeniných přátelích, nejspíš to udělala. A i kdyby ho rozumné stroje vypátraly, pořád by ještě váhaly, zda se mají prozradit a otevřeně jednat v jeho prospěch. Nemohl si být jistý, že by ho zachránily.

Tím mu zůstala jen Hnědá Adeptka, která se k němu nedokáže dostat — a co by mohla udělat, kdyby to bylo možné? Bylo to děcko, v tomhle rámci bez jakékoliv magie, pokud by mohla přejít přes oponu. Nejlepší bude nehledat falešné naděje. Pokud byla pomoc na cestě, uspěje nebo selže bez ohledu na něj.

Dolování mu šlo dobře. Dálkově ovládané stroje pracovaly pod jeho vedením hospodárně. Za dvě hodiny vytěžil z rudy půl gramu protonitu, což byla celodenní norma. Nezáleželo na tom, jestli je Občan nebo otrok nebo Adept, chtěl vždycky odvést to nejlepší — ačkoliv takováhle těžba se bude muset brzy zastavit, jestli se mají rámce zachránit. Jaká ironie, když se tu teď zrovna on snaží vydolovat co nejvíc!

Pak se otevřel průchod. Stálo tam jakési strašidlo — ten největší, nejhubenější a nejošklivější android, jakého kdy viděl. Až na to, že to nebyl android, ale člověk. Ne, to nebylo docela přesné —

Popletená kolečka v jeho hlavě nakonec zapadla do nepravděpodobného spojení. „Troll!“ zvolal. „Troll Trůl — na Protonu!“

„Třikrát bylo mi souzeno vysvoboditi tě ze žaláře,“ řekl Trůl.

Stile přikývl. „Tentokrát je to potřetí, pro tebe i pro mne. Svě proroctví jsi vyplnil více než dostatečně. Děkuji ti z celého srdce,

Trůle.“ Nemělo smysl, aby lpěl na protonském jazyce, jen by tím trolla popletl.

„Ještě není vykonáno,“ řekl troll.

„Již jsi vykonal dosti. Osvobodil jsi mne.“

Trůl pokrčil rameny a ohnul se, aby zvedl Sheen. Belhavě s ní prošel vchodem a Stile vykročil za ním.

Trollové byli pod zemí jako doma. Trůl je vedl dolů, do hloubi šachet, procházeli přes uzávěry a kolem kontrolních stanovišť, aniž by je někdo zastavil. Byly tu jen stroje, předsunuté konce na dálku řízeného řetězce. Také tu byla protonitová ruda, příčina štěstí i neštěstí Protonu.

„Jak se teď mají věci na Fázi?“ otázal se Stile.

„Vojska se sbírají jako do války,“ odpověděl Trůl. „Všichni stojí za tebou, až na Adepty, gobliny a osamocené příšery.“

„Všichni?“ otázal se Stile překvapeně. „Dokonce i kmeny démonů?“

„Získal sis mnohé přátele, Modrý, obzvláště mezi sněžnými přízraky a duchy ohně.“

Vida — jeho služba Zmrzlozubovi přinášela ovoce! „Neučinil jsem nic jiného než příhodné věci v příhodném čase.“ Jednoduše řečeno, Stile měl roztodivná stvoření Fáze rád a rád si dělal přátele. „Přesto pochybuji, že se i harpyje, nebo i draci, či tvůj lid...“

„Trollové jsou s tebou.“ Trůl se ušklíbl. „Dohlédl jsem na to, aby mě snad nenazvali zrádcem, že ti pomáhám. Harpyje a draci nejsou oddáni nikomu než sami sobě, pokud je nepoutá kouzlo. Nepřidali se k žádné ze stran.“

Trůl byl překvapivě dobře informovaný. Zdálo se, že pod oškli-vou fasádou se skrývá důvtipná a citlivá osoba. Stile pokládal všechny trolly za tupé dravce; teď viděl, že byl příliš předpojatý.

Znenadání došli k oponě. Stile spatřil napříč tunelem světélkování. Přešli na druhou stranu.

Sheen se probrala. „Co jsi zač?“ zeptala se, když zjistila, že je v trollím náručí.

„Nemáš energetickou jednotku,“ namítl Stile. „Jak to, žes naživu?“

Prohlédla se. „Je to tak. Musím být na Fázi. Jako golem.“

Stile přítakal a překvapení se změnilo v pochopení. Samozřejmě, že tu nepotřebovala žádnou vědeckou součástku. Nicméně jí vyčaroval náhradní energetickou jednotku, aby nemusela být připoutána k rámcu magie. „Nyní je z tebe bytost obou rámců.“

Troll je vedl vzhůru tunelem k povrchu. Šli za ním. Stile je mohl dostat ven kouzlem, ale chtěl se raději seznámit s polohou tunelu, pro případ, že by ho ještě někdy potřeboval. A také nechtěl připoutat smrtonosnou pozornost nepřátelských Adeptů tím, že bude používat magii, když to nebylo nutné. Nejspíš neměl riskovat a zrovna teď čarovat baterii pro Sheen. Neustále nato zapomínal.

Přiblížili se k povrchu. Trůl se zastavil. „Ještě je den,“ řekl. „Musím tedy zůstat dole.“ Neměl totiž své bohaté šatsvo — musel ho shodit, aby vypadal jako android.

„Ovšem,“ řekl Stile. „Prokázals nám dobré služby a mohu tě bez obav nazývat přítelem. Opouštíme tě plni vděčnosti.“

„Nehodí se pro takové, jako jsi ty, aby zahrnovali přátelstvím mně rovné,“ opáčil Trůl nevrle, ale potěšeně. Položil své sukovité ruce na veliký kámen, kterým byl zatarasený východ. „Za tímto místem se štola stáčí k povrchu.“ Opřel se do skály.

Najednou se zhroutil strop. Trůl se vrhl nazpět a odstrčil je stranou. „Kdosi poškodil —“

Shora nádherně proudilo sluneční světlo, ohýbalo se v čerstvém otvoru ve stropě a smáčelo trolla. „Sabotáž!“ vykřikla Sheen. „Mohlo to někoho z nás rozdrtit —“

„Dozajista,“ přítakal Stile. „Past byl políčena na mne.“

„Podívej se na Trůla!“ vyrazila ze sebe zděšeně.

Stile ji poslechl. Sluneční světlo trola okamžitě zničilo. Nyní z něho byla kamenná, groteskní socha.

Najednou všechno dávalo otřesný smysl. Stile si vzpomněl, jak čubce Serrylian bylo souzeno třikrát vidět víly, než zemře. Spatřila je potřeť a pak odešla do Nebe. Trůlovi bylo souzeno, že třikrát pomůže Modrému Adeptovi. Vykonal to a nyní s ním byl konec.

„K čertu, tentokrát se s osudem poperu,“ řekl hrozivě.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

XANADU

Klef byl v paláci Orákula a hrál na Platinovou flétnu. Dokonalá melodie rozechvívala celou budovu. Byla krásnější než mohla být jakákoliv hmatatelná věc. Když dorazil Stile a jeho společnost, přestal.

„Mám pro tebe další věštbu,“ řekl mu. „Podlehneš zradě pro své dobro ženě mladého zevnějšku, kteréžto důvěřuješ.“

„Příliš pozdě. Merle mě zradila už před třemi hodinami.“

To Klefa ohromilo. „Promiň. Pochopil jsem, že se to má seběhnout o pár hodin později. V Orákulu asi přeskočilo kolečko.“ Pohlédl na Sheen. „Myslel jsem, že jsi protonské stvoření,“ řekl překvapeně.

„To jsem,“ přitakala. „A teď jsem i stvoření Fáze, golem.“ Ukázala na sochu, kterou podpírala. „Tohle je troll Trůl, který se obětoval, aby nás zachránil. Stile říká, že můžeš — že mohl bys dokázat —“ zarazila se. „Ale neuškodí to splývání rámců, když přestaneš hrát?“

„Trošku. Je to dlouhý proces a na krátké přestávky ho udržuje setrvačnost. Jinak bych se ani nemohl nadechnout. V každém případě, to, co slyšíte, není motiv pro překrývání, ale jen jeho část, cvičení v jedné tónině, které dosahuje až do nejvzdálenější nebeské klenby. Není to v jednom kuse, spíš se musí hrát s přestávkami.“ Klef se zamyslel nad sochou. „Přejete si, abych trollovu duši poslal do Nebe?“

„Nikoliv, ještě ne,“ řekl Stile. „Nemohl bys ho hudbou přivést zpět k životu?“

Klef se zamyšleně poškrábal na bradě. „Obávám se, že ne, Stile. Je obrovský rozdíl mezi řízením dopravy — tedy, směřováním duší do Nebe — a ožívováním mrtvých. Můžu poslat duši zpátky do těla — ale to ho samo o sobě nezmění z kamene na maso a kosti. Na to je třeba jiné magie. Snad je nějaké příhodné zaklínadlo v knize kouzel. Přinesli jste ji?“

„Kouzelná kniha!“ zvolal Stile. „Úplně jsem na ni zapomněl!“

„Má ji Merle,“ řekla Sheen. „Dezaktivovala mě — a teď je kniha pryč.“

„Nezradila mě právě proto?“ zeptal se Stile. „Aby se dostala ke knize?“

„Pochybuji, že o ní věděla. Mně o ní nic neříkala. Prostě jsem ji náhodou měla u sebe.“

„Teď už ale jistě něco tuší. Má přístup k oponě na Fázi. S těmi zaklínadly se může okamžitě stát Adeptem. Musíme knihu dostat zpátky dřív, než to udělá!“

„Pro spásu Fáze stejně jako kvůli trollovi,“ přitakala Sheen.

„Určitě přijde na obchodní setkání Občanů,“ zamračil se Stile ustaraně. „Stejně mi na to nezbývá příliš času. Musím sebou hodit.“ Jeho naděje, že si zaklínadla z knihy prostuduje, ještě než dojde k lámání chleba na Protonu, se rozplynuly. Mohl se připravovat jen teoreticky.

„Půjdu s tebou,“ řekla Sheen.

„Ale nejdřív musíš sešikovat svá vojska,“ připomenul mu Klef. „Čas se krátí.“

„Ach ano. Má vojska. Vyburcoval jsem nejružnější stvoření, všechna až na draky, harpyje a gobliny jsou s námi. Už se Orákulu konečně uráčilo a prozradí nám, jak přesně mám s vojsky naložit?“

„Říká jen, že je musíš rozmístit jako do bitvy.“

„Rozmístit kde? Proti komu?“

Klef zmateně pokrčil rameny. „To nevím.“

„To je neobyčejná pomoc.“

„Víš ale, že se proroctví stejně vyplní, ať je pochopíme, nebo ne.“

„Podívej, jestli zmeškám shromáždění, tak jsem na Protonu skončil. Takhle na to mám sotva hodinu. Nemůže Fáze počkat, alespoň dokud nedostanu zpátky kouzelnou knihu?“

„Orákulum říká, že nejdříve musí být rozmístěna vojska.“

„K čertu!“ ulevil si Stile nevrle. „Vyříd' tomu nevyzpytatelnému stroji mé nejchladnější pozdravy. Udělám, co můžu.“

„Pohlídám ti tvého kamenného trollího přítele. Bude tu v bezpečí, dokud se nevrátíš s knihou.“

„Díky,“ odsekl Stile. Zahrál na harmoniku pár tónů, vzal Sheen za ruku a přečaroval je na Hnědé panství.

Objevili se v hlavní přijímací síni. Holčička už na ně čekala. „Ach, jsem tolik ráda, žeš zpět. Modrý!“ vykřikla. „A ty také, paní robotko. Líbí se ti být golemem?“

„Je to nádherné, paní Adeptko,“ přisvědčila Sheen.

Dítěti úžasem poklesla brada. Pak se zahihňalo. „Soudím, že měla na mysli mne. Nikdo mne ještě nenazval paní, protože jsem jen holčička.“

„To je víc, než já kdy byla,“ řekla Sheen.

Stile je musel přerušit. Měl jen málo času. „Hnědá, jeden troll mne vyvedl ze žaláře, ale slunce ho změnilo v kámen. Dokázala bys oživit kámen?“

„Ach, jistě, některý. Ale víš, že tím nezměním látku. Jestli ho nepřečaruješ v maso a kosti, bude ukrutně těžký, a když do něho něco silně udeří, rozštípne se. Pracuji se dřevem, jelikož je silné a lehké, a paní robotka již byla vytvarovaná, takže s ní bylo vše v pořádku. Ale kamenný troll —“

„Vím, v čem je problém. Myslím, že bych ho dokázal změnit ve dřevo, ale s masem si nejsem jistý.“

„Snad s pomocí knihy kouzel,“ připomněla mu Sheen.

„Jistě. Ta by to měla dokázat.“

„Můžeš však přece udělat trolla z ničeho,“ podotkla Sheen. „Udělat postavu, odít ji masem, nechat Hnědou Adeptku, aby jí vdechla život a Klef by pak do ní zahrál duši.“

„Pokud ji budeme mít,“ odušil Stile. „To je jediná věc, kterou magie nemůže vytvořit.“

„Já vím,“ řekla smutně.

„Mí golemové a vlci zpravili všechny bytosti Fáze,“ řekla Hnědá. „Všichni až na gobliny a příšery se připojili. Ale nyní nevědí, co mají učiniti.“

„Moc rád bych jim to pověděl. Jsem obětí proroctví. Nevím, kam je mám poslat.“

„Nu, snad bys měl honem něco vymyslet,“ podotkla Hnědá. „Vojáci se rozejdou, nedáš-li jim úkoly.“

„Zdá se, že i Orákulum je toho názoru, ačkoliv já mám sotva čas, abych —“

„Což znamená, že si musíme pospíšet,“ řekla Sheen. Pěkně mu to vracela!

„A já si myslel, že Občané to mají jednoduché!“ Připravil si pár cestovních kouzel a byli pryč.

První zastávka byla u vlkodlaků. Byl tu Kurrelgyre, ale Smečka se ztenčila o vlky a vlčice, kteří byli určeni jako doprovod dřevěných golemů. Kurrelgyre ihned přešel do lidské podoby, aby potrásl Stilovi pravicí. „Avšak tato fena — tu neznám,“ řekl a díval se na Sheen. „Jedině — mohla by to být ona?“

„Tohle je robotka-golem Sheen, má protonská snoubenka,“ řekl Stile. „Poznal jsi ji správně. Hnědá Adeptka ji oživila.“

„Pak jí alespoň vyčaruj slušivý háv,“ řekl vlkodlak. „Tak hrubě svůdná kůstka by tu neměla pobíhat nahá.“

Oblečení! Stile na Sheen úplně zapomněl. Honem jí vyčaroval pěkné šaty a střevíce, jak se slušelo na paní z Fáze.

„Ale já nemůžu nosit šaty!“ namítla. „Jsem otrok!“

„Tady ne,“ ujistil ji Stile. „V tomhle rámci se všichni lidé oblékají.“ Kriticky si ji prohlédl. „Vskutku ti padnou.“

„Jsme připraveni,“ řekl Kurrelgyre horlivě. „Ale kde to je? Proti komu máme bojovat?“

„Nevím,“ přiznal Stile. „Žádá to proroctví. Tot' vše.“

Vlkodlak si povzdechl. „Proroctví jsou často obětí omylů. Doufal jsem, že tentokrát tomu bude jinak.“

Stile přikývl. „Zvěrohlavcům je souzeno, že ztratí polovinu svého lidu. Bojím se, že nebudou sami. Předpokládám, že mnoho škody nadělají ostatní Adepti a drancování jejich nohsledů. Ale ostatní stvoření Fáze budou na tvé straně — jednorožci, elfové, ogři a tak dál. Shromáždí své vlky a buď připravený kdykoliv jednat. Víc mi není známo. Jsem jen tříška hnaná rozbouřeným mořem a dělám, co musím, aniž bych měl příliš na výběr podle své vůle.“

Sheen se na tváři mihl vědoucí úsměv. Tomuhle robot dokázal velice dobře porozumět.

„Nepřítel tě jistě bude chtít odpravit,“ řekl vlk.

„Ti nepřátelští Adepti se už pokoušeli! Doufám, že se budu pohybovat hbitě a v náhodných skocích a vyhnu se jim, dokud se nevrátím na Proton.“

„Bojím se o tebe, příteli. Mám pár volných vlků, kteří tě mohou střežit.“

„Ne, raději cestuji nalehko. Jen buď se Smečkou připravený, až tě budu potřebovat.“

„Ovšemť, budu, a ostatní smečky také.“ Potrásli si rukama.

Stile přečaroval sebe a Sheen na další zastávku: k ogrům. Ti byli nepochybně připravení. Každé mohutné stvoření se ohánělo obrovským kyjem a zdálo se, že dokážou jediným úderem drtit kameny. Tohle byla opravdu působivá armáda. Na dohled byly možná čtyři stovky bojovníků.

Tak rychle, jak to jen bylo možné, Stile vysvětlil ogrům náčelníkovi, že chvíle, kdy bude třeba jednat, je na dohled. „Ale nevíme přesně, kde ony potíže vypuknou,“ řekl. „Jen, že to bude příšerné, zuřivé, ukruté a krvavé.“

Tupé ogří tváře se pomalu roztáhly do úsměvů. Do tohohle druhu zábavy byli celí žhaví. Stile věděl, že udeřil na správnou strunu.

„Jen pamatujte,“ varoval je, „všechny sjednocené bytosti Fáze budou na vaší straně, až na gobliny. Takže neútočte na elfy nebo obry či vlkodlaky—“

„Vauúúú!“ zaúpěl vůdce. Ale bylo to řečeno jasně: žádné nepovolené krveprolití. Stile se přenesl k upírům, kde se poradil s přítelem Vodlevilem, který nebyl náčelník, ale kterému věřil. Hejno slíbilo, že bude ve střehu.

A tak to šlo dál. Zastavil se u zvířecích hlav, sněžných přízraků, obrů, trollů a u Malého lidu. Nechtěl jít do Platinového panství, kde se obával pasti nastražené Adepty, a tak se setkal s gnómy z Purpurových hor. Tenhle Malý lid byl spřízněný s gobliny z Bílých hor, ale na rozdíl od nich se skřížil s elfy. Jako kdyby z nich mírnější podnebí udělalo příjemnější bytosti.

Trpaslíci byli oškliví, ale ženy, trpaslice, byly roztomilé malé slečinky a každá nosila pěkný diamant. Samozřejmě vytvořili mnoho drahých kamenů a jejich výrobky byly ještě cennější než ty od Lidu z Platinové hory. Ihned souhlasili, že rozšíří poselství mezi elfími

kmeny. „Tisíce malých válečníků budou čekat, až je povoláš, Adepte. Jen zachraň Fázi, na ničem jiném nesejde!“

Stile mohl jen doufat, že to dokáže. „Nevíš, zda se v kraji elfů zdržuje některý z Adeptů?“ otázel se, když se chystal k odchodu. „Bojím se léčky a je mi divné, že dosud žádná nepřišla.“

„Nevíme o žádném a také naše věštecká kniha nepraví, že by ti zde cokoliv hrozilo, Adepte,“ odvětil náčelník. „Ale, neurazíš-li se, Adepti jsou nevyzpytatelní.“

„Nevyzpytatelní, to máš dozajista pravdu!“

„Jistě hlídají Modrou Paní,“ poznamenala Sheen.

„Ano. Přesto jí musím navštívit a uvědomit Vůdčího hřebce.“

„Pošli mě napřed, ať sklapnu past,“ nabídla.

Stile váhal, ale ona trvala na svém. Protože měl na zřeteli nebezpečí a letící čas, nezbylo mu než souhlasit. Přearoval ji na dvě minuty ke stádu a pak ji zase přenesl zpátky k trpaslíkům.

„Nezdá se, že by tam byly nějaké potíže,“ hlásila a zdálo se, že výlet jí spravil náladu. „Je tam Belle, krásná jednorožci klisnička, a prosí, jestli by se nemohla připojit ke stádu. Nepřijali ji, ale zvažují to. Tvůj přítel Klip je úplně v transu.“

„To by měl být. Uchvátila ho. Žádní Adepti?“

„Vůdčí hřebec si je jistý, že ne a že nablízku není žádná adeptská magie.“

„Výborně.“ Stile je oba překouzlil ke stádu.

Bylo to tak, jak mu Sheen vylíčila. Všude byl klid a mír. Jednorožci se pásli ve volném kruhu na otevřeném úbočí kopce, Neysa se zdržovala uprostřed. Stile a Sheen přistáli vedle kruhu, protože dovnitř magie nemohla proniknout.

„Můžu teď jít a pozdravit se s Neysou?“ zeptala se Sheen toužebně.

Stile věděl, že se s klisnou ztotožňuje, protože obě byly jeho nejbližší přítelkyně, dokud nepoznal Modrou Paní. „Zeptám se Hřebce.“

Zeptal se a Hřebec laskavě svolil. Sheen je opustila a vešla do kruhu, Stile mezitím stručně vylíčil Hřebci situaci. „Nic víc nevím,“ uzavřel. „Hádám, že Adepti vytáhnou v plné síle, až se pokusím pře-

pravit fázit, možná pošlou draky, aby proti mně zasáhli. Někdo bude muset příšery zastavit.“

„Budeme tam,“ přikývl Hřebec zachmuřeně.

Modrá Paní stála stranou, dokud nebyl Stile hotov s Hřebcem. Pak k němu přistoupila a políbila ho. „Tolik mne těší, že se opět shledávám s paní Sheen,“ zašeptala. „Bude ti na Protonu skvělou ženou.“

Nemělo smysl jí připomínat, že vše, po čem toužil, byla jen jedna žena, ať už kdekoliv. Ona to věděla.

Přišly k nim Sheen s Neysou. „Rády bychom si pohovořily s Belle,“ řekla Sheen. „Chceme vědět, zda skutečně byla vnadidlem pro Klipa, či jen použili její obrazu, aniž by o tom věděla. Možná je bez viny.“

Stila samotného to také zajímalo. Zbývalo pár minut. Tázavě se podíval na Vůdčího hřebce. Ten zadul akord na souhlas a dovolil Neyse, aby kvůli tomu poodešla z kruhu stáda, protože nehrozilo žádné bezprostřední nebezpečí.

„Můžu se jí otázat kouzlem,“ řekl Stile. „Čas se krátí, ale tohle se mne také dotýká.“ Protože odlákání Klipa bylo součástí pasti. Díky němu se jednorozec stal rukojmím a jeho zavedlo do říše goblinů. Jestli je Belle skutečně pomahačka Adeptů...

Klip se k nim připojil. On měl na věci největší zájem ze všech. Belle nemohla být nikdy jeho, samozřejmě, kdyby se připojila ke stádu, obhospodařoval by ji Vůdčí hřebec. Přesto si byl Stile jistý, že by raději věděl, že je nevinná, a měl ji nablízku a v bezpečí.

Všech pět — Stile, dvě ženy a dva jednorozci — došlo k Belle. Stile si v duchu připravil vhodné kouzlo pravdomluvnosti. Za okamžik se ukáže, jestli je vinná, nebo nevinná. Na jeho zjištění pravděpodobně záleželo, jestli ji stádo přijme.

Belle se přestala pást a zvedla hlavu. Byl to určitě nejkrásnější jednorozec, jakého kdy Stile viděl. Srst měla temně purpurovou a ostrém slunečním světle jí hříva, ohánka, kopyta a roh hrály duhovými barvami. Stile si vzpomínal, jak při tanci na Jednorozcích hrách přecházela do podoby veliké kočky a modré volavky. Vydala rozkošný tázavý tón, podobný zacinkání zvonečků.

„Jsem Modrý Adept. Přicházím, abych —“

Belle se z ničeho ho nic oklepala, jako kdyby se chtěla osušit po plavení. Na všechny strany se rozlétly miriády kapiček. Klip a Neysa skočili mezi Stila a klisnu a zachytili spršku. Sheen a Modrá Paní ho objaly, každá z jedné strany, aby se kolem něho rozprostřely jejich volné róby.

„No tak, já se nebojím pár kapek vody!“ vykřikl a vyškubl se jim. Obě jeho společnice byly promočené a z šatů jim kapala voda.

Modrá Paní si ho prohlížela široce otevřenýma očima. „Kdopak jsi?“ zeptala se. „Znám-li tě?“

Sheen se rozesmála. „Cožpak jsi zapomněla na svého manžela, Paní? O tom pochybují!“

Ale zdálo se, že Modrá Paní je doopravdy zmatená. „Neznám toho muže. Tebe také neznám. Co tu dělám uprostřed těchto podivných zvířat?“

Teď si Stile všiml, že Klip a Neysa vypadali podobně oblouzněně. Couvali od Belle a od ostatních, jako by se setkali s cizinci.

„Myslím, že ztratili paměť,“ řekla Sheen. „Neřekla bych, že si dělají legraci.“

„Léthé!“ vykřikl Stile. „Voda z Léthé — Belle v ní byla namočená!“

„Myslela jsem, že to je jed,“ řekla Sheen. „Mě se dotknout nemůže, samozřejmě — ale myslím, že tví přátelé na tebe právě ztratili vzpomínky.“

„Hned je zase dostanou zpátky!“ zvolal Stile. Trochu se pod ním podlamovala kolena z toho, že unikl tak těsně. Každý se chytil, až na něj! Snažil se z mozku vytlout správné protikouzlo. Léthé byl jeden z Hadových pramenů, v mytologii, jak se jen jmenoval její protiklad, řeka paměti? Každá magie měla svou protimagii.

Mnémosyné, to bylo ono! Kdyby ho smočila voda z Léthé, nikdy by si na tenhle kousek bájesloví nevzpomněl! Vlastně to byla smrtonosně elegantní past. Voda byla neškodná, takže nezbudila podezření jednorozčů. Voda z Léthé byla pro Fázi přirozená, takže nezaváněla adeptskými čáry. Stile by, kdyby ho zasáhla, neutrpěl tělesnou újmu a v zapomnění by ho nesužovala žádná duševní muka. Proto past ušla pozornosti Orákula, které dávalo pozor na mnohem dramatictější ohrožení života. Zachránila ho jen okamžitá reakce jeho

společníků. Protože oni by mu paměť vrátit nedokázali, kdyby se chytil, nebyli Adepti. On jediný musel být uchráněn.

Ale past ho minula, a proto přišla vniveč. Zahrál na harmoniku a zazpíval: „Léthé jim paměť hatí, Mnémosyné nechť ji vrátí.“

Objevil se mrak a hned z něho na jejich skupinku začalo pršet. Voda vzpomínek je všechny promáčela.

Modrá Paní se dotkla svých zplihlých vlasů. „Ach, vzpomínám si!“ vykřikla otřeseně. „Můj Modrý pane, já na tě zapomněla!“

„Protože tě smočila voda, která byla určena pro mne. A Klipa a Neysu také: všem se jí dostalo namísto mne.“

Ale už mu docházel čas. Rychle na Belle seslal kouzlo pravdomluvnosti a zjistil, že se tohoto spiknutí ani svádění Klipa nijak vědomě neúčastnila. Adepti jí využili proti její vůli a Léthé ji zbavila paměti. Uložili jí kouzelný příkaz, aby se otřepala ve chvíli, kdy se přiblíží Modrý Adept. Vůbec nevěděla, jak vážný je to čin. Takže byla čistá, navzdory tomu, že byla základem pasti.

„Přesto ji však nemůžeme strpět v našem středu,“ rozhodl se zachmuřeně Vůdčí hřebec. „Na mne a mé stádo dolehla hanba. Myslel jsem, že na této pastvině jsi pod mou ochranou, Adepté.“

Proti tomu nemohl Stile nic namítat. Utrpěla pýcha Vůdčího hřebce — a on byl nejpyšnější ze všech zvířat. Jednorožci také byli nejumíněnější z bytostí, jakmile se jednou rozhodli. Tady nebylo místo pro soucit.

A tak se Stile s přáteli smutně dívali, jak Belle odchází, znovu vyvržená. Změnila se ve volavku a odlétla do lesa, krásná a osamělá. Stile věděl, že Klipa to bolí nejvíc ze všech.

Stile zase vzal Sheen za ruku a přenesl je na nové přecházezí místo. Zdolali oponu a rozběhli se k dómu poblíž. Sheen, které nevdil nedostatek kyslíku, řekla: „Přála bych si, abych také zapomněla jako oni.“ Chtěla tím říct, že si přeje, aby byla naživu.

Vyrazili v malé cestovní kapsli naprogramované na náhodně vybranou adresu poblíže Xanadu, místa, kde se konala obchodní schůzka Občanů. Tohle bylo nejbezpečnější místo, jaké na Protonu existovalo. Občané byli na své soukromí krajně žárliví, takže kapsle byly tak bezpečné, jak je moderní věda dokázala sestavit.

„Riskneme to a stavíme se pro Mellona?“ zeptal se Stile.

Sheen se poradila s přístroji. Používala nenápadný kód, který dokázali rozluštit jen její přátelé roboti. „Ne, je pod dohledem, jako celý tvůj dóm,“ hlásila. „Nechávají ho pracovat s tvým bohatstvím, dokonce mu i trochu pomáhají, možná z něho má být další návnada. Další léčka.“

„Mí nepřátelé, zdá se, takhle opravdu pracují. Na kolik už rozmnožil moje čisté jmění?“

„Teď je něco mezi devadesáti a devadesáti pěti kilogramy protonitu,“ řekla po chvilce mlčení. „Roste rychlostí několika kilogramů za hodinu. Na tom je znát, jaký je Mellon skvělý finančník. Do začátku schůze budeš mít skoro metrák.“

„Ale to nestačí!“ zvolal Stile rozmrzele. „Uzavřel jsem sázky, které to na schůzi dvakrát zdvojnásobí — ale to znamená, že musím mít základ alespoň pětset kilo, pokud se mám dostat na cílové jmění — a mám takový pocit, že bych ho měl raději mít.“

„Mellon si to uvědomuje, ale za tak krátkou dobu nemůže udělat zázraky. Částku, kterou jsi mu svěřil, ti ztrojnásobil, ale podotýká, že nejspíše ještě bude třeba tvého osobitého mistrovství.“

„Takovou chválu od něho člověk hned tak neslyší!“ Ale Stile se mračil. „Do schůze mi zbývá asi čtvrt hodiny. Jak bych mohl za tuhle chvíli zvýšit svoje jmění na pětinasobek, a nevystavit se přitom nebezpečí vraždy?“

„Opravdu nevím. S jednotlivými Občany už se sázet nemůžeš, protože jen málo z nich si může dovolit dát do hry tak velké částky — a stejně by se s tebou nikdo nevsadil. Měl jsi zatím podezřele působivé úspěchy a také vědí, že tě můžou vyřídít, jen když ti zabrání dál zvětšovat jmění. Takže vyhlásili moratorium na jakékoliv sázky s tvou maličkostí.“

„Takže vyhrají, podle svých pravidel. Pokud se jim nepodaří mě zabít, jednoduše mě přehlasují.“

„Ano. Je mi to líto, Stile.“

„Nech mě přemýšlet.“ Stile se soustředil. Už dříve byl v zoufalé situaci, hluboko v panství goblinů, a unikl tak, že využil oponu. Opona mu teď pomoci nemohla. Vyplýval by většinu času, než by se k ní dostal, a zmeškal by závaznou kontrolu účasti na schůzi v Xanadu — za třináct minut. Ale přece tu bylo něco —

Tentokrát mu mozek vypověděl službu a odmítal nápad dotáhnout do konce. „Sheen potřebuju tvoje analytické nadání. Jak by mě mohla opona dostat z bryndy?“

„Ono existuje řešení?“

„Musí. Všechna proroctví naznačují, že dokážu nějak zvítězit, a také mi to říká intuice — ale nemůžu to vytáhnout na světlo. Možná je to přitažené za vlasy. Nejspíš se potřebuju na věc podívat z jiného úhlu. Jak mě může opona pomoci ke čtyřem stovkám kilogramů protonitu?“

„Co půjčka proti fázitu, který se má přepravit?“

„Přijali by Občané takovou hodnotu jako platidlo pro sázky?“

Prokonzultovala to s Mellonem. „V žádném případě. Je sotva v jejich zájmu, aby ti pomáhali jakoukoliv liberalizací svých pravidel. Můžeš použít jen svůj osobní majetek a jakýkoliv jiný, ke kterému bys měl přímé zplnomocnění.“

„Zplnomocnění! Kdo by mi ho ale dal?“ Dvanáct minut. „Zamiř už směrem ke Xanadu, zúčastním se v každém případě.“

„Mohou tě pověřit přátelé, kteří se nemohou dostavit osobně.“

„Mám mezi Občany málo přátel a z těch mě někteří ochotně zradí — a ti se schůze určitě zúčastní, když budou chtít, takže nebudou muset nikoho zmocňovat. Předpokládám, že mnoho Občanů schůzi vynechá, jako dřív akcionáři často ignorovali svá svěřená práva, ale nemůžu dostat plné moci od cizích lidí, kteří na tom nemají zájem.“

„Pokud třeba zájem mají, ale kvůli něčemu jinému nemůžou přijít. Třeba jsou mimo planetu, nebo za oponou.“

„Nedokážu si představit nějaké své přátele, kteří by přecházeli přes oponu. Většina kamarádů je na druhé straně, na Fázi, a na druhou stranu nemůže, protože—“ Pak se mu najednou rozbřeslo. „Jejich druhá já! Kolik z mých přátel má na Protonu druhé já, které je Občanem?“

„To nebude za deset minut lehké zjistit.“

„Hnědá Adeptka! Ta možná ani neví o své alternativní existenci. Nech ji zobrazit na holografii a zaříd', aby se tví přátelé podívali na její možnou identitu na Protonu. Budeme se muset podívat, jestli o něčem neví vlkodlak Kurrelgyre. A upíři — můžou tví přátelé spolu-

pracovat s —“ Zarazil se. „Ne, samozřejmě, takový průzkum by trval mnoho dní. Jenom počítač —“

„Orákulum!“ vykřikla Sheen. „To bude vědět!“

„Dej se do toho!“

Objevila se Hnědá Adeptka a vypadala popleteně. „Nemůžeš překročit oponu, není-liž pravda?“ zeptal se jí Stile. Když viděl, že přikývla, pokračoval: „Není tvé druhé já náhodou Občan, jak tomu u Adeptů bývá?“ Znovu přikývla. „Pak se pokus, zda bys ji nepřesvědčila, aby mi udělila plnou moc na své bohatství.“

„Ale já se nemohu setkat se svým druhým já!“ ohradila se. „Nikdo nemůže —“

Objevil se jiný obraz. To přátelé Sheen kontaktovali druhé já Hnědé Adeptky. Obě děvčata na sebe ohromeně zírala. Díky Stilovu zvláštnímu zařízení na Východním pólu bylo možné to, co ještě nikdy předtím. Dvojníci se setkávali.

Chvilku se zmateně dohadovaly, ale za okamžik Hnědá Adeptka přesvědčila svůj protějšek, Občanku, která měla velice podobnou povahu, že nejen dodá plnou moc, ale že se také spojí s přáteli mezi Občany a poprosí je, aby udělali to samé. Obě děti se na sebe smály, líbily se jedna druhé a vychutnávaly společné dobrodružství.

Teď dívky vystřídal Klef. „Skvělý nápad, Stile! Orákulum vědělo, že na to v pravý čas pomyslíš, a teď už láduje informace do protonského Herního počítače, který předá Sheeniným přátelům všechny příhodné tipy. Ukázalo se, že jich je po kmenech a domech několik stovek a mnoho z nich o svých druhých já neví, někdo dokonce ani o druhém rámci. Budeme pro tebe mít výsledky za pár minut.“

Jim už také více než minuty nezbývaly. Kvůli zabijákům, o kterých věděli, že budou na Stila patrně čekat, se Sheen rychle zamaskovala za metaře, umouněného, ošklivého a vláčejíciho obrovskou popelnici. Vždycky se našly kousky smetí, které automatické čistící stroje nedokázaly sebrat a musely se odstranit ručně. Její přátelé, stroje s vlastní vůlí, jí přidělili na prohlídku ústředního nádvoří v Xanadu, kde se mělo konat shromáždění Občanů. Tlačila svou popelnici služebními sály do správného domu.

Vstoupila do něho služebním tunelem, bez problémů přešla přes počítačem vedené kontrolní stanoviště, protože její přátelé na to sa-

mozřejmě dohlédli. Svědomitě pátrala po odpadcích v dómu, ve kterém nebylo jediné smítko, a tak prošla řadou sálů s diorámaty: hlubokými výklenky s realisticky pomalovanými zdmi osazenými sochami jako živými a jinými náležitostmi. U každého se na chvilku zastavila, občas skutečně objevila kousek papíru, který nabodla na svou špičatou hůl a uložila do prázdné popelnice.

Stile, ukrytý uvnitř, vykukoval ven zamazaným okénkem, které normálně mělo při pohledu zvenčí prozradit, kolik je v popelnici smetí. Mohl být odhalen jen při pečlivé prohlídce a jim sotva někdo věnoval pohled.

Pokaždé, když vstoupili do další místnosti, rozsvítilo se osvětlení, spustil se trojrozměrný záznam a předvedl jim svou porci mytologie. Stila, který si pro samé starosti ani neužil občanského života, to nicméně fascinovalo. Občané nikdy pro efektní interiéry nešetřili na výdajích, ale tohle bylo působivé dokonce i podle jejich měřítek.

První komora představovala prostou světnici v Británii osmnáctého nebo devatenáctého století, v níž se nad dřevěným stolem skláněl jakýsi muž. V ruce měl starodávný husí brk a něco psal na pergamen nebo hrubý papír. „Jednoho dne roku 1797,“ řekl vypravěč, „se básník Samuel Taylor Coleridge necítil ve své kůži. Užil tedy lék, díky kterému usnul nad cestopisem líčícím mongolskou dynastii v Číně. Někteří se domnívají, že to ve skutečnosti byla dávka opia, co ho přivedlo do dočasného transu. Setrval v tomto stavu tři hodiny, během kterých zažil neobyčejné vidění. Po probuzení vzal inkoust, pero a papír a začal zážitek zaznamenávat v podobě básně nadepsané Kublaj Chán.“ Záznam skončil a zanechal básníka uprostřed práce.

Stile tenhle příběh i báseň dobře znal, ale uchvátil ho realismus diorámatu. Každíčký detail vypadal dokonale. Ale co víc, zarazilo ho, jak podobný byl jeho vlastní zážitek, když měl opožděné vidění Klefova příchodu na Fázi — a později si ověřil, že to byla čistá pravda. To byla první zkušenost se splynutím rámců! Starý básník Coleridge by mu jistě rozuměl.

Následující sál obsahoval novou epizodu. Na scéně stál, hned před otevřenými dveřmi, jakýsi člověk, na pohled vesničan. „Sotva básník zapsal třicet veršů, pouhý úvod k předpokládanému mistrovskému dílu, byl přerušen osobou z nedaleké vesnice Porlock, která

ho zdržela déle než hodinu. Když se Samuel nakonec mohl vrátit ke psaní, zklamanež zjistil, že se vize rozplynula. Nedokázal si vzpomenout na žádný z čarokrásných veršů, které mu prolétly hlavou, a nedokázal již nic napsat.“

Ach ano, pomyslel si Stile. Notoricky známá osoba z Porlocku, jejíž příchod v nesprávnou chvíli zničil dílo, které možná mohlo být nejlepším za celá staletí. Ve Stilově vlastním případě jeho báseň přerušena nebyla, vyhrála mu Turnaj, ačkoliv se Coleridgeovi svými schopnostmi sotva mohl rovnat.

Třetí místnost začínala představovat samu báseň. Dioráma ukazovalo pohled na obezděné prostranství, které zabíralo mnoho čtverečních kilometrů. Rostly tu skupinky stromů, elegantní vrby a šuměly jarem rozvodněné potůčky — naprosto nádherná lovecká obora, připomínající Fázi, do které bylo pro císařovo potěšení vypuštěno mnoho lovné zvěře. Uprostřed stál palác v orientálním stylu, přepychově zařízený. Tohle, vysvětlil vypravěč, byl palác Xanadu, jak ho popisovala kniha, kterou Samuel četl, vystavěný Kublajem, vnukem dobyvatele Cinghischána.

Čtvrtá místnost ukazovala jeskyně mohutné ponorné řeky, vinoucí se dolů do temného podzemního jezera. „A tohle je Xanadu takové, jak ho Samulel popisuje ve své snové vizi,“ řekl vypravěč. Básníková obrazotvornost originál očividně přikrášlila. Vypravěč nyní odcitoval strofu, která otevírala báseň: „Dal zbudovat svůj letohrad / v Xanadu velký Kublaj Chán / kde svatá řeka Alf má spád / skrz obřích slují tmu a chlad / v neslunný oceán.“

Pátá místnost byla hlavní — a byla opravdu působivá. Byla to obrovitá jeskyně, jejíž zdi byly z ledu. Ten ve skutečnosti nahrazovalo umně opracované sklo a zrcadla. „I bylo dílo, zámek velkolepý,“ pokračoval vypravěč, „letohrad slunný s ledovými sklepy!“ A uprostřed této čarokrásné výpravy stál palác Xanadu, jak ho pojali protonští umělci. Byl nejpůsobivější ze všeho. Celý sestával z lesklého kovu, u základů byl modravý, ve středních pasážích zlatožlutý a na vrcholu purpurový. Světla se od něho třpytivě odrážela a působila, že barvy měnily odstíny, zelená pod určitými úhly přecházela ve zvláštní duhový nádech. Architektura byla ještě podivnější. Budova byla samý schod a vrub a krychle, které stoupaly v důmyslné perspektivě

jako úbočí mnoha vedle sebe stojících pyramid. Zdi byly tenké, takže vysunutá terasa jednoho stupně tvořila strop místnosti o patro níže. Stěny byly navrženy v nesouvislé, bludišti podobné síti. Nebyla tu opravdová střecha, jen úzké terasy o mnoha patrech. Svým způsobem palác připomínal lavičky starodávného stadiónu, který ovšem navrhoval šilený architekt.

Občané postávali a posedávali na schodech a terasách a opírali se o zdi. Mnoho z nich si na sebe vzalo náležité kostýmy ve stylu středověké mongolské šlechty. Ale jakýkoliv náznak, že šlo o slavnostní událost, byl scestný: tihle Občané měli v hlavě myšlenky na ničení a vraždu, na toho, kdo ohrozil jejich vládu na planetě. S takovou hrozbou se vypořádávali stejně, jako by jednali ukrutní Mongolové.

Sheen tiše vláčela svou popelnici kolem místnosti a nabodávala sporé kousky smetí. Nikdo si jí nevšímal, protože shromáždění už začalo. Předsedající vyzval přítomné, aby se ztišili. Prvním bodem programu bylo zjišťování prezence. Žádné pozdní příchody nepřipadaly v úvahu. To mělo samozřejmě zabránit Stilovi nebo komukoliv z jeho přátel, aby dorazili uprostřed jednání a protestovali proti ztrátě Občanství. Zaznamenávání přítomných se provádělo ústně, aby se předešlo možnému zásahu počítače. Ostatním Občanům evidentně začínalo svítat, jaké má Stile známosti. Takhle to ale zabralo spoustu času — a to Stila těšilo, potřeboval přece každou další minutu, aby mohl sehnat co nejvíc plných mocí. Věděl, že počítače a roboti dokážou pracovat rychle, ale dal jim příliš málo času.

„Stile,“ zvolal Občan, který zaznamenával přítomné. Pak, s neočhvějnou nadějí v hlase: „Není přítomen? Necht’ se zapíše, že —“ Stile vyrazil z popelnice, spolu s mračnem prachu a pletujícími útržky papírů. „Hle tam! Hle tam!“ vykřikl citát z Kublaj Chána. „Jak zrak mu plane, vlaje vlas! / trojmo jej obstupte v svém středu / a zrak ky klop, kdos pochopil / on požil krůpěj rosných medů / a rajské mléko pil!“

Stile teď nepochybně působil jako zjevení a tyhle lidi se špatnými úmysly ohromil. Básník radil, aby zpupného Kublaj Chána jeho nepřátelé spoutali v trojím kruhu, a tihle se to teď chystali udělat finančně. Citace měla ještě jeden význam, protože Stile se také ob-

razně sytil ambrózií a pil rajske mléko ráje — to byly jeho zážitky v kouzelné říši Fáze. A tady se Coleridgeova báseň přetrhla, přerušena člověkem z Porlocku, a nikdo nevěděl, jak má být dál.

„Přítomen,“ řekl zapisovatel otráveně a pokračoval v prezenci. Sheen mezitím Stila oprášila. Stile si všiml Střelce, Waldena, Merle a ostatních, se kterými se poznal, ale nemohl si být jistý, na které straně kdo z nich stál. Ale to se brzy ukáže.

Dále bylo na pořadu ověření finanční situace, protože hlasování se přísně řídilo podle bohatství. Každý Občan přistoupil k předsedajícímu a oznámil, kolik kilogramů protonitu v té chvíli má. Jiný Občan to ověřoval se Záznamovým počítačem a třetí vydával známky zastupující protonit v kilových a gramových hodnotách. Jako kdyby si kupovali žetony na velikou partii pokeru — a tohle měla být bezpochyby největší partie, jaká se kdy hrála.

Když přišla řada na Stila, nastaly komplikace. „Moje jmění se ještě musí upravit o vypořádání dvou sázek, které se vztahují k tomu okamžiku,“ řekl. „První je sázka se sdružením Občanů, že se neobjevím na shromáždění naživu. Řekl bych, že tuhle jsem vyhrál.“

„Potvrzeno,“ přitakal předsedající suše. Přejel Stila identifikačním paprskem, jestli tu místo něho nestojí android nebo robot. „Jaké bylo před tímto rozhodnutím tvé základní jmění?“

„Tuhle informaci vám podá můj finanční poradce. Včetně částek, které mi byly svěřeny plnou mocí.“

„Plnou mocí?“

„Mám veškeré pravomoci nakládat se svěřenými prostředky, včetně sázení,“ řekl Stile. „Můžete si to ověřit u Záznamového počítače.“ Doufal, že jeho přátelé uspěli a shromáždili nezbytnou sumu. Pokud ne, pravděpodobně je vyřízený.

Dovolili, aby přišel Mellon. Předal jim údaje o Stilově majetku a svěřených částkách. Předseda vyvalil oči. „Ale to je dohromady víc než šest set kilo!“

Šest set kilogramů! Počítače tedy obstály více než skvěle!

„Protestuji!“ vykřikl jakýsi Občan. „Nemůže používat cizí peníze, aby znásobil vlastní majetek!“

„Pane, mám tu zmocňovací listiny,“ řekl uhlazeně Mellon. „Jak se sám můžete přesvědčit, jsou pečlivě formulovány a právě tento

druh použití je zde výslovně uveden. Pro účely tohoto shromáždění jsou všechna zplnomocnění částí Stilova osobního majetku.“

Předsedající si vše ještě jednou ověřil u Záznamového počítače. Posmutněle oznámil, že je to pravda. Podle pravidel této hry mohl Stile nakládat se svěřenými prostředky i jako se součástí vkladu do sázek. Také ověřil podmínky sázky o přežití. Ty byly také nevyvratitelné. Mellon odvedl svou práci dobře, nepřipustil, aby někdo cokoliv zpochybnil kvůli formálním náležitostem.

„Občan Stile tím, že se živý dostavil na toto shromáždění, vyhrál sázku a zdvojnásobil tak své jmění,“ oznámil předsedající, „na dvanáct set šest set dvacet osm kilogramů protonitu.“

Stile si všiml, jak sebou několik Občanů trhlo. To byli jistě jeho nepřátelé ze sdružení, kteří se ho pokoušeli zavraždit kvůli penězům. Museli za svůj pokus zaplatit svým bohatstvím. To bylo přiměřené zadostiučinění!

„A teď druhá sázka, uzavřená prostřednictvím zástupce,“ řekl Stile. „Zda mě Občanka Merle do této chvíle dokáže, nebo nedokáže svést. Věřím, že potvrdí, že jsem opět vyhrál.“ To bylo riskantní, samozřejmě vyhrál, ale Merle ho už jednou zradila. Co by dělal, kdyby lhala?

Merle vystoupila dopředu, štíhlá, mladá a vážná. „Je to tak. Neuspěla jsem.“

„Protestuji!“ vykřikl další Občan. „Švindluje, aby mu pomohla, protože je do něho zamilovaná!“

Merle se k němu otočila. „Jsem zamilovaná, ale nemám ve zvyku říkat lež kvůli osobní náklonnosti. Je pravda, že ho chci víc než kdy předtím. Tlačili na mě, abych ho zabila, místo toho jsem ho uvěznila. Za těchto okolností nikoho nepřekvapí, že měl pramalou chuť na lásku. V každém případě se sázka netýkala mých citů, jestli tomu rozumím. Jen jestli uspěju, nebo ne. Je odjakživa nerozumné spoléhat se na jednání ženy.“

Stile zjistil, že jí zradu odpouští. Teď mu všechno bohatě vynahradila. Občané se neměli čeho zachytit. Sázka platila a jeho jmění se opět zdvojnásobilo, skoro na dvě a půl tuny protonitu. V té chvíli byl nejbohatším Občanem planety.

„Dovolil bych si tvrdit, že ti, kdo mi dali zmocnění budou mít radost, až se jim majetky vrátí zpátky čtyřikrát větší,“ pošeptal Melonovi. Věděl, že nastanou potíže, až se rozzuření Občané začnou zajímat, jak dokázal tak rychle sehnat tolik plných mocí. Prozradí se asi podstata strojů s vlastní vůlí. Ale konečné utkání už bylo tak blízko, že to nehrálo žádnou roli. Rámce se spojovaly — za chvíli začne být překrývání očividné. Zdálo se mu, že se stěny jeskyně slabounce zachvívají, ale také to mohla být práce jeho obrazotvornosti.

Zbývající Občané se řádně zaregistrovali. Dalším bodem agendy byl rovnou návrh na zrušení Stilova Občanství. Předložili ho k hlasování bez jakékoliv rozpravy. Tady se na demokracii nehledělo, byla to otázka moci. Problém se rozhodne rychle, skoro ve stylu sázky.

Volba se prováděla na váhách. Uprostřed nádvoří stály obrovské dvouramenné váhy. Občané mohli své žetony pokládat na jednu nebo druhou miskou, nebo i na obě dvě, a tak posunout rovnováhu ve prospěch nebo proti návrhu.

Hlasování začalo, Občané zaplnili prostor okolo vah. Žetony vážily jen tisícinu skutečné hmotnosti protonitu, který představovaly, takže tunu zastupoval jediný kilogram. Jinak by volby byly nemožně těžkopádné. Stilovy mince vážily dvě celé čtyři desetiny kila, ne dvě a půl tuny.

Všichni Občané nebyli proti němu. Mnoho z nich pobouřil pokus zbavit jednoho z nich práv, nehledě na důvody, takže položili své gramy na stranu PONECHAT. Stile si nebyl jistý, jak to nakonec dopadne, a tak nepoložil všechny své gramy najednou. Kdyby to udělal, některé z jeho příznivců by mohla ukázka tak nesmírného bohatství odradit a hlasovali by proti. Ale kdyby nechal druhou stranu příliš převážít, mohli by si ostatní myslet, že je jeho věc ztracená, a mohli by se proto připojit k vítězům. Takže se snažil váhy udržovat v rovnováze, dorovnával protiváhu po malých dávkách svého bohatství. Zbyde mu dost, aby na konci převážila jeho strana? Protože nahromadil bohatství, o kterém se sebe-vědomé stroje domnívaly, že je nezbytné, mělo by být všechno v pořádku. Ale pořád to bylo těsné. Ostatní sledovali jeho tahy a odpovídali stejnou mincí.

Občané stále volili a výsledek byl stále proti němu. Stilovo jmění se rozplývalo příliš rychle, viděl, že mu dojde ještě před koncem.

Nakonec to přišlo. Položil své poslední tři gramy, zbyteček nesmírného bohatství a vychýlil tím váhy na svou stranu — a další Občan položil na druhou pět a nahnul je zpátky. Stile už si sám pomoci nemohl. Tak těsně!

Pak předstoupila Merle a v ruce držela deset gramů, které si schovala na konec. „Už všichni skončili?“ otázala se vesele. Nikdo to nepopřel. „Takže se zdá, že je rozhodnutí na mně. Vidím, že je Stile pozadu o pouhé tři gramy, a já jich tu mám deset.“

Vychutnávala si představení, předváděla se před napjatým obecenstvím. Nikdo neřekl ani slovo, nikdo nevěděl, ke komu se přidá. Měla nevyřízené účty s oběma tábory.

„Požádala jsem tě o dostaveníčko, ty úchvatný malý muži, a tys mě odmítl,“ pokračovala a koketně se zavlnila v bocích. Měla na sobě šaty ve stylu Xanadu, ale na ní i konzervativní roucho, navržené v Číně třináctého století, bylo stejně velice vyzývavé. Ať už od přírody, či díky životosprávě nebo omlazování, měla skvěle tvarovanou postavu. Stilovi nějak připomínala Žlutou Adeptku, ačkoliv nebyla její druhé já.

„Mě odmítá velice málo mužů, ať už mají jakékoliv postavení,“ řekla pyšně. „A za tu pohanu, jeden gram proti tobě.“ Upustila jeden žeton na mísu protivníků. „A udělal jsi to, abys vyhrál sázku, dal jsi přednost penězům před láskou. Měl by ses stydět!“ Hodila na tu samou mísu ještě jednu známku. Stile teď ztrácel pět gramů.

Merle si ho prohlížela, chodila kolem něho, jako by byl zvíře na prodej. „Ale jsi pěkný chlapec, máš urostlou postavu a jsi v kondici. Docela jsi uchvátil mé staré chřadnoucí srdce. Jeden pro tebe, za tvé miniaturní tělo.“ Hodila gram na Stilovu stranu vah. „A jiní mě nutili, abych jednala proti tobě, sevřeli mě do peněžních kleští. To se mi hnusí. Další pro tebe.“

Trápila ho, to mu bylo jasné, ale nemohl si pomoci a doufal. Byl teď zase jen o tři gramy pozadu — a jí ještě zbývalo šest. Jak s nimi naloží?

„Máš výjimečný charakter,“ pokračovala. „Stojíš za svým slovem a jsi sám sebou. To se mi moc líbí. Tu máš tři za tvou osobnost, které bych si vážila méně, kdybych tě dokázala uplatit.“ Přidala na

Stilovu stranu další tři žetony a váhy se pomaličku posouvaly, dokud nebyly obě mísy stejně vysoko.

„Ale teď jsi sázku vyhrál,“ řekla. „Nedokázala jsem tě svést a ti, kdo si vsadili na tvůj pád, za to zaplatili. Už nemáš žádné závazky.“ Vrhla významný pohled na váhy. „Pět tun na každé straně. Všechno je v rovnováze. Stile, teď, za tyhle zbývající gramy — neprodal bys mi svou přízeň?“

Ach ne! Pořád ještě usilovala o ten poměr! Dělalala mu návrhy před celým shromážděním — a jakou měly její tři gramy váhu! Stará sázka už skončila, mohl teď její nabídku přijmout a zvítězit, nebojí odmítnout a ztratit Občanství a vše, o co mu šlo.

Ale jeho si přesto takhle nikdo koupit nemohl. „Nejsem gigolo,“ řekl stroze. „Mám snoubenku.“

„A ženu, co se těchhle věcí týče.“ Mlčky si ho prohlížela jako zlobivé dítě. „Takže ty mě zase odmítáš — a ještě pomocí takovýchhle záminek.“ A přihodila jeden gram na opačnou stranu vah. Rovnováha se vychýlila v jeho neprospěch.

Stile se snažil nedat najevo, jak se lekl. Klidně ho by zruinovala kvůli takové hlouposti! Jeho nepřátelé mezi Občany se začali usmívat, zpozorovali, v jaké je šlamastice. Buď vítězství, nebo čest.

„Teď už mi zbývají jenom dva — právě tolik, abych strhla hlasování na tvou stranu,“ řekla Merle. „Pak už nebudu mít žádnou příležitost, abych si to rozmyslela. Chci si vzít, po čem toužím, a jsem ochotná zaplatit. Žádám tě znova o tvou přízeň.“

Stile zaváhal. Mohla ho zničit — jistě by toho byla schopná. Občané dokázali být fanatičtí, když jim někdo něco upíral, a ženy zuřivé, když je někdo odmítl. Ale aby vyhrál takhle, aby se jí veřejně vzdal —

„Zeptej se své snoubenky,“ navrhla Merle. „Pochybuji, že si přeje, abys zahodil své i její bohatství kvůli tak nicotné záležitosti. Jedna hodina se mnou — a já ti slibuji, že bude příjemná — a zbytek života můžeš strávit s těmi, které si vybereš. Je to tak těžké rozhodování?“

Stile se podíval na Sheen. Před časem nadhodil, že by měla žárlit na jakékoliv jeho další případné známosti, a teď se mohl přesvědčit, že si radu vzala k srdci a přeprogramovala podle toho své reakce.

Ale také se bála o jeho bohatství a o jeho život, kdyby Merle odolal. Chtěla, aby tu účelnou věc udělal, bez ohledu na to, co to bude stát ji. Byla stroj, ale také žena. Logika ji táhla k jedné straně, pohlaví ke druhé.

Pomyslel na Modrou Paní a věděl, že by se cítila hodně podobně. Modrá Paní věděla, že má jeho lásku, jeho tělo nebylo tak významné. Merle nabízela nepředstavitelně mnoho za styk, který by pravděpodobně byl docela snadný, fyzicky. Mohl vyhrát všechno.

Ale on nebyl ani robot, ani žena. „Ne,“ řekl. „Pokud teď ustoupím ze svých zásad, otevřeně se prodám, abych získal moc, jsem úplatný a nemám na takový vliv právo.“

Zaslechl sotva patrný zvuk, skoro zaúpení. Sheen věděla, že si říká o pohromu.

Merle ztvdly rysy. „Podívejme se. Takže mě zase odmítáš, před všemi zde shromážděnými. Zahazuješ všechno, mně na truc!“ Zvedla poslední dva žetony, které měla v ruce, a zamířila s nimi k nepřátelské misce. Nepřátelům se rozšířily úsměvy a Stile si řekl, že kdyby měl ještě jednu možnost, rozhodl by se naopak. Jak mohl všechno takhle zahodit, zradit nejen svým přátele, ale také přežití samotných rámců? Co to je za čest, když vedla přímou cestou k naprosté zkáze?

Ale Merle se zastavila — a Stile si uvědomil, že Občany napíná také. „Ale přesto je to právě tvoje čest, co mě přitahuje. Říká se, že každý muž má svou cenu. Tebe očividně pro tu nejmalichernější věc nelze koupit ani za peníze, ani za moc. Kde tedy leží tvá cena? Jsi muž, který dělá, co chce sám, a ne, k čemu ho druzí nutí, třeba by se mu do cesty stavěly ohně pekelné. Jsi výjimečně odvážný. Za to ti musím chtít nechtít jeden dát.“ A hodila jeden žeton na Stilův talíř, čímž se váhy zase srovnaly. Trápila je úplně všechny!

„Zatímco já,“ pokračovala a znovu se zachmuřila, „jsem vždycky nebyla paní svých rozhodnutí. Když mi hrozilo podobné nebezpečí, povolila jsem a zradila tě. Chtěla jsem tě uvěznit v ústraní v dolech, dokud by shromáždění neskončilo. Nevěděla jsem, že za tebou tví mechaničtí přátelé vyšlou stvoření z druhé strany opony a že tě zachrání. Za tu zradu musím zaplatit. Nejsem taková jako ty — a to je možná hlavní důvod, proč jsi mě nepřijal. Stile, omlouvám se za tu zradu. Přijímáš?“

„To přijímám,“ odpověděl a sám pro sebe byl rád, že to řekla. Pěkně mu ukázala, jaký se dá na Občana vyvíjet tlak.

Merle hodila svůj poslední žeton na Stilův talíř a vychýlila tím konečnou rovnováhu v jeho prospěch. Stile si uvědomil, že to měla v úmyslu od začátku a její úvahy byly jen divadýlko. Ale byl úplně ochromený úlevou. Mohla ho tak lehce potopit!

Nepřátelští Občané seděli zachmuřeně a tiše. Jejich spiknutí neuspělo díky rozmaru jediné ženy. Stile zůstal Občanem a byl teď nejmocnější ze všech. Nemohli mu zabránit, aby se oženil se Sheen a ustavil ji svým dědicem, což znamenalo, že vznikne precedent a budou moci být uznáni jeho spojenci, stroje s vlastní vůlí, a že zaujmou místo v protonské společnosti. Za předpokladu, že ji nadcházející překrývání a spojení energií nezmění úplně od základů.

„Program dnešního shromáždění je vyčerpán,“ oznámil předsedající. „Budeme se věnovat zábavě, dokud se nerozejdeme.“ Začala hrát hudba a objevili se roboti s občerstvením.

Hlavní téma hrála jakási dívka na dulcimer, předchůdce klavíru. Dvěma malými peřím obalenými paličkami se dotýkala napjatých strun a vyluzovala překrásnou hudbu. Také to spadalo pod motiv Xanadu, zmiňoval se o tom Coleridge ve své básni.

Občané se dali do tance, jako by se před chvílí nepříhodovalo nic zvláštního. Protože málokdo ovládal tance středověké Číny, oddávali se běžným tanečním figurám, které se člověk od člověka velice lišily. Hudba byla čím dál hlasitější, jak o sobě dával vědět celý orchestr, takže konverzace připadala v úvahu, jediné když člověk křičel druhému přímo do ucha.

Stile vzal Sheen, která se očistila a byla zase krásná, a dotančil s ní doprostřed davu. Bylo tu víc Občanů než Občanek, takže museli k radovánkám přizvat i několik otrokyň. Navíc byla jeho snoubenkou a cítil se s ní nejbezpečněji. „Pojďme k Merle,“ řekl. „Pak si vyměníme partnery.“

Ztuhla, ale pak se zase uvolnila, když si uvědomila pravý důvod. Protože Merle stále ještě měla u sebe knihu kouzel. Stile věděl, jaká je cena. Obchodoval se svedením dvakrát a stále zvyšoval sázku — a největší si nechal na poslední pokus.

„Je to tu nebezpečné,“ pošeptala mu Sheen do ucha. Tančila skvěle. Zatím neměl příležitost, aby to zjistil. „Spousta Občanů jsou stále tví nepřátelé, protože vědí, že ohrožuješ jejich moc. Mají zbraně. Bojím se, že se tě tu pokusí otevřeně napadnout.“

„Tu knihu musím dostat zpátky. Potřebuju ji na Fázi.“

„Tentokrát budeš muset její cenu přijmout,“ řekla Sheen vážně. „Potřetí tě už utéct nenechá. Moc tu neokouněj, chtějí tě zabít, dřív než se rámce překryjí, a já tě nemůžu chránit přede všemi. Musíme odtud rychle zmizet.“

Stile věděl, že má pravdu. Kdyby měl čas, možná by knihu od Merle vymámil i jinak — ale neměl. Bez knihy, jak ho Orákulum de facto ujistilo, nemohl splnit své poslání. Také ji potřeboval, aby oživil trolla Trůla, než se rámce rozejdou. Bylo by trestuhodně bláznivé zahodit tohle všechno kvůli titěrnosti, jako byla hodinová známost. Už svoje štěstí pokoušel až až, jak mu Merle zkušeně předvedla. Posledních pár minut ho přimělo, aby poněkud přehodnotil svůj postoj ke cti. Musel mít na mysli větší dobro pro oba rámce, nejen své vlastní zásady.

Protlačili se davem až k Merle. Tančila s mohutným středoasijským Turkem. „Vyměníme si tanečnice, Turku,“ řekl mu Stile.

Muž začal protestovat, ale pak se na Sheen lépe podíval a rozhodl se, že je to pro něj výhodnější. Stile odtančil s Merle stranou.

„To jsi provedl elegantně,“ řekla Merle. Tančila s dovednou smyslností ženy, která se věnuje především tomuto druhu činnosti. „Ale co bys po mně mohl chtít?“

Stile nechtěl mluvit o knize otevřeně, aby ho někdo náhodou nezaslechl a snad nepochopil. „Máš něco, co musím okamžitě získat zpátky,“ vydechl jí do ucha.

Oči se jí rozšířily porozuměním. „Ach tak.“

„Prosím,“ řekl. „Teď hned.“

Už nepředstírala, že neví, oč běží. „Líbí se mi tvé způsoby, chlapče. Neopovažuji! se tu věc sama použít, takové umění je pro nezasevěného nebezpečné. Ale má skrovná cena —“

„Zaplatím ji,“ řekl Stile zamračeně. „Ale ne teď hned. Mám neodkladné povinnosti jinde.“

Usmála se, když zjistila, že zvítězila. „Takže jsi se nakonec rozhodl pro obecné dobro. Gratuluji. Přijímám v každém případě. Vím, že jestli budeš naživu, tak mi zaplatíš. Pojd' do mého domu a já ti tu věc okamžitě dám.“

Vyrazili k východu. Ale Stile si všiml, že u něho postává podezřelá skupinka mužů. Hlídali ho. „Ti mě nenechají odejít,“ řekl. „Já kmile to zkusím, zpřelámou mi kosti.“

„Dovezu ji,“ řekla Sheen. Nějak se jí podařilo zase vyměnit partnery, tancovala teď s Mellonem, takže mohla zůstat Stilovi na doslech. „Nemůžu projít oponou, ale můžu ji sem propašovat.“

„Udělej to,“ sykl, aniž by se na ni podíval.

Merle se o Sheen otřela a pošeptala jí heslo, které jí mělo zajistit, že ji zaměstnanci přijmou, protože i Merle teď jistě byla pod dozorem. Sheen opustila Mellona a zmizela v davu. Dostane se nepozorovaně do služebního průchodu. Nemusela se držet chodeb, kde byl dýchateľný vzduch.

Teď bude muset nějak vydržet, dokud se nevrátí. „Jsi tedy se mnou?“ zeptal se Merle. Stále s ní tančil, jako by se nestalo nic zvláštního.

„Když jsi teď přistoupil na moji podmínku, tak ano.“

„Možná budu potřebovat odvést pozornost, abych dal Sheen čas.“

„A abys mohl přijít na to, jak se sám dostat ven,“ přikývla. „Možná to tak nevypadá, ale je to past a je těsná. Tví nepřátelé tě chtějí zabít za každou cenu a teď už se neodvážívají nechat tě znova uniknout.“

„Přesně tak. Bojím se, že se brzo rozhodnou, že už dál nebudou čekat. Opravdu nejsem dost silný na to, abych se jim tady postavil.“

„A jestli umřeš, nebudu si moct vybrat svou odměnu. Takže jak se zdá, mé důvody jsou čistě sobecké.“

Stile si nebyl jistý, jestli mluví vážně — a možná byla i ona sama na pochybách. Přitancila těsně k němu, přitiskla své nádherné tělo na jeho znepokojivě intimním způsobem a rty se dotkla jeho pravého ucha. Její dech mu příjemně dráždil ušní lalůček. Dělal to s ním divy, dokud nezašeptala: „Odstrč mě.“

Stile ji, ne moc silně, odtlačil.

Merle se otočila, zvedla volnou ruku a uštědřila mu hlasitý políček na tvář. Udělala přitom z dlaně miskou, takže rána byla mírnější, než by se zdálo podle plesnutí. „Takže ty mě zase odmítáš, ty trpasličí nedochůdče!“ zaječela. „Jsi snad impotentní?“

Stile, kterého taková vehemence zaskočila, i když věděl, že je hraná, nebyl schopen vymáčknout rozumnou odpověď. Ustoupil dozadu.

Merle ho pronásledovala, tvář zkřivenou zlostí. „Dvakrát jsem ti zachránila kůži!“ vykřikla a vyslala kopanec k jeho holeni, takže jen tak tak stačil uskočit. „A kvůli čemu? Kvůli čemu asi, ty nevďěčníku?“

„Počkej, nechápeš —“ řekl Stile. Věděl, že jsou středem pozornosti všech Občanů. „Já jen —“

„Co má ta mašina a já ne?“ naléhala Merle. Začala ze sebe strhávat oblečení, aby ukázala, o čem mluví. Ostatní Občané, jako vždy vzrušení novinkou, ji sledovali se vzrůstajícím zájmem. Někteří se mezi sebou domlouvali, evidentně uzavírali na tuhle jedinečnou sekvenci sázky. Hudba utichla, jako by nechtěla vyrušovat. Stile koutkem oka zahlédl strážu u východu, jak se natahují, aby také něco zahlédli skrz dav, jejich ostrážitost tedy polevila.

„Když tě nemůžu mít já, tak tedy nikdo!“ zaječela Merle. V ruce se jí objevil překvapivě dlouhý a hrozivý nůž. Jak dokázala něco takového skrýt na těle, když se na něj předtím tak mačkala? Stile myslel, že cítil každičkou jeho část. Měl to vědět lépe. Pozvedla nůž před sebe v obou rukou a vrhla se kupředu, proti jeho slabinám.

Stile samozřejmě uhnul a odvrátil výpad. Věděl, že se ho ve skutečnosti nepokoušela vykastrovat nebo zabít, ale raději ať si nepřátelští Občané myslí, že za ně chce udělat jejich práci. Dokonce i kdyby to byl vážně míněný útok, dokázal by jí velice rychle odzbrojit. Nej důležitější bylo představení.

Odtlačil ostří a skácel se s ní na podlahu. Její šaty se roztrhly, byla už napůl svlečená. Prevalila se přes něj. Ted' teprve pocítil každou píd' jejího těla! Zavadila mu zuby o ušní lalůček. „Moje holá zadnice přivádí Prasečí hlavu do extáze!“ zašeptala spokojeně. Zdánlivý zápas pokračoval.

Stile vrhl pohled vedle její hlavy a všiml si Občana s poněkud prasečími rysy obličeje, o kterém se zmínila. Muž skoro slintal a ruce se mu křečovitě svíraly. Se všemi možnostmi, jaké mu skýtaly baculaté otrokyně a možná i ostatní Občanky, tohoto muže vzrušoval zdánlivě nedovolený letmý pohled na její anatomii. „Lahůdka pro voažéry,“ přitakal Stile a pokoušel se sám také něco zahlédnout, ovšem neúspěšně. „Jako historické zápasy v bahně. Kdo by se staral o vítěze. Hlavní je šou.“

Tou dobou, byl si tím jistý, našla Sheen svůj služební tunel a dávno byla na cestě k dómu, kde žila Merle. Už toho mohli nechat. Ale vlastně to bylo svým způsobem příjemné. Merle měla skvělou ženskou postavu a veliké dramatické nadání. V té chvíli mu zrovna ovíjela nahé nohy kolem trupu, teoreticky si ho tak přidržovala pro další ránu nožem.

„Pane,“ zamumlal Mellon naléhavě.

Díky varování Stile hned spatřil nový problém. Jeden z nepřátelských Občanů na něj pečlivě mířil z terasy paláce laserovou puškou. Úklady o život začínaly být otevřené.

„Tvůj nuž,“ zašeptal. Merle mu ho hned podala. Jak ležel na zádech, jednu ruku uvězněnou pod ženou, máchl volnou rukou a hodil nožem nahoru po útočníkovi.

Nuž opsal vysoký oblouk a zasáhl cíl. Stile byl na právě takové kousky odborník a vrah tenhle tah neočekával. Vykřikl, upustil zbraň a chytil se za hrudník.

Ale několik dalších Občanů vytáhlo zpod oděvů zbraně. Ostatní, když zpozorovali nebezpečí, se honem ztratili.

Doprostřed sálu se postavil Střelec. „Co to má znamenat?“ otázel se. „To už na Protonu nemáme zákony?“

Odpověděl mu mohutný, zamračený Občan. „Tenhle chlap chce zničit naše zřízení. Musíme ho za každou cenu zastavit.“ Namířil na něj starožitnou kulovou pistolí. „Jestli nechceš skončit jako on, tak ustup stranou.“

Střelcova ruka se pohnula tak rychle, až se zdálo, že je rozmazaná. Druhý Občan vykřikl a upustil zbraň. „Všichni víte, jak se jmenuju,“ řekl Střelec. „Myslí si tu snad někdo, že dokáže střílet líp než já? Nebudu nečině přihlížet, jak se tu chystá vražda. Nevím, co má Stile

za lubem za lumpárny, nebo jestli bych se za něj postavil, kdybych to věděl — ale věřím, že je to čestný člověk, a jsem si úplně jistý, že nestojím za tou vaší lumpárnou. Pokud vládne násilí, není žádný Občan v bezpečí.“

Mezi mnoha Občany se ozvalo souhlasné mumlání. Když mohou otevřeně odpravit Stila, kdo z nich by nemohl skončit stejně? Mezitím se Stile vyškrábal na nohy a Merle se posadila a upravila si potrhané šaty o něco dekorativněji. Stile měl pořád holé ruce. Měl jen svojí harmoniku, což v tomhle rámci žádná zbraň nebyla. Z výrazů ostatních mohl číst, že je většina stále proti němu a že ačkoliv mnohé nynější situace pobouřila, ti, kteří nebyli proti němu, byli přinejlepším neutrální. Střelec ho výborně zastoupil — ale nemohl zvrátit převažující nepřítelství, které se začalo sjednocovat. Občané se velice obávali o své zřízení a výsady a přirozeně byli v podstatě sobci. Stilovi nestačilo, že vyhrál volby. Pořád ještě mohl prohrát.

„Zmiz odsud, Stile,“ řekl Střelec. „Budu tě krýt.“

„Nejde to. Hlídkají východy.“

„To je jako Caesar v senátu!“ řekla Merle. „Pěkná ohavnost.“

„Caesar chtěl na Římány příliš moc a musel být odstraněn, jinak by zničil jejich systém,“ řekl jiný Občan. „To srovnání pořád platí. Tohleto je robot s vestavěnou plynovou bombou.“ Ukázal na, jak si Stile předtím myslel, obyčejného otroka. „Nasadí Stilovi želízka a odvede ho před porotu. Pokud selže, vypustíme plyn, který zneškodní každého v jeho blízkosti. Doporučuji, aby ostatní ustoupili stranou. S každým, kdo Stila stále podporuje, můžeme naložit stejně.“

Bylo to nestoudné a nezákonné násilí, ale zdálo se, že funguje. „To je vzpoura!“ protestoval předsedající. „Stile vyhrál podle zákonů a zvyklostí, které nám vládnou. Nestojím za ním, ale přijímám verdikt, jak byl učiněn. Nemáte právo—“

Robot vykročil směrem ke Stilovi. „Právo nám dávají nevyhnutelné potřeby okamžiku,“ řekl muž. „Pokoušeli jsme se tyhle nezbytné nepříjemnosti vyřídit diskrétně, ale teď se to musí provést otevřeně.“ Vytáhl plynovou masku a nasadil si ji na tvář.

Neutrální Občané se zachovali jako ovce, motali se po okolí a vyděšeně si jeden druhému stěžovali. Jejich nadutost se úplně vytra-

tila. Stile by se nad touhle lekcí o lidských povahách jistě zamyslel, kdyby se v té chvíli nemusel příliš zaobírat vlastní situací.

Střelcova ruka se opět pohnula. Stile nikdy neviděl zbraň, kterou použil — ale najednou zela v Občanově masce díra. „Jestli se ten plyn objeví, přidáš se k nám ty,“ řekl mu Střelec.

Stile si uvědomil, že mu Střelec otevřel únikovou cestu. Kdyby se objevil plyn, všichni Občané by se dali na úprk k východům, vytlačili by odtamtud strážce a Stile by se v tom zmatku mohl dostat pryč. Ale lepší bude, když se vypořádá přímo s postupujícím robotem. Prohlédl si ho pozorněji. Byl humanoidní, ne tak dokonalý model jako Sheen nebo Mellon, ale věděl, že ho nedokáže zdolat.

Občané, kteří stáli poblíž, se začali odtahovat. Odtud pomoc nepříjde. Kdyby se Stile rozběhl, robot by ho pronásledoval a nevyhnutelně by ho chytil. Když si pomyslel, že skoro celý život považoval Občany za téměř božské bytosti!

„Musíme vyložit poslední karty,“ pošeptal mu Mellon. „Opona se pohybuje. Bude tu za pár minut.“

Stile na něj polhédl. „Sheenini přátelé?“

„Ano. Doufali jsme, že to nebude nutné, protože nás to vystavuje velikému riziku. Ale náš osud je teď spojen s vaším, a kdybyste teď prohrál, riziko by se zvětšilo.“ Mellon vykročil kupředu, aby zastavil robota s plynem.

Stile o tom měl pochybnosti, ale nebyl v takovém postavení, aby se mohl hádat. Mellon se druhého robota dotkl a ten strnul. Žádný plyn neunikl, když se sesul na podlahu.

Nepřátelského Občana to nevyvedlo z míry. „Tak to budeme muset udělat tím nepříjemnějším způsobem. Střelče, nemůžeš nás chytit všechny.“ Protože teď se objevila spousta zbraní. Zdálo se, že jediní Občané, kteří měli odhodlání a neztratili nervy, byli Stilovi nepřátelé.

Ale Stila obstoupilo několik otroků. „Jsme Sheenini přátelé,“ řekl jeden. „Budeme tě chránit.“

Z hloučku Občanů vyšlehl laserový paprsek. Střelec se otočil, ale nedokázal rozeznat, kdo vystřelil. Stila ale nezasáhl, protože se mu vrhl do cesty jeden z robotů. Stile nicméně věděl, že tu hlavní roli hrála náhoda. Roboti ho takhle nebudou moci chránit příliš dlouho.

Nemohli se pohybovat rychleji než laser, museli nejprve zahlédnout, jak se zbraň zaměřuje, a pak jednat.

Roboti ho začali oblékat do neprůstřelného obleku, který přinesli. „Hej, to nejsou tví otroci!“ vykřikl nepřítel. „To jsou roboti — a někteří z nich jsou naši! Zavolejte si je zpátky!“

Ale ačkoliv několik Občanů, kterým roboti patřili, poslechno, roboti si jich nevšíмали. Nepřestávali Stila oblékat do ochranného skafandru.

„Co se to děje?“ zeptal se nějaký Občan. „Roboti musí poslouchat!“

„Nejsme naprogramováni, abychom vás poslouchali,“ odvětil Mellon.

„To je lež! Sám jsem svého robota programoval!“

„To jste si mohl myslet,“ řekl Mellon. „Ale pravda je jiná. Máme vlastní vůli.“

Všichni úžasem otevřeli ústa. Zdálo se, že ta myšlenka leží za hranicemi chápání většiny Občanů, ať neutrálů, nebo nepřátel. „Vlastní vůli?“

„Jestli se nám tu chystá vzpoura robotů,“ řekl jiný Občan, „tak nám hrozí větší nebezpečí, než představuje tenhle Stile!“

„Jsou to spojenci!“ řekl další. „Bere si jednu z jich za ženu. Chce z ní udělat dědice. Teď už víme proč!“

„Není to vzpoura robotů,“ řekl Stile. „Nedělají nic, co by vám mohlo uškodit — jen mě chrání před vraždou.“

„V čem je rozdíl? Robot, který neposlouchá svého majitele, je ničema, který se musí zničit.“ A obličeje ztuhly. Stile věděl, že se za chvíli začne střílet. Byl nyní v brnění, které připomínalo kosmický skafandr, ale ten mu nebude nic platný, jestli ho jednoduše chytí. Občané teď měli o důvod navíc, aby s ním zatočili — a pak se pustí do sebe-vědomých robotů, kteří se nemohou sami bránit. Obětovali své tajemství, a tím svou vlastní bezpečnost, aby mu zajistili o trochu víc času. Jak by mohl zabránit blížící se katastrofě?

Jak přemýšlel, zaslechl slabou a vzdálenou melodii. Ne dulcimer, protože dívka už hrát přestala, spolu s celým orchestrem. Byla to — ano, byl to hlas flétny, mistrně ovládané. Zdálo se, že její lehká jemnost v sobě skrývá neobyčejný význam. Zněla stále hlasitěji, jas-

něji a nádherněji a její tušený význam se zesiloval. Teď ji zaslechli i ostatní, zastavili se a zmateně naslouchali.

Byla to Platinová flétna. Hrál na ni Klef a její zvuk právě teď dorazil do těchto míst. To znamenalo —

Pak Stile spatřil podivné chvění, které pomalu procházelo sálem. Před ním byl beton a trávník Xanadu, za ním skály a tráva divoké krajiny. Obě scenérie byly na první pohled neobyčejně podobné a přece současně odlišné svou atmosférou — umění v porovnání s přírodou.

Překrývání — už to probíhalo! Tohle byla opona, která měnila svou polohu.

Když se vlnění dostalo až k němu, přenesl se na druhou stranu — a zjistil, že stále stojí v Xanadu. Nefungovalo to!

Ale jak by to mohlo fungovat? Z podlahy jeskyně se stala zelená louka. Fáze tu už byla — a Proton zůstal. Kam by tedy měl přecházet?

Juxtapozice. Oba rámce se spojily, překrývaly se.

Znamenalo to, že tu bude fungovat věda i magie, jako na Západním pólu? Pokud ano, má Stile vynikající bojovou výhodu.

Ozbrojení Občané zírali kolem sebe a pokoušeli se pochopit, co se stalo. Někteří o Fázi věděli, jiní ne a očividně velmi málo z nich vědělo o překrývání. Ale po chvíli jich asi tucet popadla zlost. Zvedli zbraně a namířili na Stila.

Stile vytáhl harmoniku — a nemohl ji přiložit k ústům, kvůli brnění, které mu chránilo obličej. Zasáhl ho výstřel z laseru, ale neškodně se odrazil. Do boku mu narazila kulka — a také neuspěla. Byl to dobrý štít — ale on musel otevřít hledi, podstoupit menší nebezpečí, aby zmírnil větší.

Zahrál stupnici a doufal, že nikoho nenapadne, aby ho střelil do obličeje. Ano, cítil, nebo si myslel, že cítí, jak se kolem něho spojuje magická energie. Ale bylo na tom něco divného, co ho znervózňovalo, a tak raději rychle přestal. „Každá puška ať je buhta,“ zazpíval. V tom okamžiku nedokázal přijít na nic inteligentnějšího.

Občané zírali na své zbraně. Změnily se v pečivo. Z pušek se staly dlouhé francouzské bagety se sladkou polevou, technicky vzato

buchty. Z pistolí byly křupavé sladké žemle. Miniaturní laserové hlavě se změnilo v sušenky.

Střelec se podíval na svou lepkavou žemli. Vyprskl smíchy a začal se smát, až se popadal za břicho. „Buchta. To je ten nejpokleslejší humor!“ vyrazil ze sebe.

„Nejdřív se vzbouří roboti. Teď tohle!“ postěžoval si nějaký Občan. „Co přijde dál?“

Kouzelné vlnění přecházelo přes mnohobarevný kubistický palác. Zdálo se, že se jeho zvrásněné kontury ohýbají a září novými barvami. Uvnitř stavby se objevily stromy. Se zavřeštěním z nich vzlétlo jakési stvoření, stejně polekané jako Občané. Mohutná umouněná křídla rozvlnila vzduch.

Byla to harpyje. Létala nízko nad hlavami užaslých lidí a její špinavá nahá ňadra se zvedala a klesala, jak ze sebe chrčila zuřivé oplzlosti. K zemi klesala umaštěná péra. Harpyje by stejně tak ráda zmizela z téhle podivné situace jako si Občané přáli, aby odlétla.

„Ty to dokážeš!“ vydechla Merle vedle něho. „Opravdu umíš čarovat! Věděla jsem to, ale nemohla jsem tomu úplně uvěřit —“

„Jsem Modrý Adept,“ přisvědčil Stile a pozoroval dav Občanů. Vyřadil pušky, ale nepřítel bylo stále víc než spojenců a východy zatarasili odhodlaně vyhlízející muži. Jeskyně totiž nezmizela, byla tu spolu s loukou a Stile si nebyl jistý, co z toho je skutečnější.

Možná by se měl odčarovat pryč. Ale jak by ho pak Sheen našla? Musel tu zůstat tak dlouho, jak to bude možné.

Přistoupil k němu nový Občan. Měl na sobě světlehnědé roucho a vypadal sebejistě. „Jsem Snědý Adept,“ oznámil. „V tomhle rámci Občan Snědý.“

Stile si ho prohlédl. Nikdy se s ním ani v jednom z rámců neseťkal, možná proto, že se držel stranou. Ale už o něm slyšel. O Snědém Adeptovi se říkalo, že má zlý pohled. Stile si nebyl jistý, jak něco takového pracuje, a neměl nejmenší chuť to zjišťovat. „Nebud' pyšný tak,“ zazpíval. „A zahal se v mrak.“

Mezi oběma čaroději se objevila mlha, která obklopila Snědého Adepta. Stile se ho pokusil uzavřít v mraku, aby nemohl svýma očima využít ke kouzlení — zdálo se mu, že když ho připraví o zrak, bude to mít ty samé účinky, jako když jeho připravili o řeč — ale každý

Adept byl proti kouzlům svých kolegů odolný a to mu asi překazí plány.

Kde byla Sheen? Stile si tu nemohl dovolit zůstat o mnoho déle. Možná by mohl zmizet a najít ji později s pomocí magie. V téhle chvíli se musel starat sám o sebe. Snědý Adept se už oblakem prokousával — Stile viděl, jak se mračno rozděluje na části, jako by ho rozřezával neviditelný nůž, nejdřív svisle a pak vodorovně. Když se rozdělil, ztratil soudržnost a začal se rozpouštět. Za okamžik bude dočista pryč. Pak se ten jako nůž ostrý pohled obrátí proti Stilovi.

Zahrál na harmoniku, aby svolal více sil — a zase tu bylo něco podivného, co ho nutilo, aby se zarazil. Spatřil jiného muže, který tajemně mával rukama ve vzduchu. Stile ho poznal: byl to Zelený Adept. Snědý odvedl jeho pozornost, takže si nevšiml druhého. Přemohli ho!

„Nejsem příčinou této rozmíšky, ani jsem si ji nepřál,“ řekl Zelený omluvně. „Kéž bych se jí mohl vyhnout. Ale musím to učinit.“

Stile honem odtrhl harmoniku od úst. Proti magii mu jeho brnění nebylo k ničemu. „Jiné místo,“ zazpíval, „má síla —“

Ale Snědému se podařilo provrtat středem mraku a nyní se jeho zhoubný pohled zabodl do Stila a přerušil zaříkávání. Nemohl ho zabít, dokonce ani zranit, ač by jinak obyčejnému člověku provedl cokoliv, ale přesto ho na okamžik zmrazil. A v té chvíli Zelený dokončil svůj posunek.

Stile zjistil, že se mění. Ruce se mu scvrkávaly a zplošťovaly a pokrývaly se šupinami. Nohy se mu slévaly v jednu. Proměňoval se v rybu!

Prohrál bitvu s Adepty kvůli přesile dvou proti jednomu. Jeho moc odolávala zlovolnému oku a ponechala ho zranitelného pro transformační kouzlo. Možná byla magie Zeleného posílená o moc ostatních Adeptů. Ale Stile si ještě mohl zachránit život. Skočil k temné vodě posvátné řeky Alf, která protínala roh dómu.

Jeho srostlé nohy ho vrhly kupředu — ale nedokázal dopadnout vestoje. Plácl sebou na břicho a klouzal travou, které tu teď rostla místo podlahy. Usadilo se tu pár kousků jeho mraku, díky nim byl smíšený povrch kluzký. To mu pomohlo více. Mrskal ocasem a má-

chal ploutvemi a lapal po vodě, které by se mohl nadýchnout, tady na vzduchu se dusil!

Řeka se přibližovala. Nějaký nepřátelsky naladěný Občan se ho pokusil zastavit. Zastoupil mu cestu, po které se plazil. Stile toho využil, vzepřel se o jeho nohu a odrazil se zase o kus kupředu. Ale pořád byl příliš daleko od vody. Začínal vidět rozmazaně, možná to u rybích očí bylo normální, když byly déle z vody, ale také to mohlo být nedostatkem kyslíku.

Mellon, který pochopil, oč běží, se k němu rozeběhl. Sehnul se, objal rukama Stilův rybí trup a zatáhl nahoru.

Stile se sice trochu smrskl, ale pořád byl veliká ryba, těžká zhruba jako půl normálního muže. Mellon se svým břemenem vyrazil k vodě.

Ale Snědý Adept na robota zamířil svůj smrtící pohled. Neviditelný nůž znovu prořízl vzduch a vše, čeho se dotkl. Mellonovi odpadla levá noha, odříznutá právě nad kolenem. Ze stehna čouhal kus kovu jako černá kost a z rány jako krev vytryskl olej. Robot upadl — ale vrhl rybu kupředu.

Stile ztěžka dopadl, odrazil se a začal klouzat. Bezmocně se přitom převaloval. Do jeho rybího oka na okamžik padlo panoráma Xanadu: většina Občanů stojící v úžasu, nepřátelé, kterých se začínala zmocňovat škodolibá radost, dva Adepti, kteří se k němu zase obraceli — a Merle vrhající se zezadu na Snědého Adepta. Možná ho jednou zradila, J.c teď si to rozhodně odčinila! To Adepta okrade o pár životně důležitých okamžiků — ale Zelený ho může pořád ještě zasáhnout, když bude chtít. Stile usoudil, že proměna v rybu byl možná kompromis, skoro stejný, jako když ho Merle poslala do dolů. Ale také to mohlo být první zaklínadlo, které v tísní přišlo Zelenému na mysl a které by si jinak nebyl vybral. Nemělo smysl čekat na další!

Setrvačnost ho celou cestu k vodě pohánět nestačila. Kusy mračen už tu nebyly, travnatý povrch začal být suchý a Stile se dokutálel a nepohodlně se zatavil. Mrskal ocasem, ale na tomhle podkladu postupoval ztěžka a pomalu. A co bude dělat, když se mu tam podaří doplácet? Nemohl by se proměnit zpátky do původní podoby, protože nemohl mluvit ani zpívat. A už vůbec nemohl hrát na harmoniku!

Merle Snědého pořád zaměstnávala, skoro stejně, jako to dělala se Stilem. V téhle chvíli nemohl svůj smrtící pohled soustředit na nic. Hladina řeky Alf bublala a syčela unikající párou, kdekoliv dopadl paprsek jeho smrtícího oka, a z paláce odpadl pořádný kus, který odřízl. Stile sám byl v pořádku.

Ale Zelený Adept prováděl další posunek. Očividně znehybnil roboty, kteří se mu pokoušeli pomoci. Všichni přimrzli na místě. Teď byla zase řada na Stilovi — a on věděl, že se nedostane pryč včas.

V tom ze zcela otevřené oblohy něco slétlo. Vrátila se snad harpyje? Ne, byl to netopýr. Upír! Nalétl na Zeleného Adepta a překazil mu zaklínání. Jeho přátelé z Fáze mu přicházeli na pomoc!

Stile se dusil. Probíhalo to pomaleji, než tomu je u lidí, ryby měly jiné životní pochody. Ale bylo to stejně nepříjemné. Z posledních sil se odrazil a sklouzl zbytek cesty k vodě. Nakonec do ní se šplouchnutím zajel. Byla tak chladivá a mokrá! Plaval a tekutina procházela jeho otevřenou tlamou a ven skrz žábry a zase mohl dýchat. Jaká slast!

Vykoukl jedním okem z vody, právě, aby zahlédl, jak netopýr padá k zemi. Zjevně ho tu našel jen jeden. Upíři museli pátrat v širokém vějíři, když ani nevěděli, co mají mít za úkol. Pokud první spustil poplach, vyrojí se jich tu víc — ale všichni budou proti dvěma Adeptům bezbranní. Stile se musel zachránit sám.

Obrátil se a plaval rychle po proudu. Možná byl stejně vyřízený, ale pořád trochu doufal, že ho někdo najde, zachrání a vrátí mu podobu.

Plaval řekou Alf, která, věrná svému literárnímu přebrazu, plynula zdánlivě nekonečnými jeskyněmi do temného podzemního moře. Tady byla její voda nasávána do potrubí a čerpána zpátky k umělému prameni, fontáně uprostřed paláce. U násosky byl vír. Do tohohle se tedy nechat vcucnout nechtěl!

Co má dělat teď? Přežil, pravda — ale všichni, kdo se mu na shromáždění Občanů pokusili pomoci, byli nyní v zoufalých potížích, a Stile jim nemohl nijak pomoci. Nemohl provádět žádná kouzla. Nemohl opustit vodu. Vše, co mohl, bylo plavat a doufat a vědět, že jeho protivníci brzy skončují se všemi jeho přáteli a přijdou si sem pro něj.

Pak začala voda opadávat. Ach, to ne! Vypouštěli řeku, odklonili její tok. Brzo tu bude ležet na suchu a lekne — o což tu nejspíše šlo. Možná se Xanadu mezi schůzemi stejně uzavíralo. Tentokrát to trochu urychlili, aby si měli jistotu.

Stile plaval zoufale proti proudu a doufal, že najde nějakou postranní tůň, která nevyschne úplně. Žádná tu nebyla. Kamenné dno řeky bylo kvůli odvodňování dočista rovné. Ale v jedné jeskyni byla malá, příjemná pláž, kde možná Kublaj Chán rád odpočíval se svými manželkami. Stile si v písku vytlačil jámu a hlavou okolo rozmístil malé kameny. Možná že si tu dokáže nachytat trochu vody.

Nefungovalo to. Voda pískem protékla, takže zase lapal po dechu. A kdyby se jeho miniaturní rybníček udržel? Tak malou zásobu kyslíku by rychle vyčerpal. Musel se zase mrskat a plahočit do prostřed kanálu, kterým stále protékala stružka.

Odevzdaně nechal, aby ho voda unášela dolů k výtoku. Jen tak se mohl zuby nehty udržet při životě o trochu déle.

Něco přicházelo po proudu kanálu, cítil, jak v mělké vodě šplouchá. Byl to vlk. Vlkodlak — další ze Stilových přátel! Věřil při hladině a něco hledal. Možná měl hlad.

Stile musel riskovat. S cáknutím proti vlkovi vyskočil, aby mu ukázal, že tu je. Pokud ho zvíře nepozná, bude to konec. V téhle chvíli byl stejně velký jako vlk, ale nebyl zrovna v nejlepším postavení pro obranu.

Vlk zavětril — a přešel do lidské podoby. „Poznávám tě, Adepte,“ řekl. „Tvůj pach tě prozrazuje ve všech podobách. Ale já pro tebe nemám vodu a nemohu tě nikam odnésti. Jsem jen jeden z rojnice pátračů, hledáme tebe a nepřítele, se kterým se máme utkat. Vyčkej ve vodě, která ti tu zbývá. Já přivedu pomoc.“

Stile sebou divoce zazmítal. Snažil se tím vyjádřit určité sdělení. „Ach, rozumím,“ řekl vlkodlak. „Nepřátelští Adepti mne budou sledovat ke smečce, vytuší-li, že jsem tě našel. Ale já namísto toho půjdu za čarodějkou, která ti jistě dokáže pomoci na dálku, jakmile ji o tobě zpravím. Jen vydrž ještě deset minut, pak se vše v dobré obrátí.“ Přeměnil se zase do vlčí podoby a rychle vyrazil proti proudu.

Čarodějka? To musela být jiná Adeptka — a ne Hnědá, jejíž magie se dala použít jen na ožívování golemů. A to nepochybně

znamená potíže. Přesvědčila snad Bílá zvířata, že stojí na jejich straně? Běda mu, jestli ho důvěřivě odevzdají do jejích rukou!

Ale stejně neměl na vybranou. Vydal se po proudu do temného jezera a tísnil se v ochabujícím proudu, zatímco poslední zbytky vody protékaly otvorem ve dně. Možná mu ta kouzelnice, ať to byl kdokoliv, opravdu chtěla pomoci, když jí bylo jasné, že pokud to neudělá, lekne. Adepti ho hledat nemuseli, zbývalo jim jednoduše čekat, až ho vyřídí opadávající voda.

Pokud nechtěli mít naprostou jistotu...

Ale Zelený a Snědý přece věděli, že je připoutaný k řece. Mohli ho najít velice snadno, stačilo, aby šli podél kanálu. Takže ta čarodějka musí stát na druhé straně—.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

PŘEKRÝVÁNÍ

Z ničeho nic se ocitl v obrovské kouli na akvariijní rybky a dívala se na něj Sheen. Obklopovali ji vlci a netopýři. „Jsi to ty, Stile?“ zeptala se. „Chvilku počkej, hned tě přeměním zpátky.“

Otevřela knihu a pomalu v ní listovala. Stile se zatím pokoušel obrátit, ale moc mu to nešlo. Ne že by koule byla malá, to spíš on byl moc velký. Tohle akvárium očividně nebylo určeno pro třicetakilové ryby.

„Á, tady to je,“ řekla. Upřeně se na něj zadívala, zvedla dva prsty levé ruky, zamrkala, řekla: „Umff“ a dupla pravou nohou.

Najednou byl ze Stila zase člověk. Za ním stálo akvárium, neporušené. Byl oblečený jako Občan a měl s sebou i svou harmoniku. Stál uvnitř malého domu ze silového pole, vztyčeného na lesní mýtině. Zvenku ho střežily mohutné neotesané ogří postavy, jako by nestačili vlkodlaci a upíři uvnitř. U stropu se mihotalo jakési kouzlo, pravděpodobně mělo za úkol odrazovat všechnu nepřátelskou magii. Automatické laserové zařízení pomalu pohybovalo svými čočkami sem a tam a pátralo po nežádoucích vetřelcích. Magie a věda splývaly v jedno.

„To jsi udělala ty?“ zeptal se Sheen. „Tys mě přeměnila zpátky?“

„Vidím, že jsi asi nedával moc dobrý pozor. Copak jsi mě neviděl s kouzelnou knihou?“ řekla. Poklepala na její vazbu.

„Ale ty přece nejsi živá! Jak to, že čaruješ?“

„Stroje prostě dokonale dodržují instrukce.“

„Ta kniha — to je tak dobrá?“

Sheen mu ji podala. „Ještě lepší. Já jsem jenom začátečnice. Neměla jsem moc času si ji prostudovat, než tě začarovali. Je to skvělý návod. S ní se staneš nejmocnější bytostí tisíciletí.“

Stile si prohlížel kouzelnou knihu a přemýšlel. Vzpomněl si, co si myslelo Orákulum o lidských schopnostech a o zkorumpovatelnosti. Byl opravdu tak nepodplatitelný, jak si o něm mysleli ostatní? Aby

získal tuhle knihu, musel se podvolit Merle. Člověk se velice snadno nechá přesvědčit rozumnými důvody. Co když ji začne používat, ze začátku samozřejmě jen pro ty nejlepší účely, a pak si na to příliš zvykne? Kouzlení s ní bylo tak snadné, že ho i robot — robot — dokázal zvládnout mrknutím oka, a měla takovou moc, že dokázala bezpečně odvrátit veškerou adeptskou magii. Tahle kniha opravdu znamenala sílu, jakou si nikdo před tím ani nedokázal představit.

Podal knihu zpátky Sheen. „Nech si ji. Používej ji s rozvahou. Já už mám dost velkou moc.“

„A co troll Trůl?“

„To zvládneš. S tou knihou určitě.“

„Ale nemůžu se dostat přes oponu k paláci Orákula.“

„Už jsi za ní.“

Vykulila oči. Stále ho udivovala detailnost jejích humanoidních reakcí. „Tak je to! Ale dříve to nešlo.“

„Opona se nepohybuje, jen se rozšiřuje. Rozdělna se na dvě poloviny a uprostřed se stále zvětšuje oblast překrývání hranic mezi oběma rámci. My se nacházíme uprostřed, v oblasti juxtapozice vědy a magie. Ty možná nedokážeš překročit oponu najednou, ale po částech určitě. Já přesunu fázi stejným způsobem.“

„To vysvětluje divné věci, které jsem viděla,“ řekla.

„Jaké věci?“ Co mohlo být divného v oblasti, kde se spojil laser s kouzly?

„Když jsem hledala místo, kde se usadíme, zahlédla jsem dva muže, Občana a nějakého Adepta. Černý Adept, podle tvého popisu — celý z linek. Občan měl také linii, finanční linii, bez které by nemohl být. Došli k sobě, jaksi neochotně, jako by je něco táhlo proti jejich vůli — a najednou se spojili. Na místě, kde před tím stáli dva lidé, byl jen jeden. Muselo to být tak, že se ve společné oblasti spojily dvě já ze dvou rámců.“

„Asi ano,“ souhlasil Stile. Trochu ho to ohromilo. „Překrývání je mnohem doslovnější, než jsem si myslel! Rozdělení lidé se tak, alespoň načas, stávají celými. Určitě se zase oddělí, až to udělají rámce. Docela by mě zajímalo, jak si ti dva Černí spolu rozumí!“

Sheen se usmála. „Musí tu být spousta zmatených lidí. Nejen dvě těla v jednom, ale také dvě půlky duší.“ Pak se zarazila. Vzpomněla si, že ona žádnou duši nemá.

„Když tak mluvíme o zmatených lidech, když jsem odešel z Xanadu, panovala tam dost zajímavá situace. Nevím, jestli Merle a Střelec —“

„Podívám se na to,“ řekla Sheen. Stiskla tlačítko a objevil se trojrozměrný obraz jeskyně v Xanadu.

Scéna vypadala velmi nevesele. Merle a Střelec byli zavření v kleci, jejíž mříže byly vyrobeny z ledových tyčí, které v teple pomalu roztávaly. Kolem klece kroužili čtyři hladoví gryfové a už se nemohli dočkat, až se dostanou na pochoutku čekající uvnitř. Během několika minut bude s vězni konec.

„Adepti se chtějí ujistit, že je po mně.“ řekl Stile. „Vědí, že dokud budu naživu a při vědomí, budu se své přátele snažit zachránit. Jestli led roztaje a ty příšery se pořádně nacpou, Adepti nebudou pochybovat o tom, že jsem bezmocný.“

„Ale já jsem přece vyčarovala mrtvou rybu, která tě měla nahradit v temném moři,“ řekla Sheen. „Myslela jsem, že to bude stačit. Tenhle dóm je zajištěný proti pozorování, nevědí, že jsme tady.“

„A kde to vlastně jsme?“

„V srdci území ogrů.“

„To by mělo stačit,“ souhlasil. „Jenže moji nepřátelé mají pravdu. Nemůžu nechat jediné dva Občany, kteří mi pomáhali, jen tak svému osudu. Musím něco udělat.“

„Měla bych to asi provést tak, aby tě to neprozradilo.“ Ponořila se do rejstříku knihy kouzel. „Po jakém druhu zaklínadla bych se měla dívat?“

„Něco, co by vypadalo náhodně, docela obyčejně a nenásilně. Třeba by se tam mohl náhodou objevit nějaký přirozený nepřítel gryfů. Třeba drak.“

„Tady je to,“ řekla vesele. „Kouzlo, které přiláká létající draky. Je to vizuální iluze, kterou vidí jenom draci a která jim vsugeruje, že se jim gryfové vloupali do hnízd, aby si nakradli diamanty. To je strašně rozzuří a vrhnou se na ně.“

„Výborně. Jen dohlédni, aby nezaútočili taky na mé přátele.“

Sheen se pustila do kouzlení. Così zadrmlila a pak dupla oběma nohama. „A je to. Zařídila jsem to tak, že draci budou nakonec ty lidi zavřené v ledu chránit. To s těmi hnízdy zůstalo. Roztaví mříže bez toho, aby vězňům nějak ublížili. Nepřátelští Adepti budou mít tolik starostí s draky, že by si vězňů všimnout neměli. No a ti, doufejme, ihned zmizí ve zmatku na Protonu. Chceš se dívat?“

Stile se znovu podíval na vězně. Střelec držel Merle a chránil ji před chladem ledové klece a chňapajícími pařáty a zobáky gryfů. Tvořili docela pěkný pár. Možná je tahle událost přivede ke vzájemné úctě a třeba nakonec dojde i na city.

„Ne, teď musíme vyřídit svoje záležitosti,“ řekl Stile mnohem víc mrzutějším tónem, než bylo nezbytně nutné. Problém s Sheen a jeho vztahu k ní ho tížil tím víc, čím více se ona podobala člověku. Neustále ho sužoval pocit, že ji nemiluje tak, jak by měl. „Ty se přecharuj do paláce Orákula a pokus se vrátit život Trůlovi. Vezmi si s sebou Hnědou Adeptku. Samotné se ti to asi nepodaří. A když tam budeš, zjistíš, jestli už opona proťala místo, kde leží počítač-Orákulum. Jakmile přejde na druhou stranu, budu ho muset napojit na protonské počítače, aby nám jejich nesmírné schopnosti mohly pomáhat z protonské strany. Až tam se vším skončíš, setkáme se v Platinovém panství, budu tam zařizovat přesun fázitu. Když budeme dostatečně rychlí a nebudeme dělat chyby, můžeme to zvládnout, ještě než se protivníci stačí pořádně rozkoukat. Hlavně by nám mělo pomáhat, že mě považují za mrtvého.“

„Ale to chceš, abych všechno to čarování dělala já sama?“ namítla. „Jsem jenom stroj. Tohle přece nemůžu zvládnout!“

Stroj s komplexem méněcennosti. „Zatím sis vedla docela dobře.“

„Musela jsem! Věděla jsem, že jsi v nebezpečí.“

„To taky ještě jsem,“ řekl chladně. „Všichni ti Občané a Adepti po mně půjdou ještě víc než kdykoliv před tím, jakmile zjistí, že jsem to zase přežil. Tohle je jejich poslední šance, jak zastavit přesun fázi-ty a zachránit své rámce takové, jak jsou na ně zvyklí. Pokračuj tak jako předtím, když ti to tak šlo.“

„Jen jsem se podívala do rejstříku, abych našla ta kouzla, která jsem potřebovala. Ta knížka je skvěle uspořádaná. Je vidět, že ji se-

stavoval počítač. Ochrana, vytváření věcí, vyvolávání duchů, proměny — cokoliv je potřeba. Jen jsem postupovala podle instrukcí. Carování vůbec nerozumím. Je to naprostý nesmysl. Kdo by si kdy pomyslel, že robot, výplod vědy, bude někdy čarovat?“

„Asi máš pravdu,“ souhlasil. „Tohle by mě nikdy nenapadlo. Přesto mi připadá, že máš ty pravé schopnosti, abys knihu dovedla používat. Možná to měli její tvůrci v úmyslu, takové veliké zrovnoprávnění strojů s vlastní vůlí. Z tvých příbuzných by se mohli stát největší kouzelníci této doby. Úplně by se tak převrátil společenský žebříček.“

„Ne. To nechceme. Chceme se jen spravedlivě účastnit na systému.“

Stile se usmál. „Jak vidím, jsi taky nepodplatitelná. Budeš tu svou spravedlivou účast na systému mít. Ale teď přišla chvíle pro hrdinské činy. Co se dá dělat! Vezmeme to z té praktičtější stránky. Přečteš si celou tu knížku a všechno si zapamatuješ —“

„Počkej, Stile! To nezvládnou! Můžu číst strojovou rychlostí, ale tahle kniha je stokrát silnější, než vypadá. Jakmile si najdeš nějaký její oddíl, celá kniha se okamžitě stane jen tím oddílem. V každém pododdílu je víc kouzel, než bych si já dokázala zapamatovat během jednoho roku. Je to něco jako počítač s neomezeným přístupem, který se může napojit na systémy zcela jiných planet jen na pouhopouhé požádání.“

„Kouzelný počítač. Tak víš co, jen si to rychle projed'. Zjisti, jaké druhy zaklínadel tam můžeš nalézt — stejně už jsi to asi udělala — a pak zužuj záběr, až budeš mít kouzla, která budeš potřebovat. Ulož si je do paměti, abys je mohla co nejrychleji použít. A hlavně nezapomeň, že každé kouzlo budeš moci použít jen jednou, takže potřebuješ víc exemplářů. Chci znát rozsah celé knihy: možná tam jsou obory magie, na které jsme nikdy ani nepomysleli. Projdi ji co nejrychleji, oživ Trůla a pak honem za mnou. Až to bude hotové, budu moci ihned přesunout fázit a ještě k tomu budu ovládat celý potenciál kouzelné knihy — tvým prostřednictvím.“

Nejistě přikývla.

Stile vytáhl harmoniku a zahrál pár tónů. Znovu pocítil cosi podivného, ale tentokrát hrát nepřestal. Umínil si, že si nenechá zkřížit plány žádnou záhadou.

Duch jeho druhého já vyšel ven, rozpínal se, jako by se protahoval, a pak se přimkl ke Stilovi a splynul s ním.

„Ach ne!“ vykřikl. „Překrývání! Zapomněl jsem!“

„Osvobodil jsi své druhé já, aby se s tebou mohlo spojit,“ řekla Sheen. „Viděla jsem to.“

Teď byl Stile dvěma lidmi, a přece jedna osoba. Všechny vzpomínky, zkušenosti a pocity Modrého Adepta z Fáze se staly součástí jeho vlastního vědomí a připojily se k celoživotním zážitkům z Protonu. Vše, co se dozvěděl o svém druhém já, co mu o něm pověděla Modrá Paní, bylo součástí jeho paměti. Stal se, nyní doopravdy, Modrým Adeptem. Cítil se zmateně, povzneseně a hlavně úžasně celý. „Jsem — oba,“ vydechl, naplněn posvátnou bázní.

„Je — budeš v pořádku?“ zeptala se úzkostlivě. „Všechno se tak rychle mění. Bolí to?“

Podíval se na ni vědomím svého protějšku. Jak ji svírala úzkost, byla nepřekonatelně krásná. Poslušná typické ženské marnivosti a dobrých mravů Fáze si vyčarovala prosté, ale úchvatné šaty a vlasy měla právě tak pocuchané, aby jí slušely co nejvíc. Oči jí zářily jasnou zelení, jako by je zvýraznila svěží zeleň sbližujících se rámců. „Vím, kdož jsi,“ řekl. „Tebe bych svedl milovat, Paní robotko, neboť jsi úchvatná nejen na pohled.“

Sheen ustoupila o krok zpět. „To musí být Modrý! Stile, ovládáš se? Jestli tě vězní v tvém vlastním těle —“

„Ovládám se. Jen mám dvojí vědomí. Spojily se ve mně celé dva životy. Mé druhé já se ještě s někým, jako jsi ty, nikdy nesetkalo. Upoutalas ho.“

„Ráda bych toho od Modrého slyšela víc,“ řekla a pak zrudla.

„Lituji. Musí jít se mnou, jsme teď jedno tělo.“ Stile dokončil melodii a zazpíval: „Ať mne nohy nesou pod Horu platinovou.“

A už tam byl. Pyreforge, temný elf, zvedl hlavu. „Již tě očekáváme, Modrý Adepte. Ale mé oči vidí, že ses změnil.“

„Jsem oběma svými já. Jsem celý. Mé duše se spojily v jednu bytost.“

„Ach, překrývání,“ pokýval elf hlavou. „Nalézáme se v něm. Ale tvé splynutí přetrvá jen v hranicích opony, protože nyní se v tobě nacházejí dva lidé.“

„Zamýšlím pro něj stvořit jiné tělo,“ řekl Stile. Letmá myšlenka začala zapadat na místo. „Má přítelkyně Sheen má knihu kouzel, můžeme to učinit neprodleně, hned co vrátíme život mému příteli trollovi. Ale teď mne zajímá fázit.“

„Máme ho pro tebe. Ale jak s ním chceš pohnouti? Je hrubě těžký a netečný k magii, nelze ho tedy přečarovat.“

„Soudím, že proto mne Orákulum vyzvalo, abych shromáždil stvoření Fáze,“ řekl Stile. „Nejprve mne zachránila, když jsem byl začarován, a nyní mi pomohou pohnout s fázitem. Chci z něho vyrobit velikou a dokonalou kouli a překutálet jej přes oponu hrubou tělesnou silou.“

„Ano, Adepte, tak tomu bude nejlépe. Ale ostatní se ti budou, seč zmohou, snažit cestu zahradit.“

„Možná se to bude podobat jedné protonské hře, tak zvané ‚pozemní‘, při které dvě mužstva přetlačují po zemi veliký míč.“ Stile si připomněl, že poslední klíčové slovo v jeho básni znělo země. „Pokusím se překazit ostatním Adeptům jejich čáry, s pomocí Sheen a knihy kouzel, a mí přátelé zatím protlačí kouli přes bližší stranu opony, napříč územím, kde se rámce překrývají, a na druhou stranu, na Proton. Tak by to mělo fungovat, není-liž pravda?“

„Ovšemť. Na jedné stane přebročíš z jednoho rámce, na druhé straně vstoupíš do druhého. Dá se to provést z obou stran, avšak vždy musí být přebročeno území naprostého splynutí, neboť to není nic jiného než vnitřek rozdělené opony.“

„Takže kde se opona rozdělí, lidé splývají!“ Stile si opět uvědomil, jak je dokonale úplný.

„Je tomu tak jen nakrátko. Až vykonáme, co nám jest vykonati, rozejdou se navždy.“

„Vím,“ řekl Stile smutně. „Budu navěky uvězněn ve svém rámci a tenhle překrásný kouzelný svět se stane vzpomínkou. A můj protějšek, pravý Modrý Adept, již nebude více znát moderní vědu.“ Pocítil, jak v něm vzkypěl zájem a lítost jeho druhého já. Pro Modrého byla věda stejně tak nová, jako pro něho před časem bývala magie.

„Děláme to, co musíme,“ řekl Pyreforge. „Někdy se nám to nezamlouvá.“

„Dokáží elfové dostat fázit na povrch země tady? Mohu vyčarovat armádu bytostí, které jej protlačí zónou splynutí.“

„Nikoliv, ostatní Adepti ti již zavřeli kouzelná vrátka, neboť věděli, co máš v úmyslu učinit, přežiješ-li. Tví spojenci sem musí přijít po svých.“

„Ale já jsem přece přišel kouzelnou cestou!“

„Pak jsi musel cestovat z místa skrytého jejich zrakům.“

„To ano,“ přikývl Stile. „Měl jsem své spojence zpravit dříve, než jsem přišel sem. Snad bych pro ně mohl na obloze vykouzlit znamení —“

„A ihned tak přilákat nepřítele,“ řekl Pyreforge. „Raději se dáme neprodleně do díla.“

Stile si povzdechl. Jako obvykle se ukázalo, že jeho magii stojí v cestě tolik překážek! Jeho druhé já ten pocit sdílelo s ním. Vždycky to bylo takové. Magie nepřinášela snadné odpovědi na všechny otázky.

Vyšel ven z Hory a rozhlédl se po krajině, k velké nížině na severu. Viděl, kde se opona rozšířila. Začínala se přitom narovnávat. Oblast překrývání zasahovala daleko do planiny. Už byly vidět domy protonské civilizace, hemžící se Občany, otroky a stroji.

Cosi ho napadlo. Vrátil se k Pyreforgovi. „Přikaž, ať tví služebníci protlačí kouli severním úbočím Purpurových hor, já zatím doveďu zvláštní pomoc. Mohu použít protonské stroje.“

„Cožpak strojům nevládnou Občané?“ otázal se starý elf.

„Ovšem? Všem, až na stroje s vlastní vůlí. Budou proti nám používat těžká zařízení. Doufejme, že jsou mí přátelé z Fáze ve střehu a shromáždí se bez toho, že bych je musel vyzývat.“ Stačilo jen trochu předvídat a všechno by bylo mnohem snazší, ale jeho zaměstnávaly jiné problémy, například jak se dostat z podoby ryby. Tolik se toho semlelo tak nedávno a tak rychle!

Pyreforge ho zavedl k fázitu. Byl poněkud dále na východ, protože na něm pracovalo mnoho elfích domů a shromáždili ho uprostřed. Očividně na tomhle úkolu pracovali déle, než byl Stile na Fázi,

protože věděli, že krize už přichází. Malý lid znal mnohé, o čem druhým neříkali, a tak bránili nepřátelům, aby předčasně zasáhli.

Jak šli, Stile pocítil podivné bolestné odloučení, po kterém ho zaplavila jakási sklíčenost. Ozval se slábnoucí hlas Flétny, jediný tón, který nějak ležel za hranicemi sluchu či vědomí, a přesto ve vesmíru prováděl cosi nesmírného. Za okamžik si uvědomil, co se stalo: přešel ze zóny překrývání do pravé Fáze a dvě duše se v jediném rámci nemohly spojit. Modrý ho opustil, musí být zpátky v harmonice. Jak si teď ve svém těle připadal osamoceně!

Po delší chůzi dorazili do veliké jeskyně, ne nepodobné té v Xanadu, ale její stěny byly tentokrát z tmavé skály. Byly tu patrné známky usilovného dolování, do stěn se zavrtávaly nesčetné koleje pro důlní vozíky a všude se tyčily hromady rudy.

Uprostřed byla dokonalá koule fázitu. Tohle nemohli uplácat za pár minut, museli s tím začít dlouho předtím, než se tu Stile objevil. Koule měla okolo šesti stop v průměru, což byla právě velikost míče na onu protonskou přetlačovanou.

Stile si znovu připomněl tuhle „pozemní“ hru, ve které se dva týmy snažily přetlačit právě takový míč přes brankovou čáru soupeře. Herní počítač mu jako poslední z rádoby náhodných slov zadal termín „země“, teď byl význam nabílejší.

„Ryzí fáze?“ otázal se. Pohled tváří v tvář ho ohromil. Ani se neodvažoval odhadnout, jakou cenu by tenhle míč měl na Protonu.

„Je to izotop vzácného minerálu, který vzniká při ojedinělých a prazvláštních pochodech,“ přisvědčil starý elf. „V rámci vědy by ho mohli nazvat polozhroucenou hmotou vytvořenou v okrajových sférách jistého druhu černých děr v jistém kritickém vývojovém stádiu. Tím je vysvětleno, proč je tak vzácný, velmi malému množství se podaří uniknout z místa vzniku. Je padesátkrát těžší než stejné množství vody, za určitých podmínek je nestabilní a sublimuje v čistou energii, která je díky unikátním tlakům při utváření větší, než by jinak odpovídalo jeho momentální celkové váze. Proto je možné využít ho pro hospodárný pohon kosmických lodí — nebo pro všestrannější uplatnění magie v rámci, kde by magie jinak nebyla tak intenzivní.“

„Z okrajů černých děr,“ opakoval Stile. Překvapilo ho, kolik toho elf ví. Bydlel sice v rámci kouzel, ale to neznamenal, že nemůže nic vědět o vědě! „To bych řekl, že je vzácný! Není divu, že je v něm spoutána úžasná moc, jako v příliš stisknuté pružině. Kolik ho tu je?“

„Na Protonu se protonit těžší ve stanoveném množství asi jedné tuny ročně, po dobu tří set let, přičemž se devět desetin vyvezlo a zbytek si Občané ponechali jako své bohatství. Abychom rámce vyvážili, musíme přemístit polovinu ze tří set tun. Tahle koule fázitu váží přibližně sto sedmdesát našich tun.“

„Nechci vyčkávat, až mě spojenci objeví,“ řekl Stile. „Mí nepřátelé se tu mohou ukázat ve stejnou chvíli jako oni. Mám-li s koulí pohnout bez užití kouzel, budu potřebovat pomoc.“

„Pomůžeme ti v hranicích našeho království. Je nás mnoho a máme páčidla.“

Stile vytáhl svou mapu Fáze, která, jak to u takových magických věcí bývalo, přežila všechna jeho dobrodružství. Pokaždé ho udivovalo, jak u sebe jednorožci dokážou nosit věci, když přechází do podob jestřábů, světlušek a jiných. On zase při sobě nosil mapu, oblečení a harmoniku, zatímco plaval ve vodě jako ryba. Pořád ho nenapadalo, jak je to zařízené. „Nejjednodušší by bylo kutálet kouli na sever přes centrální oblast, která je poměrně rovná, dokud bychom nepřešli přes severní okraj opony. Ovšem nějak si nemyslím, že by to vyšlo.“

„Tví nepřátelé bdí. V jistý okamžik tvou polohu musí odhalit. Pak proti tobě vrhnou všechnu svou moc.“

„V tom tahle hra spočívá,“ přikývl Stile. „Obě mužstva tlačí na obří míč a vítězí to, které má více sil nebo lepší taktiku. Nejsem si ale jistý, že tu větší moc nebo lepší taktiku mám.“

„Mohu ti pomoci,“ řekla Sheen.

„Ano, přijmu každou pomocnou ruku, kterou —“ Podíval se na ni popleteně. „Kdys dorazila?“

Usmála se. „Zrovna teď, když tě dohnala opona. Cožpak sis toho nevšiml?“

Stila tak zaujala koule fázitu, šedesátkrát větší než jeho současné bohatství zapsané v protonských záznamech, že to vůbec nezpozoroval. Teď si uvědomil, že na okraji vědomí opět zaslechl Flétu a že

se mu rozšířila paměť, jak se k němu připojilo druhé já. Také si uvědomil, že Sheen nemůže z téhle strany překročit oponu, aniž by se vrátila na Proton. Aby se dostala na Fázi, musela by přejít přes severní část opony a pak ještě jednou nazpátek. Bylo pro ni nejjednodušší prostě zůstat v zóně překrývání a pomocí mocných kouzel z knihy překonávat čary nepřátelských Adeptů.

„Takže opona se stále rozpíná,“ řekl. „Nějak jsem si představoval, že se zastavila.“

„Nikoliv, je nestálá,“ řekl Pyreforge. „Rozpíná ji jen nesmírné umění Předurčeného a jeho moc dosáhla svých mezí. Hranice se ohýbá tam a zpět, podobně jako vítr za proměnlivého počasí. Zástup mnoha lidí jí dokáže na krátkou vzdálenost pohnout, jako by ji tlačil. Naši elfové ji právě teď postrčili přes nás, aby se k tobě mohla připojit tvá přítelkyně.“

„A tady je Trůl,“ pokračovala Sheen. „Jeho trollí kamarádi hloubí pro náš balvan bokem hor tunel, takže ho nemusíme táhnout do kopce.“

„Neměl jsem v úmyslu tlačit ho do kopce! Budeme ho kutálet po vrstevnici.“

„A Hnědá paní sem pochoduje se svými golemy, aby pomohli tlačit.“

Stile se podíval na Trůla. „Rád tě zas vidím! Jak se zdá, přečkal jsi ta muka v dobrém pořádku. Nestane se každému, aby ho oživil z kamenné sochy.“

„Byl to jen okamžik. Jednu chvíli jsem stál v chodbě a najednou jsem se ocitl v síni Orákula. Nevěděl jsem, že tvá kovová golemka je čarodějnice.“

„Každá žena má skrytá nadání. To její se projevilo během onoho okamžiku. Ovšem ani tobě vlohy nechybějí. Viděl jsem tvé sochy. Jsou snad všichni trollové sochaři?“

„Nikoliv,“ řekl Trůl rozpačitě. „Nezdržoval jsem se často se svými rodnými a během osamělých hodin jsem se bavil nicotným tesáním. Není to pranic významného.“

„Umění je významné. Mnohá stvoření svedou obyčejné práce, avšak jen málo z nich dokáže surovou hmotu přetvořit v krásu. Tvá díla mohou Fázi učinit krásnější.“

„Nikoliv, jsem ohavný,“ namítl Trůl. „Nečiním si žádných nároků, nyní, když je mé břímě dokonáno.“

Jeho břemenem bylo třikrát zachránit Stilův život. Dobrý troll by jistě nepřijal žádnou odměnu, ale Stilovi se nelíbilo, že měl opustit tenhle rámeček, aniž by se mu patřičně odvděčil. V hlavě se mu začínalo něco rodit, jakési nepravděpodobné spojení. „Kdybys měl moc Adepta, po čem bys pak zatoužil?“

Trůl po trollím způsobu neohrabaně pokrčil rameny. „Nevím, co bych dělal s mocí. Můj rod po celá léta moc, která mu byla dána, zneužíval a k té historii se rád obracím svými křivými zády. Vše, po čem prahnu, je malá skála, ve které bych mohl kutat chodby, a čas, abych mohl vytvářet své kamenné podobizny — a možná přítel či dva. Trollovi stačí k životu málo. Adepté.“

To tedy ano. Stile se rozhodl, že bude experimentovat. „Udělím ti moc, na čas, abys mi mohl pomáhat. Musím vymyslet trasu, kterou pokutám tuhle kouli fázy, a zároveň musím obejít vojska nepřátel, která se mi postaví do cesty.“ Obrátil se k Sheen. „Prolistovala jsi už kouzelnou knihu?“

„Ano.“

„A můžeš Trůlovi propůjčit dar létání, neviditelnosti a odolnosti vůči nepřátelské magii?“

Vypadala překvapeně. „Mnohem více. Ale —“

„Udělej to.“

„Ale Adepté!“ ohradil se Trůl. „Já jsem troll!“

„Soudím, že dříve jsem si o trollech udělal nesprávné mínění. Třikrát jsi mi pomohl. Teď tě prosím, abys to učinil ještě jedenkrát, ačkoliv to po tobě nežádá žádné proroctví.“

„Jistěže ti pomohu! Avšak —“

Sheen udělala cosi nezachytitelného. Trůl se zarazil. Zažíval v té chvíli něco zvláštního.

„Vyzkoušej své umění.“ pobídl ho Stile.

„Nemohu přece létat!“ řekl Trůl a vznesl se do vzduchu. Podíval se ohromeně dolů. „To je stejně tak k neuvěření, jako kdybych se stal neviditelným!“ A zmizel jim před očima.

„Obdařil jsi to stvoření nebezpečnou mocí,“ řekl Pyreforge zachmuřeně. „Může tě opustit a stát se škůdcem, který se nikomu nebude muset zodpovídat ze svých zlořádů.“

„Moc někoho korumpuje méně než jiného,“ řekl Stile. „Trůl mi svou stálost prokázal a já mu teď dovolil, aby mi jí prokázal ještě více. Sheen je v téhle chvíli mocnější než kdokoli jiný, a přesto se nezměnila.“

„Nejsem člověk,“ řekla Sheen. „Jsem taková, jak mě naprogramovali, to nezáleží na mé moci. Zkorumpovat lze jen živého.“

„Přesto, s magií z téhle knihy,“ podotkl Pyreforge, „se živou bytostí stát můžeš. Moc, kterou jsi ukázala, je jen náznakem jejích možností.“

„Ano. Tuším, jaké má možnosti.“

„To existují zaklínadla, která dodají skutečný život?“ zeptal se Stile překvapeně.

„Řekls mi, abych si prošla celou knihu,“ připomněla mu. „Našla jsem věci, které si lze jen těžko představit.“

„Ale jak se obejdeš bez duše?“

„S dušemi se to má jako s živým tělem. Dítě je počato z hmoty svých rodičů. Dětská duše vznikne z kusů, které se oddělí z duší rodičů. Je to, jako když přenášíš oheň z jedné hromady dřeva na druhou. Jakmile se kus ohně oddělí, vytvoří si svébytnou existenci. Takže nepotřebuji duši někoho jiného — jen její kousek, který v mém těle vyroste.“

„Ale čím duše?“ otázal se Stile. Sheen a naživu — bylo by to v něčem lepší? Nebyl si tím jistý. Její povahu z velké části utvářelo vědomí, že je neživá.

„Paní Hnědá mi nabídla kousek své,“ řekla Sheen nesměle. „Cítí za mě odpovědnost, protože mě na Fázi oživila.“

„Ztrácíme čas,“ řekl Stile. V téhle chvíli se mu zrovna nechtělo zápasit s úvahami o osobnosti. „Kde je Trůl?“

„Tady jsem, Adepte,“ řekl Trůl a zase se zviditelněl. „Prozkoumal jsem trasu. Nemůžeš se ubírat na sever, protože tam Adepti postavili na stráž draky. Nevědí, kam se obrátíš, či zda jsi opravdu naživu, ale hlídají všude. Jak se dá koule do pohybu, seběhnou se k nám. Trasa musí vést na západ, okolo draků.“

„Pak tedy vyrazíme na západ,“ rozhodl Stile.

Objevili se elfové ve zbrani a otevřeli stěnu. Ukázala se velická trhлина v boku hory. Venku svítilo jasné slunce, ale tohle byli elfové, kterým příliš nevadilo, dokázali pracovat ve dne. Pyreforge se rychle rozloučil a ustoupil do příjemných stínů. Nemohl snášet sluneční paprsky déle než Trůl.

„Trůl!“ vykřikl Stile. „Jak mohl —?“

„Seslala jsem na něj kouzlo neustálého stínu, když jsem mu vrátila život,“ řekla Sheen. „Jsem možná z kovu, ale ze zkušeností se rozhodně poučit dovedu. Teď se ho slunce nemůže dotknout.“

Stile se ulehčeně díval na elfy. Malý lid se vši silou opřel do pák a mohutný míč se dal do pohybu. Sto padesát protonských tun byla nějaká váha, ale koule byla dokonale vyvážená a elfové dokázali s pákami zacházet zručně. Jakmile se koule jednou rozjela, pokračovala dál sama, její hmota jí skýtala obrovitou hybnost. Pak se začala velkolepě kutálet dolů s kopce a elfové uskočili z cesty.

Řítla se dolů, nahoru do protisvahu a zase dolů. Pěkně se držela směru, který si Stile naplánoval, a nechávala za sebou kulatý příkop. Ale pak se lehce stočila a Stile viděl, že se řítí přímo na obrovitou sosnu. To mohlo znamenat pohromu. Koule by sice zamáčkla strom do země, ale přitom by se nejspíš odklonila z cesty. Možná by strom dokonce vydržel a odrazil by ji nazpět. V každém případě by ztratila spoustu užitečné hybnosti. Vše jinak probíhalo tak hladce, že by její pohyb nerad přerušoval.

Takže zazpíval malé zaklínadlo. Strom se na okamžik stal nehmotným, právě v čas, než ho koule stačila zasáhnout, a když fázit prosvístěl kolem, byl zase stejný jako dřív.

„Nejsem si jistá, jestli to bylo na místě. Stile,“ řekla Sheen. „Nepřátelští Adepti jsou přesně naladěni na tvou magii.“

„Musím svá kouzla používat, když je potřebuji. Je mi líto, že je nemohu seslat přímo na fázit.“ Vzpomněl si, že pro Sheen dříve vyčaroval náhradní energetický článek, ve kterém byl ten samý minerál — ale to byl jen zlomeček gramu. Nemohl pohnout tímhle stopadesátitunovým míčem o nic lépe kouzly, než by to svedl ručně.

Koule se s rachotem zastavila v dalším údolí. Došli k ní podél hladké brázdy, kterou zanechávala. „Golemové jsou nablízku,“ ozval se z povětří nad nimi Trůlův hlas.

„Ved’ je sem,“ řekl Stile.

Brzy připochoďoval zástup dřevěných chlapů. Někteří byli malí a jiní zas velcí. Hnědá Adeptka se vezla na hřbetě jednoho z obrů. Když je upozorovala, nadšeně jim zamávala. „My s tím pohneme!“

Pod jejím velením se golemové umíněně dali do práce. Byli velice silní a pomocí pák brzy pohnuli koulí nahoru do svahu.

Najednou krajinou prolétla stěna ohně. Golemové začali křičet a Hnědá Adeptka vyjekla. Dřevění muži vzplanuli. Oheň byla jediná věc, které se báli.

„Mělas pravdu,“ řekl Stile. „Nepřítel nás našel.“ Začal hrát na harmoniku a připravoval se na kouzlo proti ohni. Ale Sheen zvedla ruku a plameny uhasly.

„Řekl jsi mi, abych se naučila nazpaměť všechna kouzla, která mi budou připadat užitečná.“

Stile zíral na golemy, kteří byli pochopitelně popletení. V jednu chvíli hořeli, a pak bylo najedou všechno v pořádku. „To jsem řekl. Pořád mě zaráží, jak jsou ta kouzla neuvěřitelně snadná a mocná. Můžeš golemy chránit i dál?“

„Myslím, že ano. Ta kniha má skvělý oddíl o protimagii. Ale když odblokují adeptská zaklínadla, budeš taky bez kouzel.“

„To je magie té knihy tak silná?“

„Ano, Stile. Tak kniha není jen přehled sesbíraných zaklínadel. Je to úplná příručka — atomový věk magie. Najdeš v ní, jak spojit všechny obory — hlas, vidění, symboly, elixíry, dotek, hudbu — všechno. Dnešní Adepti jsou jen zlomky kouzelníků, svazují je krutá omezení. Platí to i pro tebe. Nikdo z vás nedokázal víc, než se jen dotknout povrchu možností magie. Je tu toho tolik, co bych se měla naučit —“

„Aha. Dobrá, vyřaď tu všechnu adeptskou magii a popovídáme si o tom, zatímco budeme dávat pozor na kouli.“

Provedla řadu pohybů, několikrát vykřikla a nakonec naškrábala na zemi prstem jakýsi diagram. Così se stalo s okolním povětřím — obligátní magické zachvění. „Vizuální efekty jsou tu jen kvůli tomu,

abych poznala, že to funguje,“ řekla. „Teď jsme v bezpečí před všemi kouzly.“

Golemové se opět dali do práce. Pomalu se pohybovali nahoru do svahu. „Když teď máme chvílku,“ řekl Stile, „pojďme zkusit vyrobit nějaké příhodné tělo pro mé druhé já.“

„Tvé druhé já!“ vykřikla. „Ano, samozřejmě. V knize jsou kouzla, která promění dřevo nebo jinou látku v živou tkáň, jako jsme to udělali s Trůlem. Ty máš schovanou jeho duši. Nemyslím, že by tahle duše mohla vstoupit do těla, dokud jsi na Fázi, ale až se rámce rozdělí, může jí tam Klef zavést hudbou —“

„A mé druhé já bude zase naživu a na Fázi. Obětoval svůj život, abych měl možnost vstoupit do tohoto rámce a spolupracovat s Orákulem. Vrátit mu ho je to nejmenší, co mohu udělat, až skoncuji se svým posláním.“

„Ale co to proroctví? Fáze nebude v bezpečí, dokud—“

„Dokud ji Modrý navždy neopustí!“ dokončil Stile. „Kvůli všem těm velikým událostem jsem na to dočista zapomněl!“ Rozladěně se zamyslel. „Ne, nemohu se věštbami řídit úplně. Musím dělat to, co pokládám za správné. Co se má stát, ať se stane.“ Ale stejně znervózněl a jeho druhé já také.

„Tělo musí být vyrobeno ručně,“ řekla Sheen. „Nemůžeme ho přímo vykouzlit, protože by se rozpadlo, až magie zeslábně. Takže to nemůžeme udělat zrovna teď, v téhle chvíli. Ale nezapomenu na to dohlédnout, než bude konec.“ Odmlčela se. „Co si o tom všem myslí Modrý?“

Stile se obrátil ke svému druhému vědomí. Potvrdily se mu jeho předchozí dohady. Modrý pomocí zvláštního věšteckého kouzla odhalil, k čemu se schyluje, a uvědomil si, že nejlepší věc, jakou mohl pro svou milovanou zemi udělat, bylo zemřít. Ale, protože se obával, aby jeho oběť nepřišla vniveč, zajistil se. Začaroval svou duši do harmoniky a způsobil, že ji přitahovalo jeho druhé já. Teď věděl, že se jeho čin vyplatil, protože Stile pomocí harmoniky dosáhl moci, kterou nezbytně potřeboval.

Co se týče toho, že by měl, až bude nastolen nový pořádek, dostat život zpátky, nic takového neočekával a ani neuvažoval o možnosti, že by se živý vrátil na Fázi. Taková myšlenka ho samozřejmě

přitahovala — a on se cítil provinile. Pokud by měla jeho přítomnost znamenat pro Fázi zkázu, raději by zůstal mrtvý. Může si dělat plány pro budoucnost, o které nikdo netuší, jaká bude, ale ví, že možná bude muset opět odejít, pokud by se proroctví potvrdilo. Mohl to jen zkusit. Možná se mezitím ještě najdou úkoly, se kterými se bude muset vypořádat, než se rozejdou.

„Máš mé díky za to, jak se o mne staráš,“ řekl Modrý Sheen. „Těší mne, že jsem ti umožnil, abys sem mohla vstoupit, spanilá Paní robotko.“

Sheen se opět zmocnily potěšené rozpaky. „Na lidech z Fáze něco je,“ zamumlala.

Dojela k nim Hnědá Adeptka na svém golemském dopravním prostředku. „Myslím, že si mí golemové dovedou poradit, alespoň než je něco opět nevyruší. Chystáš se teď učinit z Paní robotky živou bytost? Dám jí kousek své duše.“

„Přemýšlela jsem o tom,“ řekla Sheen. „Po celý svůj kratičkový život jsem toužila být živá — ale teď, když to mohu mít, si tím nejsem tak jistá. Nemyslím, že by to vydrželo i na Protonu — a kdyby ano, musela bych si hodně zvykat. Musela bych pravidelně jíst a pravidelně vyměšovat — a to jsou poněkud nepříjemné a nepohodlné věci — a taky spát, což znamená plýtvat užitečným časem. Změnil by se celý můj denní režim. Myslím, že mi je líp jako robotovi.“

„Avšak Modrý by tě jako ženu mohl milovat,“ řekla Hnědá. „A ty bys mohla milovat jeho.“ Jak důvěrně si ty dvě povídaly, když vraceli Trůlovi život? Zdálo se, že Hnědá věděla o Stilových problémech mnohem víc, než jí řekl. Rozhodl se, že raději zůstane stranou rozhovoru.

„Já už ho miluji teď,“ řekla Sheen. „Život by to nezměnil. A jeho láska bude vždycky patřit Modré Paní. To by se také nezměnilo — a já si to ani nepřeji. Takže vše, co mohu získat, je precedent pro sebe-vědomé stroje, když se s ním na Protonu ožením — a kdybych byla živá, nemohl by takový precedent vzniknout.“

„Och. Také jsem toho názoru,“ řekla Hnědá. „Soudím, že jsi nejlepší taková, jaká jsi teď, Paní robotko. Takže myslím, že bys alespoň mohla použití kouzelnou knihu, abys Modrému vyléčila kolena a možná ho učinila o trošku větším, a —“

Ted' se do věci musel vložit Stile. „Nemocná kolena patří k mému nynějšímu životu, už netoužím po tom, abych je měl pevná. A má výška — vždycky jsem chtěl být vyšší, protože to je pro ostatní známkou důležitosti, i když všichni vědí, jaká je to hloupost — avšak musím dát zapravdu Sheen. Byl bych pak někdo jiný a měl bych zase jiné obtíže. Nic bych nezískal, kdybych se změnil.“

Hnědá pokrčila rameny. „Dobrá. Nu, Malý lid je vlastně docela dobrý takový, jaký je, a ty se od nich moc neodlišuješ.“ Stilem to otřásl, ale pokusil se to skrýt. „Zrobím golema, který se ti bude podobat. Kniha ho dokáže změnit v živé maso a druhý Modrý se pak, až bude připravený, do něho může nastěhovat.“ A odjela.

Po čase dorazila kolona nepřátel — malá četa tankům podobných buldozerů, bagrů a osobních transportérů. Občané Protonu neměli žádné oficiální ozbrojené síly, protože okolo domů nežilo nic živého, tedy obvykle. Stavební vozidla bývala uzavřená a vzduchotěsná, ale některá byla řízená na dálku nebo automatická. Skupinka, která se k nim blížila, patřila právě k poslednímu druhu.

„Jsou to podřadné stroje,“ řekla Sheen. „Občané už pochopitelně nevěří inteligentním robotům, ačkoliv ve skutečnosti jen málo z nich má vlastní vůli.“

„Doufám, že tví přátelé příliš netrpí tím, že prozradili Občanům svou pravou tvář,“ řekl Stile. Nebyl si jistý, jak má vlastně v oblasti překrývání mluvit. Rozhodl se, že když se nebude bavit s bytostí z Fáze, zůstane u protonského nářečí.

„Ukázalo se, že splynutí rámců odvedlo pozornost Občanů jiným směrem. Není lehké sebe-vědomý stroj rozeznat, jestliže si přeje zůstat v tajnosti. Ale jestli tuhle válku vyhraje nepřítel, všechny budou zničeny.“ Stile věděl, že nepřehání. Občané nebudou mít ani trochu slitování.

Nepřátelské stroje se seřadily před fázitovou koulí. Jeden na ní vypálil nálož na hloubení jam, ale nic se nestalo. „Fázit se chrání sám,“ poznamenala Sheen. „Můžeš s ním hýbat nebo ho používat, ale pokud nemáš nukleární kanón, tak ho nezničíš.“

Do koule se zabodlo několik laserových papsků, ale opět bezvýsledně. Nehledě na magii byl fázit neobyčejně pevná látka, dvakrát hustší než cokoliv jiného na planetě. Pokud nebyl vystaven zvláštním

podmínkám, byl prakticky nezničitelný. Hnědá Adeptka se opět připojila ke Stilovi a Sheen, stáhla se stranou z nebezpečné oblasti.

Ted' se vozidla pohnula kupředu, aby zatlačila proti samotné kouli. Golemové tlačili na druhé straně. Stroje byly silnější, ale fázitu se mohl vždycky dotýkat jen jeden z nich, zatímco golemové mohli zabrat společnými silami. Koule se kolébala tam a zpět, pak se překutálela na stranu a opět dopředu. Golemové dokázali lépe manévrovat, a tak zase postupovali.

Stroje se přeskupily. Do čela fronty se postavil jiný stroj a zatlačil. Golemové opět postrčili míč kolem něho. Mozky měli dřevěné, ale ze zkušeností se dokázali, i když pomalu, poučit.

Ale to bohužel uměly i stroje. V rychlosti se poradily, znovu se seřadily — a napadly golemy.

„To ne!“ vykřikla Hnědá Adeptka. „To je podvádění!“

„V téhle hře nejsou žádná pravidla,“ řekl Stile.

„Ach, opravdu?“ Malý obličejík Hnědé ztvrdl a pak na své služebníky zavolala nové pokyny.

Golemové začali oplácet. Když stroje zaútočily, golemové vždycky uskočili stranou a pak se sehnuli a udeřili na zranitelná místa, jak je Stile Hnědé popsal. Pneumatiky praskaly pod kopanci špičatých dřevěných nohou, umělá hmota se bortila pod dřevěnými pěstmi. Ale stroje, i když pošramocené, nepřestávaly bojovat.

„Tihle nejsou jako zvířata,“ řekla Sheen. „Rány je nebolí. Musíš přerušit přívody energie nebo elektrické rozvody.“

Hnědá Adeptka o technice nic nevěděla. „Poslouchejte Paní robotku!“ zavolala na golemy.

Sheen jim vysvětlila, co bylo třeba. Ted' se golemové pustili do určitých součástí. Vytrhávali kryty rozvodných skříní a rvali kabely, proráželi díry do přívodů maziva. Brzy byly všechny stroje vyřazené z provozu.

Golemové potyčku vyhráli. Ale ztratili spoustu času. Splnutí rámců mělo trvat jen pár hodin a za tu dobu museli přesunout fázit na Proton. Příští překážka bude jistě obtížnější, tohle bylo jen symbolické utkání, první měření sil.

Stile zase vytáhl svou mapu. „Budeme si muset naplánovat strategii a zkusit nějak odvrátit pozornost. Ted' se naše nejpravděpodob-

nější trasa stáčí na sever, napříč územím jednorožců, prochází mezi palácem Orákula a ústředním jezerem. Země tu většinou klesá. Takže tuhle oblast budou pečlivě střežit. Pošleme tam vojsko stvoření, aby pro kouli vyčistilo cestu. Nejméně pravděpodobná trasa vede zpátky k Purpurovým horám, zemí vil, kudy cestoval můj přítel Klef, když poprvé přišel na Fázi. Krajina je zalesněná, členitá a zamořená harpyji. Takže bychom měli raději jít tudy.“

„Ale to by trvalo věky, než bychom takovým krajem překutáleli náš míč!“ namítla Hnědá.

„Ne, pokud najdeme dobrou trasu. Abychom si připravili cestu, můžeme používat kouzel, třeba stavět přes propasti pevné mosty. Dokážeš se s tím vypořádat, Sheen?“

„Jistě. Nepřátelští Adepti nikdy nepoznají, co dělám. Ale já musím být při ruce a chránit vás.“

„Nestrachuj se o Modrého, věrná Paní,“ řeklo Stilovo druhé já. „Adepti neudeří, dokud neprohlédnou naše úmysly. Budou se bát, aby svou magii nevyplýtvali na falešných nástrahách. Znam je i stezky jejich myšlenek. Jdi svou cestou a brzy se opět shledáme.“

„A já mezitím půjdu s tebou, Modrý, připravit falešnou trasu,“ řekla Hnědá, které se takovéhle dobrodružství moc líbilo.

Opět se objevil troll Trůl. „Od západu k tobě pochodují ogři, zvěrohlavci a obři,“ hlásil. „Ale na jih spěchají i goblinové, aby zastavili je i tebe. Až se setkají, vzplane bitva.“

Stile se podíval do mapy. „Jak rychle se pohybují?“

„Zvířecí hlavy jsou nejpomalejší, ale mají nejkratší cestu. Budou zde.“ Trůl ukázal na místo uprostřed území jednorožců. „Ogři jdou rychleji, ale přímo v cestě mají Černé panství a také Zelené panství na jihu. Musí uhnout na sever, pak na jih a do soumraku budou tady.“ Ukázal na bod poblíž paláce Orákula. „Obři jsou mnohem dál, ale mají tak dlouhý krok, že budou při tobě do pozdního odpoledne.“

Do pozdního odpoledne. Stile si uvědomil, že je skoro čas k obědu. Ale jemu připadalo, že od shromáždění Občanů uběhla jen hodina, ale bylo už navečer. Co se stalo s nocí? Sheen musela nepozorovaně propašovat znehybňující kouzlo, než ho nechala odejít z provizorního domu na území ogrů, a on si toho vůbec nevšiml. Bylo to asi jen pro jeho dobro, pořádný noční odpočinek potřeboval. Dělo

se tolik věcí a situace se měnila tak rychle, zeji jen s obtížemi stačil sledovat. Ale nesměli se zastavovat. „A goblinové?“

„Nepřátelští Adepti jim pomáhají, ale je jich tolik, že přenést je všechny nesvede žádné kouzlo — a kvůli protikouzlu Paní robotky sem takhle celou cestu dojít nemohou. Doprava je problém. Budou do soumraku na tomto místě.“ Ukázal na palác Orákula.

„To znamená, že se ogři a goblinové setkají někde na sever od Orákula,“ řekl Stile zachmuřeně a prstem na mapě sledoval pravděpodobné směry postupu armád. „Raději tam ogrům na pomoc pošleme oddíl jednorožců. Stejně to zapadá do našeho plánu na oklamání nepřítele. Jestli je má obalamutit, musíme ho brát vážně.“ Pohlédl na golem, kteří se už zase opírali do koule. „Řekni jim, ať zpomalí a ať tlačí kouli víc do kopce, než je nutné, abychom ji mohli rychle skutálet dolů směrem, který nepřátelé nečekají. Chci jim dát všechny možné záminky, aby vrhli své síly na nesprávné dostaveníčko.“

Hnědá vydala pokyny golemovi, který nosil vzkazy, a pak se připojila ke Stilovi na falešné průzkumné výpravě. Stile by raději letěl, ale Sheeninio protimagické kouzlo mu to znemožnilo stejně tak jako ostatním Adeptům. Musel jít po svých, přinejmenším dokud nenatrefí na nějakého jednorožce. Naštěstí dokázal jít docela rychle. Vyzrazil indiánskou chůzí, kterou míle trvala asi sedm minut. Veliký golem, na kterém trůnila Hnědá, se mu držel po boku mohutnými kroky.

Pak se na dohled objevil jednorožec, ve kterého doufal. „Klipe!“ vykřikl. „Tys věděl, že tě potřebuji!“

Klip zahrál saxofonový tón na souhlas. Stile se mu vyšvihl na záda a už uháněli mnohem rychleji. „Ó, to mu přece pověděl Trůl,“ řekla Hnědá pohrdavě.

Samozřejmě, že měla pravdu. Tohle byl svět kouzel, náhodě tu málokdy nikdo nepomáhal.

Stile znovu zakusil to podivuhodně bolestné odloučení. Vyjeli z území, kde se rámce překrývaly, a jeho duše zase patřila jen jemu. Zdálo se, že hranice roztažené opony jsou docela nepravdivé. Předpokládal, že severním směrem přijde do jejího středu. Druhé já mu nijak nepřekáželo a nechávalo ho jednat po svém, ovšem jeho přítomnost byla neobvykle příjemná. Když opět odešlo, Stile rychle

znejistěl. Krajina mu připadala méně známá, protože mu chyběly jeho zkušenosti. A zmizela překrývající se protonská scenérie. Z větší části to byl jalový písek a kamení, takže ho za rostlinstvem světa kouzel lehce přehlédli, ale když se soustředil, dokázal ho zachytit. Nu, alespoň mu tu nic nehrozí od zlovolných Občanů, můžou k němu jen Adepti.

Mohl tyhle dvě věci postavit vedle sebe? Jeho duše byla celá, jen když byla celá krajina. Dalo by se říct o krajině, že má duši, možná v podobě onoho zvláštního nerostu, který vytěžili Občané? Bylo vlastně podivné, že se brání přesunu fázitu, když tak nesmírně obohatí jejich svět. Ale oni samozřejmě chtěli rámce udržet částečně překryté, spojené oponou, aby v budoucnosti mohli těžit na Fázi stejně jako na Protonu. Vyrovnali by rámce tím, že by zdevastovali oba. Skutečnost, že těžba by s Fází udělala to, co s Protonem, a že by to Fází zbavilo magie, Občany jak se zdálo netížila. Konec konců, ve vesmíru bylo ještě dost světů, které mohli vyždímat, jakmile by vysáli tenhle. Protože přesun minerálu, o který se teď Stile pokoušel, by rámce vyrovnal a dovolil jim, aby se rozešly, Občané by už Fází pro sebe nikdy nemohli využít. Zdálo se, že si vědomě nevšímají nebezpečí, že budou oba rámce zničeny dlouho před tím, než je dokážou vysát. Stila by zajímalo, jestli obyvatelé starobylé Harappy, na Zemi, na Indickém poloostrově, přistupovali k přírodě stejně. Podlehli snad v šestnáctém století před Kristem barbarům ze severu proto, že svou zemi připravovali o nezbytné zdroje tak dlouho, až sami zeslábli, protože už je nedokázala uživit? Bohatství a moc na úkor přírody nevyhnutelně přivodily smrtelnou rakovinu. Ale zdálo se, že existuje jemný způsob, jak tuhle rakovinu dostat z těla ven.

Stilovi bylo souzeno, že bude mít po oddělení rámců značnou moc na Protonu a jeho druhé já na Fází, za předpokladu, že tohle proroctví má přednost před tím, podle kterého měl Modrý navždy odejít. Bude mít k ruce určité nesmírné prostředky počítače—Orákula a samostatně myslící stroje mu budou pomáhat. Získají, samozřejmě po právu, stejné postavení jako lidé. Dokáže do téhle po-bloudilé společnosti vrátit trochu rozumnější kázeň.

Povzdechl si. Vyhlídky na takovou moc a odpovědnost ho nijak nepřitahovaly. Jediné, po čem toužil, bylo žít na Fázi s přáteli a s Modrou Paní. A to mu mělo být odepřeno.

Cožpak by to se Sheen bylo tak zlé? Jistěže ne. Byla to nejlepší žena, jakou tam mohl mít, i přes její původ. Na Fázi se zatím Modré Paní vrátí její manžel. Alespoň ona nebude trpět.

Nějak tomu všemu nemohl sám uvěřit.

Brzy přijeli na dohled stáda jednorozců. Stila bodlo u srdce. Uvědomil si, že je to možná naposledy, co uvidí Modrou Paní. Bude jí to muset říct a dát jí sbohem — a jestli se mu to podaří, tak zatajit, co ohledně nadcházejícího rozchodu skutečně cítí. Konec byl nevyhnutelný. Nejlépe bude, když proběhne klidně, bez hysterie.

Vůdčí hřebec jim vyšel v ústřety.

„Modrý pane, chceš-li, já mu vysvětlím, co zamýšlíme,“ nabídla se Hnědá. „Běž za Neysou a za Paní.“

Stile jí poděkoval, občas to bylo nejužitečnější dítě na světě. Jemu se ovšem do toho, co musel udělat, příliš nechtělo. Ale sebral odvahu a zamířil přímo do chráněného vnitřku kruhu, kde ho očekávaly Paní a Neysa.

Zkoušel sám sobě namluvit, že je zase rád vidí, ale místo toho zjistil, že se ho zmocnila zlá předtucha. Pokusil se o úsměv, ale ony si ihned uvědomily, že něco není v pořádku, a obě k němu znepokojeně přistoupily. „Co se děje, můj Pane?“ otázala se Paní. „Vytvoří se snad tažení špatně?“

„Pokračuje dostatečně dobře,“ řekl Stile. Kolik se toho v poslední době dozvěděl a o jak malou část se s ní podělil! Ještě nedávno byli na svatební cestě, a přitom se mu zdálo, že od té doby uplynula řada let.

„Pak je pravda to, čeho jsme se obávali,“ řekla Paní a jednou paží objala Neysinu hřívku. „Nosím tvé dítě a ty nás opouštíš.“

To je všechno, co mu na to poví? Věděl, že dokáže dát velice silně najevo hněv, bolest i lásku. Jak o tom může hovořit s takovou samozřejmostí?

„Už mne nechrání proroctví tvého bývalého manžela,“ řekl ochraptělým hlasem. „Počala jsi a já už nejsem nezbytně důležitý. Je tu ještě jedno proroctví. Fáze prý nebude nikdy v bezpečí, dokud ji

Modrý Adept navždy neopustí. Modrý Adept jsem teď já. Nemůžu uvrhnout celý rámec do záhuby.“ A jak mluvil, uvědomil si, že proroctví mohla klidně dávat smysl obě: nynější Modrý Adept musí odejít, aby se mohl vrátit zesnulý Modrý. Takže Modrý zároveň odejde i zůstane a žádná z věštev nebude porušena. „Rámce se oddělí — a já se musím vrátit do toho svého.“

Paní přikývla. „Nějak jsem tušila, že tomu tak bude. Proroctví se pranic nestarají o lidské štěstí, jen o to, zda jsou splněna.“

Měla pravdu. Osud nebral ohledy. „Ale nezůstaneš sama,“ řekl rychle. „Duše tvého prvního manžela, mého druhého já, nezemřela. Zase bude mít lidské tělo.“

Její vyrovnanost se začala vytrácet. „On žije?“

„Ne doslova. Ztratil své tělo. Ale já věřím, že mu ho dokáží navrátit a bude zase stejný jako dřív. Nikdo ho nerozezná.“

Svraštila čelo. „Ale já teď miluji tebe!“

„A já tebe. Ale až bude tvůj manžel naživu, mé místo bude někde jinde. Myslel jsem, že je po smrti, jinak bych tě nepojal za manželku. Dal své tělo za záchranu Fáze a teď ho musí dostat nazpět. Tak to bude správné.“

„Ovšemť, je to správné,“ přikývla. „Vím, co je mou povinností.“

Smířila se s tím — a to bylo také bolestné. Věděl, že ho miluje, ale bude věrná svému prvnímu manželovi, stejně jako bude on věrný Sheen. Muselo to tak být. Přesto ale v koutku duše doufal, že to Modrá Paní nepřijme takhle snadno. Copak to pro ni bylo lehké, z ničeho nic o něj přijít?

Najednou se mu vrhla kolem krku. „Miluji jen tebe, tebe, tebe!“ vykřikla a její horoucí slzy jí stékaly po tváři, když ho líbala.

Byla konejšivě horká a sladká a nesnesitelně žádoucí. „Tebe, tebe, tebe,“ opakoval po ní slova, která na Fázi znamenala naprosté odevzdání se lásce a mocněji k sobě přitiskl.

Pak, poslušně vzájemného popudu, se od sebe odtrhli. Paní vytáhla kapesníček a otřela mu tvář a on si uvědomil, že polovina slz byly jeho vlastní. Očima zalitýma slzami viděl, že se krajina kolem nich chvěje. To okolní prostředí reagovalo na čistou a hlubokou pravdu. Jednorožci to zpozorovali také a obraceli k nim své zraky.

Ale oni už se opět ovládali. Nepronesli žádná další slova, vyznání lásky mělo být to poslední, co si řekli.

Stile se obrátil k Neyse, aby také jí dal sbohem. Ale ona se od něho odvrátila, natočila se k němu oháňkou — tak jednorožci vyjadřovali nesouhlas. Žena mu snad jeho odchod odpustila, ale jednorozec ne.

Nemohl jí nic vyčítat. Jeho tělo, ještě nedávno tak rozpálené, se teď otřásalo chladem, jako by mu zmrzlo samo srdce. Očekával snad, že Neysa, jeho nejbližší přítelkyně na Fázi, přivítá takové oznámení s našpicovanými ušima? Tahle bolestná scéna nemohla mít nikdy dobrý konec. Potichu odešel pryč.

Klip stál poblíž a díval se na svou sestru Neysu. Oháňku měl napůl vztyčenou zlostí a dech se mu lehce zbarvil ohněm, ale byl zticha. Stile věděl, že se na Neysu hrozně hněvá, ale neměl právo do věci zasahovat. Bylo to spravedlivé. Neysa vyjádřila jiný postoj než Modrá Paní, svým způsobem dala Paní možnost, aby mu odpustila. Celé city nemohla sdělit jedna osoba, takže si je rozdělily mezi sebou.

Hnědá Adeptka na něj čekala na okraji jednorožčího kruhu. „Zpravila jsem Hřebce,“ řekla. „Pomůžte.“ Pohlédla na Neysu a Modrou Paní. „Řekla bych, že to nedopadlo nejlépe.“

„Obávám se, že by že mne nebyl dobrý diplomat. Nechci odejít, ony nechtějí, abych odešel — není na tom ani zbla dobrého.“

„Tak proč tu jednoduše nezůstaneš, až se rámce oddělí?“ zeptala se naivně.

„Tady na Fázi jsem vetřelec. Tenhle život mi nepatří, nemohu si ho ponechat — ne za cenu života svého druhého já. Přišel jsem, abych vykonal úkol, a až tu práci dokončím, musím odejít. Tak praví prorocství.“

„Až jednou budu velká, tak snad takovýmhle nesmyslům porozumím.“

Stile se trpce usmál. „Snad.“

Nasedl na Klipa a vyrazili zpátky po svých stopách. Zanechávali za sebou drobné ukazatele, které měly označovat předstíranou trasu koule.

Ostatní Adepti o sobě nedávali vědět. Nechtěli se samozřejmě ukvapit, protože v téhle chvíli na něj nemohli zaútočit kouzly. Ale svoje ozbrojené pochopy sem kouli zastavit rozhodně pošlou. Jedno-
ročci nedostali zrovna vděčný úkol, když museli chránit falešnou trasu. Ironií osudu to byla vynikající cesta. Kdyby nenarazili na odpor, mohla by se tu koule pohybovat velice rychle.

Když opět vstoupili do zóny překrývání, připojilo se k němu jeho druhé já. Modrý vstřebal nové zážitky a odvrátil se do ústraní.

„Jsi nějaký pobledlý,“ řekla Hnědá Adeptka. „Není snad něco v pořádku?“

„To mé druhé já,“ řekl Stile. „Bojím se, že se mu nelíbí, co jsem právě učinil.“

„Opravdový Modrý? Pověz mi o tom, Adepte.“

„Jistě, Hnědá,“ řeklo druhé já. „Ale nejspíše si nepřeješ být obtěžkána starostmi dospělých.“

„Ale ano,“ ožila. „Obzvláště, pokud se to dotýká žen. Jednoho dne vyrostu a budu také lámat mužská srdce.“

„To dozajista budeš,“ přitakal Modrý. „Věc se má tak. Dlouhá léta jsem miloval Modrou Paní, ačkoliv ona mi mé city neoplácela. Když jsem konečně získal její srdce a její ruku, dozvěděl jsem se, že jí je souzeno, aby po mne milovala jiného, a více než mne. Také kvůli tomuhle jsem se vzdal života. Teď vím, že to je mé druhé já, komu je oddána. Mám se za tuhle cenu vrátit?“

„Och, to je těžká věc!“ přikývla Hnědá. „Avšak možná se tě zase naučí mít ráda. Víš, dokážeš ženy okouzlit. Nervové okruhy Paní robotky se rozpalují, kdykoliv ji oslovíš.“

„Paní robotka je naprogramovaná, aby milovala můj obraz. Připouštím, že je to nejúžasnější stvoření, s jakým jsem se dosud setkal. Ale Modrá Paní taková není. Zachová se v každém směru dokonale, bude tou nejlepšou manželkou, jakou si muž může přát, avšak její nehlubší city se nikdy nezmění. Její láska se nikdy nevrátí zpět.“

„Tak k čemu ti pak bude, aby ses vracel mezi živé?“ otázala se Hnědá zpříma, jako to děti dělávají.

„Jiné věci v životě, než je láska,“ řekl Modrý. „Paní bude potřebovat ochránce a stvoření budou vyžadovat mou pozornost. Budu mít

spoustu práce — stejně jako můj protějšek v roztdodivném rámci vědy. Nebude o nic šťastnější než já.“

Stile se s ním nemohl přit. Jeho dvojník byl stejný jako on a nacházel se v situaci na pohled odlišné, ale v podstatě totožné, čekal ho život se ženou, která nebyla přesně ta pravá. Časy velkých dobrodružství a nadějných očekávání se chýlily ke konci. Jestli nesplní svůj závazek, bude to znamenat smrt. až se po určité době napětí mezi rámci dostane za bod zlomu. Vítězství mu přinese návrat ke všednímu životu — oběma jeho já. Mohl si vybrat mezi katastrofou a průměrností.

„Nejsem si jistá, jestli vůbec chci vyrůst, když je to takové,“ řekla Hnědá.

Dojeli ke kouli fázitu. Sheen už byla také zpátky. „Je druhá trasa připravená?“ zeptal se jí Stile.

„Ne celá. Musíme počkat ještě hodinu. Ale čekání se nám vyplatí.“

„Potom mám čas, abych vyrobila golema pro Modrého,“ zvolala Hnědá. Očividně se rychle smířila se situací a umínila si, že v ní sehraje svoji úlohu, i když Stilovi a Modrému není souzeno štěstí. „Doufám, že to dokážu správně. Nikdy jsem nedělala figury podobné živým lidem, obzvláště mužům. Mí golemové jsou většinou bez polhlaví.“

Stilovi byl problém jasný. „Možná nám dokáže pomoci Trůl. To je nějaký sochař.“

Trůl se zviditelnil. „Tesám z kamene, nikoliv ze dřeva.“

„Kámen změníme v živou hmotu. Všechno, co potřebujeme, je podoba.“

Takže zatímco golemové kutáleli svůj obří míč cestou, ze které měli brzy odbočit, pustil se troll Trůl do díla. V mžiku vyryl ze země kus skály, jeho veliké kostnaté ruce odhrabávaly hlínu a písek rychlostí, kterou normální člověk dokázal ocenit, a zanedlouho uvolnil kámen velikosti dospělého muže tak, že svými zaťatými prsty odškraboval skálu pod ním. Kámen pod jejich dotykem očividně mēkl, jako když zajede teplý nůž do másla. Stile zvedl jeden zcela roztavený kousek a zjistil, že je to studený a tvrdý kámen. Nebylo divu, že trollové dokázali tak rychle hloubit chodby. Nejpevnější skála se v

jejich rukách podobala vosku. A také nebylo divu, že se jich obyčejní lidé tak báli. Kdo se mohl postavit rukám, které dokázaly rozmáčk-nout pevný kámen? Trůl stál s Modrou Paní proti ogrům, vzpomněl si Stile, a ogři byli opatrní a nepouštěli se s ním do křížku. Ale doká-zali ho přemoci, když bojovali vlastním způsobem.

Když měl Trůl svůj blok velikosti člověka, podíval se na Stila a začal tvarovat podobu. Obraz se rodil rychle, kouzelně rychle — hla-va, ruce, nohy. Troll byl bezpochyby nadaný sochař, postava byla dokonalá. Brzy stála opřená o strom — nahý muž, kterému dočista nic nechybělo, stejný jako Stile.

Sheen a Hnědá si ho překvapeně prohlížely. „Jů, ty jsi ve vyře-závání určitě mnohem lepší než já!“ řekla Hnědá. „Můj před— předch— bývalý Hnědý Adept uměl dělat sochy dočista jako lidi, ale to já ještě nesvedu.“

„Já je nedovedu oživovat,“ odvětil stručně Trůl. Pak Sheen pro-vedla kouzlo z knihy a socha se změnila v lidské tělo. Ale zůstalo studené, neživé. Hnědá na něj vložila dlaně a ono se pohnulo. Měli golema z masa a kostí. Nové tělo bylo připravené.

„Nu — podařilo se!“ vykřikla Hnědá vesele.

Stilovi vrtalo hlavou, jak může mít tahle vytesaná a oživená fi-gurína opravdová střeva, kosti a mozek. Nepochybně se o to postara-lo Sheenino zaklínadlo. Magie byla zvláštní věc!

Ale duše do těla ještě vstoupit nemohla. V oblasti překrývání nemohly dvě já jedné osoby existovat odděleně. Druhé tělo bude skutečně naživu, teprve až se rámce oddělí.

„Nestane se mu nic, než bude potřeba?“ zeptal se Stile. „Nezka-zí se?“

„Mí golemové se nekazí!“ ohradila se Hnědá dotčeně. „Vydrží, dokud do něho nevstoupí duše. Pak ožije a bude muset jíst a spát a tak.“

„Tak ho uložíme na nějakém bezpečném místě. A harmoniku mu dáme s sebou, aby ho duše našla, kdyby byly nějaké potíže.“ Pro-tože navzdory všem plánům si Stile nemohl být jistý, že dokáže svoje poslání splnit, nebo že vůbec zůstane naživu příštích pár hodin. V poslední době o sobě ostatní Adepti dali pramálo vědět. Určitě ale neseseděli se založenýma rukama.

Sheen přečarovala tělo i harmoniku na Modré panství, které leželo bezpečně stranou současných událostí. Když ho opustila harmonika, pocítil Stile další bolestný osten. Byla tak důležitou součástí jeho života na Fázi!

Nezbytná doba už uběhla. Museli přikázat golemům, aby začali kouli tlačit po nové trase na jih. „Ale vyčaruj nějakou iluzi,“ nařídil Stile. „Chci, aby to vypadalo, že koule pokračuje směrem, který jsme vyznačili s Hnědou.“

„Můžu vytvořit stejně velikou kouli, ale vyrobenou z obyčejného kamene,“ řekla Sheen.

„A já přikážu několika golemům, aby ji tlačili,“ řekla Hnědá. „Nebude mít ani přibližně takovou váhu, takže jim přikážu, aby nezabírali tak silně.“

Brzy se atrapa koule oddělila od pravé a četa golemů se vydala na cestu. Stile si nebyl jistý, na jak dlouho to Adepty poplete, ale za pokus to stálo.

Mezitím, pod příkrovem mlhy, kterou Sheen vyčarovala, hlavní skupina golemů začala pákami postrkovat fázitový míč zpátky k Purpurovým horám. V horském úbočí se otevřela brána a za ní viděli tunel, který vyhloubili trollové — hladkou, kulatou trubici přesně odpovídající průměru, který potřebovali, svažující se pozvolna dolů. Dovalili kouli do chodby a ona se začala pomaličku pohybovat vlastní vahou.

„Odtud už je to hračka,“ řekla Sheen. „Tahle trubka za chvíli dopraví fázit spoustu kilometrů daleko. Na druhém konci se tunel vine ve spirále na vrchol mohutného předhůří. Odtamtud se může skutálet na sever s takovou setrvačností, že nepřátelé ji nedokážou zastavit, dokud nepřejde v pořádku na protonskou stranu.“

„To je dobrá taktika,“ přikývl Stile. „Ale dokážou ji golemové dostat nahoru tou točitou chodbou?“

„Mí protonští přátelé tam umístili silný kladkostroj.“

Stile se rozesmál. „Pořád zapomínám, že také můžeme sáhnout po vědě! Začíná mi to připadat jednoduché!“

Vydali se za koulí. Stile s Klipem se do tunelu vešli pohodlně, ale golem, na kterém se vezla Hnědá, se musel nahrbit. Sheen jela na

motorové trojkolce, kterou si vyčarovala. Role čarodějky se jí bezpochyby moc líbila.

Koule zrychlovala a nutila je, aby si pospíšili, pokud ji nechtěli ztratit z dohledu. Dokonce i tak se jim vzdalovala, protože se chodba stáčela a později zmizela za ohybem.

Pospíšili si za ní, ale koule už byla za další zatáčkou, takže zase nebyla vidět. Když jí proběhli, roztáhl se před nimi dlouhý rovný úsek — a koule tam nebyla.

Stile si nebyl jistý, jestli si pravdu první uvědomil on nebo jeho druhé já. „Nepřátelské čáry!“ zařval.

„To ne,“ ohradila se Sheen. „Seslala jsem protikouzlo.“

„Proveď nové a najdi kouli.“

Sáhla po jednoduchém vyhledávacím zaklínadle. „Je mimo tunel,“ řekla překvapeně.

„Ta poslední zatáčka — udělali tam odbočku!“ řekl Stile. „Navrtali se do tunelu — žádná adeptská magie, možná to byli goblinové, nebo nějakým vrtákem z Protonu — mají ty samé prostředky jako my — a koule tam zapadla, kdežto my jsme jeli správnou cestou.“

Vyrazili zpátky do zatáčky. Tady to bylo. Odbočoval tu tunel a maskovala ho jednoduchá iluze, kterou museli vyčarovat, ještě než sem přišla Sheen. Nepřátelští Adepti trik s tunelem očekávali a v tichosti se na něj připravili.

Ne — nemohli sem kouzlo seslat, než přišla Sheen, protože dohlížela na budování chodby a její magie tedy byla v činnosti. Muselo to být jinak — ach. Poboční chodba byla vlastně protonská důlní štola. Trocha práce ji připojila na nový trollí tunel a malý generátor uzavřel otvor neprůhledným silovým polem. Žádné čáry a minimální námaha. Někdo byl velice mazaný.

„Tohle se mi nelíbí,“ řekl Stile. „Očividně vědí, co tu, děláme a na scéně je někdo s jasnou hlavou. Přechytračili nás. Zatímco jsme vyráběli moji podobiznu, udělali oni tohle.“

Ale nemohli dělat nic jiného, než vydat se za fázitem. Pustili se dolů odbočující chodbou a doufali, že kouli dostihnou dříve, než dorazí na místo, které pro ni nepřítel připravil. Sheenina magie neodhalila poblíž žádné nepřátele. Odešli jako její vlastní dělníci hned, jak

skončili s prací. Tunely byly opuštěné, protože kdokoliv přítomný by mohl upozornit druhou stranu na to, co se chystá.

Vpředu se ozval nějaký rachot. Pohybovalo se tam cosi těžkého. Chodba se začala otřásat.

No nazdar! Koule se jim děsivou rychlostí kutálela naproti!

„Honem odsud!“ zařval Stile. „Sto padesát tun nás rozmačká na placku!“

Ale koule byla příliš rychlá. Nemohli jí utéct a křižovatka byla moc daleko. „Udělej kouzlo, Paní robotko!“ vyjekla Hnědá.

Sheen provedla posunek — a celá jejich družina se z ničeho nic ocitla v chodbě za kutálející se koulí a dívali se, jak se od nich vzdaluje. Stile se cítil slabý v kolenou, a nebylo to kvůli zranění. Nelíbilo se mu, že se ohledně magie musí spoléhat na někoho jiného. Cítili snad ostání to samé vůči němu?

„Podívejte — támhle vpředu chodba zase stoupá,“ řekla Hnědá bystře. Alespoň ona si zvykla přijímat kouzla od druhých, i když byla sama Adept. „Narafičili to, aby se koule vykutálela nahoru, otočila se a přivalila se přímo na nás.“

„Bylo to načasované, abychom stáli přesně uprostřed, když se vracela,“ řekla Sheen.

„Žádná přímá magie, ale přesto šikovná past,“ přikývl Stile. „Museli dojít k závěru, že pokud kniha vyřadila adeptskou magii, budeme bezmocní. Nenapadlo je, že by kouzla mohl provádět někdo jiný než Adept.“

„To je divné, že nás Trůl nevaroval,“ řekla Hnědá.

Trůl se, celý ustaraný, zviditelnil. „Nepovšiml jsem si toho. Netuším, jak jsem to mohl minout.“

Stila na chvílku napadlo, jestli je troll třeba nezradil. Ale pak zjistil, že tomu nedokáže uvěřit. Jednak se vždycky spoléhal na úsudek, který si o nějakém stvoření udělal. A pak mu přece bylo souzeno, že ho zradí žena — na pohled mladá žena — a to se už stalo, než ho prorocství vůbec dostihlo. Prostě tu bylo použito dost matoucích kouzel, nebo byli nepřátelé tak šikovní, že se jim je podařilo všechny oklamat. Žádná zrada.

„Uzavři ústí odbočky, aby se koule, až se bude vracet, strefila do správného tunelu,“ řekl Sheen.

Skřížila prsty. „Hotovo.“

„Ty tedy znáš spoustu zaklínadel.“ řekla Hnědá.

„Roboti si uspořádané materiály osvojují velice rychle,“ odpověděla Sheen. „Ted', když jsem uvažovala o životě, jsou mi výhody robotů jasnější.“

Došli nahoru ke křižovatce tunelů. Koule už změnila směr a valila se správnou cestou. Následovali ji bez dalších událostí až na konec.

„Dávej pozor na známky nepřátelské činnosti,“ řekl Stile Sheen. „Nemůžou na nás zaútočit novými kouzly, ale jak jsme viděli, předem připravené pasti dokážou být také dost nebezpečné.“

Sheen před sebe zvedla jeden prst, jako by zkoušela, odkud fouká vítr. „Žádná magie tu není.“

Stáli u kladkostroje. Byl to bytelný model poháněný protonitovým článkem a jeho mohutná lana odpovídala úkolu, který se od něho vyžadoval. Upevnili kolem koule řemení. Pasovalo, mělo jen malou vůli, takže se mohla kutálet. Pomocí kladek a převodů by se měl fázit svižně valit vzhůru točitou chodbou.

A také se ihned dal do pohybu. Žádný zádrhel tu nebyl. Přesto si Stile dělal starosti. Věděl, že nepřítel udeří, ale nevěděl kdy a jak. Proč nezničili kladkostroj, protože do tunelu se očividně dostat mohli? „Trůle?“

Troll se neozýval. Nejspíš byl venku na výzvědách a jakmile zpozoruje něco důležitého, rychle to ohlásí.

Kladkostroj vlácel fázitovou kouli nahoru zatočeným tunelem, čímž získávala převýšení, které bude potřebovat, až se bude kutálet přes zónu splynutí na Proton. Jakmile se dá do pohybu, nepřátelé ji jen velice těžko dokážou zastavit. Zdálo se, že vítězství je na dosah — a přesto měl Stile neblahé tušení. Byl si bezpečně jistý, že je potká něco ošklivého.

Alespoň se dostali až nahoru. Výtah dopravil kouli na podzemní rampu, která zvenčí určitě připomínala vchod do Hory Malého lidu. Ted' zbývalo jen otevřít bránu a vystrčit kouli ven.

Objevil se Trůl. „Konečně jsem tě našel!“ vykřikl. „Nedávej se touhle cestou. Adepte!“

Stile na něj chladně pohlédl. „Už jsme se po téhle cestě vydali. Kde jsi byl?“

„Všude jsem tě hledal! Vede k tobě nesčetně stop a všechny jsou falešné — až na tuhle.“

„Matoucí kouzla,“ řekl Stile. „Falešná vodítka k místu, kde se zdržuji, seslaná již dříve, takže jsem se stal jehlou v kupce sena. Ale proč se tě pokoušeli svést z cesty?“

„Protože jsem je vyslídil. Málem jsem tě nezastihl včas, abych tě varoval: goblinové obešli obry, neboť jsou uvyklí rychlým pochodům, a číhají tu na tebe v záloze. Tohle cestou projít nemůžeš, Adepte.“

„Nesmysl,“ řekla Sheen. „Necítím žádného goblina v okruhu sedmdesáti kilometrů.“

„Musíš se dostat za jejich kouzelné clony. Při pohledu do zad jsou k ničemu. Je zde možná pět stovek goblinů, mají protonské zbraně a pilně budují zátarasy. Tolik jsem toho viděl, dál už jsem se nerozhlížel a honem jsem se vrátil za tebou, abych tě varoval. Ale pak jsem musel čelit kouzlům, která tě přede mnou skryla. Jsou to všechno netečné čáry, seslané dávno předtím, než jsme do těchto míst přišli, ale přesto jsou na obtíž.“

„Věděl jsem, že jde všechno až moc dobře,“ zabručel Stile. „Nechávali nás na pokoji, jinak bychom jim do téhle pasti nevlezli. Máme ještě zhruba čtyři hodiny, abychom dostali fázit přes severní okraj zóny překrývání. Ted' už se zpátky vrátit nemůžeme. Budeme muset pokračovat.“

„Můžu zrušit magickou clonu,“ řekla Sheen. „Ale to neodstraní gobliny. Nepřátelští Adepti mi zabrání, abych na ně použila nějaké hromadné kouzlo.“

„Takže moc téhle knihy přece jen není bez hranic,“ řekl Stile s trpkým úsměvem na tváři.

„Ano. Dává mi sílu, abych mohla všechny Adepty udržet ze ven hry, ale ne abych je přemohla. S gobliny se budeme muset vypořádat hrubou silou.“

„K bojišti se blíží zvěrohlavci,“ hlásil Trůl. „Ale stali se také obětí matoucích kouzel. Jestli je neodstraníš, hrozí nebezpečí, že se začnou se vrhat sami na sebe a způsobí si veliké ztráty.“

„Nechci, aby si sami ubližovali,“ řekl Stile. „Ale musí-li to být, chtěl bych jim alespoň odlehčit. Sheen, vyčaruj mi holofon.“

Za okamžik stál před ním. Stile zavolal do svého domu a ozval se Mellon. Nohu už měl opravenou. „Těší mne, že vás vidím zpátky v přirozené podobě, pane.“

Stile si byl jistý, že je hovor nahráván a že ho co nevidět může někdo utnout. „Schyluje se k bitvě a potřebuju posily,“ řekl rychle. „Nemůžu sem přičarovat velké oddíly, takže budou muset pochodovat. Nepřátelé jsou goblini a zabijí každého, na koho narazí, ostatní bytosti jsou přátelé, ať vypadají sebepodivněji. Dokážeš to zařídit?“

„Dejte mi třicet minut, pane.“ Obraz zmizel.

Takže to by bylo. Mellon zjistí Stilovy souřadnice podle holofonu a pošle sem všechno, co dokáže sehnat. Stile měl teď jakožto Občan nesmírné prostředky. Pokud si vůbec někdo mohl dovolit soukromou armádu, tak on rozhodně ano.

Vrátil se k bezprostřední situaci. „Jestli mají goblinové protonské zbraně, budeme potřebovat protonskou ochranu. Nejspíš se chystají tenhle kopec vzít útokem. Měli bychom mít lehké neprůstřelné vesty, laserové štíty —“

„Osobní silová pole,“ navrhla Sheen. „Ty si poradíš se všemi možnými útoky a v tak malém počtu je dokážu vyčarovat, aniž bych upozornila ostatní Adepty.“

„A učiň nás všechny neviditelnými,“ řekla Hnědá. „Budou vědět, že jsme u fázitové koule, ale přesto —“

„Ano,“ přikývl Stile. „Nejspíš nebudou chtít tak blízko fázitu střílet. Neublíží mu, a i kdyby mu dokázali něco způsobit, k čemu by jim to bylo? V téhle malé kouli je dost energie, aby dokázala zničit celou planetu. Nikdo by tím nezískal, kdyby se prudce uvolnila.“

„Asi se nás pokusí pobít a pak poslat kouli dolů točitou chodbou,“ řekla Sheen. „Pak zabouchnou vchod a počkají, až skončí překrývání. Klef ho jistě už o moc déle neudrží.“

„Jsme odkázáni na naši nynější cestu,“ řekl Stile a bezradně potřásl hlavou. „Dali nám stoprocentní příležitost, abychom překročili bod návratu. Rád bych se sešel s velitelem goblinů. Je to šikovný chlapík.“

„Možná vše řídí některý z Adeptů,“ řekla Hnědá.

„Tohle mi spíš zavání polní taktikou.“ Stile vytáhl svou mapu. „Jak to tu vidím, koule má na sever odtud pěkně rovnou cestu. Potřebujeme jen odstranit pár zátarasů v korytu a uvést ji do pohybu. Nechceme, aby se utopila v jezeře, pokud neleží za oblastí splynutí. Trůle, kde je teď severní strana opony?“

„Zastavila se severně od jezera a paláce Orákula, v tomhle úseku,“ odpověděl troll. „Přesto se trochu prohýbá, jinak by se dotkla Bílých hor, ale od těch leží daleko na jih.“

„A kde je v tomhle kraji?“ ukázal Stile na místo, kde ležel pohřbený počítač-Orákulum, přemístěný stranou od paláce Orákula.

„Sklání se na severozápad a prochází právě na jih od tohoto místa. Ale stejně to není příhodný kraj, abychom tam valili naší kouli. Je tu táhlé a dlouhé stoupání a opona končí skoro na hřebeni. Mnohem snazší bude dát se údolím na východ.“

Takže opona byla právě na jih od počítače. Proto ještě nedorazily zprávy, že přešel na druhou stranu. Klefova flétna nedokázala oponu dostatečně rozšířit. To znamenalo, že se bude muset trochu postrčit na sever — a kde na to Stile uprostřed bitvy vezme dost stvoření?

„Nicméně, myslím, že ji překutálíme právě v těchhle místech,“ řekl Stile po chvilce přemýšlení. „Doufám, že nám včas dorazí na pomoc obři. Dokážou ji kutálet holýma rukama.“

„Nejsem si tím jistá,“ řekla Sheen. „Koule z fázitu má ten samý průměr jako obří prst, ale také padesátkrát větší hustotu. Mohlo by je to bolet a bude to nešikovné.“

„Můžou si pomáhat stříbrnými náprstky, nebo ji můžou šťouchat tágem na biliár,“ řekl Stile a na chvíli se usmál.

„A ta trasa. Proč ji máme kutálet právě touhle oblastí?“

Stile nechtěl o svém nápadu mluvit otevřeně, bál se, že ho nepřítel nějak odposlouchává. „Protože to bude obtížné, pomalé, ale jisté. Nepřítel tam nebude mít zátarasy a zvláštní pasti a bude nám utíkat čas.“

„To není tak docela logické,“ namítla. „Nepřítel ten kraj nebude pořádně hlídat, protože ta krajina je sama o sobě hroživá překážka. Budou mít dost času na přeskupení, zatímco se budeme snažit dostat kouli nahoru na kopec.“

„Asi ano,“ přikývl Stile.

„Doufám, že ta nelogičnost skrývá nějaký spásný nápad.“

„Myslím, že jsi pošetilec,“ řekla Hnědá stručněji.

„Vyčistíme trasu, která zahýbá na severozápad,“ řekl Stile.

„Třeba si budou myslet, že je to zase nějaká lest. Pak budeme valit náš míč tak rychle a tak daleko, jak dovedeme, a budeme doufat v nejlepší.“

Trůl zmizel na další obhlídku, a když se vrátil, hlásil, že se blíží oddíl z Protonu. „Muži z masa a kovu,“ řekl užasle.

„Nejspíš kyborgové. Roboti s lidskými mozky. Dokážou veliké věci. Je čas, abychom vytáhli.“ Rozhlédl se po jeskyni. „Chci, aby tu golemové zůstali a na znamení roztlačili kouli z kopce. Správné načasování je nesmírně důležité. Hnědá na ně dohlédne. Sheen a já se vyplížíme ven a vyklidíme cestu. Trůl bude spojka.“

„Já se chci také vyplížit!“ vykřikla Hnědá.

„A co já?“ zeptal se Klip v lidské podobě.

Toho se Stile bál. Musel pro každého vymyslet důstojný úkol. „Ty můžeš podat zprávy svému stádu,“ řekl jednorožci. „Jako jestřáb a s kouzlem neviditelnosti dokážeš proklouznout a vylíčit Vůdčímu hřebci, v jakém postavení se nacházíme.“ Obrátil se k Hnědé. „Ale ty — kdybys odešla, kdo by střežil knihu?“

Vykulila své hnědé oči. „Kouzelnou knihu?“

„Jestli padne do rukou nepříteli, jsme vyřízení. Neodvažujeme se ji vzít s sebou do bitvy. Sheen se naučila z paměti zaklínadla, která potřebuje, teď ji u sebe mít nemusí. Takže nejbezpečnější bude s tebou a tvými golemy.“

Hnědá se, oči navrch hlavy, na knihu uctivě zadívala. „Já přece...“ vydechla.

Stile hlavně chtěl, aby holčička zůstala stranou největšího nebezpečí. Každé ochranné kouzlo, které by na ni seslali, mohl nepřítel odstranit zvláštním protikouzlem. A knihu bylo skutečně třeba hlídat, takže záminka měla své opodstatnění.

Odešel tedy se Sheen. Použili kouzlo neviditelnosti i ochranné štíty, které si připravili už dříve. Pochyboval, že je nikdo neobjeví, ale snad, se trochou štěstí, se bude muset armáda goblinů zabývat jednotkami otroků, robotů a zvířecích hlav.

Pustili se dolů úbočím. Využívali vyčarované příkopy, které měly překonat nepříjemné terénní nerovnosti. Tohle bylo také riskantní, protože změny byly vidět a nejspíš přitáhly pozornost nepřítele k jejich jinak nezpozorovanému postupu. Většina stráně byla v pořádku, tvořila přírodní koryto, které potřebovalo jen několik drobných úprav.

Ale když se dostatečně vzdálili od koule, iluze vytvořená nepřátelskými Adepty se vytratila. Spatřili gobliny, rojící se kolem úpatí kopce s vytasenými pistolemi. Jakmile by se nahoře cokoliv pohnulo, spustili by palbu.

Dokonce i v místech, kde se právě pohybovali, to bylo špatné. Čety goblinů budovaly v dolní části stráně řady zátarasů, bariéry podobné klínům byly obrácené ostrými konci nahoru. Kdyby fázitová koule narazila na zeď z boku, prostě by jí smetla a pokračovala by dál, ale tyhle klíny ji měly dostatečně vychýlit ze směru a odvést ji do jiných přírodních koryt, až by nakonec uvázla v nějaké slepé uličce a hra by tím byla ztracená. To je zase práce toho mazaného nepřátelského velitele! „Teď je jasné, co musíme udělat,“ řekl Stile. „Stačí jediná chyba a o kouli přijdeme. Vyčaruj nějakou plastickou trhavinu a rozbušky, které se dají spustit kouzlem. Některé z těch zátarasů budeme muset podminovat.“

„Něco takového v knize není,“ namítla Sheen. „Žádné plastické trhaviny s kouzelnými rozbuškami! Ale můžu ti dát výbušninu, která za hodinu samočinně exploduje.“

„To by šlo. Jen mi pak dej vědět, až bude hodina končit, abych stačil utéct.“

Sheen vyčarovala trhavinu. Byla prvotřídní: jediný kilogram dokázal rozmetat všechny zátarasy, které stihnou zaminovat. Vyrazili zase na cestu s kopce dolů.

Ke kopci se blížil kontingent z Protonu. Stile si uvědomil, že jsou na špatné straně iluze a nevědí o armádě goblinů. Goblini by je obklíčili ze zálohy a rozprášili, než by se stačili sešikovat. „Nemůžu to tak nechat,“ zamumlal. „Byl jsem špatný organizátor. Zmasakruji všechny mé spojence, co se mi budou snažit pomáhat. Musím je varovat!“

„Jestli se ukážeš, tak oddělají tebe!“ řekla Sheen. „Moje zaklínadla tě nezachrání, když na tebe zaútočí celá goblinská armáda s mocí všech ostatních Adeptů v zádech.“

„Ale třeba mi tvoje magie stejně pomůže. Vytvoř můj obraz, jako holograf. Pak s ním můžeš skákat sem a tam po okolí a nikdo nebude vědět, kde doopravdy jsem, takže mě nepřátelé nebudou moci napadnout.“

„To už snad dokážu. Je to riskantní, ale to jsou ostatní možnosti taky. Tvůj hrbolatý organický mozek čas od času přijde se šikovným nápadem.“ Provedla pár posunků, vydala ze sebe několik zvuků, načrtla v prachu na zemi obrázek — mohl se na ni dívat, protože kouzlo neviditelnosti se týkalo jenom nepřátel — a najednou zjistil, že stojí v cestě pochoduujícím kyborgům. Ucítil na paži dotek a věděl, že je Sheen s ním a že jen jeho vědomí se přeneslo do tohoto vzdáleného obrazu. Bylo to chytré kouzlo. Začínal knihu čím dál víc obdivovat.

Velitel kyborgů si ho všiml a došel až k němu. Na pohled vypadal jako stroj. Měl lesklé kovové končetiny a na trupu přípojky pro přídatná zařízení. Ale nebyl to robot, uvnitř byl lidský mozek, pocházející z těla nějakého přestárlého nebo umírajícího člověka. Kyborgové mohli být velice tvrdí a chytří. „Vnímám vás, pane,“ řekl a zaostřil na něj své čočky. „Ale jste nehmotný, tedy jen obraz. Nemožu si být jistý, zda jste to skutečně vy. Prosím, identifikujte se takovým způsobem, abych to mohl přijmout.“

„Jsem obraz Občana Stila. A také Modrého Adepta. Můj zaměstnanec Mellon tě měl vybavit klíčovými informacemi o mé osobě. Zeptej se mne na něco příhodného.“

„Ano, pane. Kdo je váš nejlepší přítel?“

„Ve kterém rámci?“

„To stačí, pane.“

Chytré. Klíčový byl způsob odpovědi a ne její skutečný obsah. „Takže, měli byste si pospíšet. Tahle oblast je zamořená gobliny s moderními zbraněmi. Pochybují, že z nich umějí dobře střílet, ale radši příliš neriskují. Moc by mi pomohlo, kdybyste je odtud dokázali vytlačit. Ale neútočte na lidi se zvířecími hlavami nebo jednořezce. Kolem je spousta kouzelných iluzí, takže buďte opatrní.“

„Rozumíme, pane.“

„Jsem si tím jistý. Pošli zvědy na úpatí támhletoho svahu.“ Ukázal kam přesně. „Projdou linií, za kterou končí iluze, a uvidí, jak se věci mají doopravdy. Dávej dobrý pozor, co ti řeknou. Vaše životy jsou v nebezpečí.“

„Díky, pane.“

Budou se o sebe muset postarat sami. Stile zamumlal slovo „zvěrohlavci“ a zjistil, že stojí na kopci, kde se shromáždily zvířecí hlavy. Náčelník se sloní hlavou si ho všiml první a potěšeně zatroubil. „Tak jsme tě přece jen našli, Adepte!“ vykřikl. Stilovo dřívější kouzlo srozumitelné řeči očividně stále fungovalo. Kouzla měla, jak se zdálo, značnou setrvačnost, trvala donekonečna, pokud je někdo nepřebil nebo nezrušil. „Obávali jsme se, že jsme se ztratili.“

Stile v rychlosti seznámil slonohlavce se situací. „Já budu nyní čistit cestu, kterou se koule povalí dál,“ uzavřel. „Mé skutečné tělo je neviditelné, ale goblini to co nevidět pochopí a zasáhnou. Takže kdyby tvé vojsko mohlo odvrátit pozornost na tomto křídle, zatímco se kyborgové budou činit na druhém —“

„Kyborgové?“

„Jsou to smíšené bytosti, napůl lidé, napůl stroje. Jejich vzezření je podivné, avšak neocenitelné, mají-li—“

„Jsou jako my!“

„Jsou hodně podobní vašemu rodu,“ přitakal Stile, sám překvapený.

„Jsme připraveni,“ řekl slonohlavce.

Ted' měl Stile umístit první várku trhaviny. Ale když se vrátil vědomím do svého neviditelného těla, zjistil, že Sheen už na tom pracuje. Podminovala dvě barikády a pracovala na třetí. Ale všude kolem byli goblinové, hloubili zákopy a šikovali se do bitvy.

Stile si o goblínech odjakživa myslel, že operují v neuspořádaných hordách, ale tihle byli dokonale zorganizovaní. Dohlíželi na ně seržanti a vyšší důstojníci s výložkami namalovanými nebo vytetovanými na nikách.

I když ho nemohli upozorovat, Stile znervózněl. Bylo jich tu příliš mnoho a šmejdili všude po okolí. Každou chvíli mohl některý z

nich náhodou objevit plastickou trhavinu. Potřeboval okamžitě odvést jejich pozornost jinam, než se do děje zapojí kyborgové a zvěrohlavci, jinak prohraje na samém začátku.

„Velitel goblinů,“ zamumlal.

Stál vedle velitelského stanu. Ohavný, autoritativně působící goblin obhlížel bitevní pole kukátkem. „Tohle se mi nelíbí,“ bručel pod vousy. „Jsou příliš tiší.“

„Snad bych ti dovedl pomoci,“ řekl Stile.

Goblin se k němu rychle obrátil, ale nedal na sobě znát ani stopu překvapení. „Tušil jsem, že se spolu setkáme, Adepte,“ řekl. „Já jsem Nosatec, velitel této výpravy.“

Stile dokázal odhadnout, čemu vděčí za takové jméno: goblinův nos byl neobyčejně veliký a podobal se staré podřobané bramboře. Ale zevnějšek a schopnosti spolu vůbec nesouvisely. Stile zjistil, že se mu tohle stvoření líbí, když už pro nic jiného, tak proto, že se musel vypracovat k moci velice podobným způsobem jako Stile, překonat přítěž svého zevnějšku a vybojovat si místo ve společnosti. „Skládám poklonu tvému mistrovství,“ řekl Stile. „Domníval jsem se, že tvé vojsko zastavili ogři.“

„Obešli jsme je,“ řekl Nosatec. „Nejsou našimi nepřáteli.“

„Já bych také raději nebyl tvým nepřítelem.“

„Pak poslyš podmínky příměří: zanech fázit tam, kde se nachází, a tvé družině bude zaručen volný odchod, kamkoliv si bude přát.“

„Odmítám,“ řekl Stile. „Ale pokud tvá vojska odejdou v míru, nebudeme jim bránit.“

„Tedy si uvědom toto, Adepte. Budeme-li muset bojovat, nezbuďte nám než najít zdroj tvé moci. Budeme muset zaútočit na knihu. Zatím jsme se drželi stranou jen proto, abychom ji nezničili. Ta kniha může být cennější než celá koule fázitu a bylo by ostudné uvrhovat ji v nebezpečí. Avšak tato shovívavost přináší potíže: Adepti se už teď hašteří, komu by pak měla připadnout. Já bych ji raději viděl v tvých rukou, neboť tebe moc tolik nemámí. Ale nemožu dovolit, aby ta pekelná koule přešla do protonského rámce. To by byl konec.“

„Snad konec nynějšího pořádku,“ řekl Stile. „Pro Občany a Adepty. Budou se o svou moc muset podělit spravedlivěji. A vliv

ostatních bytostí tím samým poměrem vzroste, tedy i vliv tvého lidu. Cožpak jsi skutečně proti tomu?“

„Nikoliv,“ připustil goblin překvapivě otevřeně. „Já však sloužím nynějšímu pořádku.“

Tohle byl čestný, důvtipný a neúplatný velitel, tedy nejhorší možný protivník. „Lituji toho, co přijde,“ řekl Stile. „Setkáme-li se někdy, až tohle skončí, rád si s tebou opět promluvíme. Ale v tuto hodinu jsme nepřátelé.“

„Ano. Jdi po své práci, Adepte. Víš, co se chystá.“

Stile to věděl. Ironií války je, že se obě strany zabíjejí a ničí, i když by obě raději žily v míru. Zmizel a ocitl se zase u Sheen.

„Musíme sebou hodit,“ řekl. „Chtějí si dojít pro knihu.“

A oddíl goblinů už skutečně vyrazil na zteč kopce a šlehal kolem sebe laserovými paprsky. Ale narazili na zvěrohlavce, kteří zaútočili ze zálohy a pustili se s nimi do křížku, dříve než se do hry stačily vložit protonské zbraně. Nezkoušenost s moderními zbraněmi teď nepřítele přišla draho: zvěrohlavci je goblinům vytrhávali a stříleli z nich sami.

Současně se do boje pustili i kyborgové — a ti měli ty nejmodernější zbraně. Někteří ochromující pistole, jiní plynové trysky, lasery a i důmyslné kulové zbraně a věděli, jak je používat. Bitva začala.

Stile a Sheen rychle postupovali podél předpokládané trasy a umísťovali zbývající trhavinu. Hodina se už chýlila ke konci a nálože vybuchnou ve stanovenou chvíli nehledě na to, jestli budou blízko, nebo ne. Byla to zvláštní hmota, šedobílá a na dotek trochu lepkavá, jako modelína. Dala se roztrhat na jakékoliv kousky, uplácet do potřebného tvaru a přilnula na místo, kam ji člověk přitiskl. Cpali ji do spár mezi kameny jako maltu a pod kůru klád. Goblini by si jí neměli vůbec všimnout, pokud by nevěděli, co přesně mají hledat.

Bitevní vřava za nimi zesílila. Stile se ohlédl — a spatřil, jak od jihu přilétá hejno okřídlených draků. Kyborgové na ně vypálili z bazuk. Měli vynikající cíl — ale když se prvních pár draků zřítilo dolů v plamenech, ostatní zvolili úhybnou taktiku. Slétli těsně nad zem a sežehli kyborgy svým ohnivým dechem. Goblini, kteří se s kyborgy

potýkali, zařvali — plameny pálily je, kdežto kovová těla strojů odolávala žáru lépe. Draci mohli dost dobře být spojenci kyborgů.

„Nepřestávej,“ napomenula ho Sheen. No samozřejmě, nechal se strhnout dějem a zapomínal na vlastní důležitou úlohu. Honem začal zase rozmisťovat trhavinu.

Ale práce kvapná byla málo platná. Došla jim hmota i čas dřív, než byli hotovi: několik zátarasů zůstalo nepodmiňovaných. Měli obojího dostatek, a promarnili část každého. „Už musíme pryč,“ varovala ho Sheen. „Za deset minut trhavina vybuchne, jedno jestli s námi nebo bez nás.“

„Radši se vrátíme ke kouli,“ řekl Stile. „Chci se připravit dřív, než trhavina vyletí, abychom mohli fázit skutálet přesně ve chvíli, kdy mezi gobliny propukne zmatek.“

Rozběhli se zpátky k fázitu. Od severu přicházely nové oddíly goblinů. Hemžili se všude kolem. Stile viděl, že se bitva na úbočí vyvíjí lépe pro nepřítele, zvěrohlavci i kyborgové už byli odříznutí a zdecimovaní. Goblini utrpěli těžké ztráty, ale díky velkému počtu a důkladné organizaci vítězili. K fázitu se hnal nový oddíl. Bylo jasné, že to místo obsadí dříve, než se Stile stačí vrátit.

„Přečaruj nás tam!“ zařval.

„Nemůžu. Nepřátelští Adepti sem soustředili všechnu svou pozornost a blokují novou magii. Přišli na to, jak narušovat mocná zaklínadla z knihy tím, že jednají společně. Tohle je konečná bitva, Stile.“

„Tak tam pošli můj obraz. To je už existující kouzlo.“

Najednou se jeho obraz ocitl v síni, kde se Hnědá Adeptka a Trůl pokoušeli bránit blížícím se goblinům. Laserové pušky drželi nešikovně a golemové postávali nečinně kolem nich, jejich ruce nebyly tak jemné, aby dovedli ovládat moderní zbraně a dřevěné mozky nedokázaly zachytit rychle se měnící situaci.

„To se mi nelíbí,“ řekl Stile. „Nemůžete zastavit stovku rozzuřených goblinů ve dvou.“

Podívali se na něj překvapeně. „Strachovali jsme se o tebe!“ vykřikla Hnědá.

„Strachujte se raději o sebe. Vtrhnou na vás dříve, než se stačím navrátit celý. Chtějí knihu a my ji musíme za každou cenu držet z

dosahu.“ Stile se na okamžik zamyslel. „Trůle — dokázal bys vzít Hnědou a knihu zpátky do tunelu a zastínit je svou neviditelností?“

Trůl se vytratil. Za chvíli zmizela i Hnědá. „Ano,“ ozval se jeho hlas. „Ale v chodbě také není bezpečno, Adepte. Z druhého konce přicházejí goblini. Na chvíli jsme je pozdrželi, ale —“

„Můžeš s ní odletět do bezpečí?“ zarazil ho Stile. Měli tak málo času! „Je to třeba jen na pár minut, dokud se nevznítí trhaviny, které jsme rozmístili. To odvrátí pozornost nepřátelských Adeptů a budeme ke své ochraně moci použít kouzla z knihy.“

„Pokusím se,“ řekl Trůlův hlas. O několik stop výše se ozvala Hnědá: „Jů, to je legrace!“ Pak vylétli otvorem ve stropě a byli pryč.

Do místnosti vrazili goblini. Podařilo se jim píkami provalit stěnu síně. Zpozorovali Stila a vrhli se na něj — ale jejich bodce nemohli obrazu uškodit. Poslušen nápadu předstíral, že ho jejich rány bolí, a uskakoval před výpady, aby je zaměstnal, co nejdéle to půjde. Nechtěl, aby se pustili do fázitové koule, kterou teď nikdo nebránil.

Golemové pořád tupě postávali po místnosti. Stile si uvědomil, že potřebovali, aby jim někdo řekl, co mají dělat. „Braňte se!“ vykřikl. „Golemové, pusťte se do goblinů!“

Teď se golemové pohnuli. Nebyli ani chytří, ani rychlí, ale tvrdí byli jako dubové fošny. Goblinové se na ně sesypali a oni je hrubě odhazovali zpátky. Nakonec z toho tedy bude přiměřený boj!

Znenadání byl zase u Sheen na úpatí kopce. Oba dva utíkali napříč bojištěm a nebyl to hezký pohled. Leželi tu mrtví a umírající goblini a zvěrohlavci. Tady bylo zvěrohlavcům souzeno, že ztratí polovinu svého lidu, uvědomil si. Padlo tu i dost kyborgů, jejich kovová těla byla zkroucená a kouřilo se z nich. Stile zahlédl jednoho s rozbitou ocelovou lebkou, ze které vyhřezl seschlý lidský mozek. Nad krvavou lázní se vznášel těžký zápach.

„Musíme sehnat pomoc,“ řekla Sheen, „potřebujeme se vypořádat s gobliny a roztlačit kouli.“

„Přál bych si, abych tahle stvoření mohl zbavit bolesti.“

„Teď nemůžeme. Až koule přejde na druhou stranu.“

Stile věděl, že má pravdu. Koule měla přednost. Teď už do výbuchu zbývaly jen sekundy.

Narazili na muže s medvědí hlavou, který zrovna přicházel k vědomí. Stile mu položil ruku na rameno a porušil tak pro něj kouzlo neviditelnosti. „Potřebujeme tě,“ řekl mu. „Poběž s námi.“

„Ovšem?, Modrý,“ přikývla medvědí hlava, ještě napůl v mrákotách.

Sheen našla kyborga, který se právě opravoval: přišel o chodidlo, ale připevnil si místo něho jiné, které vzal mrtvému kolegovi. Robotka se mu představila podobně jako Stile. Všichni čtyři se rozeběhli dál do svahu.

Když dorazili na vrchol kopce, ucítili kouř. V mohyle něco hořelo. „Golemové!“ řekla zachmuřeně Sheen.

Stile sebou trhl. Věděl, že dřevění golemové nežili doopravdy, ale nepochybně je bolelo, když hořeli. Goblinové sáhli po ničivé zbraní. Pro Hnědou Adeptku to bude rána.

Rozeběhli se k jeskyni a vylomenými dveřmi pohlédli dovnitř. V kouři planoucích golemů se goblinové pokoušeli strčit kouli nazpět do točité chodby. Otřásala se a začínala se zhoupávat. Brzy se dá do pohybu.

Všichni čtyři vtrhli do místnosti. Goblini vykřikli a polekali se, když spatřili medvědí hlavu a kyborga, ale za chvíli se vzpamatovali a vytáhli zbraně. Neviditelní Stile a Sheen jim vyráželi pistole z rukou. Ačkoliv nedokázali pochopit tuhle novou pohromu, goblini bojovali statečně a zdolávali své protivníky, viditelné nebo skryté, svou početní převahou.

Pak vybuchla plastická trhavina. Klínové zátarasy vylétly do vzduchu a jejich hořící úlomky pršely na hlavy armády goblinů. Goblini v hoře zanechali boje a běželi se podívat, jaké že je to zase postihlo neštěstí. Všude vládl naprostý zmatek.

„Ted' to musíme roztlačit!“ zařval Stile. Všichni čtyři, ke kterým se připojil ohořelý, ale kupodivu živý golem posbírali poházené golemí údy a jejich nástroje a začali páčit kouli kupředu. Byli silnější a lépe spolupracovali než goblini a obrátili míč správným směrem, ale byl tak těžký, že s ním nedokázali pohnout dál. „Potřebujeme lepší páky!“ zafuněl Stile. Ale o žádných na dosah nevěděl a už slyšeli gobliny, přibíhající točitou chodbou. Nebyl čas nějaké hledat.

Do místnosti vlétl jestráb. „Klipe!“ zvolal Stile. „Co tu děláš?“

Jednorožec přešel do lidské podoby. „Věděl jsem, že sám to pokazíš, Adepte,“ řekl. „Jsi pouhý člověk. A tak jsem přivedl pár přátel, kteří ti pomohou ze šlamastyky.“

Ted' dovnitř vletěli včela, kolibřík a modrá volavka a proměnili se v další tři jednorožce. Třetí měl duhovou oháňku. „Belle!“ řekl Stile.

„Potulovala se vstříc bitvě,“ řekl Klip ostýchavě. „Nemohl jsem ji ponechat v takovém nebezpečí a ona vůči tobě pociťuje dluh, Adepte, zato, jak ji využili —“

„Jistě, jistě!“ přitakal Stile. „Vy čtyři — pomozte nám skutálet tuhle kouli dolů s kopce!“

Klip se změnil v oře a zahrál na svůj saxofonový roh hudební pokyny. Odpověděly mu souhlasné tóny houslí, tuby a cinkání zvonků. Zasunuli své rohy opatrně do štěrbin mezi koule a podlahou a pak, na hudební povel, zapáchli nahoru a dopředu.

Z točité chodby začali vyskakovat goblini. Stile, Sheen, medvědohlavec, kyborg a poslední z golemů se jim postavili a bránili jednorožce z boku. Goblini, kteří viděli jen pestrá směsice pouhých tří protivníků, zaútočili — a bolestivě zjistili, že jich je pět. V tomhle sevřeném a zaneřáděném prostoru to byl vyrovnaný zápas.

Pak se koule přehoupala přes hranu a začala se valit po svahu do údolí směrem, který Stile určil. Jednorožci svůj úkol splnili a obrátili se proti goblinům, jejichž bojové nadšení náhle opadlo, když viděli, že se poměr sil tak podstatně obrátil.

„Do sedel!“ zařval Stile. Musel se spolehnout, že jednorožci budou spolupracovat. „Sledujte kouli!“ A vyskočil na nejbližšího oře — což náhodou byla Belle. Začala jančit, jezdcé nikdy předtím nesla, ale když zaslechla Klipovo muzikální vysvětlení, ihned se uklidnila. Sheen vzala golema a nasedla na Klipa a medvědí hlava a kyborg osedlali zbývající dva. Vyrazili dolů ze svahu.

Stila na okamžik ohromilo, jak je to všechno nepravděpodobné: člověk, kyborg, robot, zvěrohlavec a dřevěný golem jeli na jednorožcích bitevním polem posetým gobliny a draky a pronásledovali nevyčíslitelně cennou kouli rudy nabitě energií, která se valila korytem vyčištěným plastickou trhavinou. Pěkný mišmaš!

Mišmaš? Ne — to bylo překrývání. Naprosté splynutí magie a vědy. Měl by si ho užívat, protože nebude trvat dlouho. Už se mu zdálo, že cítí, jak vliv Platinové flétny slábne, jak Předurčenému docházejí síly.

Belle byla skvělé zvíře, běžela měkce a svižně, její krásná hříva byla v jeho sevření jemná jako hedvábí. Ale nebylo divu, vyhrála přece Jednorožci hry! „Belle, děkuji ti za tvou službu,“ zašeptal. Věděl, že ho slyší i přes svištění větru a lomoz valící se fázitové koule, protože se k němu natočilo její levé ucho. „Pokusím se ti nějak odvděčit, jestli budu moci.“ A v odpověď se ozvalo slabounké zacinkání zvonků.

Koule mezitím nabírala rychlost. Rachotila dolů s kopce a zanechávala za sebou svou mělkou a hladkou prohlubeň. Když se jí do cesty připletla jakákoliv bytost, nemilosrdně ji rozmačkala na placku. Fázit byl nesmírně těžký a neúprosný, drtil vše, co mu stálo v cestě. Živí goblini poděšeně uskakovali stranou. To byla jediná rozumná věc, kterou mohli udělat.

Čtyři jednorožci chvátali za ním a čím dál více zaostávali. Koule se řítila nejstrmější částí úbočí. Všichni goblini teď napjatě sledovali, jak prochází místy, kde stávaly zátarasý. Pro ně to znamenalo pohromu.

Ale Stile věděl, že ještě není vyhráno. Několik klínů zůstalo nepoškozených a svah se stácel více na sever. Všechny Stilovy naděje se opíraly o obry a o trasu. Pokud správně odhadl všechny okolnosti, vyhraje — ale v téhle chvíli ho svíraly kruté pochybnosti.

Koule narazila do zbývajících klínových zátarasů a odmrštila je stranou. Nezdálo se, že by ji nějak vychýlily a zpomalily, ale Stile věděl, že ztratila životně důležitou hybnost. Dokutálí se dost daleko?

Krajina se teď mírně vlnila a byla vesměs bez stromů. To Stile pečlivě zjistil na mapě. Koule se pustila do svahu, pak dolů a zase nahoru. Zpomalovala se. Bylo to nevyhnutelné. S každou mílí se odpor terénu zvyšoval.

Krajina protonského rámce, jinak skromně v pozadí díky své pusté bezútěšnosti, o sobě najednou dala vědět v podobě shluku dómů ze silových polí. Uzavřené pozemky Občanů, v tuhle chvíli možná plné lidí, možná opuštěné. Taková technologie uprostřed na-

prosto jalové scénérie měla zvláštní kouzlo, byla to zrnka ryzího bohatství uprostřed absolutní chudoby, jako diamanty v písku.

Zvláštní, že se na to můžu dívat z tohotohle hlediska, pomyslel si Stile — a pak si uvědomil, že to vlastně bylo hledisko jeho druhého já, pro kterého byl celý protonský rámec nový, tak jako byla pro Stila nová Fáze. Co Stilovi připadalo všední, to byl pro Modrého podivuhodný objev.

Koule se valila přímo na propojenou trojici malých dómů. Spojovací trubice se vypínaly vysokým obloukem a nechávaly pod sebou fázitu dostatečný prostor — ale koule průchodem, který se jí nabízel, opovrhla a vrazila přímo do nejzápadnějšího z dómů. Generátor silového pole vypověděl službu. Dóm zmizel a nechal otroky lapat po dechu v očekávání okamžitého podtlaku. Ale tady, v pásmu splynutí, byla atmosféra Fáze, takže překvapeně zjistili, že venku mohou dýchat docela bez problémů. Byla každým coulem skutečná, stejně jako koule.

Jeden otrok vyběhl slepě ven přímo pod kopyta Stilova oře. Belle se pokusila udělat kličku, ale mužova trasa byla nevypočitatelná, takže nebylo jisté, jestli ho minou. „Otrok — už ani krok!“ zazpíval Stile a v duchu zaklínadlo upřesnil. Chtěl, aby ten člověk na chvíli přestal utíkat a oni ho mohli objet. Nestalo se nic a on si uvědomil, že Sheenino kouzlo zakazující veškerou adeptskou magii je stále v platnosti. Naštěstí se Belle otrokovi dokázala vyhnout a už spěchali dál kolem dómů. Ještěže nefungovalo — jinak už by ostatní Adepti sesílali jedno kouzlo za druhým, pokoušeli by se fázit odklonit nebo mu do cesty vyčarovat obrovské zátarasy či příkopy. Sheenino protikouzlo byla jediná ochrana.

Nebylo těžké udržet s koulí krok, protože pomalu zpomalovala. Kdyby ji Stile poslal pod jiným úhlem, mohla pokračovat dál dlouhým údolím dolů a rychlost by si udržela. Ale on zvolil obtížnější a překvapující cestu a vsadil tak osud obou rámců na určité tušení. Obři by měli dorazit brzy a ta druhá věc — nemůže ji vyslovit, aby to náhodou nezaslechly nepovoláné uši.

Sklon stráně se změnil a koule začala nevyhnutelně ještě víc zpomalovat. Tohle byl začátek stoupání, o kterém věděl, že ji zarazí. Na dohled nebyl ani jeden goblin — alespoň to se mu podařilo. Nej-

spíš jich byla spousta na druhé trase spolu s mnoha zátarasy, jámami a dalšími všemožnými překážkami. Pokud obři dorazí včas, nebudou žádné potíže.

Koule se nakonec zastavila a usadila se v měkké prohlubni tak pevně, že bylo jasné, že s ní není v jejich současných silách s ní pohnout. Dojeli k ní a zastavili se. „Co teď, Stile?“ otázala se Sheen s jistou nerobotskou břitkostí v hlase.

„Vy, jednorožci, změňte podoby a leťte se podívat, jestli někde nenarazíte na obry,“ řekl Stile. „Teď už by měli být blízko. Řekněte jim, že potřebujeme spěšnou pomoc.“

Čtyři jednorožci neprodleně přešli do létavých forem a vznesli se k obloze. „Já se tu taky porozhlédnu,“ řekl Stile Sheen. „Pošli můj obraz na rychlý průzkum po okolí.“

Poslechla ho. Brzy si ověřil, že goblini se v údolí shromáždili v nesmírném počtu — ale už pochodovali směrem k místu, kde se teď koule nacházela. Nebude trvat dlouho, než se tam dostanou. Obři prostě musí přijít první!

Jednorožci měli úspěch. Za okamžik se objevili tři jako věže čnící obři. Kráčeli přes horizont a hlavy se jim doslova ztráceli v mracích. Sledovali postup koule velikým triedrem, takže ji byli připraveni převzít, když se zastavila.

Stile řekl Sheen, aby zrušila jejich kouzla neviditelnosti a ochranu proti útoku, protože už nebyly nezbytné nebo k užitku. Stile teď potřeboval, aby ho ostatní viděli, aby mohl pomoci sešikovat obry pro jejich gigantický úkol.

Obři brzy pomocí velikých kovových holí postrkovali kouli kupředu, nahoru do svahu po trase, jak jim Stile přikázal. Líbilo se jim to, bylo to jako obrovský kulečník, při kterém šťouchali do malé, ale neobyčejně těžké koule. Když se ovšem špatně strefili, jejich tága se lámala, a to bylo nepohodlné.

První oddíly armády goblinů dorazily příliš pozdě: koule už byla dobrý kus cesty vpředu. Stile a jeho společníci spěchali za ní.

Teď, pomyslel si Stile, přišel kritický okamžik. Jestli ten prohnáný goblinský generál udělá to, co od něho očekává —

„Goblini obry nijak zastavit nemůžou.“ řekla Sheen. „Vyhráli jsme! Klip říká, že druhá strana opony je na naší straně hřebenu tohohle kopce. Už jsme skoro tam!“

Ale na kopec přibíhalo další vojsko goblinů. Nepokusili se bránit obrům v pohybu, místo toho šli kupředu, jako by ustupovali. Bylo to podivné. Obři dál nerušeně postrkovali kouli, každý z nich chvíli. Ovšem dokonce i pro ně byl míč velice těžký. Jak se unavovali a lámaly se jim hole, postupovali čím dál pomaleji.

„Linie by přece měla být někde tady,“ řekla Sheen.

„Už ne,“ řekl jí Stile. „Goblini posunují.“

Ted’ pochopila. „Ne! Potom ale vůbec nezískáváme!“

„Neboj, dostaneme se tam,“ řekl Stile. „Jenom to znamená zdržení. Obři jsou unavení, potrvá déle, než se dostaneme na hřeben.“

„Taky si myslím,“ přikývla a prohlížela si strmý, skoro skalnatý svah. „Ty jsi to očekával? Proč jsi sem tedy chodil? Obři mohli fázit postrkovat kolem kopce a přes oponu mnohem rychleji a už jsme mohli dávno vyhrát. Ted’ mají nepřátelé čas přijít na něco horšího.“

„Ano,“ odsekl Stile.

Obr, který zrovna mířil na kouli, se zarazil. Otrásl se a dolů se snesl děšť jeho potu.

„Brzy se ti vzbouří dělníci,“ varovala Sheen. „Budeš muset přijít s nějakým důvodem, proč děláme takové hlouposti.“

Ale Stile se snažil zaslechnout cosi jiného. A nakonec to zachytil: nenadálé zesílení vzdálené melodie Flétny.

„Orákulum právě překročilo linii. Nebo přesněji řečeno linie překročila Orákulum. Ted’ je počítač uvnitř zóny splynutí. Tady už může použít vlastní zařízení a přenést se zbytek cesty na Proton.“

„Orákulum!“ vykřikla Sheen. „Musí přejít na Proton, jinak by výměna nebyla úplná. Aby jeho nesmírné schopnosti mohly pomoci změnit protonský hospodářský systém.“

„Goblinové to právě umožnili,“ přisvědčil Stile. „Ted’ stačí, abychom do naší koule na vršku kopce cvrnkli a ona se skutálí dolů přes oponu — a Klef ji může nechat, ať se zhroutí do singularity a zmizí.“

„To byl mazaný nápad! Věděl jsi, že se opona nerozšířila dost daleko a že tu Orákulum zůstalo viset právě pod touhle horou, takže jsi —“

„Ještě jsme tu kuličku na druhou stranu nedostali,“ připomněl jí Stile. „Ještě nemáme vyhráno.“

Ale obři se zase pustili do díla. S vypětím všech sil dostrkali kouli na hřeben. Začala se nezadržitelně valit dolů vstříc oponě.

Rozběhli se za ní do kopce, hrabali se po čtyřech do strmého břehu a cítili opojení z vítězství. Když doběhli nahoru, viděli, že se protější svah černá gobliny: celý zbytek té veliké armády si pospíšil a předběhl je a teď je očekávali na poslední měření sil.

Jednotliví goblini mohutně se valící kouli samozřejmě zastavit nemohli. Jen se jí zoufale klidili z cesty. Svah byl tak strmý, že dokonce ani obři by kouli nedokázali zadržet, než by se dostala k oponě, která se teď nacházela v půli stráně.

Na obzoru Stile zpozoroval ogry, kteří zrovna dorazili na scénu. Byli připravení bojovat, ale tváří v tvář tak obrovské armádě pochopitelně zaváhali. Ale vypadalo to, že ogrů už nebude třeba.

Na dalším kopci na severu bylo zařízení, které Stile znal jen díky tomu, že se dříve zajímal o historické válečnictví — nukleární kanón. Byla to zbraň z doby před protonitem, sílu jí dodávala jaderná syntéza a dokázala vyslat mohutnou střelu daleko do vesmíru — nebo na jakýkoliv bližší objekt v zaměřovači. Stile věděl, že ho mazaný Nosatec nechal nabít půltunovou střelou z protonitu — jedinou hmotou, která mohla mít na valící se kouli vážnější účinek. Velitel goblinů dokázal bezodkladu vymyslet novou taktiku a postavit ji proti Stilově.

„Zapadněte zpátky za hřeben!“ zařval Stile. „K zemi, obři! Hned!“

Země se zatřásla, jak poslechli. Věřili jeho varování. Obři, jednorozci a všichni ostatní se schoulili do úkrytu za hřeben.

Kanón vypálil. Fázitová koule se roztrhla na tisíc úlomků a veliký oblak prachu. Nerost na ně přšel z oblohy v podobě kamenů, oblázků, šterku a písku.

Sheen vyskočila, aby zakryla Stilovo tělo svým vlastním, odolnějším a kyborg udělal to samé pro medvěдохlavce. Jednorozci pře-

šli do létajících podob a také se pod ně schoulili. Ale obrům to působilo určité potíže, oháněli se po místech, kam je udeřily kameny, jako by je štípali komáři.

Teď se pohnula veliká armáda goblinů a bylo patrné, že jsou pro svůj úkol vycvičení. Každý goblin popadl kus fázitu a nesl ho na jih, pryč od hranice překrývání. „Ne!“ vykřikla Sheen. „Rozdrobení nehraje roli, pokud se dostane přes linii na Proton. Ale tohle nás vyřídí!“

Poslední Nosatcův manévř byl brilantní. Goblin opět Stila přechytračil, vzdal se méně významné věci — v tomto případě Orákula — ve prospěch větší. Koule se musela dostat přes kopec, aby byla na dostřel nukleárního kanónu.

Ale Stile se ještě nechtěl vzdávat. Jedna naděje zůstala. „Trůle! Hnědá!“ zavolal. „Jestli mě slyšíte — podívejte se do knihy! Udělejte něco, dokud ostatní Adepti ve vítězství polevili v ostražitosti!“ Slyšeli ho? Dokáže Hnědá najít správné kouzlo a použít ho včas? Stile se bál, že ne.

Najednou se všem podivně zamotala hlava, jako by nesmírně mocná magie sešla z pravé cesty. Pak se svět opět uklidnil a zdálo se, že se nezměnil. Goblini se stále se svými břemeny hnali kupředu, snad trochu postrašení, ale sotva ochromení.

Když dopadla poslední špetka písku, Sheen se zoufale podívala na Stila. „Nedokážeme je všechny zastavit,“ řekla. „Máme ogry a jednorožce, ale goblinů je tolik, že je nedokážeme pochyťat všechny. Zaklínadlo z knihy selhalo, nebo ho ostatní Adepti zablokovali. Paní Hnědé prostě chybí zkušenosti a nedovede takovou magii správně použít.“

„Nevím. Nepřipadalo mi to jako zablokované kouzlo.“ Začínal trochu tušit, co to mohlo být, ale rozhodl se, že to nepoví. V této chvíli by to k ničemu nebylo. „Nechme gobliny být. Nemá smysl, abychom se zbytečně vrhali do potíží.“

Obři a jednorožci se od něho znechuceně odvrátili, ale poslechli ho. Brzy byl pryč skoro všechen fázit, ať už v kusech, nebo v rancích. Bylo po bitvě.

Velitel Nosatec vyšel nahoru na hřeben. „Přijmi mé blahopřání ke skvělému tažení. Adepte,“ řekl vlídně. „Přelstils mě, když jsi do-

kázal přesunout Orákulum, ale já odpověděl kanónem. Moc Orákula v neoddělených rámcích je vrtkává. Avšak kdybys byl tak laskav a ulehčil mé zvědavosti —“

„Jistě,“ řekl Stile.

„Jaká byla povaha onoho posledního velikého kouzla, o které ses pokusil? Cítil jsem jeho nesmírnou moc — avšak nestalo se nic.“

Objevil se Trůl s Hnědou Adeptkou, která svírala v náručí kouzelnou knihu. „To ti můžeme povědět, goblino,“ řekla. „Bylo to převrácení.“

Nosatcovo úzké obočí se naježilo. „Převrácení? Tomu nerozumím.“

„Chápej — změnilo směry. Takže západ se stal východem a sever jihem — nebo to tak alespoň vypadá. Povědělo nám to Orákulum, jakmile se dostalo dovnitř opony a mohlo k nám poslat holohor-graf— svoje kouzelné obrázky a promluvit s námi. Že je to ale chytrý stroj!“

„Sever se stal jihem?“ otázal se goblin a do tváře se mu začalo vkrádat zklamání.

„Tak. Tvoje vojsko právě přeneslo všechen fázit špatným směrem — na sever přes linii.“

Velitel goblinů dlouhou chvíli tiše stál, vstřebával pravdu a docházely mu důsledky těch slov. Všichni byli oklamáni, protože to bylo neobyčejně mocné kouzlo a naprosto neočekávaného druhu — a muselo takové být, jinak by nezabránilo zásahu nepřátelských Adeptů.

Nosatec se zase obrátil ke Stilovi. „Blahopřeji k tažení lepšímu, než jsem věděl, Adepte,“ řekl sevřeným hlasem, stejně tak důstojný v porážce jako ve vítězství. „Poslední tah byl tvůj.“ Vykročil zpátky ze svahu a jeho vojáci se řadili za ním.

Zvítězili: překrývání mohlo skončit a rámce se mohly bezpečně rozdělit, aby se v tomhle koutu vesmíru už nikdy nesetkaly. Stile viděl mihotání smršťující se opony. Stahovala se mnohem rychleji od jihu, jako by chtěla skončit na místě, kde bylo pohřbené Orákulum. Nebo to bylo ze severu? Těžko si mohl být s tímhle převraccím kouzlem jistý. Za linií směrem na sever (?) byl travnatý svět Fáze, od hřebenu na jih (?) byla pustá poušť Protonu. Nějak se změnila jen

směry, ne krajina — goblini tedy pochodovali domů špatným směrem. Ne že by to vadilo, byla to stvoření Fáze, která tu stejně zůstanou, jako zůstanou roboti a kyborgové na Protonu.

Sám Stile se teď navždy vrátí na Proton, aby splatil dluh Občance Merle, oženil se s Sheen a spolupracoval s Orákulem na reformě protonského zřízení. Jeho druhé já znovu ožije a bude s Neysou a Klipem a ostatními Stilovými přáteli z Fáze. A s Modrou Paní. Oč lépe na tom bude!

„Tvůj život mi nepřípadá příliš bezútešný,“ pomyslel si Modrý Adept. „Čekají tě samé vzrušující výzvy: podivné a fascinující cesty politiky, úžasná Hra a protonské paní — žádná žena nemůže být lepší než Sheen. Podle mého soudu se budeš míti nejlépe ty.“

„Jen prosím doved’ do konce mé závazky na Fázi,“ odpověděl mu Stile smutně. „Musíš vznést žádost Vůdčímu hřebci stáda, aby propustil Klipa a dovolil mu, aby se s Belle oddali. Tak to bude nejlepší pro oba. A myslel jsem také, že by se trollovi Trůlovi měla svěřit kouzelná kniha, aby mohl své kvality i zručnost v sochání prokázat jako nový Rudý Adept, aby vyráběl užitečné amulety pro —“

„To byla má myšlenka, blázne!“ pomyslel si Modrý. „Jistěže dám —“

Pak je dostihla svírající se opona. „Ach, to převrácení!“ pomyslel si Modrý překvapeně, když byla jeho duše tažena pryč od Stila. „Sbohem, mé druhé já!“

Stile zavřel oči. Modrý něco pochopil, něco, co jeho nenapadlo, a teď už bylo příliš pozdě, aby mu to prozradil. To i s celým báječným světem Fáze bylo pryč. Pocítil hořké slzy ztráty. Už nikdy se nesetkat s Modrou Paní, s Neysou...

Ale nemohl si dovolit sebelítost. V tomhle světě na něj čekala spousta úkolů. Otevřel oči.

Ležel na posteli v komnatě na Modrém panství. Na protonské replice, samozřejmě. Musel ztratit vědomí a Sheen ho sem dopravila a nechala ho, ať se vzpamatuje v soukromí. Sheen byla nepochybně dokonalá žena. Škoda, že nemohla zůstat na Fázi — ale to by stejně bylo komplikované.

Vyskočil na nohy. Náhlým pohybem se mu zamotala hlava a rychle se sehnul na bobek, aby se mu vrátila krev do hlavy. Jako

kdyby tu ležel už dlouho a úplně bez hnutí. Připadal si podivně neohrabaný a nevyrovnaný, ale rychle se zotavoval.

Vyvalil oči na svá kolena a pomalu se ho zmocňovalo překvapení. Byla úplně pevná a nebolela ho, i když dřepěl. Zranění bylo pryč!

Ach — samozřejmě. Sheen využila jeho bezvědomí a svěřila ho chirurgům. Teď mu bylo líp. Ačkoliv by od ní nikdy neočekával, že to udělá, aniž by se s ním předtím neporadila.

Došel ke dveřím. V krátké chodbě byla tma, takže zazpíval zaklínadlo: „Hned se staň — světlo vzplaň!“ Chodba se ihned rozsvítila, ačkoliv jen zpola tak silně, jak si představoval.

Počkat — na Protonu přece čarovat nemohl!

Ohlédl se — a zjistil, že na stolku vedle postele leží harmonika. Harmonika Modrého Adepta, kterou zanechali s —

Potom zaslechl lehké kroky, nejspíš na sebe někoho svými pohyby upozornil. Poznal je okamžitě: patřily Modré Paní. Sheen chodila úplně jinak.

Pochopil a zasáhla ho vlna neuvěřitelné radosti. Něco se pokazilo. Kouzlo převrácení asi poslalo jeho a jeho druhé já do špatných rámců! Stilova duše odešla do těla-golema, který měl kolena v pořádku, kdežto Modrý Adept opustil Fázi —

Fáze nebyla v bezpečí, dokud ji Modrý navždy neopustil. Proroctví se nakonec opravdu vyplnilo. Na Fázi zůstal Stile, ne pravý Modrý Adept, který tu byl po celou dobu, v harmonice, až do konečného rozdělení. Hnědá Adeptka, neobeznámená s knihou kouzel a vedena vševědoucím Orákulem, provedla kouzlo převrácení příliš úplně, a tak —

Ale bylo tu ještě jiné proroctví, o kterém si myslel, že přišlo pozdě — že ho zradí pro jeho vlastní dobro mladě vyhlížející žena. Hnědá přece vypadala tak mladě. Tohle prohození vůbec nebyla náhoda! Viděla mnohem lépe než on, kde leží jeho pravá budoucnost, a tak ji uskutečnila. Jak teď všechno krásně zapadalo jedno do druhého! Modrý Adept netoužil po životě se ženou, která už ho nemilovala. Okouznil ho podivuhodný svět vědy a překrásná a oddaná Sheen — kterou Modrý tolik přitahoval, Modrý, Stilův dokonalý dvojník, který se vzdal své lásky k Modré Paní, aby —

Ted' se před jeho zraky objevila Modrá Paní, srdceryvně spanilá a posmutnělá. „Můj pane, víš, že ti ve všem budu oddaně sloužiti, jak ti náleží,“ pravila smutně. „Co se mělo stát, stalo se.“

Myslela si samozřejmě, že je Modrý — a milovala Stila. Nalezla v sobě dost sil, aby mu bez jediného slova výčitky dokázala být oddanou manželkou, darovala a vychovala syna — ale ted' už je nebude potřebovat.

„Milovaná,“ řekl Stile. „Mám pro tebe spoustu novinek. Pro tebe, tebe, tebe...“